

အိမ်

ရွှေစံ ဇာတ်ကား ဂဏန်း

BURMESE CLASSIC

၁၁၂
၁၁၁
၁၁၀
၁၀၉
၁၀၈
၁၀၇
၁၀၆
၁၀၅
၁၀၄
၁၀၃
၁၀၂
၁၀၁
၁၀၀
၉၉
၉၈
၉၇
၉၆
၉၅
၉၄
၉၃
၉၂
၉၁
၉၀
၈၉
၈၈
၈၇
၈၆
၈၅
၈၄
၈၃
၈၂
၈၁
၈၀
၇၉
၇၈
၇၇
၇၆
၇၅
၇၄
၇၃
၇၂
၇၁
၇၀
၆၉
၆၈
၆၇
၆၆
၆၅
၆၄
၆၃
၆၂
၆၁
၆၀
၅၉
၅၈
၅၇
၅၆
၅၅
၅၄
၅၃
၅၂
၅၁
၅၀
၄၉
၄၈
၄၇
၄၆
၄၅
၄၄
၄၃
၄၂
၄၁
၄၀
၃၉
၃၈
၃၇
၃၆
၃၅
၃၄
၃၃
၃၂
၃၁
၃၀
၂၉
၂၈
၂၇
၂၆
၂၅
၂၄
၂၃
၂၂
၂၁
၂၀
၁၉
၁၈
၁၇
၁၆
၁၅
၁၄
၁၃
၁၂
၁၁
၁၀
၉
၈
၇
၆
၅
၄
၃
၂
၁

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ထွေး (၀၁၄၉၀)
ရွှေဘယ်လင်းစာပေ ၃၉/၄၄လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်း/ အစိုးရပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (၀၀၇၁၁)
ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၆၆)၊ ပြည်တော်အေးလမ်း၊
လေးထောင့်ကန်ရပ်ကွက်၊ သင်္ဃန်းကျွန်း၊
ရန်ကုန်မြို့။
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကော်စာလောက်အညွှန်း” (CIP)

သျှင်မ ၈၉၅-၈၃
 ရွှေနဲ့ မြသား ဂဟေထား၍/ သျှင်မ
 ရန်ကုန်၊ ရွှေဘယ်လင်းစာပေ ၂၀၁၅။
 ၃၅၂ စာ၊ ၁၅ ဇင်တီ x ၁၈ ဇင်တီ ။
 (၁) ရွှေနဲ့ မြသား ဂဟေထား၍

အခန်း (၁)

“သားက လူချောလေးပဲ ..”

ပြုံးကြည့်နေသည့် မျက်နှာထက်မှာ မိထွေးတို့၏ ရာဇမာန်ကို
မတွေ့ရပေ။ ဖြူလှသော ခေါင်းအုံးထက်မှာ ဆံနွယ်တွေ ဖရိုဖရဲဖြန့်
ခင်းလျက် ဖြူချောနေသည့် နှုတ်ခမ်းသားတို့က ရောဂါတာရှည်နေ
ခြင်းကို ဖော်ပြနေကြ၏။

ပြုံးနေပေမယ့် အားနည်းသောအပြုံးတို့နှင့် ဖြစ်လျက် ..

“သားနာမည်က ‘တင်ကိုကို’ ဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. အန်တီ ..”

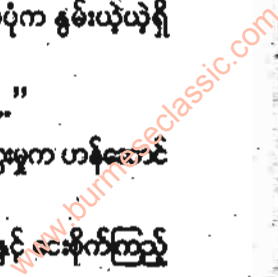
“ဟွန်း ..”

အန်တီဆိုသည့်ခေါ်သံနောက်မှာ သူမ ပြုံးလိုက်ပုံက နှမ်းယဲ့ယဲ့ရှိ
ချစ်ဖြိုး ..

“နောက်ဆိုရင်တော့ မေမေလိုခေါ်နော် သား ..”

သူလက်နံပေါ်မှာ ထပ်အုပ်ကိုင်လိုက်သည့် နွေးထွေးမှုက ဟန်တောင်
တင်းသည့်မေတ္တာ၏ သက်ရောက်မှုတွေလား ..။

ဒေါ်နွေးနွေး က သူလက်ကိုဆုပ်ကိုင်၍ အပြုံးတို့နှင့် လေးစိုက်ကြည့်

နေခဲ့လျက် ။

“သားကိုလေ .. သားရဲ့အဖေက ..”

“ငါ့သဘောထားကို မင်း ရှင်းပြနေစရာမလိုဘူး နွေး ..”

ဦးမြတ်တင် က အပြင်သွားတော့မည့်ပုံနှင့် ဝင်လာကာ လက်မှာ နာရီတိုပတ်နေလျက်နှင့် ဒေါသတွေက ကိုကို့ဆီမှာ တန်းမတ်စွာ ။

“မင်း ခုမှ ရောက်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ လူနာမေးပြီး ပြန်မှာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ရဖို့ကြည့် လှည့်ပြန် လိုရင်းပဲလုပ်သွားတော့ ..”

“အစ်ကိုရယ် ..”

“မင်းအတွက်ပြောနေတာ၊ ခုမှ နလံထစ ကိုယ့်စိတ်ကို အေးချမ်း လောင်နေ ..”

နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ကြောတည်းအမိန့်ထုတ်ကာ ကိုကို ထွက်မသွားမချင်း စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ကိုကို နေရာမှထကာ ဖအေကို တစ်ချက်ပဲမျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။

ဒါတောင် မျက်လုံးချင်းဆုံမိတဲ့အထိ မရောက်လိုက်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ ပစ်မိရင်း ။

“ကျွန်တော် ခုပဲ သွားမလိုပါ ..”

“အဲဇာ .. သွားဆိုတာကို ထွက်သွားလိုက်ရင် ပြီးပြီ၊ ဘာကိုစွ အထွန့်တက်သေးတာလဲ ..”

သူ တမ်းတခဲ့သော ချစ်လှစွာသော မွေးသဖေခင်ကြီးပါ။

ကိုကို့မျက်နှာမှာ ဆွေးရိပ်သမ်းလျက် မချီတရိအံကြိတ်တာလည်း ရှိကာ ။

“ကျွန်တော်က ဖေဖေသားပါ ဖေဖေ ..”

နာကျင်စွာ ရေရွတ်မိ၏။ ပြီးတော့ အပြင်ကိုတစ်လှမ်းချင်းထွက် လာခဲ့မိသည်။

ထိုစဉ် ဖုန်းက လက်တို့ခေါ်သလို မြည်သံပေးလာသဖြင့် ထုတ်ကြည့်

ဆိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ ဖွင့်လိုက်ပြီး ။

“ပြော .. ညီ ..”

“ခရီးသွားက ပြန်လာတာ အမောကိုဆိုသွားတာပဲကွာ ။ မင်း တော်တော်ပဲ သူဌေးသားဖြစ်ချင်တယ် ဟုတ်လား ကိုကို ..”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့ .. ဘယ်လောက်ပြောပြော မေတ္တာတရားဆို ထာ မင်း နားလည်မှာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ မင်း သိတာ ငွေပဲ ..”

“မင်းလည်း ငွေကြောင့် သွားနေတာပဲကွ၊ သူဌေးသားဖြစ်တော့ ဆိုယ် မပင်ပန်းဘဲ ဝိုက်ဆံသုံးရတာပေါ့..”

“ကျွတ် ..”

“ကျွတ်မနေနဲ့ .. မင်း ငါ့တာမတော်ကြားက သွားတာ၊ ကိုယ့်သမိုင်း နဲ့ကိုယ်နော်၊ တစ်သက်လုံးက ဘာမှမသိ လှည့်မကြည့်ခဲ့တဲ့ အဲဒီဘိုးတော် ကြီးကို ကျွန်တော်မှာ အမှာညီရှိပါသေးတယ်လို့ လုံးဝ သွားမပြောလိုက် နဲ့ ..”

“ပူမနေနဲ့ .. ပြောပြလည်း မင်ကို လွမ်းမယ့်သူမရှိဘူး ..”

“မင်းကိုရော ရှိလို့လား ..ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ဒီကောင် အဲဒီလိုရယ်နေတိုင်း အသည်းယားယားနဲ့ မျိုသိပ်နေခဲ့ရ တာ တော်တော်ခံရခက်လေသည်။ ဟိုတုန်းတည်းက ။

‘အေးပေါ့ .. မင်း ရယ်နိုင်တာပဲ ရယ်ပါ’ လို့ပြောပြီး ချေပစရာ စကားလုံး ရှားပါးခဲ့ရတာလည်း သူပါပဲ။

“ဘာလို့တိတ်သွားတာလဲ .. မင်းရဲ့ ဝဲဘက်ရင်အုံကို ငါ့ဘာနဲ့မှ လှမ်းမပစ်ဘဲနဲ့ ဟက်(ထ်)ကိုတည့်တည့်ထိသွားတာလား ..”

“မင်း ငါ့ကို နှုတ်ပိတ်ဖို့လား .. ငါ့မှာ အလုပ်ကိစ္စတွေသွားဆို ရှိ သေးတယ် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ညီညီ ..”

“အေးပါ - ကုမ္ပဏီတွေ၊ ရုံးခန်းတွေ သွားတိုင်လိုက်ပါဦး၊ ဒါပေမယ့် ထုံပေ ဟောလိုက်နဲ့နော် .. ဦးမြတ်တင် ရဲ့ သားက မင်းတစ်ယောက်ပဲ..”

ပြောပြီးတာနဲ့ ဖုန်းချသွားတာ တိခန့် ..

ရန်ကုန် အိတ်တဲပြန်ထည့်လိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုင်ထားသည့် အိတ်ကို ပြန်ထည့်မိသည်။ ပြီးတော့ ညီညီ ရယ်သွားသည့်အသံကို ကြားနေမိ၏။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ သူ ဘာမှ နားမလည်သေးသည့် အလုပ်တွေကို ခုမှ ကျွမ်းကျင်သူတွေနဲ့ ရောယောင်ဆည်းပူးနေရတန်းပါ။

ဒီကြားထဲ မေမေ ရောက်လာလျှင် သူ့ဌေးသားရယ်လို့ မော်ကြားရမယ့်အဖြစ်ထက် မေမေအကြည့် စကားသံတွေကြောင့် သူ့ခေါင်းအမြင့်နုနေတာ ကြာရင် ခေါင်းမော့တတ်ခြင်းကိုတောင် မေ့သွားနိုင်၏။

“တစ်သက်လုံး ဒီတိုင်ပဲနေလာခဲ့တာ ကိုကို၊ မေမေလည်း ငါတို့ကို ဒီအခြေအနေနဲ့ပဲ ရှာကျွေးခဲ့တာ ခုမှ အဖေကို တမ်းတမနေစမ်းပါနဲ့..”

“တမ်းတတာမဟုတ်ဘူး ညီ .. ငါတို့မှာ မေမေလည်းမရှိတော့ဘူး၊ ဒေါ်လေးနဲ့ ဦးသူ ကလည်း ကျန်းမာရေးသိပ်ကောင်းကြတာမဟုတ်ဘူးလေ ..”

“လူတွေက ပျင်းလာရင် နေမကောင်းဘူးပြောကြတာပဲ ..”

မေမေဆုံးသွားတာနှင့် မေဖေဆီကို သွားတွေ့ဖို့ သူပဲ စတင်စိတ်ကူးခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒေါ်လေးနဲ့ ဦးသူ ထိုကလည်း ဝမ်းသာအားရတိုက်တွန်းခဲ့တာမို့ ညီညီ နဲ့က တစ်ရန်တစ်စောင် ..

“အဲဒီ မေမေဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မေမေ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း မော်ကားခဲ့တယ်၊ ငါတို့ကိုလည်း မျိုးမစစ်ကောင်တွေလို့ သတ်မှတ်ပြီး ဖြတ်တောက်ထားခဲ့တာ၊ ငါကတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ကမ္ဘာ့အချမ်းသာဆုံး နံပါတ်တစ်ဖြစ်နေရင်တောင် ပြန်လှည့်မကြည့်ဘူး ..”

“ငါကလည်း အဲဒါကို ရှင်းပြချင်တာ၊ မေမေနဲ့ ဦးချိုအေး ဆိုတဲ့လူကြီးကို မေဖေက ..”

“နေပါဦး .. မေမေနဲ့ ဦးချိုအေး ဘာမှ ဟုတ်တာမဟုတ်တာ ကိုကိုက ဘယ်လိုသက်သေတွေနဲ့ သွားရှင်းမှာလဲ ..”

“ဟ .. မင်းပြောပုံက မေမေကပဲ ..”

“မေမေ ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် မေမေမှ မရှင်းခဲ့တာ၊ ဒါကို ရှင်းလင်းပေးပြီး အမေ ဂုဏ်သိက္ခာကို အဖတ်ဆယ်ပေးကြပါ သားတို့ရယ်လို့ မှာသွားခဲ့တာရောရှိလား ..”

“ညီညီ ..”

“ပြောပြတာ .. ငါတို့အဖေကို ငါတို့ယုံကြည်တယ်၊ ဟိုအရင်တည်းက ခုချိန်ထိ လေးစားမပျက်ဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း မေမေ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့သူ အေးဆေးခေါင်းချသွားတာ ..”

“ဒါက မခန့်တွေပဲ ညီ .. လူကြီးတွေ ထိန်းသိမ်းချုပ်တိသွားပေမယ့် သားသမီးတွေက သိတတ်ရမှာပဲ ..”

“ခေါင်းစဉ်ကတော့ လန်းတယ် ..”

“ငါတို့လည်း လန်းသင့်တာပဲကွ ..၊ မေဖေမှာ သားသမီးလည်း မရှိခဲ့ဘူး၊ တပြည်းပြည်းချမ်းသာလာတာ တိုက်တွေခြံတွေလည်းအများကြီးပဲ ..”

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော် သားကြီးဩရသပါဆိုပြီး အမွေသွားတောင်းမယ်ဆိုပါတော့ ..”

“တောင်းစရာမလိုဘူးလေ .. ဆက်ခံမယ့်လူက ငါတို့ပဲရှိတာ ..”

“မင်းပါပဲ .. အဲဒီထဲမှာ ငါ မပါဘူး၊ မင်းဘာသာ ဆက်သွယ်ဖို့

ကြိုးစားချင်ရင် ကြိုးစား၊ ငါ့ကို လုံးဝဆွဲမထည့်နဲ့..”

“စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောနော် .. အမွေဆိုတဲ့ အသံကြားမှ ..”

“မလိုဘူး ကိုကို .. ငါက ပုဆိုးခိုင်အောင်ဝတ်တတ်ပြီး ဘယ်ထေကိုယ့်မှန်ဖို့ ကိုယ်ရှာနိုင်တယ် ..”

“ဘာလဲ .. ဂျင်ပေါက်၊ ဘောကန်ပြီး လောင်းသားတွေနဲ့လား ..”

“ရေလှိုင်းရင် ရေပါလာဖို့ပဲ .. ဘယ်လို ရလဒ်သလဲဆိုတာ မလိုဘူး ..”

“ဥပမာတွေက လှပမယ့် လက်တွေ့နဲ့ယှဉ်ရင် အံဝင်ခွင်ကျ သိပ်မဖြစ်တတ်ဘူးကွ။ လူ့ဘဝမှာ ဂုဏ်သိက္ခာက ပိုအရေးကြီးတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ ဖေဖေဆီကို သွားမယ် ..”

“သွားပါ .. မင်းက ‘ဝင်ကစွပ်’ ကောင်ပဲ ..”

“ဘာ ..”

“ဝင်ကစွပ်ကောင်တွေက ကိုယ်ပိုင်အခွံမရှိကြဘူးလေ။ ဘယ်လို ခရုခွံပဲတွေတွေ့ တွေ့ ဝင်ခွပ်နေလိုက်တာပဲ ..”

“ညီနော် .. မင်း ငါ့ကို စော်ကားနေတာ ..”

“ပြောပြတာပါ။ မင်း ဒီမှာနေလည်း မေမေရှိတုန်းက မေမေ၊ ဒေါ်လေး တို့ ရောင်းဝယ်နေကြတော့လည်း အဆင်ပြေ၊ ခုတော့ လူကြီးတွေလည်း ပြိုင်းလာပြီ ..”

“ညီညီ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. စိတ်လျှော့ဦး .. ပြောပြတာ ..”

မနေ့တစ်နေ့က အဖြစ်တွေပေမယ့် ဒါတွေပဲ အမြဲတမ်းကြားလာ ခဲ့ရတာနဲ့ အတိတ်လို ခေါ်နိုင်သလို ပစ္စုပ္ပန်မဟုတ်ခဲ့တာလည်း သေချာ ပါသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုလျှင် နောက်ထပ်ပြီး ဒီလိုစကား၊ ဒီလိုရယ်သံ တွေကို ထပ်ကြားရစရာအကြောင်းမှ မရှိတော့ဘဲ ..။

ညီညီကိုချစ်စပ်မယ့် ဒီလို စကားတွေကြောင့် နာကျင်ခဲ့ရတာတွေ ကို မမေ့နိုင် ..။

ကြားနေခဲ့တုန်းက လွယ်လွယ်ကူကူပျောက်ပျက်သွားတတ်ကြ ပေမယ့် မကြားရတော့သည့်အခါမှာ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မကြားလို တော့ခြင်းက ရင်မှာကျန်ရစ်သည့် အနာတရတို့ကို ဖွင့်လှစ်နေခဲ့လေသည်။

“အစ်ကိုလေး ..”

အိပ်မက်ထဲမှာလို အတွေးများနှင့် တလှမ်းချင်းလှမ်းနေသည့် သူ ဘေးကို ဒရိုင်ဘာရောက်လာ၏။ သူ့ကိုခေါ်ပြီး လက်ထဲက အိတ်တို တစ်ခုထဲသေလှမ်းယူသည်။

ပြီးတော့ ကမန်းကတန်းလှည့်သွားပြီး ကားတံခါးကိုဖွင့်ထားပေး၏။ သူ ဝင်ထိုင်ပြီးမှ ပြန်ပိတ်လိုက်သော ခပ်သိန်သိန်တံခါးပိတ်သံက ညှို့ ကြောင့် ပူလောင်နေသည့် သောကအလွှာကို တံခါးရဲ့အပြင်မှာ ခွာချ စည့်ခြားပစ်လိုက်သလိုပင် ..။

ကားထဲမှာ ဆိုဖာတွေမှာ မွှေးပြီးအိနေသည်။ လေအေးစက်က စိန်စိန်လေး အေးစေလျက် ဆီးကြိုနေ၏။

“ငါက အလုပ်မလုပ်ချင်တာမဟုတ်ဘူးကွ ..။ တစ်နေ့သူဌေးဖြစ် မယ့်ကောင်၊ ကားနဲ့ ဒရိုင်ဘာနဲ့ အေးစိန်နေတဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ တကယ့် ဂရိတ်(ထ်)စတိုင်နဲ့ ထိုင်မယ့်သူ ..”

“ဆုတောင်းလေ .. မီးရှူးမီးပန်းတွေတောင် ဖောင်းခနဲပွင့်ပြီး ကောင်းကင်မှာ လှလှပပပြောထွက်သွားတာ ဘာကြောင့်လဲ ..။ မီးရှို့ခံရ လို့လေ၊ ပူပူလောင်လောင်နဲ့ လွင့်ထွက်သွားရတာ မမြင်ကြဘူး။ လှလိုက် တာဆိုပြီး မော့ကြည့်ကြတာပဲရှိတာ ..”

“မင်း ပြောသလိုပဲပေါ့ကွာ .. အဲဒါ မီးရှူးတစ်စရဲ့ဘဝပေါ့၊ လှလှ ပပ ပေါက်ကွဲသွားဖို့ပဲလိုတာ၊ မီးရှို့တာပြာကျတာ ငါတို့အလုပ်မဟုတ် ပါဘူး ..”

“အောင်မြင်မှုတိုင်းမှာ ရင်းနှီးမှုဆိုတာရှိတယ်။ အခု မင်းအသာ လေးရမယ်ထင်တဲ့ သူဌေးသားဘဝကို အသာလေးမရနိုင်ဘူးဆိုတာ ငါ ပြောရဲတယ် ..”

“ဒါကတော့ ရှင်းရလင်းရမှာတွေတော့ ရှိတာပေါ့ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. လုပ်ကြည့်လေ ကိုကို။ ငါ ကြားတာတော့ မင်း မျှော်လင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက လောဘ၊ဒေါသ၊ ဇောဟတွေနဲ့ ပြည့်

နှုတ်စာကြောနေတယ်ဆိုပဲ .."

"မင်းပြောတာအတိုင်းပဲလေ၊ အောင်မြင်ဖို့အတွက် ရင်းနှီးရမှာပေါ့။"

"လုပ်ခန်းပါ .. ကိုယ်ပိုင်ခိုင်ယာလော့လေး ကြားချင်တယ်၊ တစ်ခါထောက် .."

ညီ ပါးစပ်က သူ့ဘက်က အမှားထောက်ပြီး နှိပ်ကွက်ဖို့ဆို ဘယ်နေရာမှ စလွတ်ခဲ့ပေ။ သူကလည်း သူပါပဲ .. ငယ်စဉ်ကတည်းက ဒီအရွယ်ထိ ကျောင်းနဲ့အိမ်ရယ် အကြောင်းကိစ္စနဲ့သွားလာဖို့ရယ်ကလွဲပြီး စီးပွားရေး ကြီးပွားရေးတွေအတွက် စဉ်းလည်းမစဉ်းစား၊ လှုပ်ရှားသွားလာဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီးပင် .."

မေမေရှိတုန်းက အထည်ဆိုင်ဖွင့်ထားခဲ့သည်။ တစ်ဖက်မှာလည်း ချစ်ထည်တွေရောင်းသေးသည်။ ပြီးတော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရွှေတိုရွှေစတုဉ်းလေးတွေ အပေါင်ခံထားတာလည်းရှိသည်။

နောက်ပိုင်းမှာ ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့တဲ့ အထည်ဆိုင်မထွက်နိုင်တော့သည်အထိဖြစ်လာခဲ့၏။ ထိုမှစ၍ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြုတ်လိုက်ရတာ ကျန်းမာရေးအတွက် လုံးဝနားလိုက်ရသည့်အခါမှာ အားလုံးပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းခဲ့၏။

ညီညီက စာလည်းတော်သည်။ ဉာဏ်လည်းကောင်းသည်။ ငယ်ငယ်တည်းက ဘယ်အလုပ်မှာဖြစ်ဖြစ် သူ ဝင်ပါတတ်ကာ လူချစ်လူခင်လည်းများသည်။

အိမ်မှာဆို တောက်တိုမယ်ရ ဘာမဆို 'သားငယ်ရေလာပါဦး'၊ 'အငယ်ကောင်ရေ' စသဖြင့် သူပဲမပါရင် မပြီး။ လျှပ်စစ်မီး၊ ရေစက်၊ မီးစက်၊ တီဗီ ဘာမဆို နှိုက်တတ်ချွတ်တတ်လေးရှိသဖြင့် အလွယ်တကူ ခေါ်ကြည့်နိုင်ကြပေမယ့် 'မုန့်ဖိုး လက်ဖက်ရည်ဖိုး' ဆိုတာတွေထွက်လာတတ်၏။

ထို့နောက်မှာတော့ ဘာပြင်ရင် ဘယ်လောက်ဆိုသည့် လက်ခစား

အဆင့်ဖြစ်လာသည်။ ကားတွေသောက်သောက်လဲပေါများလာသည့် အချိန်မှာလည်း သူက ကျွမ်းကျင်အဆင့်နှင့် ဆရာကြီးဖြစ်နေပြီနို့ ညီတို့ ခေတ်က အောင်မြင်မှုတွေနှင့် ဝေဝေဆာဆာ ..။

ထို့ကြောင့် တစ်လျှောက်လုံးမှာ သူသာလျှင် 'အကြီးဖြစ်ပြီး သုံးစားမရတဲ့ကောင်' ဆိုသည့်နေရာကို အလိုလိုရောက်လာခဲ့၏။

ဘယ်သူကမှ လက်ညှိုးမထိုးကြပေမယ့် သူ ခံစားနားလည်လာခဲ့တာ အဲဒီအတိုင်း ..။

"မင်းလည်း ကျောင်းပြီးနေပြီလေ ကိုကိုရယ် .. အလုပ်လေးဘာလေး ရှာပါလား .."

ဒေါ်လေးက စတင်တိုက်တွန်းပြီး ကဲ့ရယ်စပြုခဲ့သည်။

"ငါ့မှာလည်း စက်ချုပ်ရတာ ခါးချိတော့မယ်၊ ခုခေတ်မှာ ဒီနိုင်နာလက်ရာတွေချည်း သောက်သောက်လဲခေတ်စားနေတာ၊ ငါတို့ချုပ်တဲ့ ပုံတုံးတွေက သိပ်မတိုးချင်တော့ဘူး .." ဆိုတာက တစ်မျိုး ..။

"ငါလည်း အဆင်မပြေဘူး ကိုကိုရေ .."

လို့ ဦးသူ ကလည်း အိမ်ရှေ့ကနေ လှမ်းအော်တာတွေ ခုထစထ..။

"ကားတွေဘာတွေ မောင်းတတ်ရင်လည်း အကောင်းသား၊ ဧပေါ်လေးရှာပြီး တက္ကစီဆွဲရင် သိက္ခာလည်းရှိ၊ ပိုက်ဆံလည်းရ ..။ ခုတော့ စက်ရုံမန်နေဂျာဆိုတာ ဘာများတိုးတက်မှုရှိလို့လဲ၊ တခြားမန်နေဂျာတွေ ဝင်ငွေဖြောင့်နေကြတာတော့ အားကျပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ငါက သတ္တိရှိဘူး။ ငါက ခိုးစားတာဆို ရေတောင်အရိုးစူးတဲ့ကောင် .."

ဦးသူ က သဘောကောင်းပါသည်။ အဒေါ်ရင်ကသာ တစ်ခါတလဲမျှ ဆူပူညည်းညူတတ်ပေမယ့် ဦးသူ က ငြိမ့်နေသည့်ပုံစံနဲ့ ဘယ်တော့မှ မဆက်ဆံ ..။

သူက ပြောပြီဆို သူပြောချင်တာကို အစအဆုံးပြောသွားတတ်တာပဲရှိကာ ..။

“အငယ်ထောင်ကလည်း ‘အစ်မ’ အတွက် ဆေးဖိုးကုန်နေတုန်းက ထောက်ပံ့သေးတယ်။ အစ်မလည်းဆုံးသွားရော အိမ်ကိုလှည့်ကို ခြေညှိတော့ဘူး။ ယောက်ျားလေးမို့ မသိတတ်တာလား။ သူရှာတာ သူ လောက်ဖြစ်နေတာလား မသိပါဘူး ..”

“သူတ အိမ်ကိုမကပ်တာ ဘယ်လိုလုပ်ပြောမလဲ ..”
ဒေါ်လေးကလည်း ညှိ ကိုဆို ပိုဆိုးသေးသည်။
“အငယ်ကောင်ရယ် - နင့်ကို ကြည့်ရှုစေရင်ရှောက်ခဲ့တာ ငါဖြင့် ဝမ်းရေစပ်ပါ ..”

“ဝမ်းရေစပ်ရမယ့်သူက မရှိတော့ဘူး။ စပ်စရာမရှိတာကို စပ်နေ ဖြန့်ပေး ..”

“ဟဲ့ .. ငါက မမွေးခဲ့ရပေမယ့် နင်တို့လောက်လောက်လားလား သွားလာတတ်တဲ့အထိ ချီပွေ့ထိန်းကျောင်းခဲ့ရတာ၊ ခုလည်း မမ မဆုံး ခင်တည်းက လာနေခဲ့တာလေ ..”

“ဒေါ်လေးတို့ အိမ်မီးလောင်သွားတာ ပြန်ဆောက်ခရာမရှိလို့ မဟုတ်ဘူးလား ..”

ညီက ဤကဲ့သို့ တစ်ခွန်းမှ နောက်ကျမခံတဲ့သူ ..

“အစ်ကိုလေး ရောက်ပြီ ..”

“ဟင် ..”

ကိုယ့်ဘေးမှာ တံခါးတောင်ဖွင့်ပေးထားပြီဖြစ်သည်။ သူ ငုတ်တုတ် မေ့နေတုန်း ..

အောက်ထပ်ကနေ အပေါ်ကိုတောက်လျှောက်တက်လာခဲ့လျှင် လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးကို ကွေ့တက်လိုက်တာနှင့် ဦးကျော်ညွန့် တို့လူစု ကို တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ရင်ဆိုင်လိုက်ရကာ ..

“ငါတို့ သူဌေးသားက နောက်ကျနေတာကိုး၊ ဒီနေ့ ရုံးချုပ်မှာ အစည်းအဝေးရှိတယ်နော် ..”

“ဗျာ ..”

“မင်းကို စီနီယာလုပ်ခိုင်းထားတဲ့ ပရောဂျက် တစ်ခါတည်းတင်ရ မှာ ..”

“အန်ကယ်ကျော် ..”

လျှောက်ထွက်သွားကြကာမှ ပြန်လှည့်ကြည့်ကြတော့လည်း အုပ်စု လိုက် ..

“ကျွန်တော့်ကို မိတင်တက်ရမယ်လို့ စီနီယာက မပြောထားဘူး”
ဦးကျော်ညွန့် က ရယ်ပြီး ပြန်လှည့်လာကာ တခြားလူတွေတပြား မိမိ ..

“မိတင်ရှိတာကို တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြိုပြောထားတာ မဟုတ်ဘူး လေ။ ဒီမနက်မှ ဥတ္တုဋ္ဌက မက်ဆေ့ချ်ပို့လိုက်တာ ..”

“ဖေဖေက ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

ပြီးသွားသည့်မျက်နှာတွေက ‘ဒီကောင်တော့ကွဲပြီ’ လို့ ပြောသွား ကြသလိုလို ..

သူရောက်တာမှ တစ်ပတ်ပဲရှိသေးသည်။ ‘မင်း လေ့လာရမှာတွေ အများကြီးပဲနော်’ လို့ စီနီယာကလည်း ပြောသည်။ သူလည်း လေ့လာ နေတာပဲ ..

ဒါပေမယ့် ဘာမှမသိသေးဘဲ ဘာကိုပရောဂျက်လုပ်ရမလဲ၊ ခုလုပ် ထားတယ်ဆိုတာတွေက စီနီယာပဲ ဦးဆောင်စုဆောင်းထားခဲ့တာကို ကိုယ်က ကိုယ်တိုင်လုပ်ထားသလို ဘယ်လိုပြောရမလဲ ..

ဒီပရောဂျက်ကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ ..

“ဆရာ .. ဆရာ လက်ပ်တော့ပဲ ပြင်ပြီးသွားပါပြီ ..”

“ဟင် .. ခြောက် ..”

ကြောင်တောင်တောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ရုံးခန်းထဲဝင်လာခဲ့

၏။ စားပွဲနောက်ထိုသွားနဲ့ပြီး လှုပ်ကုလားထိုင်နားမှာ ရပ်နေမိပြန်သည်။
 တင်ကိုရို .. ဇင်း ကြောင်မနေနဲ့၊ အသုံးမကျဘူးဆိုတဲ့ အသိတွေ
 ဈာန်ဝစ်လိုက်တော့ ..။
 ဈာန်မှောင်ကပ်ဆဲကြိတ်၍ ကုလားထိုင်မှာ ခန့်ညားစွာ ထိုင်ရလိုက်သည်။
 “က .. ပရောဂျက်ကို ပြန်ဖွင့်ပြီး မြန်မြန်ကြည့်လိုက်စမ်း ..”
 ကိုယ့်စိတ်ကိုတင်းပြီး လက်ဝဲတောင်ကိုဖွင့်လိုက်၏။
 “ဟား .. ဟား .. ဟား ..”
 ညှိ ရယ်သံကြီး ကိုယ့်ဘာသာ အမှတ်ရလိုက်ပြီး လူက တောင့်ခနဲ
 ဖြစ်၏။
 ခွေးသူနိုးလေး မင်း နောက်ထပ်မရယ်ရစေဘူး ..။

အခန်း(၂)

“ဟေ့ .. ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..”
 ကားပျက်လို့ စိတ်ညစ်နေတုန်း ဖေဖေကားကို တွေ့လိုက်တော့
 ဝမ်းသာသွားသည်။ ပြီးတော့ ဖေဖေနဲ့အတူတူ ကားစီးရဖို့ အခွင့်အရေး
 ထည့်ရှိလာတာမို့ ..။
 “ကားပျက်နေလို့ ဖေဖေ ..”
 “ငါ့ မြင်တယ်လေ ..”
 ကားပေါ်ကဆင်းလာပြီး သူ့မျက်နှာကိုကြည့်၍ ပြောသွားလေသည်။
 ပြီးမှ ဒရိုက်ဘာ ပြေးလာတာကို ခါးထောက်ကြည့်နေပြီး ..။
 “ပြော .. ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ..”
 “တဖြည်းဖြည်း လေးလာပြီး ထိုးရပ်သွားတာ သူဌေး။ ကျွန်တော်
 အပြစ်ရှာတာလည်း မတွေ့ဘူး ..”
 “တွေ့တွေ့ မတွေ့တွေ့ မင်း အပြစ်ရှာနေတုန်း သူများက အပြစ်
 ခြင်အောင် စုံမီးဖွင့်ထားလိုက်လေ ..”

ဦးမြတ်တင် က လမ်းခေါ်ကနေ ရှေ့နောက်လှမ်းကြည့်ပြီး -
“လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ဆင်းပြီး ထင်တိုင်းလုပ်နေရလား၊ အဖြေရာ
ကြည့်လို့ တွေ့ရင် ဝပ်စ်ရှော့ကို ဖုန်းဆက်ရမယ်ဆိုတာတော့ နားလည်
မှလေ့ -”

ဦးမြတ်တင် က ဖုန်းဆက်နေတုန်း ဒရိုင်ဘာက မီးတွေပြေးဖွင့်
သည်။ လမ်းပေါ်မှာ ကားကို တခြားကားတွေ ကွေ့ရှောင်သွားနေကြတော့
ကိုကို မျက်နှာ စိတ်ပျက်စွာမဲ့၏။

လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ လွတ်လွတ်ကင်းကင်းနေရာယူထားပြီး
ဖြစ်သော ဦးမြတ်တင် ရဲ့ မီးခိုးရောင် ပရာဒိုကို လှမ်းကြည့်ရင်း မရူး
မရဲတွေလည်း ဖြစ်နေခဲ့၏။

လမ်းလယ်မှာ ကားပျက်ကြီးကို ဝိုင်းရံပတ်ရွေ့ပြီး ရပ်စောင့်နေရမယ့်
အစား နောက်တစ်စီးပေါ် ပြောင်းတက်ပြီး ခန့်ခန့်ညားညားပြန်သွားရရ
အရှက်ပြေသေးသည်။

အဖြူရောင် ကားလှလှလေးပေါ်က ကောင်မလေးနှစ်ယောက်
ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်သွားကြသည်။ ကားပျက်ရတာတောင် ကား
အကောင်းစားဆို တော်သေးသည်။ ခုတော့ အဖြူရောင်တောင် မပီပြင်
တော့သည့် ခရောင်းနံ့ကား ခပ်စုတ်စုတ်လေး ။

အိမ်က ဝိုင်းခေါင်ထဲမှာ အနက်ရောင်ကားအသစ်တစ်စီးရှိသေးသည်
ဒါကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ စီးခွင့်မရှိရတာလဲ ။ ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်က အ
အမှတ်မပြုနိုင်တဲ့ သားဖြစ်နေလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ရောက်ကာစဦး
အတွက် နေရာတကာ ဂရုမစိုက်ခဲ့တာလား ။

ရောက်ကာစကတော့ ကိုယ်ပိုင်ကားပေါ် ထိုင်လိုက်ရသည့် ဖိလ

နဲ့ လူက မြောက်ကြနေသလိုပင် ။ ဒါပေမယ့် ခုကျတော့ ဒီကား သူကို
အရှက်ခွဲတာ နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ ။

ကားလဲပေးဖို့ မပြောရဲပေမယ့် ။

“ဂျိုး ..”

“ဟာ ..”

“ထိပြီဟာ ..”

“ဟေ့ .. ဟေ့ .. ရပ်စမ်း”

ကိုယ့်ကားကို တခြားကားက ချိတ်သွားသဖြင့် ဖုန်းဆက်နေရာ
ထဲနေ ဦးမြတ်တင် ဒေါသတကြီးလှည့်လာ၏။ တစ်ဖက်ကားက ခေါင်း
တို့စင်တိုကားလုံးလေးဖြစ်ကာ မီးရောင်အသစ်လေး ။

“မင်းက ပျက်နေတဲ့ကားကို ဝင်ချိတ်တယ်ဟုတ်လား ..”

“ခင်ဗျားတို့က ကားလည်းရပ်ထားသေးတယ်၊ လူတွေကလည်း
လမ်းပေါ်မှာ၊ ကားရော လူရော လွတ်အောင် ရှောင်ရတာလွယ်မလားဗျာ-”

အသက်သုံးဆယ်လောက်လူက ကားနောက်ဦးဘေးမှာရပ်နေသည့်
ဆိုကိုကို လှည့်ကြည့်ပြီး သူကပဲ ဒေါသတွေကြီးနေကာ ။

“ကျွန်တော့်ကားက ဝယ်လာတာ သုံးလပဲရှိသေးတယ် ..”

“အောင်မာ ..”

“ခင်ဗျားကား ဘေးပဲပွန်းတော့၊ ကျွန်တော့်ကား မီးလုံးကွဲသွားပြီ”

“မီးလုံးပဲကွဲကွဲ ခေါင်းပဲကွဲကွဲ မီးတွေဖွင့်ပြီး အချက်ပြထားတဲ့
ထားကွ ။ ဒီမှာ ဘော်ဒီပြန်ထုရတော့မယ်၊ ဆေးတွေလည်း ပွန်းတုန်ပြီ-”

“အဲဒါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ .. ကျုပ်က မီးလုံးကွဲကုန်တာ၊ ခင်ဗျား
ထတောင် ပြန်လျှော်ပေးသင့်သေးတယ် ..”

“ဟိတ်ကောင် ..”

“သူဌေး .. သူဌေး ..”

နှစ်ယောက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့် ဒရိုင်ဘာက ပြေးဝင်တားကာ ကိုကို ကလည်း ဦးမြတ်တင် လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲ၍ ..

“လမ်းပေါ်မှာ တော်ပါတော့ ဖေဖေ ..”

“ဖယ်စမ်း ..”

ဦးမြတ်တင် က ကိုကို လက်ကို ဖယ်ချပစ်ကာ မျက်နှာကို စူးစိုက် ကြည့်၏။ ပြီးမှ ဆတ်ခနဲ လွှဲပစ်ကာ ..

“မင်း ငါ့ကားကို လျော်မပေးရင် ဒီနားက တစ်ဖဝါးမှစွာဖို့ စိတ် မကူးနဲ့ ..”

“ဟာဗျာ .. ခင်ဗျားက လွန်တာကို ..”

“လွန်တယ်ထင်ရင် မင်း သွားလိုက်လေ ..”

ဟိုလူ လက်ခါခေါင်းခါနှင့် ရှူးရှူးရှားရှားတွေဖြစ်သွား၏။ လူတွေ လည်း ဝိုင်းအုံလာပြီဖြစ်ကာ မကြာခင် ရိပါလာတော့မှာကို အားလုံးက သိနေ၏။

ဖေဖေကိုပဲ ကိုကို အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြနေတော့သည်။ ပြောရမယ် ဆို သားအရွယ် တူအရွယ်လောက်နဲ့ ဖေဖေ ရန်ဖက်ဖြစ်နေတာပါ။

ပြီးတော့ ဒီလျှော်ကြေးရမှ ကိုယ့်ကားကို ပြန်ပြင်နိုင်မယ့် အခြေ အနေမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ လူတွေဝိုင်းအုံကြည့်နေတာကိုလည်း ဂရု မစိုက် ..

ဒီလူရွယ် လူငယ်ပီပီ ငါ့ကို ပြန်ထိုးသွားမလားဆိုတာလည်း မတွေး တာလား၊ ဂရုမစိုက်တာလား၊ ဒီနေ့အဖြစ်ကိုတော့ သူ တကယ်ကို မှေ့

တော့ပါ။

ညနေ ဒရိုင်ဘာက ကားရေဆေးရင်း ရယ်မောရင်းနှင့် ..

“အစ်ကိုလေးက အံ့သြနေတာလား၊ သူဌေးက အံ့ဒီအတိုင်းပဲ။

သူ ခုန်တယ်ထင်ရင် ဘယ်တော့မှ အလျှော့မပေးဘူး၊ သတ္တိရှိတယ်၊ အတိမ်မြက်တယ်၊ လိုက်လျောစရာရှိရင်လည်း သူဌေးလောက် ရက်ရော အာစရှိဘူးနော် .. အဲဒါ တကယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သူဌေးကို ခုန်တယ်၊ လေးလည်းလေးစားတယ် ..”

သူ ကျေနပ်မိပေမယ့် ဒါတွေစိတ်ထဲကပါလို့ ပြောတာဟုတ်ရဲ့လား လို့တော့ တွေးမိ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်အရွယ်အရဆို ဒါက ကလေး ဆန်လွန်းတာမဟုတ်ဘူးလား ..။

ရန်ဖြစ်ခြင်းက ရှက်စရာလို့မြင်ခဲ့သည့် သူ့အတွက် ကိုယ့်လောက် တောင် ဖေဖေက သည်းခံထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိခဲ့သလိုလို ..

ဒါဆို ဘယ်သူမှားနေတာလဲ ..။

အခန်း (၃)

“ဘယ်သူမှ မမှားဘူး ညီညီ ..”

“ကျွန်တော်ပဲ မှားတာပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ်၊ ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ချိတ် (ဂျိတ်)ချိတ်ချင်းမို့ ချိတ်မိတာ၊ ဘယ်သူကစမ မခံနိုင်လို့ ပြန်လုပ်တယ်၊ စတဲ့လူက မခံနိုင်အောင် စလို့ပဲ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ညီက အတိုင်းရင်း ရယ်နေကာ ဒီဘက်လှည့်လာတော့ ဘီးကိုင်လျက်နှင့် ဖြစ်ကာ ..

“ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်တွေ စိတ်ဝင်စားမနေပါနဲ့၊ ဦးသူ ရာ၊ ဒါရုံးတင်စစ်ဆေးရမယ့်ကိစ္စလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဦးသူတို့လည်း ဓမ္မဇာတ်ပုံကိစ္စပြီး လိုက်ရှင်းဖို့မလိုဘူး -”

“ဟိုဘက်က လာတိုင်တာကျတော့ ငါတို့ကိုလေ ..”

ဒေါ်နုရီက အခန်းထဲဝင်လို့ဟာ မဝင်ဘဲ ပြန်လှည့်လာ၏။

“ညီညီ ရယ် .. နင် လက်ရဲစက်ရဲလုပ်တတ်တာတွေ ဆင်ခြင်စမ်းပါ၊ ပြောတော့ နင် လူပေါင်းဆုံထဲမှာ ဝင်ဆုံနေပြီဆို ..”

ရွှေနှိုင်းသား ဝတ်ပေးထားရုံ

“ဘယ်သူပြောတာလဲ ..”

“အားလုံးပြောကြတာပဲ .. နင့်လောက် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ထောင်းတာမရှိဘူး၊ နင့်လောက်လည်တာလည်း နင်ပဲ ..”

“ဒါဆို မှတ်ထားလိုက်ပေါ့၊ ပုဂံရင်ပေါ်တယ် ဟုတ်ရင်ကျော်တယ် ..”

“ငါတို့ပြောတာတွေကိုတော့ နင် ဝန်ခံတယ်ပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. နာမည်ကျော်ဖို့ဆိုတာ ကျော်ချင်တိုင်း ကျော်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး၊ လူရှိန်တယ်ဆိုတာမှာလည်း အမျိုးမျိုးသော အကြောင်းတွေရှိသေးတယ် ..”

“လူမိုက်တွေကို လူတိုင်းကြောက်တတ်တာပဲ၊ မင်းက အဲဒါမျိုးကို ဝုတ်ယူနေတာလား ..”

“လူမိုက်မဟုတ်ဘဲ ကြောက်နေတာကို လူရှိန်တယ်လို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒါ ဆေးသားညီ ..”

ဒေါ်နုရီ တရားကျသည့်အကြည့်တွေနဲ့ ခေါင်းညိတ်လှေသည်။

“ငါတော့ နာမည်ကသာ ဆေးသားညီ လို့ထင်တာပဲ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ရယ်ဟေ့ .. မင်းအစ်ကို အဲဒီရယ်သံတွေကို မုန်းလွန်းလို့ ထွက်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ် ..”

“ဟုတ်မှာပေါ့ .. ကျွန်တော်က အမြဲတမ်းရယ်နိုင်တဲ့သူ၊ သူမှစရယ်နိုင်တာ ..”

ဦးသူအောင် က ရယ်မလိုပြီးမလိုကြီး လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကုတ်၏။ ညီ က ဘီးနဲ့ဆံပင်တွေကိုဖြစ်သလို ဟိုဖြစ်ဒီဖြစ် ဖိသပ်ချပြီး ဘီးကို ဖြန်တင်ခုံပေါ် လှမ်းပစ်တင်၏။

“ဒေါက် ..”

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ ..”

မှန်နဲ့ စင်ကလေးက ကိုယ့်ခေါင်းနားမှာရှိ ဒေါ်နုရီ ခေါင်းကိုလက်
နဲ့ထပြီး အလန်ထကြားထအော်သည်။

ပြီးတော့ ဒေါသတွေကြီးကာ ..

“ညီညီ နင် လုပ်လိုက်ရင်လေ ..”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီနေရာကို နောက်ပြန်ပစ်လို့တောင်ရတယ်၊
ပစ်ပြရမလား ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ဪ .. ရှင်ကပါ ရယ်တယ်ဟုတ်လား ..”

ဦးသူအောင် က ရယ်လက်စမျက်နှာကို တစ်ဖက်လှည့်သွားပေ
မယ့် ရယ်သံက ကျန်ခဲ့လျက် ..

“မင်းဖြစ်သွားပုံက ရယ်စရာကိုး မနု ရဲ့ .. ဟွန်း ..”

မှန်နဲ့ ဒီလောက်ဝေးနေကာမှ တစ်ထွာသာသာလေးရှိတဲ့ အပြား
လေးပေါ်ကို ဘီးလှမ်းပစ်လိုက်တာ မလန့်ရဘူးလား ..

ဒေါ်နုရီ နှစ်ယောက်စလုံးကို မျက်စောင်းရွယ်မိကာ ...

“ကတိ .. မပြောချင်တော့ပါဘူး ..”

“ပြောပါဦးကွာ .. မင်းပဲ ဒီကောင်လေးပြန်လာရင်တော့ ပြောကို
ပြောရဦးမယ်ဆို၊ မင့်တူကို မိဖို့က လင်မန်းဖင်ဆုပ်ရသလိုပဲနော် ..”

“ဟုတ်လား .. ဒေါ်လေး ပြောလေ၊ ကျွန်တော် ခု မြို့ထဲမှာရှိမှာ
ပေမယ့် ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ညနေ မော်လမြိုင်ဆင်းမှာ၊ ပြီးရင် မြဝတီ
ကို ဆက်သွားမှာ ..”

“မင်းက ဘာအလုပ်တွေရွှပ်နေတာလဲ ..”

“ကျွန်တော့်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အတွက် ရေရှည်
အကျိုးပေးနိုင်မယ့်လမ်းမို့လည်း လိုက်သွားမှာ ..”

ဝတ်ထားသော ဂျင်းနီဆောင်းဘီ ဂျင်းဂျက်ကက်နှင့်၊ ဆံပင်က
မတိုမရှည်ပဲကို တစ်ခါမှ သေသေသပ်သပ်ပုံကျအောင် ဖြီးသင်ထားတာ

မရှိတော့ မရှည်ပေမယ့် အမြဲတမ်းခပ်ပွပွ ..။

“ပြောလေ .. မပြောရင်လစ်ပြီ ..”

“ဟဲ့ .. နေပါဦး ..”

လစ်ပြီဆိုပြီးခြေလှမ်းပြင်လိုက်တာ တစ်ခါတည်း တံခါးနား ရောက်
သွားသဖြင့် ပျာပျာသလဲတားဆီးရကာ ..

“နင် ငါတို့ကို ပိုက်ဆံလေးဘာလေး နည်းနည်းပါးပါးပေးဖို့ဈေး
စိတ်ကူးလေးဘာလေး မရှိဘူးလား ညီညီ ..”

“မရှိဘူး ..”

“ဪ .. ဪ ..”

“ကျွန်တော့်မှာမှ အပိုအလှူမရှိတာ ..”

“မင်း ဒီအရွယ်မရောက်ခင်တုန်းကတောင် မင်းအဖေအံ့တွက်ဆို
ဆေးဖိုးလေးထွက်လာလိုက်၊ လူမမာစာလေးတွေ ဝယ်လာလိုက် ..”

“အခု အိမ်မှာ လူမမာရှိလို့လား ..”

“ညီညီ ရယ် .. လူကြီးသူမကို မသေခင် ကျွေးမွေးပြုစုမပေါ့ ..”

“ဟာ .. ဒေါ်လေးတို့ အလတ်ကြီးရှိသေးတယ်၊ မသေနိုင်ပါဘူး ..”

“ဟဲ့ .. မထနိုင် မကြာနိုင် မစားသောက်နိုင်တော့မှ ဘယ်လောက်
ကောင်းတာတွေလာကျွေးကျွေး အပိုပဲလေ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ဘာရယ်တာလဲ ..”

“ဒေါ်လေးတို့ ကိုကိုကို ရပေါက်ရလမ်းမြင်လို့ တိုက်တွန်းနှိုးဆွ
လွှတ်လိုက်တာ သူပေးမှာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ဆီက တစ်ပဲခြောက်ပြာအလို
ဘာလုပ်ဖို့လဲ ..”

“အဲမယ် .. နင်က နင့်အစ်ကိုကို ငါတို့တိုက်တွန်းလွှတ်လိုက်တယ်
လို့ ထင်နေတယ်ပေါ့ ..”

“မထင်ပါဘူး၊ သူ့စိတ်နဲ့သူ ဆုံးဖြတ်သွားတာသိသားပဲ၊ ဒါပေမယ့်

ဒေါ်လေးတို့ တိုက်တွန်းချက်ရော မပါလိုလား ..”

ဒေါ်နုရီ ယောက်ျားဖြစ်သူကိုကြည့်သည်။ ဦးသူအောင် က ဒီစကားတွေကို ကြားသလိုပုံစံနှင့် အိမ်ရှေ့ထွက်သွား၏။ ဒီတိုင်းပဲ ဒီလူ ..

မင်းတို့ တူဝန်းချင်း ဘာပြောပြော တင့်တယ်တယ်၊ ငါက ပြောမှာဆိုတာဖြစ်သွားရင် တစ်ခါ ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ သူ မပါချင်ဘူးဆို လုံးဝ နှုတ်ဆိတ်နေတဲ့လူ ..

“ညီညီ ခဏပြန်ထိုင်ဦး ..”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ .. ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံမပါဘူး၊ ခုလည်း သွားဈေးဝယ်တယ် ..”

“ပိုက်ဆံကိစ္စ ပြောဖြစ်တာက မင်း ဘယ်တုန်းကမှ သိတတ်မှ မရှိခဲ့တာကို ပြောနေကျနို့ အကျင့်ပါနေတာ မရဘူးဆိုတာလည်းသိတယ်၊ ပြောချင်တာ အဲဒါ အဓိကမဟုတ်ဘူး ..”

“ဒါဆိုပြော .. ထိုင်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး ..”

သူကပဲ နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့် ..

ဒေါ်နုရီ သူ့ရှေ့ထဲသွားပြီး မျက်နှာကို သေချာမော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ .. ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ ကြက်ခြေခတ်တွေပေါ်နေလို့လား ..”

“ကြက်ခြေခတ် မပေါ်ပေမယ့် မင်း အယူလွှဲနေတယ် ညီညီ ..”

“ဟွန်း ..”

ဒေါ်နုရီ မျက်လုံးတွေထဲကို စိုက်ကြည့်လိုက်တာနှင့် ဒီစကားတွေ ဘယ်အရပ်က ဘယ်လေတိုက်လို့လွင့်လာတာလဲဆိုတာ သူသိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆံပင်သစ်ရင်း ခပ်ခဲမဲ့ပြုံးမိလျက် ..

“ဦးမြတ်တင် ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အဖေ မခေါ်ချင်တဲ့ကိစ္စလား ..”

“အဲဒီမှာ ခော်ကားခြင်းပြီးမြောက်သွားတာ ..”

“ဟုတ်တယ် မမြင်ရရင် အဲဒီမှာတင် ပြီးမြောက်သွားမှာ၊ မြင်နေ

ရွှေနဲ့မြသား ဂဟေထားရုံ

ရရင် သံသရာခရီးဆက်ဖို့ ဖြစ်ကုန်မှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်လေး၊ အခု ကိုကို အဲဒီကိုရောက်သွားပြီမို့လား၊ လောဘမကြီးစမ်းပါနဲ့ ..”

“ငါ့ကို မခော်ကားနဲ့ ညီညီ .. ငါက နင့်အတွက်ပြောနေတာ ..”

“ကျွန်တော့်အတွက် အဖေ သူ့ဈေးကြီးတစ်ယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်ပေါက်ပေးဖို့မလိုဘူး၊ တစ်သက်လုံး ဒီတိုင်းပဲနေလာတာ ..”

“နေဦး ..”

ဖခင်အကြောင်းပြောပြီဆို စနောက်ရယ်မောရင်း ပြီးသွားတဲ့အခါ ဘာမှမဟုတ်သလိုနှင့်၊ နည်းနည်းအကျယ်ချဲ့ပြောဖြစ်လာတာနှင့် ညီညီ မျက်နှာက ပုပ်သိုးသွားတတ်ပြီး ..

“ခဏနေဦး .. ကိုတင့် ကို မင်း အထင်လွဲနေတာ ..”

“မေမေကို သူ အထင်လွဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မနဲ့ ပစ်ထားခဲ့တာ တစ်သက်လုံး..”

“အဲဒါက အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးကြတာ ..”

“ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒါတွေအယုံအကြည်မရှိဘူး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ပုတ်ခတ်ပြောဆိုခံခဲ့ရတဲ့ မိန်းမက တစ်သက်လုံး သားနှစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲပြီး အထီးကျန်စွာနေရင်း အဆုံးသတ်ခဲ့ရတယ်၊ ချစ်လွန်းလို့ အမျက်ကြီးပါတယ်ဆိုတဲ့လူကတော့ ရွှေနဲ့မြသားဂဟေထားပြီး တိုက်ကြီးပေါ်မှာ ..”

“ဒါတော့ မပြောနဲ့လေ .. တစ်ခါတစ်လေ တိုက်ဆိုင်မှုတွေက တမင်ဖန်တီးထားတာတွေထက်ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ သူ အထင်လွဲသွားတယ်ဆိုတာလည်း ..”

“မှားနေရင် အမှန်တရားရှိသေးတယ်ဆိုတာ ပြန်ရှာရမှာပဲ ..”

“သူက သူ မှန်တယ်ထင်နေတာလေ ..”

“မှားနေပါတယ်လို့ မေမေက မပြောဘူးလား၊ ရှင်းပြဖို့အပူ မကြီးစားနဲ့လို့လား ..”

ဒေါ်နုရီ မဖြေရှင်းတတ်တော့ဘဲ စိတ်ပျက်သည်မျက်နှာကြီးဖြစ်

သွား၏။

“ငါ မပြောတတ်လို့မဟုတ်ဘူး ညီညီ၊ မင်းကလည်း ဒါဆိုဒါ၊ တထူသန်နဲ့တူပဲ။ အဲဒါကိုသာ အပြစ်ထောက်နေတာ မင်းကမှ အဖေ တူသား ..”

“ဟား ..”

“မဟားနဲ့ မင်းအဖေ ငယ်တုန်းကလည်း မင်းအတိုင်းပဲ။ အများနဲ့ ပြိုင်နိုင်ရမှ သူ ပြောတာပဲမှန်နေမှ ..”

ပြောနေရင်း ဒေါ်နုရီ စိတ်ပါလက်ပါကြီး ဖြစ်သွားကာ အတိတ် ကို ပြေးမြင်မိတဲ့အတိုင်း ..

“သူတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လို့ ပိုပြီးသံယောဇဉ်ကြီးကြတယ်။ ချစ်လည်းချစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် မတည့်အတူနေပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါငြင်း ခုန်ပြီး မခေါ်ဘဲနေကြရင် အကြာကြီး ..”

ပြောရမယ်ဆို ချိုအေး ဆိုသည့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်က နယ်ကပြောင်းလာတာဖြစ်သည်။ အထက်တန်းကျောင်းသူအရွယ်လေး တွေမို့ ကောင်းလေးနှစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် သုံးပွင့် ဆိုင်အတွဲလေးကို လူသိတော်တော်များနဲ့သေးသည်။

မြတ်တင် သည် အစတုန်းက မြတ်တင့် ဖြစ်ကာ နောက်ကျမှ အောက်ကမြင့်ပျောက်ပြီး ဘယ်လိုဘယ်ပုံ မြတ်တင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်ဆို တာ မသိ ..။

ဒါပေမယ့် မြတ်တင် နဲ့ ချိုအေး ဆိုသည့် ခပ်တုံးတုံးနာမည်တွေနဲ့ ဝတ်သက်၍ မကျေနပ်ဖွယ် သံသယမြို့လေးတစ်ခုနဲ့က ထိုမှစခဲ့တာဖြစ် လေသည်။

“ချိုအေး တဲ့ .. ဟား .. ဟား .. ဟား .. မင်းနာမည်ကလည်းကွာ ရေခဲချောင်းစားချင်စိတ်တောင် ပေါက်သွားတယ် ..”

“နင် သူများကိုမစပါနဲ့ .. နင့်နာမည်ကရော ဘယ်လောက်လှနေ

လို့လဲ .. မြတ်တင် တဲ့ ..”

ရယ်နေသည့် မြတ်တင် ပါးစပ်က ဟိုမရောက်ဒီမရောက်ဖွင့်လှက် နှင့် အသံတော့ရပ်သွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ သူ့မျက်လုံးတွေ ဖွေး ရဲ့ မျက်နှာ လေးပေါ် စူးစိုက်ကျရောက်လာကာ ..

“ငါ့နာမည်က မြတ်ထွတ်တင် နော် ဖွေး ..။ အဘွားတို့က ဒီလို မမဲ့ကောင်းဘူးဆိုပြီး ‘ထွတ်’ ကိုဖြုတ်ပစ်လိုက်တာ ..”

“ငါသိတယ်လေ .. နင့်ကို သူများနာမည်ကို မကွဲရယ်ဖို့ပဲပြောတာ” ဒီလိုတွေ ငြင်းကြဖြစ်ကြတာ။ ညီမဖြစ်သည့် နုရီ ရှေ့မှာပဲမို့ ခုတ် မှတ်မိနေသေးတာပါ။ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အတူတူသွားဖြစ်ကြ တာပဲများကာ တစ်ခါတစ်လေ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း မတီးမချင်း နုရီ က ဖွေး ရဲ့ ဘေးမှာပဲရှိနေတတ်၏။

ပြီးတော့ ကိုယ်ကငယ်သေးပေမယ့် အစ်မ ဖြစ်သူမှာ ယောကျ်ား လေးသူငယ်ချင်းချောချောလေးတွေရှိနေတာကို ကြိုက်ပြီးအားကျနေခဲ့ တာလည်းရှိသည်။

မြတ်တင် နဲ့ ချိုအေး မှာ လုံးဝကွဲပြားသည့်စရိုက်သဘာဝတွေနဲ့ ဖြစ်ကာ မြတ်တင် က စိတ်ဆတ် အငြင်းသန်သလောက် ချိုအေး ထ အေးလွန်းသည့်နေရာမှာ ရေခဲတုံးနဲ့ ဖက်မွေးလာသလားထင်ရ၏။

တစ်ယောက်က ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း၊ တစ်ယောက်က မြစ်စိ ချိုသိမ် ခံစားတတ်သူ ..။

ချိုအေး က အေးဆေးတတ်တာကိုသိနေသဖြင့် တော်ရုံငြင်းခုံတတ် ကြပြီဆို ဖွေး က ချိုအေး ဘက်က ကာကွယ်သည်။ ချိုအေး နဲ့ဆို သူ့အဖေ အလျှော့ပေးတတ်၏။

မြတ်တင် နဲ့ဆို ဘာဖြစ်ဖြစ် ဓားထမ်း တုတ်ထမ်းငြင်းမည်။ ရှိ ဖြစ်မည်။ ပြီးရင် မခေါ်ဘဲနေကြတော့မည်။

မြတ်တင် က ကြာကြာမခေါ်ဘဲလည်း မနေနိုင်။ ဒါပေမယ့် မကျေနပ်

တာတို တစ်ခုပေါ်တစ်ခုဆင့်ပြီး တေးမှတ်ထားတတ်၏။

ဒါပေမယ့် ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ လူကြီးတွေ သဘောမတူ သည့်ကြားက ခိုးပြောကြ၏။ ထိုအချိန်မှာ ချိုအေး က နယ်ပြန်သွားသည့် ထာလဖြစ်တာ ပြန်ရောက်လာတာနှင့် အရင်လိုခေါ်ပြောဆက်ဆံဖြစ်ကြရင်း။

“မယ့်ဘူး .. အဲဒီကောင် အံ့ပုန်းမြုစိ၊ ပါးစပ်ကမပြောဘဲ မျက်လုံး နဲ့ စကားပြောတတ်တာသူပဲ။ ငါ အဲဒီလိုပညာတွေ မတတ်ဘူး။ မတတ် လို့ နင့်ကို ငါ မစည်းရုံးနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် နင့်စိတ်ကို ငါ မပိုင်ခဲ့တာ လေ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ဒီဇာတ်ပုံက ..”

“သတိရတိုင်း အလွမ်းပြေကြည့်ဖို့လို့ နောက်မှာရေးထားတာ ငါ ခြင်တယ်လေ။ ငါ အကန်းမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါ ဘယ်တုန်းကပေးထား တာဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ ငါ့ရဲ့ အမှတ်တရတွေထဲမှာ ဒီအချိန်ထိ မင်း ထည့်သိမ်း ထားတာက ..”

“အမှတ်တမဲ့ပါ မြတ်ထွတ် ရယ် .. နင် တစ်ခုခုပြောပြီဆို ဘာဖြစ်လို့ ဒါမှဒါ ဇွတ်တရွတ်ပြောနေရတာလဲ ..”

“သိနေလို့ပေါ့ .. ဒီကောင် အိမ်လည်ရောက်လာတိုင်း မင်းမျက်နှာ ကို ငါသိတယ်။ ပြန်သွားတိုင်း မင်းစိတ်က ကိုယ်မှာမကပ်ဘူး ..”

ဒီအဖြစ်တွေကို ပြောပြမိတာလည်းရှိကာ တစ်ချို့ကိုတော့ ဒေါ်နုရီ တွေးရင်း ငေးရင်းနဲ့ပဲ ချန်လှပ်ထားခဲ့မိ၏။ သူတို့ အတူနေထိုင်ကြတာ လည်း သူမတို့အိမ်မှာမို့ လင်မယားကာဖြစ်ကြ ဖြစ်ကြ တစ်အိမ်လုံးသိ ကြသည်။

ဒါတွေကို ဖွေး ကလည်း နာကျင်မှုတွေအဖြစ် စုပုံမှတ်သားခဲ့၏။

“ငါ သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ အလျှော့ပေးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ အခု ငါ့မိဘ မိသားစုတွေကြောင့် အများကြီးလျှော့ထားခဲ့တာ၊ ဘယ်လောက် အနိုင်နဲ့ပိုင်းနေနေ သူ့မှာ အားမရှိနိုင်ဘူး ..”

“ကိုချိုအေး ကလည်း သူ့ကြောင့် မမတို့ အဆင်မပြေဖြစ်ကြေမှုနဲ့ သိသားနဲ့ ဝင်တာထွက်တာ ဆင်ခြင်ပါလား။ သူ့ရဲ့ အမှတ်တမဲ့တွေက လည်း တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ ကိုတင် မရှိတဲ့အချိန်တွေချည်းပဲ ..”

“ငါတို့ ရိုးသားတယ် အရီ .. ချိုအေး ကို ငါ့စိတ်ထဲမှာ သဘော ကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်ထက် ဘယ်တုန်းကမှ မပိုခဲ့ဘူး ..” တဲ့ ...။

ဒီစကားတွေကိုလည်း မမက အထပ်ထပ်ပြောနေတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုတင် က သံသယတွေမပြယ်ခဲ့ဘဲ နောက်ဆုံးမှာ လင်မယားကွဲကြတဲ့ အထိ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ကံမကောင်းချင်တော့ ကွဲကြပြီဆိုမှ ကိုယ်ဝန်ရှိနေမှန်းသိခဲ့သည်။ ကိုတင် က သူ့ဒေါသနဲ့သူ ဇွပ်စွဲပေမယ့် ပြန်တော့ ရောက်လာခဲ့ပါသေး သည်။

ဒါပေမယ့် ဖွေး က နှင်ချခဲ့သည်။

“နှင့် ကိုယ်ဝန်မဟုတ်ဘူးထင်ရင် ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဟုတ်တယ် ရက်တွက်ကြည့်ပါလား .. ကလေးက ခုမှ ဇိုက်ထဲမှာ နှစ်လပဲရှိသေး တာလေ ..”

ကိုတင် ရှူးရှူးရှားရှားထဖြစ်တော့ ဖွေး က ငိုနေရင်း ဟားတိုက် ရယ်၏။

“ငါ သည်းခံခဲ့တဲ့ကာလ ကုန်သွားပြီ၊ အခု သည်းမခံနိုင်တော့တဲ့ ရာသီလို့ မှတ်လိုက်၊ ဒီကလေးက နှင့်ကလေးမဟုတ်ဘူး ..”

“ဒါဆို ဘယ်သူကလေးလဲ နှင့်ပါးစပ်က ပြောလိုက်စမ်းပါ ..”

“နှင်ပဲ မျက်လုံးက စကားပြောတာမှ အမှန်တရားဆို နှင် ငါ့ကို ကြည့်လိုက်၊ ငါ ဘာပြောနေသလဲ ..”

အဖြစ်တွေက ဤသို့ရှိခဲ့တာဖြစ်သည်။ မြတ်တင် က ထွက်သွား လိုက်တာ လှည့်မကြည့်စတမ်းပဲဖြစ်ကာ ဖွေး ကလည်း အညံ့ခံ ..။

ဒေါ်နုရီ တ တစ်ချို့ကိုပြောပြရင်း ညီညီ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ...
 "မင်းအဖေ စီးဖွားရက်ရောက်တော့လည်း သူ ရောက်လာပါသေး
 တယ်၊ ငါတို့တာသာ မင်းအဖေရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ကလေးကို တခြားနေရာ
 ချာ သွားမွေးခဲ့တာ သူတွေ့မသွားဘူးပေါ့ .."
 "ပြောလိုပြီးပြီလား ဒေါ်လေး .."
 "ညီညီ .. မင်းကို ငါ ဒီနေ့ ရုံမှာဘယ်ကားပြနေသလဲ သတင်းပေး
 နေတာမဟုတ်ဘူး၊ အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ လွဲမှားမှုတစ်ခုကို မင်း တစ်
 သက်လုံးအမြင်စောင်းမသွားအောင် ပြောပြနေတာ .."
 "တစ်သက်လုံးလွဲတဲ့သူက လွဲနေခဲ့တာပဲ .. ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်
 လို့ တည်မတ်ဖို့ကြိုးစားရမှာပဲ .."
 "လွဲနေတာမဟုတ်ဘူး .. အချစ်ကျွန်ဖြစ်နေကြတာ၊ မမကို သူ
 သိပ်ချစ်တာ ငါတို့သိတယ် .. မမ သူ့ကိုရဲ့ပြောတာမှန်းလည်း မသိလို့
 မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုပြောထွက်ရက်တာကို သူ နာကြည်းနေတာ ညီ .. တကယ်
 သာ သူ့သားလို့မထင်ရင် မင်းအစ်ကို ဆက်သွယ်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်း
 လက်ကမ်းကြိုပါ့မလား .."
 "သူ့မိန်းမ ကလေးမမွေးနိုင်လို့ မျိုးတုံးမှာစိုးတာလေ .."
 "ဟုတ်တယ်လေ .. မျိုးတုံးမှာစိုးတယ်ဆိုတာက သူ့မျိုးဆက်ကိုပဲ
 အလိုရှိမှာပေါ့၊ သူ့ဆွေးသားမဟုတ်ဘူးထင်ရင် .."
 "တော်တော့ ဒေါ်လေးရာ၊ ကျွန်တော်က ပါးဆပ်ဖြစ်ဖြစ် ခြေထောက်
 ဖြစ်ဖြစ် ပြောရသွားရပြီဆို ဘာကိုမှ အလကားမသုံးဘူး၊ ရင်နှိုးလိုက်ရပြီ
 ဆို ပြန်ရမှ .."
 "ဖြစ်ရလေ .."
 "ဒီပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်းပြောရင်း အချိန်ကုန်မခံနိုင်ဘူး .. လစ်ပြီ .."
 ဒီတိုင်းပဲ ကြည့်နေလိုက်ရကာ ပြောတာလည်း မအောင်မြင်၊ ပိုက်ဆံ
 တောင်းတာလည်းမရသဖြင့် ဒေါ်နုရီ စိတ်ညစ်လက်ညစ်နှင့် ခေါင်းခါ

နေမိ၏။
 "ကိုသူ .."
 "ဟင် .."
 "ရှင်ကလည်း လာပါဦး .. စိတ်ညစ်လိုက်တာ .."
 ဦးသူအောင် က နောက်ဖေးကို တန်းဝင်သွားမည့်ခြေလှမ်းတွေကို
 ရပ်လိုက်ပြီး ..
 "ပြောချင်တာ ပြောလိုက်ရတယ်မို့လား .. ပိုက်ဆံမရလိုက်တာတော့
 မပြောနဲ့ .. ငါ သိတယ် .."
 "ဟုတ်တယ် နှစ်ခုစလုံးပဲ .. ဒီကောင်လေးကို ဘယ်လိုပြောရမှန်း
 ကို မသိတော့ဘူး ကိုသူ ရယ် .. အိမ်ကိုတစ်စက်လေးမှလည်း မခင်တွယ်
 ဘူး၊ ဒီဖေအေကို တစ်သက်လုံးအကောင်းမမြင်တော့ရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြ
 မလဲ .."
 "ဒီတိုင်းပဲ ထားလိုက်တော့ ခေါင်းရှုပ်တယ် .."
 "ထားလိုမရဘူးလေ၊ အခု ကိုကိုက ဟိုမှာအသားကျနေပြီ၊ သူက
 တော့ အမွှာညီရှိတယ်ဆိုတာတောင် မပြောရဘူးလို့ တားထားသတဲ့.."
 "အဲဒါကို မင်းက သွားပြောလိုက်ချင်လို့လား .. မလုပ်နဲ့နော်၊
 မင့်တူအကြောင်း မင်းအသိဆုံး .."
 "ကိုသူ ရယ် .."
 "သူ့ရှေ့ရေးအတွက် မင်း စိတ်ပူနေတာ ငါသိတယ်၊ ဖအေက
 တစ်ယောက်ကိုပဲ အသိအမှတ်ပြုသွားရင် ခက်ပြီဆိုပြီးတော့ .."
 "ဟုတ်တယ်လေ .. ဟိုက မကြင်နာရတဲ့အထဲ သူက ဂရုစိုက်စင်
 သွားပြီပေါ့ .."
 "လုပ်သလိုမဖြစ်ရင် ဖြစ်သလိုလုပ်ရတာပဲ ..၊ ခုလည်း ဖြစ်စေချင်
 သလို ဖြစ်မလာမှတော့ ဖြစ်လာမှာကိုပဲ လက်ခံရတော့မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်
 ငါ တစ်ခုတော့ ပြောရတယ်၊ မင်းတူ သူ့အဖေကို မုန်းနေတာမဟုတ်ဘူး.."

"သစ်လို .."

ဦးသူအောင် က အိမ်ထဲကိုပဲ နောက်ထပ်ခြေလှမ်းပြင်ရင်း ပြုံးကာ..
"ဟုတ်တယ် .. မင်း စဉ်းစားကြည့်လို့ မသိတာ၊ ကိုကို မရောက်
ရောက်အောင်သွားတာက ချမ်းသာချင်လို့ရယ်၊ ညီညီ တစ်စက်မှ ခြေဦး
မလှည့်တာက အကြင်နာကို လိုချင်လို့၊ ဒါတွေ မင်း သိချင်မှ သိမှာပေါ့
ကွာ .."

"အံ့မယ် .."

ဒေါ်နုရီ မခံချင်ဖြစ်သွားပေမယ့် ဘာပြောရမှန်းလည်းမသိ ..။
ဒါက ဖြစ်နိုင်စရာရော ရှိရဲ့လား ..။

အခန်း (၄)

"ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်မှာလဲ နွေး ရယ် .. ကိုယ်က အစတည်းက
ဒါကိုတွေးပြီး မချင့်မရဲဖြစ်နေတာ .."

"ဘာကိုလဲဟင် .."

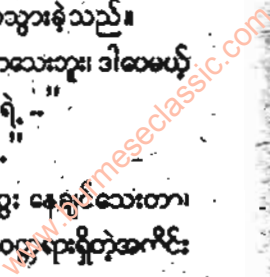
"ဪ .. ကိုယ့်မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်လေ၊ အဲ့ဒီတော့
ကိုယ်ယုံကြည်စိတ်ချရဆုံး မိတ်ဆွေရင်းဆိုတာလည်း နွေး တို့ပဲရှိတာ၊
နွေး မှာများသားလေးတစ်ယောက်လောက် မွေးထားရင်းကောင်းမှာပဲလို့
တွေးနေမိတာပေါ့၊ သားလေးက ဘယ်သူ့သားဖြစ်ဖြစ် နွေး နဲ့ ကိုမြတ်
တို့ရဲ့ ရင်သွေးဆိုရင် ပြီးတာပဲ .."

သားကို အထင်အမြင် သေးသွားမလား စိုးရိမ်နေမိသည့်စိတ်က
ဒေါ်ယဉ်ဆွေ ရဲ့ စကားတွေကိုကြားရမှပဲ ချမ်းသာသွားခဲ့သည်။

"သားက သူ့အဖေဆီ ရောက်လာတာ သိပ်ကြောသေးလား၊ ဒါပေမယ့်
လုပ်ငန်းထဲမှာ တော်တော်အကူအညီရနေပြီ ဆွေ ရဲ့ .."

"ဟုတ်လား .. ကောင်းတာပေါ့ နွေး ရယ် .."

"နွေး လည်း သားနဲ့ ဒီလိုပဲ နွေးနွေးထွေးထွေး နေလို့သေးတာ၊
ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကုန်းမှာရောက မကောင်းတော့ မိဘဝတ်စုံများရှိတဲ့အင်္ကျီ

၉၆

၂၈၀

သူ့အိမ်ထောင်ရေးလေးကို စီစဉ်ပေးခဲ့ချင်တယ် .."

"ပြောတော့မယ် နွေး ရယ် .. နွေး ခုမှ လေးဆယ်ကျော်ပဲရှိသေးတာ၊ ပြီးတော့ ခုချာတဲ့လူတွေက အသက်ရှည်တယ် နွေး ရဲ့၊ ကျန်းမာနေ ကောင်းပါတယ်ဆိုတဲ့လူတွေက တစ်ခါဖြစ်တစ်ခါ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်တတ်ကြတာပါ .."

"ဒါပေမယ့် ရောဂါသည်လိုဖြစ်နေတော့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ချမထားနိုင်တော့ဘူး ဆွေ ရယ် .."

သားနဲ့ သူ့အဖေနဲ့က ပြောလည်ကြတာမဟုတ်ပေ။ တစ်ယောက်သဘော တစ်ယောက် နားမလည်ကြခင်မှာ ကိုယ်သာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့လျှင် ကြီးမမြဲသေးဘဲ လွတ်ကျသည့် ပုတီးကုံးလိုဖြစ်သွားနိုင်သည်။

သူမရင်ထဲမှာ ဒီကလေးနဲ့ အစ်ကို့ကို နွေးထွေးချစ်ခင်စေချင်သလို သူမကိုယ်တိုင်က မိခင်တစ်ယောက်လိုချစ်ခင်ယုယချင်သည်။ ပြီးတော့ သားကလည်း ကိုယ့်အပေါ်မှာ ယုံကြည်လေးစားစိတ်ဖြင့် ခင်တွယ်တာမျိုးကို လိုချင်၏။

ဒါမှသာ ကြင်နာနွေးထွေးသည့်မိသားစုဘဝမျိုးဖြင့် သူမ မသေခင် စိတ်ချမ်းသာစွာ နေထိုင်သွားဖို့ အခွင့်အရေးရနိုင်မှာဖြစ်သည်။

"နွေး နေကောင်းရဲ့လားဟင် ..၊ သက်တောင့်သက်သာမရှိရင် သွားနားလေ .."

"မနားနိုင်နဲ့ မဆွေ သူ့ အဲဒီသားအတွက်ဆို ထိုင်ရာမထလုံးပမ်းနေရမှ နေထိုင်ကောင်းတာ .."

"ဟော့ .. အဟွန်း .."

ဦးမြတ်တင် က ရေခိုးချိုးပြီးစ ဝင်းကြည်နေသည့် မျက်နှာနှင့် ဒေါ်နွေးနွေး သေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ..

"အခု .. မင့်သားကိုစွဲပြီးမြောက်သွားပြီမို့လား .. သွားနားလေ .."

"နွေး နေကောင်းနေပါပြီ အစ်ကို့ရယ်၊ သက်သာတုန်းလေးမှ

ထူထောင်ထောင်မနေရရင် ဘယ်သူက အိပ်ရာထဲမှာချည်း နေနိုင်မှာလဲ .."

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုတင် ရယ်၊ ကဲပါ .. တစ်ယောက်က စိုးရိမ်၊ တစ်ယောက်က နားမထောင်နဲ့ စကားတော့ ထမများကြနဲ့နော် .."

ဒေါ်ယဉ်ဆွေ က ရယ်နေရင်း နောက်နေသေးသည်။ တကယ်တမ်း ထူးတော့ ဒေါ်နွေးနွေး မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဦးမြတ်တင် ပြောချလိုက်သည့် စကားတွေကြောင့် စိတ်မကောင်းခြင်းတွေ ဖြစ်နေခဲ့လျက် ..

"အစ်ကို ထမင်းမစားရသေးဘူးမို့လား .."

"ထမင်းစားတာ ဘာအရေးကြီးလို့လဲကွ .. ဒီမှာ စည့်သည်ကိုထားပြီး ကိုယ်က ထမင်းစားစနိုးထဲ ဝင်နေရမလား .."

ဦးမြတ်တင် ကလည်း နားလည်နေခဲ့သည်။ ကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောနေကျအတိုင်း ဝင်ပြောလိုက်မှာကို စနိုးဖြစ်သူ စိုးရိမ်နေသည် နှိမ်း ..

"ကဲပါ .. ဆွေ လည်းပြန်တော့မှာပါ၊ နောက်ဆို ဆွေမျိုးတွေဖြစ်ကြတော့မှာ မသိတဲ့တစ်ခါတွေမဟုတ်ဘူး စည့်ခံမနေနဲ့ .."

ရယ်ရယ်မောမောပြောရင်း အိတ်ထဲကနေ ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံ နှိုက်ထူလိုက်ကာ ..

"ဒီမှာ သမီးဓာတ်ပုံလေး ယူထားလိုက်ပါဦး၊ သားက သမီးကို မြင်ဖူးမှာမဟုတ်တော့ ကြိုသိထားရအောင်ပေါ် .."

"ဓာတ်ပုံ .. အဲ .. ဟုတ်ပါရဲ့ သား ဓာတ်ပုံကတော့ .."

"မပူနဲ့ နွေး ရေ .. သားကို သမီးက ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ မြင်ဖူးပြီးသား .."

"ဟုတ်လား .. ကောင်းလိုက်တာ၊ ဘယ်တုန်းကများလဲ .."

"မနေ့ကပုပါ .. ဆွေ နဲ့ သမီးတို့ ကိုမြတ် တို့ ကုမ္ပဏီတွေနားက နီးနပ်ဆိုင်မှာ ခုန့်စားနေကြတာလေ၊ သူတို့သားအဖ ထွက်လာကြတာ

www.burmeseclassic.com

မြင်လို့ ဒါလေးကတော့ ကိုမြတ် သားပဲဆိုပြီး သမီးကို တစ်ခါတည်း ပြထားလိုက်တာ ..

“ဟုတ်လား .. လူတွေဘာတွေ မှားပါဦးမယ် ..”

“မမှားနိုင်ပါဘူး နွေး ရယ် .. မဟာနဖူးထောင့်လေးတွေပေါ်ပြီး နှာတံကိုစင်းနေတာပဲ .. အတူတူယှဉ်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သားအဖမှန်း ဒီလောက်သိသာနေတာကို ..”

ဒေါ်နွေးနွေး မျက်နှာ ပြုံးသွားကာ ဦးမြတ်တင် ကတော့ မျက်နှာ ဖျက်လေသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို မသိမသာအကဲခတ်စိရင်း ဒေါ်နွေးနွေး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ..

“ဟုတ်တယ်နော် .. သွေးသားဆိုတာ တစ်နေရာမှာတော့ ဇာတိ ပြနေတာပဲ။ သားကို နွေး က အစောကြီးတည်းက ခေါ်ချင်ခဲ့တာ။ ကိုယ့် အကြောင်း ကိုယ်သိလိုက်တည်းက မိသားစုအပိုက်အမြဲလေးတစ်ခုကို တော့ ဆုံးရှုံးမခံနိုင်တာလေ နော် ..”

“ဟုတ်တယ်ပေါ့ နွေး ရယ် .. နွေး ကိုက စိတ်ထားကောင်းပြီး လင်သားဖြစ်သူအပေါ်မှာလည်း ချစ်တတ်လွန်းတာပါ။ ကိုယ်က မမွေး နိုင်ပေမယ့် လင်ပါသားကို မလိုလားတဲ့ မိထွေးတွေချည်းပဲ တွေ့ဖူးခဲ့တာ။ နွေး ကတော့ တကယ်ရှားတယ် ..”

ဦးမြတ်တင် မျက်နှာပူရပြန်၏။ ဒီခန်းသည်ဟာ သူ့အပေါ်မှာဆို ဘာမှ လိုလေသေးမရှိ သည်းခံမြတ်နိုးခဲ့ရှာသူပါ။

ဒါပေမယ့် ..

“ကဲ .. သားရေးသမီးရေး ခြေလည်ပြီဆိုတော့ နေစပ်ဖို့ လက်ထပ်ဖို့ တွေပြေးပြီး စိတ်ကူးယဉ်လိုက်ဦးမယ်။ အိမ်မှာလည်း ဘကြီးလုပ်တဲ့သူ က သူတူမနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် သူ သိရမှ။ သူ့ကို မတိုင်ပင်ဘဲ ကျော်လုပ်ရင် နည်းနည်းမှကို မကြိုက်တာ ..”

နှုတ်ဆက်ပြီး ထပြန်သွား၏။ ဒေါ်ယဉ်ဆွေ က ခင်ပွန်းသည်မရှိ

တာပေ။ သမီးလေးတစ်ယောက်ကို အစ်ကိုကြီး လက်ထဲမှာထားပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလေးတွေကို အလျင်မပြတ်အောင် တစ်ယောက်တည်း ကြိုးစားနေရတဲ့သူဖြစ်သည်။

ပြောရမယ်ဆို သူမတို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဆိုတာလည်း ဘာမှ သိပ်ရှိလှတာမဟုတ်ပေ။ ဒါပေမယ့် ရိုးသားကြီးစားကြာသည့်ဂုဏ်ရှိသည်။ ပြီးတော့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်မှာ မကောင်းသည့်သတင်းအနံ့မျိုးလည်း မကြား ခဲ့ရပေ။

သူမရဲ့ သမီးလေးကို ဒေါ်နွေးနွေး ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ခဲ့တာဖြစ် တာ ဦးမြတ်တင် ကလည်း မကန့်ကွက်ခဲ့ပေ။

“ဒီကောင်လေးကိစ္စကို မင်းက ကိုယ်ဖိရင်ဖိကြိုးစားနေတာပဲ .. မင်းလုပ်နေတော့ ငါလည်း သက်သာတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းမှာ မိထွေး အပိုတဲ့ ပြစ်ချက်ရှိနေတယ် နွေး .. သားက ကိုယ့်သားပေမယ့် မင်းလို စအေးမျိုးကို စော်ကားပြောဆိုလာရင် ကိုယ် သည်းခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး..”

ဒေါ်ယဉ်ဆွေ ပြန်သွားသည်နှင့် စကားသံထွက်လာတော့ ဒေါ်နွေးနွေး တ လှည့်ကြည့်သည်။

“အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုထင်ရတာလဲ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ကိုယ် ပြောရင် အစက ပြန်ဆွဲထုတ်နေရ လိမ့်မယ် နွေး .. ပြန်ပြောချင်ရာလည်း မရှိဘူး။ ပြောဖို့လည်း စိတ်ကူး မရှိဘူး။ လိုရင်းကိုပြောရရင် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဒီလိုရှိနေသလို သူ့ရင်ထဲမှာ လည်း ရှိနေနိုင်တယ် ..”

“ဒီလိုဆိုတာက ..”

“ကိုယ် သူ့ကို ဒီအရွယ်ထိ တစ်ချက်မှ ပြန်ကြည့်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါကတော့ အစ်ကိုရယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး နွေး .. အထူးသဖြင့် သားဖြစ်နေလို့ ပိုဖြစ်နိုင်တယ်။ သူ့ဘက်က ကိုယ့်အပေါ်မှာ အနာခံရှိနေမှာပဲ ..”

“ဘားပုံခံက အစ်ကို့ကို အံ့ဖွဲ့မှုတွေနဲ့ ဆက်ဆံနေတာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါ နွေး အကဲခတ်မိတယ် ..”

“ဒါဆိုလည်း သူ့အဖေက ချမ်းသာနေလို့ မှီခိုချင်တာကြောင့်ပဲ..”
ဖြစ်ရလေ ..

အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ တစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ အထင်မကြီးတတ်တာလဲ .. ပြောရလျှင် အထင်မကြီးတာထက်တောင် ပိုနေပါပြီ။

နေရာတကာမှာ မျှတတွေးခေါ်မှုရှိခဲ့ပေမယ့် သူက ဒါဆို ဒါ.. ဒီတိုင်းသတ်မှတ်ပြီးရင် ဟိုလိုပါလို့ ဘယ်လိုပြောပြော မရတော့ပေ။ အထူးသဖြင့် ကွဲကွာခဲ့ကြသည်ဆိုသော ဖြူဖြူဖွေး တို့ မိသားစုနှင့် ပတ်သက်သမျှ ဘာတစ်ခုမှ အကောင်းမမြင် ..။

ကျန်ခဲ့ကြသည့် ကလေးဆိုသည့်အပေါ်မှာလည်း ဥပေက္ခာနဲ့ အကြပ်နာရဲ့ ကြားကမ္ဘာမှာ အတော်ပင် စိမ်းကားပြတ်တောက်နိုင်တဲ့သူဖြစ်၏။

“မင်းက ငါ့ကို ဘာကြည့်တာလဲ .. လက်သည်းဆိတ်ရင် လက်ထိပ်က နာတယ်ဆိုတာ မင်း ကြားဖူးမှာပါ။ အခု သိပ်တော့ မဆိုင်ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ အဖေဆိုတာကို တမ်းတတတ်ခဲ့ရင် ဒီအဖေ ရက်စက်လှချေလားဆိုတဲ့ အတွေး ရှိကိုရှိရမယ် ..”

“ဒီလိုစိတ်မွေးလို့ မရလောက်အောင် သူ့အဖေရဲ့မေတ္တာကို ငတ်မွတ်တမ်းတနေခဲ့တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား အစ်ကို့ ..”

“ဟွန်း ..”

ဦးမြတ်တင် ရဲ့ မှီပြုံးက အထာမကျသည့်စကားကို ခန့်လိုက်သည့် လှောင်ပြုံးဖြစ်သည်။ ဒေါ်နွေးနွေး စိတ်မသက်သာစွာ သက်ပြင်းချစ်၏။

“ဘာလဲ အစ်ကို့ .. ကလေးကို ယောက်ျားမောနမရှိလို့လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ချင်တာလား ..”

“မင်းတောင် တွေးမိသေးတာပဲ။ ဒါ မဖြစ်နိုင်စရာ ဘာရှိလို့လဲ..”

“ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် သား ဒီလို စိတ်မရှိဘူး အစ်ကို့၊ ဖအေကိုချစ်လို့

တောကနေ လိုက်လာပြီး လက်ရှိညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ မိထွေးနှိပ်စက်သမျှခံရတာတွေ၊ ဒီလိုဒုက္ခတွေခံပြီး ကပ်တွယ်နေကြတဲ့ ကလေးတွေရော မရှိကြလို့လား ..”

“ဘယ်မှာလဲ .. ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာလား ..”

“အစ်ကို့ရယ် .. ကိုကိုက အစ်ကို့သားလေးပါ။ တင်ကိုကို ဆိုတာ နွေး က ခွေးထားတာမဟုတ်ပါဘူး ..”

“မင်းလိုမိန်းမို့လို့လည်း ငါ့ရင်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း ပြောပြနေတာ နွေး .. ပြီးတော့ မင်းကို ပုတ်ခတ်စော်ကားသွားမှာ မလိုချင်ဘူး ..”

“စော်ကားမယ်ဆိုလည်း စော်ကားမါစေ၊ သားသမီးကို မပြိုင်ပါနဲ့ အစ်ကို့ရယ် .. အခု နွေး က မိထွေးဖြစ်ပြီး သားကို ကိုယ့်သားလေးလို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခွင့်ရချင်နေတာလေ။ မိထွေး နဲ့တောင် မတူဘူးလို့ အစ်ကို့ ခံစားမိနေတယ်မို့လား ..။ သားကိုလည်း အစ်ကို့ နားလည်ပေးရမှာပေါ့။ အရာရာဟာ ဖြစ်စဉ်တွေအတိုင်းရှိနေမှာမဟုတ်သလို ကိုယ်က ဒီလိုမျှော်လင့်နေပေမယ့်လည်း ဒီတိုင်းဖြစ်လာချင်မှ လာမှာ ..”

ဒေါ်နွေးနွေး က ပြောနေရင်း စိတ်လိုက်မာန်ပါဖြစ်လာကာ ဦးမြတ်တင် အစ်ကို့ ကိုယ်လေးတစ်ခြမ်းလှည့်လာ၏။ ကျောလောက်ထိ ရှည်သည့် ဆံပင်က နဂိုကောက်မို့ ဒီတိုင်း ကလစ်နဲ့ စုညှပ်ထားလိုက်တာနှင့် ခပ်ပွပွ သေသေသပ်သပ်လေးဖြစ်နေတတ်သည်။

ပြီးတော့ ဒေါ်နွေးနွေး က အသားလတ်ရုပ်ရှိကာ မျက်နှာလည်း လိုတာထက်နည်းနည်းပိုရှည်သည်။ နှုတ်ခမ်းသားတွေကလည်း ခပ်ပြည့်ပြည့်ပင် ..

အရပ်လေး မနိမ့်မမြင့်နှင့် သူမလည်း ဒီအချိန်ထိ ကြည့်ကောင်းစွာ ကောင်းရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ လူမမာပုံလေးသာ ဖြစ်မနေလျှင်တော့ လှနေတုန်းပဲလို့ ပြောရမည်သာ ..။

ဦးမြတ်တင် က စိုက်ကြည့်နေသလို ဒေါ်နွေးနွေး ကလည်း သူ့ကို

နားလည်ရခက်သည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့်ကြည့်၍ ..

“သားအပေါ်မှာ အစ်ကိုဘာကြောင့်ပဲ မကျေနပ်သေးတာရှိရှိ အဲဒါ အချစ်ကြောင့်လို့ပဲ နွေး က သတ်မှတ်တယ် ..”

“ဘယ်လို ..”

“အစ်ကို့သားကို အစ်ကိုချစ်တယ်၊ ချစ်လို့သာ သားက ငါ့ကိုချစ်နေရဲ့လားလို့ တွေးမိပြီး မုန်းနေမှာကို စိုးရိမ်နေတာ ..”

“ကိုယ် ဟန်ဆောင်နေတာလို့ မင်း ထင်တယ်ပေါ့ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. အစ်ကို့စိတ်ကို အစ်ကို နားလည်ဖို့မကြိုးစားတာ၊ သားကို ကိုယ့်သားမှန်း လက်ခံလို့ ဒီထိ ..”

“မင်း ခေါ်လာခဲ့တာ နွေး .. သူတို့ဘယ်မှာရှိနေသလဲ မင်းပဲ စုံစမ်းခဲ့တာ ..”

“နွေး က အစ်ကို့အတွက် သားသမီးရတာနာမွှေးမပေးနိုင်တော့ဘူးလေ ..”

“အဲဒီတော့ ကမ္ဘာပြိုသွားနိုင်သလား ..”

“ပြိုသွားနိုင်တာပေါ့ အစ်ကို၊ စကြဝဠာကမ္ဘာမပြိုနိုင်ပေမယ့် မိမိရဲ့ ကမ္ဘာလေး သံအိမ်လေးလို ပြိုကျပျောက်ရှာသွားနိုင်တယ်၊ သတ္တဝါတိုင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကမ္ဘာလေးတွေမှာ ပျော်မွေ့ကြတာ၊ နွေး တို့မှာ ဘာ ကိုယ့်ကမ္ဘာကိုတောင် လှပသာယာအောင် မဖန်တီးနိုင်ကြဘူး၊ အဲဒါ နွေး မှာပဲ အပြစ်ရှိခဲ့တာ ..”

“မင်း အဲဒါတွေ ဘာဖြစ်လို့ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ဖော်ထုတ်နေရတာလဲ ..”

“အစ်ကိုနဲ့ သားနဲ့ မပြေလည်သရွေ့ အေးဆေးငြိမ်းချမ်းတဲ့ဘဝကို မရနိုင်ဘူး၊ အဲဒီထဲမှာ သွေးမတော်ဘဲ ချစ်နေရတဲ့ နွေး ရဲ့ဘဝကို အစ်ကို စာနာကြည့်ပါဦး ..”

“မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ကိုယ် လေးစားတယ် နွေး၊ ဒါပေမယ့် မင်း

လုပ်ရပ်တွေအတွက်တော့ ကျေးဇူးမတင်ဘူး၊ ဖြစ်လာတာ မလာတာ ကြောင့်လည်း မင်းကို အပြစ်တင်ဖို့မရှိဘူး၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ အတိတ်ကို နည်းနည်းမှကို လှည့်မကြည့်ချင်တော့တာ၊ အဲဒါကြောင့် ဒါကို မင်းသွေးပြီး တူးဖော်ထုတ်လာတာ ကိုယ် ဘဝင်မကျခဲ့ဘူး ..”

“အတိတ်ကို လှည့်မကြည့်ချင်တော့ပေမယ့် လှည့်ကြည့်ရမှန်း သိလာတဲ့အခါ ဒီကလေးကို ဘယ်လိုမှ နွေးထွေးခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး အစ်ကို ..”

“ဒါကို ကိုယ်က ..”

“ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ မပြောနဲ့ အစ်ကို၊ အစ်ကို ဂရုစိုက်ရမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလာတဲ့နေ့မှာ အစ်ကို့တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုမှ ..”

“နွေး ..”

“အစ်ကို့ကို နွေး အဲဒီလို အထီးကျန်တစ်ကိုယ်တည်း မကျန်စို့စေချင်ဘူး ..”

“ဒေါ်နွေးနွေး ဦးမြတ်တင် ရဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ်မှာ ခေါင်းလေးတင်လိုက်ပြီး မျက်ရည်စတွေကို မျက်ဝန်းတို့ဖိမှိတ်ပစ်၍ ပြိုစေခဲ့၏။

ဒီကောင်လေးအပေါ်မှာ ကိုယ့်သားလေးလို ဂရုစိုက်ကြင်နာချင်ခဲ့တာ သူမ ရင်ထဲမှာ ဟန်ဆောင်ခြင်းအလှဦးကင်းခဲ့ပါ၏။

အခန်း (၅)

ဆိုင်ထဲဝင်လာရင်း ထိုင်နေကျစားပွဲကို တန်းတန်းမတ်မတ်သွား
လာ နာခံကြည့်ရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရှုပ်တစ်ဘူမံ မှာလိုက်
ပြီး ဖုန်းထဲမှာ မက်ဆေ့ချ်ဝင်လာသဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

"ငါ လာဖြစ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး ဆေး ... အပျိုကြီး ဒီနေ့လာလိမ့်
မယ်ထင်တယ် ..."

သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ပြန်ပို့လိုက်၏။

"ငါမှ မမြင်ဘူးတာ လာရင်ဘာလုပ်ရမှာလဲ ..."

"ငါတို့အလုပ်ကိစ္စလေးနည်းနည်းပြောပြလိုက်ရုံပဲ ... သူက ကထိက
သာဆိုတာ ပါချုပ်ထက်တောင် ပိုဆိုးတာနော် ..."

သူ စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ဖုန်းခေါ်လိုက်တော့သည်။ သူငယ်ချင်း
စိတ်ဆွေတွေအားလုံးကတော့ သူ့ကို ဆေး လို့ပဲ ခေါ်ကြတာပါ။ ညီ
ဆိုတာက ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းလောက်ပဲဖြစ်သည်။

ဟိုဘက်က ဖုန်းကိုင်လိုက်တာနှင့် စိတ်ညစ်သံရှည်ကြီးနဲ့ ဖြစ်
တာ ...

"မင်းက ဖုန်းပြောရင် ရစ်တော့မှာ ငါသိတယ် ဆေး ရာ ... လုပ်

ရွှေနိပြောင်းပေးထား၍

ပါကွာ ... ဒါလေးပဲ ..."

"ကိုရောင် ... မင်း တမင်မလာတာမို့လား ..."

"မဟုတ်ရပါဘူးကွာ ... ဒီအပျိုကြီး ပြောဆိုမကောင်းတာ ငါသိပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် ..."

ဆေး မျက်လုံးအပင့်မှာ သူ့ရှေ့တည့်တည့်ကနေ ပြူးပိုင်းနေအောင်
ငေးကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံနှင့် ပက်ပင်းတိုး၏။

သူနိုး လှမိသလို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားရမည့်အစား သူမထ
ပြုံးပြနေသေးသည်။

ဘာလဲ ... သိလို့လား ...

ဖောရှောလုပ်ပြီး ပြန်ပြုံးပြပို့ အစီအစဉ်မရှိသည့်နောက်မှာ မျက်လုံး
တွေက တခြားကို အချိန်မဆိုင်း ရွေ့လျားသွားခဲ့ပြီး ...

"ဘာ ... ပြန်ပြော ..."

"ဟာကွာ ... ဒီမှာ ဖက်ဖက်မောအောင် ရှင်းပြပြီးမှ ..."

"ပြန်ပြော ..."

"အသားညှိစိမ့်စိမ့်လေး နှာတံပေါ်တယ်။ မျက်ခုံးထူခဲခဲလေးနဲ့
နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်ပဲ ..."

"ဟေ့ကောင် ... ငါ ပန်းချီပြန်ရေးမှာ မဟုတ်ဘူး ..."

"ဒါပေမယ့် ..."

"အရပ်အမောင်း ပဲ့ခံပဲပြော ..."

"အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးလှလှပပကွာ ... သိသာထင်ရှားအောင်
ပြောရရင် ဆံပင်က အရှည်ကြီးပဲ။ သူက လည်ကပ်ဆွယ်တာတွေ အနီ
အနက်တွေ အဝတ်များတယ်။ ကုတ်အင်္ကျီထပ်ဝတ်ရင်လည်း အနီအနက်
တွေပဲ ..."

လည်ကပ်ဆွယ်တာ အနီအနက်တွေ ...

ဖုန်းနားထောင်ရင်း သူ့မျက်လုံးတွေရှေ့ မျက်လုံးပိုင်းဆီရောက်

သွား၏။ အသားညှိမိမိနှင့် နှာတံပေါ်ပေါ် မျက်ခုံးကအစ ကိုနောင် ပြော
သလို တစ်ထပ်တည်း ..။

အထို့ပတ်ထားပုံကလည်း ဒီတိုင်းပဲဖြစ်ကာ ဆံပင်ကတော့ ပန်း
သာသာလောက် စတက်ပီဒီစိုင်းလေးပဲဖြစ်၏။

သူ မျက်လုံးတွေပြန်လွှဲကာ ..။

“သူ့ဆံပင်က ဘယ်လောက်ရှည်လဲ ..”

“ကိုရိုးသဲ ပြောတာတော့ အရှည်ပဲကွ။ ဆံပင်ရှည်သလောက် သိပ်
ရစ်တာလို့ ပြောစမှတ်တွင်နေတာတဲ့။ နေပါဦး မင်းက သေချာမေးနေ
တော့ ပုံစံတူတဲ့သူ မြင်နေရလို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဆံပင် မရှည်ဘူး ..”

“ဖြစ်နိုင်တာပဲကွ .. တစ်ပတ်လောက်အတွင်း ညှပ်ရင်ညှပ်ချပစ်
နိုင်တာပဲ။ ငါပြောတာအားလုံးတူနေရင် ဝင်ရောလိုက်တော့ ဆေး ..။
လုပ်ပါကွာ .. ငါမလာဖြစ်တာလည်းကောင်းတယ် သူနဲ့ပြောဆိုကောင်း
ဖို့က မသေချာဘူး။ ငါ့ကြောင့် လွဲသွားရင် ငါ့ဆိုတိုက်ရိုက်ထိမယ့်
လေဆာက တကယ့်အပြင်းစားကြီး ..”

“ငါ့ကြောင့် လွဲသွားရင်တော့ မင်းကို မထိဘူးပေါ့ ..”

“မင်းလွဲသွားရင် ငါ မသွားဖြစ်လိုက်ဘူးပေါ့။ အိုခေရင်တော့
အသာလေးဝင်ကရုံပဲ ..”

“ဪ ..”

“မင်း သူ့သဘောသိရအောင် နည်းနည်းလေးပဲ ချက်(စ်)လုပ်လိုက်
ပါ။ အိုခေပြီထင်မှ ငါ့နာမည်ပြောလေ။ နော် .. မင်း လုံးဝအကျိုးမယုတ်
စေရဘူး ..”

“နာမည်ထပ်ပြော ..”

“ဒေါ်ယဉ်မေလွင် ..”

သူ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ကိုယ်ကမသိဘဲနဲ့တောင် သူမက

စပြီးပြုံးပြဲခဲ့သေးသည်။ နာမည်ကိုပဲ တိုက်ရိုက်မေးလိုက်ရင် ရပြီ ..။

ပြောစကားတွေအရ ဆံပင်ရှည်သလောက် ရစ်သည်ဆိုတာ ယုံချင်
စရာပင်မရှိ။ သူမ မျက်နှာမှာ တင်းမာစူးစူးလှာနဲ့ ဘာမှရှိမနေဘဲ သူ့ပြောလွှဲ
တွေ ရှေ့တိုးရွေ့လျားသွားတဲ့အတိုင်း မျက်ဝန်းလေးတွေက ပိုပိုငိုင်းလာ၏။

ပြီးတော့ အံ့သြရိပ်လေးတွေထင်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေပြူးယောင်
သမ်းလာခဲ့ပြီး ..။

သူလည်း ငါ့ကို သိသွားပြီ ..။

သူမ ပျော်သွားခဲ့၏။ ထို့အတူ တွေးမိတာက မေမေ ပြောခဲ့တဲ့
စကား ..။

“သမီး ဓာတ်ပုံတွေထဲက အလှဆုံးပုံကို မေမေ ပေးခဲ့တာပါ။
မလှမှာ ဘာဖြစ်လို့ပူနေတာလဲ သမီးရယ်။ မေမေ သမီးက အသားလေး
ညှိပေမယ့် ရွှေရည်သွန်းထားသလိုလေးရယ်။ အသားဖြူတဲ့ မိန်းကလေး
တိုင်း လှကြတာမှ မဟုတ်တာ ..” တဲ့ ..။

မေမေက ကိုယ့်သမီးမို့ နှစ်သိမ့်နေတာများလားလို့ တွေးမိခဲ့သေး
သည်။ ဒါကလည်း ‘တင်ကိုကို’ ဆိုသည့် ယောက်ျားကို စတင်မြင်ဖူး
လိုက်ကာမှ တွေးမိခဲ့သည့် ပထမဆုံး သိမ်ငယ်စိတ်ပဲဖြစ်သည်။

“ဟိုမှာလေ .. ကိုတင် ဘေးမှာ ဖအေထက်တောင် အရပ်ကြီးတာ
မြင့်မားနေသေးတယ်။ ဖြူဖြူတောင်တောင် ခန့်ချောလေး။ အိုဒီကောင်
လေးက ‘တင်ကိုကို’ တဲ့ ..”

မိတ်ဆက်ပေးခွင့်မရသေးဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာကနေ မေမေ
ပြထားလို့ မြင်ဖူးခဲ့သည်။ ကိုယ်နဲ့ စေ့စပ်မည့်သူအဖြစ် သိလိုက်ရတော့
ကျေနပ်သွားမိ၏။

အသက်အစိတ်မှ ပုခက်မချိတ်ရလျှင် အပျိုဟိုင်းကြီးကြီးပဲလို့ ပြော
ကြပါပြီ။ သူမကတော့ အသက်အစိတ်တောင် ကျော်နေပြီဖြစ်သည်။
ဒါပေမယ့် တင်ကိုကို ဆိုသူကိုသာ မမြင်ဖူးခဲ့လျှင် သူမ ကိုယ့်

အသက်တိုက်လည်း သတိရမိစဉ်ထင်။ သူက ငါ့ထက်များ အသက်
ငယ်လေးလို့တော့ပြီး စိုးရိမ်စိတ်ဝင်မိတာမျိုးလည်း ခံစားရမှာမဟုတ်။

“ခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ရှေ့ကို ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်ကာ ...
“ဒီမှာ ...”

“ဟင်... ရှင် .. အဲ့ ..”

သူမ တစ်ယောက်တည်း အယောင်ယောင်အမှားမှားတွေဖြစ်လို့။

ဒါလား ပြောမကောင်းဆိုမကောင်း အရစ်ရှည်တဲ့ အပျိုကြီးဝှက်ကု။

မျက်နှာကို တဖိုက်မတ်မတ် မော့ငေးနေတာ သူမရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်

မိသည်အထိ တစ်ချက်မှ မလှဲခဲ့ ...။

ဆေး နည်းနည်းတော့ ချဉ်သွားမိကာ မျက်နှာသည် စိတ်ထဲဖြစ်

လာတဲ့အတိုင်း မဲ့ချင်ချင်နှင့် ...။

“ခင်ဗျားက ဒေါ်ယဉ် .. အဲ့ .. ဒေါ်ယဉ် ...”

“ယဉ်စစခင် ပါ ...”

“ဘယ်လို ...”

ဒီနာမည်မဟုတ်တာကို သိလိုက်သည်။ ဒေါ်ပေမယ့် စဉ်းစားလို့

လည်းမရ ...။

သူမက သွားတန်းလေးတွေပေါ်အောင် ရယ်ပြကာ မတ်တပ်ထရပ်

တော့မလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေးဖြစ်နေပြီး ...။

“ဟိုလေ .. ရှင် .. ရှင်သိရဲ့သားနဲ့ .. ယဉ်စစခင် ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဟင်...”

“ဆောရီး လူမှားလို့ ...”

သူ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ ရယ်လက်စမျက်နှာကို အယ်သွား

လွှင့်ပစ်ရမှန်းမသိ။ ရယ်ထားရတဲ့ ဒီပါးစပ်ကြီးက သွားတွေအခွေလိုက်

ကို ဘေးက လူတွေရှေ့မှာ ချက်ချင်းကြီး ဘယ်လိုပြန်ပိတ်ရမလဲ ...။

ရှက်လိုက်တာ ...

သေလိုက်စမ်း စေ ...။

မျက်နှာကို ငုံ့၍ ပါးကုတ်သလိုလို နှာခေါင်းပွတ်သလိုလိုနှင့် သွား

တွေကို ပြန်ကာကွယ်နေရသည်။

ဒီလူ ငါ့ကို တမင်အရှက်ခွဲသွားတာ၊ ငါ့ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီးပြီ။

သူ ငါ့ကိုသိတယ်။ သိရက်နဲ့လုပ်သွားတာ ...။ သူမ အိမ်ကထွက်လာခဲ့

တာ ပြက္ခဒိန်ကြည့်ခဲ့သေးသည်။

ဒီနေ့ ရက်ရာစာပါ။ ဒီစားပွဲမှာ ထိုင်မိလို့ ပြဿဒါးဖြစ်သွားတာ

လား ...။

မဟုတ်ဘူး .. အဲဒီ အကုသိုလ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလို့ ...။

စေ တစ်ယောက်တည်း ပွစိပွစိရေရွတ်နေမိ၏။ ပြီးတော့ ကရုဏာ

မေတ္တာများစွာဖြင့် ...

ကားပေါ်တက်ရင်း ခြေချော်ပါစေ၊ မိန်းကလေးထူထူရှေ့မှာ ခလုတ်

တိုက်ပါစေ ...။

အခန်း (၆)

"ကျွန်တော်မှ အင်္ဂလိပ်စကားပြော မကျွမ်းကျင်တာ .."

"မလိုဘူး .. မင်းအတွက် ဂိုက်(ဒ်)တစ်ယောက်ရှိလိမ့်မယ်။ လိုအပ်တာက ဒီလူတွေနဲ့ ဆွေးနွေးရမယ့်ကိစ္စ မင်း ဖြစ်မြောက်လာဖို့ပဲ .."

ဦးမြတ်တင် က အနားသတ်အမိန့်တစ်ရပ်နှင့် လှည့်ထွက်သွား၏။ ကိုကို့ မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် မှုန်မှိုင်းနေခဲ့၏။

"သား .."

ဒေါ်ဇွေးဇွေး က သူ့နားရောက်လာကာ ..

"သားက အတွေ့အကြုံနည်းသေးလို့ပါ။ တစ်ခါလောက် အဆင်ပြေသွားရင် နောက်ဆို တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲတွေ ဒင်နာတွေ သား ခဏခဏ တက်ရတော့မှာ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ အောင်မြင်လာရင် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်သေးသေးလေးမှာပဲ နေလို့မရတော့ဘူး သားရဲ့။ သား လုပ်နိုင်ပါတယ် .."

"မေမေ .."

"အင်း .. ပြောလေ သား .."

"ကျွန်တော်က .."

"အင်း .."

"ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး .."

"ပြောချင်တာကို ပြောပေါ့သားရယ်။ သား ဖေဖေကလည်း မျိုသိပ်တာကို မကြိုက်ဘူး။ ခွဲခြားနားလည်မှုနဲ့ သည်းခံတတ်တာမျိုးက တစ်မျိုးလေ။ နေရာတကာ မျိုသိပ်နေတာကျတော့ အံ့ဖွဲ့မှုကနေ အဆိပ်အတောက်ဖြစ်လာတတ်တယ် .."

"ကျွန်တော် မမျိုသိပ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေရှေ့ရောက်တိုင်း မပြောရဲမဆိုရဲဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တာမှာလည်း ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်မှာထက် ဖေဖေ ငြိုငြင်မှာကို ပိုပြီး စိုးရိမ်တယ် .."

"သားကိုလည်း အောင်မြင်တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်လို့ အောင်မြင်နေတဲ့ လူတွေနဲ့ သား ဖေဖေက တွေ့စေချင်တာပဲ။ ဒါက အစဖို့ပါ သားရယ် .. သား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကော့ဖစ်ဒန့်(စ်)ရိုသွားပြီဆိုရင် အားလုံးကို အေးဆေးကျော်ဖြတ်သွားနိုင်မှာပါ .."

အားပေးနေမယ့်လည်း ကိုကို့ မျက်နှာက ကြည်လင်မှုနည်းပါးနေဆဲ ..

"မေမေကို ကျွန်တော် တစ်ခုလောက်မေးလို့ရမလားဟင် .."

"မေးလေ သား .."

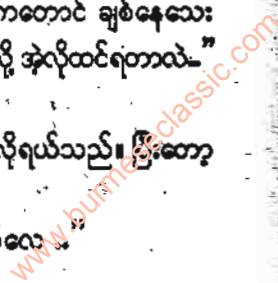
"ဟိုလေ .. ကျွန်တော့်ကွယ်ရာမှာ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကိုမုန်းတဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောသေးလားဟင် .."

"မပြောပါဘူး သားရယ်။ သားကို မေမေကတောင် ချစ်နေသေးတာ။ သားရဲ့ ဖေဖေက မုန်းနေစရာလား .. ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုထင်ရတာလဲ .."

"ဟွန်း .. ဟို .."

ကိုကိုက မျက်နှာငုံ့သွားပြီး ဘာမှမဖြစ်သလိုရယ်သည်။ ဦးတော့ခေါင်းခါ၏။

"ဘာမှ ဖြစ်လို့မဟုတ်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့်လေ .."

ဒါပေမယ့်ဆိုပြီး နောက်စကားက ပါမလာခဲ့ပေ။ တစ်ခုခုပြော
တော့မည်ဆို သူ့စကား မှားသွားမှာစိုးလို့ ထိန်းချုပ်ရှာ၏။ ဖအေ မျက်နှာ
ကို တကြည့်ကြည့်နှင့် မျိုသိပ်မှုတွေနဲ့သာ လုံးထွေးနေခဲ့မှန်း ဒေါ်နွေးနွေး
သိနေသည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိရရင်း ...

“သား အဖေနဲ့ သား အဆင်ပြေချင်ရင်တော့ သူ့လိုလူ ဖြစ်မှပဲ
ရမှာ ..”

“ဟင်...”

“အဲ့ဒါသွားလား သား .. ဟုတ်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်စကားပြောကျင့်
သလိုပေါ့ကွယ်၊ များများပြောနေမှ များများတတ်တာ၊ ငါ့အသံထွက်
မှားသွားရင် သူများတွေရယ်တော့မှာပဲဆိုပြီး ရှက်ကြောက်နေရင်း မပြော
ရဲရင်း မပြောဖြစ်ရင်းနဲ့ မပြောတတ်တော့ဘူးလေ၊ လူမှုဆက်ဆံရေးဆိုတာ
လူတိုင်းတစ်ဖြောင့်တည်း ကောင်းမွန်သွားတာမရှိဘူး၊ မှန်တာရှိသလို
မှားယွင်းမှုတွေလည်းရှိလာမှာပဲ၊ ချစ်ခင်သူတွေ တိုးပွားလာနိုင်သလို
မုန်းကြတာတွေလည်း ပါမှာပေါ့ ..”

မဟုတ်ဘူးလားဆိုသည့်အကြည့်နှင့် မေးဆတ်တော့ ကိုကို ခေါင်း
ညိတ်မိသည်။ ဒေါ်နွေးနွေး က ခုချိန်ထိ ဆိုဖာနားမှာရပ်နေဆဲရှိသည့်
ကိုကို လက်ကိုဆွဲ၍ အတူတူထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“ကိုယ်ပြောမှားဆိုမှားဖြစ်သွားမှာကိုတောင် သား ဂရုစိုက်နေရင်
လက်တွေ့ဆောင်ရွက်ရမယ့် တာဝန်ဝတ္တရားတွေကို ဘယ်လိုကျေဖြန်
မလဲ ..”

ကိုကို အငေးသားကြည့်နေရင်း ဘာမှမပြောနိုင် ...။

“သား အဖေ သဘောမကျဖြစ်နေတာ အဲ့ဒါပဲ၊ သားက ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် ကော့ဖစ်ဒ်နဲ့(စ်)အပြည့်ရှိရမယ်၊ အဖေ အားကိုးနိုင်တဲ့ သားကောင်း
တစ်ယောက် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမှာလေ .. မဟုတ်ဘူးလား ..”

မဟုတ်ဘူး အန်တီ .. ဖေဖေမှာ သားနှစ်ယောက်ရှိတာ ..။

စိတ်ထဲကပြောရင်း ဆေး ကို သတိရမိသည်။ ဖေဖေ လိုအပ်နေတဲ့
သားမျိုးက ဆေးပဲထင်ပါသည်။ သူ ဒီလိုဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် မသေချာ
ပေမယ့် ဆေးကမှ အဖေတူသားဖြစ်ဖို့ရှိနေတဲ့သူ ...။

“ကဲ .. သား သွားပြင်ဆင်လိုက်တော့ ပြီးရင် အိမ်ရှေ့မှာ ပရာဒိုနဲ့
ဒရိုင်ဘာစောင့်နေလိမ့်မယ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

ကိုကို ထွက်သွားတော့ ဒေါ်နွေးနွေး ဆိုဖာမှာ ခပ်လျှော့လျှော့ခိုနေ
လိုက်ရင်း အသက်တစ်ဝကြီးရှိုက်သွင်းမိ၏။

ခုတစ်လော နေရထိုင်ရာတာ ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိပေမယ့် စိတ်
ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှုကိုတော့ မရခဲ့သေးပေ။ ကိုကိုပုံစံက မျိုသိပ်သလောက်
အေးစက်စက်ဖြစ်နေတာမျိုးဆိုလျှင် ပိုမုန်လိမ့်မည်။

ဖအေကိုလည်း မပွင့်လင်းရဲ ကိုယ့်အပေါ်မှာလည်း လှိုက်လှဲတွယ်
တာပုံမျိုး မရှိခဲ့ဘဲ ...။

“မမကြီး ဖုန်းလာနေတယ် ..”

“အေး .. ကြားတယ် ..”

ဖုန်းဖြည့်နေတာသိပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာ အထိုင်အထ လေးနေ
သဖြင့် တော်တော်ကြာမှ ကိုင်ဖြစ်ခဲ့၏။

“ဟလို ..”

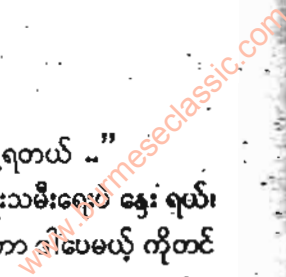
“နွေး ရေ .. ကိုယ်ပါ ..”

“အေး .. ဆွေ ပြောလေ ..”

“နေကောင်းရဲ့လား နွေး ..”

“ကောင်းတာပေါ့ .. ပြောချင်တာပြောလို့ရတယ် ..”

“အဟွန်း .. ပြောချင်တာကတော့ သားရေးသမီးရေးပဲ နွေး ရယ်၊
နွေး တို့ မိသားစုကို အိမ်မှာထမင်းစားဖိတ်ချင်တာ ဒါပေမယ့် ကိုတင်

ကလည်း အလုပ်ရှုပ်တဲ့သူ၊ နွေး ကလည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့..”

“သိနေရင်လည်း ဆွေ တို့ပဲ လာလိုက်ပါလား ဆွေ ရယ်၊ အချင်း ချင်းတွေပဲ .. ဒီမှာ .. အချို့ပဲ .. အချစ်ပွဲတွေ စုံစုံလင်လင်ပြင်ပြီး ရယ် ဖြစ်နေစေရမယ် ..”

“ဟွန်း .. ဟွန်း .. ဟုတ်ပါပြီ လာခဲ့ပါမယ်၊ နွေး တို့ အဆင်ပြေ မယ့်တစ်နေ့နေပေါ့နော် ..၊ ကလေးချင်းလည်း မျက်မှန်းတန်းမိအောင် လို့လေ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါ အရေးကြီးတယ် ..”

မိဘချင်းက ပြေလည်နေပေမယ့် သားကို ဓာတ်ပုံပြလိုက်တာ ကိုကို မျက်နှာမှာ လိုလားနှစ်သက်ဟန် ဘာမှမမြင် ..။ ထို့ပြင် မေမေတို့ သဘော စီစဉ်ပါလို့လည်းမပြော၊ လက်မထပ်ချင်သေးပါဘူးလို့ ငြင်းတာလည်း မဟုတ် ..။

မျိုးသိပ်နိုင်လွန်းတဲ့လူတွေကို အကဲခတ်ရတာလည်း မလွယ်ပါ လား ..။

အခန်း (၇)

“စေ့စပ်ထားရုံပါပဲ သားရယ်၊ လက်ထပ်ဖို့က သားတို့ချင်း ရင်းနှီး ပြီးမှပါ ..”

“သူက မေဖေမိတ်ဆွေလား .. အလုပ်ထဲက လူကြီးပိုင်းတွေ ကျွန် တော်သိတယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး သားရဲ့ .. လုပ်ငန်းတူစီးပွားဘက်မဟုတ်ဘူး၊ ပြောရရင် သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ချမ်းချမ်းသာသာ နေနိုင်တဲ့ အဆင့်အတန်း ချီးပါပဲ၊ သစ်ခွဲစက်နဲ့ အခရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းရှိတယ်၊ ခုတော့ ဆွေ နဲ့ မောင်ကပဲ အလုပ်ကိုရော သူတို့သားအမိကိုရော စောင့်ရှောက်ထား တယ် ..”

ကိုကို ရင်ထဲမှာ ဟင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူရောက်တာဖြင့် တစ်လ ထျော် နှစ်လပဲရှိသေးသည်။ အန်တီ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စီစဉ်နေတာလဲ ..။

စိတ်ထဲရှိတာ ပြောဆိုတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်ရရင်တော့ ဒီတိုင်းပေး ထိုက်ချင်၏။ ဒါပေမယ့် ..။

“သူတို့နဲ့ မေမေတို့နဲ့ ဘယ်လိုအဆက်အသွယ်တွေရှိခဲ့တာလဲ ..”
ဒီလိုအဆင့်အတန်းမျိုးနဲ့ မေမေတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲလို့ မေးလိုက်
ချင်တာဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်ဖြစ် လွှတ်ခနဲမပြောတတ်သည့်
အကျင့်ကြောင့် ဒီတိုင်းတော့ မမေးဖြစ်ခဲ့ဘဲ ..။

“ဒီလိုပါ .. ဖေဖေ မိတ်ဆွေလား .. မေမေဘက်က ..”

“မေမေတို့နဲ့ အရမ်းရင်းနှီးခင်မင်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေ
ပေါ့ သားရယ်၊ လုပ်ငန်းထဲက အကျိုးတူစီးပွားရေးဘက်ဆိုတာကမှ
ငွေကြေးနဲ့ ကျော်ကြားမှုကြောင့် အစဉ်သဖြင့် ကောင်းနိုင်ချင်မှ ကောင်း
မှာ၊ သူတို့ကျတော့ အရမ်းဖြူစင်တယ်၊ လောဘသတ္တဿလည်း နည်း
တယ် ..”

“အဟွန့် ..”

“ဘာရယ်တာလဲ သားက ..”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ..”

‘လောဘဆိုတာ ရှိကိုရှိရတယ်ကွ’ လို့ ဖေဖေ သူ့ကိုကြည့်ပြီး တစ်လုံး
တစ်ခွကြီး ပြောခဲ့ဖူးတာ အန်တီ မကြားခဲ့ဖူးထင်သည်။

“ပုထုစဉ်ဖြစ်ပြီး လောဘမရှိပါဘူး၊ ရောင့်ရဲနိုင်ပါတယ်ဆိုရင်
အဲဒီကောင်မျိုး သွားပြီ ..” တဲ့ ..။

စိတ်ထဲမှာ အထာမကျတာတွေ ကြားရတတ်ပေမယ့် စမ်းလည်း
မမေးဖြစ်၊ စိတ်ထဲရှိသလိုလည်း မပြောဖြစ်ခဲ့ပေ။ လောလောဆယ် ခါးသီး
စွာ စံစားနေရတာက သူ လက်မထပ်ချင်သည့်အဖြစ် ..။

“သား တစ်ခုခု အလိုကျတာရှိရင် ပြောလေ ..”

“အဲ့လိုမဟုတ်ပါဘူး ..”

“အဲ့လိုမဟုတ်ရင် ဘာလဲ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ .. ဒီလိုပဲ မေးကြည့်တာပါ ..”

“ဒါဆို သား တွေးနေတာကို မေမေ ခန့်မှန်းကြည့်ရမလား ..”
ဒေါ်နွေးနွေး က မေးလိုက်ပြီး ဖြေတာကိုမစောင့်ဘဲ ..။

“သားရောက်လာတာ မကြာသေးဘဲနဲ့ လက်ထပ်ပေးတာကို နား
မလည်ဖြစ်နေတာရှိလား ..”

တစ်ခုကတော့ တန်းခနဲမှန်သွားလေသည်။ ကိုကို ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား
၏။ နောက်ထပ် ခန့်မှန်းမိနေပြီလား ..။ ဒီတိုင်းများ ပြောချလိုက်မလား ..။

ဒေါ်နွေးနွေး သူ့အပေါ်မှာ နွေးထွေးစွာ ဆီးကြိုခဲ့ပေမယ့် ဖေဖေ
ထက်လည်း အရာရာမှာ နူးညံ့ကြင်နာခဲ့တာဟောင်း မိထွေး ဆိုသည့်
အမြင်အရ ကိုယ့်ကိုအလိမ္မာသုံးပြီး ခွဲထုတ်ချင်တာလားလို့ တွေးမိခဲ့တာ
ကတော့ အတိအကျရှိနေသေး၏။

“သားရယ် .. မေမေ ကျန်းမာရေးကို မေမေ စိတ်မချလိုပါ။ မင်း
အဖေကိုပြောရင် ‘မင်း ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး ပုမနေနဲ့’ ဆိုတာချည်းဆဲ၊
သားအတွက် မေမေက အမေတစ်ယောက်လို မပုပ်ရတော့ဘူးလား..”

သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်၍ မျက်နှာကိုသေချာကြည့်
နေသည်။ ပြီးတော့ ...

“သားနဲ့ သားရဲ့အဖေ ဒီလိုပုံစံအတိုင်းရှိနေရင်း နှစ်ယောက်တည်း
ဖြစ်သွားကြရင် ဒီအိမ်မှာ ဘယ်လိုဆက်ပြီး စည်းစည်းလုံးလုံးနေကြမလဲ၊
သားအဖရဲ့ အပြန်အလှန်နွေးထွေးမှုတွေ ရှိမလာတဲ့အပြင်၊ ပြိုကွဲပျက်အီး
မှုတွေက အရင်ဖြစ်သွားမှာ၊ မေမေ အဲ့ဒီလိုအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်
နူးညံ့အေးချမ်းပြီး မေတ္တာတရားကို တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက် သား ဘေးမှာ ရှိနေစေချင်တာ ..”

ဘာဆိုင်လို့လဲ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာကို လက်သပ်မွှေးမြှူလိုရ

ထား - ဒီမိန်းမကရော ဘာမို့လို့ သားအဖကြားမှာ ပေါင်းကူးတံတား ဖြစ်နေမှာလဲ ..

“စစ ကို မေမေ ယုံကြည်တယ်၊ သူလေးက မိဘကိုသိတတ်တယ်၊ နာခံတတ်တယ်၊ ရုပ်ရည်အရွယ်လေးလည်းရှိပြီး ပညာတတ် သမီး အလို့ငှာ လေးပဲ ..”

ဆင်းရဲတာကြီးကတော့ ဆိုးပါတယ် အန်တီ ..၊ ကျွန်တော် ဖေဖေ ဆီ ရောက်လာတာ ဖေဖေသားဖြစ်ချင်လို့၊ ပြီးတော့ လူကုထံအဆင့် အတန်းထဲမှာ အောင်မြင်တဲ့ သူဌေးဖြစ်ချင်လို့ ..။

“ဇနီးမယားကောင်းရဖို့မှာ သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ် အရည်အချင်းနဲ့ သတ်မှတ်တာ ပိုမှန်ပါတယ် သားရယ်၊ ရွှေငွေရတာနာတွေ ပါလာဖို့မှမလိုတာ..”

ဒါဖြင့် ဖေဖေ မိဘတွေကတော့ ဖေဖေတို့တောင် ချမ်းသာတဲ့ အန်တီကို ဘာဖြစ်လို့ရွေးချယ်လက်ထပ်ပေးခဲ့တာလဲ ..။ မေမေကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ သဘောမတူဖြစ်ရတာလဲ ..။

ဘာကြောင့်လဲ .. မေမေက စိတ်ဓာတ်မကောင်းလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် အရည်အချင်းမရှိလို့လား ..

ဆင်းရဲလို့ ကျန်ခဲ့ရတာ ရှင်းရှင်းကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ ကြားကောင်းအောင် စကားလုံးလှလှတွေသုံးနေတာလဲ ..။

“သား .. သားက စစ ကို သဘောမကျလို့လား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. သား တစ်ခုခုကိုတော့ ခံစားနေရတာပဲ ..”

“ဟို ..လက်မထပ်ချင်သေးတာပါ၊ ဒါပေမယ့် မေမေတို့က နေ့စပ် ပေးရုံပဲဆိုတော့ ..”

“နေ့စပ်ထားရုံပဲဆိုပေမယ့် လက်ထပ်မလုံဇနီးလောင်းကို ရွေးထုတ်

ရွှေနုမြည်းကဟောထား၍

လျာထားလိုက်တာပဲ သား၊ သားက လက်မခံနိုင်ရင် ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ..”

ဒေါ်ဇွေးဇွေး ရဲ့ စကားကို သူ အပြတ်အသတ်တော့ ငြင်းဖို့စိတ်မကူး နဲ့ပါ။ ဖေဖေက မကြည်လင်ရတဲ့အထဲ မိထွေးကပါ ငြိုငြင်သွားမယ်ဆိုရင် သူ့အတွက် နေစရာရှိတော့မှာ မဟုတ် ..။

“မေမေစကားကို ကျွန်တော် နားထောင်မှာပါ၊ ဒါပေမယ့် .. လက်ထပ်ဖို့ အချိန်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ပဲ ဆုံးဖြတ်မယ်နော် ..”

ဒေါ်ဇွေးဇွေး ဝမ်းသာသွားသည်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ သားရဲ့ အပေလည်း ပြန်လာတော့မှာဖြစ်၏။

ဒီနေ့ စစ တို့သားအမိ ရောက်လာကြလျှင် ကလေးတွေရဲ့ တွေ့ဆုံပွဲကို အကဲခတ်နိုင်ပြီမို့ ..

အဆင်ပြေပါစေ ..။

အခန်း (၈)

“ကဲ .. သား အဖေတော့ မလာသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီထက်နောက် တွေ့ဖို့လည်းရှိတော့ လက်ဆုံစားပွဲလေးကို တို့တွေပဲ အရင်စလိုက်ရအောင် လေး၊ စားသောက်စကားပြောရင်း စောင့်ကြတာပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ် ..”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ မေမေ ..”

“ဟင်!..”

အမေနှစ်ယောက်က သမီးဖြစ်သူကို လှည့်ကြည့်ကြ၏။ စစ ကလည်း သူမကို ဘာလိုအံ့သြနေတာလဲဆိုသည့်အကြည့်လေးနှင့် ခပ်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပြီးမှ ..

“အန်ကယ်လ်က အားလုံးထဲမှာ အကြီးဆုံးလေ၊ ပြီးတော့ သမီးတို့ မှာလည်း သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ..”

သူမ ဘာကိုဆိုလိုချင်မှန်း အမေတွေက ခုထိနားမလည် ..။

“အန်ကယ်လ်ပါပါတော့ မိသားစုထမင်းဝိုင်းလေးနဲ့ တူတာပေါ့၊ သမီးတို့ စားလက်စဖြစ်နေမှ အန်ကယ်လ် ဝင်ထိုင်တာလည်း မကောင်း ပါဘူး၊ လူစုံမှပဲ စားရအောင်ပါ ..”

“သမီးရယ် ..”

ဒေါ်နွေးနွေး သဘောတွေကျသွားကာ ရယ်နေသည့် နှုတ်ခမ်းလွှာ တွေပင် မစေ့တော့ပေ။ အင်္ကျီကြယ်သီးတွေတပ်ရင်း လှေကားတစ်ဝက် ကို ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် ကိုကို နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ တစ်ဖက်ဆွဲချိတ် မဲ့သွားတာ တော်တော်နဲ့ ပြန်မကျနိုင် ..။

“ခုမှ ကုလားဇာတ်လမ်းတွဲကြည့်နေရတာပဲ၊ ရွေးမကောင်းဖြစ်ဖို့ တာထွက်တည်းက ရွေးပြန်အောင်ကြိုးစားနေပြီ ..”

နှုတ်မှ ရေရွတ်ရင်း မဲ့မိပြန်သည်။ ပြီးတော့ အသာလေးကုန်းကွ ဆင်းလာပြီး ဧည့်ခန်းထဲကို ရောင်းကြည့်မိ၏။ ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့ ရယ် နေလိုက်တာ သွားစွယ်တွေထပ်နေသည့် ပါးစပ်က ကြောက်စရာကြီး..။

အန်တီကတော့ ‘သွားစွယ်လေးတွေ ချွန်နေတာ လူချစ်လူခင်ပေါ တဲ့ပုံလေး တွေ့လား သား ..။ စစ က သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာ’ တဲ့ ..။

အပြင်မှာ ဘယ်လိုပုံလဲ သိတော့သိချင်မိ၏။ သို့သော် ..။

“သမီးက မိသားစုနွေးထွေးမှုကို တန်ဖိုးထားတဲ့ မိန်းကလေးပဲ.. အန်တီ စိတ်ချမ်းသာသွားပြီ ..”

“ဟုတ်တယ် နွေး ရယ် .. သမီးက သူ့အဖေရင်းထက် ကိုလွင့် ကို ပိုခင်နေတာ၊ အမေဆိုတာလည်း ငယ်ငယ်တည်းက မြင်ဖူးခဲ့တာ မဟုတ်တော့လေ ..”

“ဒါပေါ့ ဆွေ ရယ်၊ သူလေးက ဆွေ တို့လက်ပေါ်မှာပဲ ကြီးပြင်း ခဲ့တာကိုး ..”

မွေးစားသမီး ..။

ဝင်သွားသင့်ပြီဆိုပြီး အကျအနပြင်လိုက်သည့် ခြေလှမ်းက ဂွေခနဲ ပြန်ဖြစ်၏။ ဒီမိသားစုထဲကမို့လို့ ဆင်းရဲလိုက်တာလို့ မှတ်ခဲ့သည်။ သူမက မွေးစားသမီးဖြစ်နေသည့်အဖြစ် ..။

“သားရေ ..”

ဒေါ်ဇွေးဇွေး ခေါ်သံကြောင့် မဖြစ်မနေ ဝင်သွားရသည့်နောက်...
“ဘယ်နှယ် သားက အိမ်ရှင်ဖြစ်ပြီး နောက်ကျနေရတာလဲ .. မေမေ
တ ဖိတ်ဆက်ပေးမလို့ ..”

“ဟုတ် .. ဟိုလေ .. ဖေဖေ ခိုင်းထားတာလေး လက်စသတ်နေလို့
ဝါ ..”

“ဪ .. သားကလည်း အဖေတူသားပီပီ အဖေခြေရာနင်းတော့
မှာကိုး ..”

ဒေါ်ယဉ်ဆွေ ကလည်း သမက်လောင်းကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေခဲ့
လျက် ..

“ကြိုးစားနော် သား .. သမီးရဲ့ ဖေဖေဆိုလည်း အရမ်းတော်တာ၊
သူ့မှာ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတော့ သူ့သမက်ကိုလည်း တော်စေ
ချင်မှာပဲ ..”

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အန်စီဒေါ်ယဉ်ဆွေ ...။
သစ်ခွဲစက်လောက်ကို အုပ်စီးပြီး တော်ခုံတာကိုများ ဘယ်ကျောက်စာ
နဲ့ ကမ္ဘည်းတင်ထားခဲ့တာလဲ ...။ ရင်ထဲမှာ စကားတွေပြောမိရင်း နှုတ်ခမ်း
တွေကတော့ ခပ်ယုယုပျိုးပြနေရတာ ..’

“ဟုတ်ကို ..”
“သား .. သူလေးက ဆွေ့ သမီးလေးလေ .. ယဉ်စစခင် ဆိုတာ
လေး ..”

မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြတော့ သူမက စပြီးပြုံးပြသသည်။ သူမကတော့
သူမထက် ၂၃ နှစ် လောက်လျှော့ချ ပြုံးပြပြီး ..။

“ကျွန်တော်က တင်ကိုကို ပါ ..”
သိသားပဲ .. လူကို စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ အစည်ပေါက်ကြီး ခေါင်း
ခါပြီး လှည့်ထွက်သွားတာ ရှင်ပဲ ...။

ခုကျတော့လည်း ခုမှ မြင်ဖူးသလိုလို ဘာပုံစံလဲ ...။

— သူမကတော့ ဒီညနေ တွေ့ဆုံကြဖို့ကို တော်တော်ကြီး စိတ်ဝင်စား
နေခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဆိုင်ထဲမှာတုန်းက ကိုယ့်ကိုမသိသေးလို့ဆိုရင်တောင်
ခု ထပ်တွေ့ကြတာကို မသိသလိုပဲ ထပ်လုပ်နေလိမ့်မည်လို့ မထင်ခဲ့မိ
ပေ ...။

တကယ် အတည်အတွဲကြီး သရုပ်ဆောင်ကောင်းနေတာကို သူမ
ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်အောင်ပင် ...။

ထို့ကြောင့် သူ့အပြုံး သူ့မျက်လုံးတွေကိုပဲ သေချာကြည့်နေမိသည်။
ဒီလိုကြည့်နေမိလို့ တစ်ဖက်က လူတွေ ဘယ်လိုထင်သွားမလဲဆိုတာ
ရုတ်တရက် မတွေးခဲ့မိဘဲ ...။

“သမီး ..”
“ရှင် ..”

ကိုယ့်သမီးခလေး ထူခြေပျက်လောက်အောင် သဘောကျနေရှာပါ
လားလို့ တွေးမိပေမယ့် တစ်ဖက်က သားရှင်ချော့မှို ဒေါ်ယဉ်ဆွေ မျက်နှာ
ပူနေမိကာ ...။

“သားနဲ့ သမီးတို့ စကားစမြည်ပြောကြပါလား ..”

ကိုယ်ပဲ ဒီတိုင်းဖွင့်ပြောလိုက်ရ၏။ ဒေါ်ဇွေးဇွေး က ခေါင်းညိတ်၍။
“ဟုတ်တယ် .. မေမေတို့လည်း တိုင်ပင်စရာတွေရှိသေးလို့၊ သား
က သမီးကို ဥယျာဉ်ထဲခေါ်သွားလိုက်လေ၊ ပန်းခြံထဲမှာ စကားပြောကြတဲ့—”
“ဟင် .. သွားမလား .. သွားမယ်လေ ..”

ယောင်နုနု သူ့မျက်နှာပေါ်က ခံစားချက်မဲ့နေခြင်းကို အကဲခတ်မိ
ကာ စစ မျက်နှာလေးငယ်သွား၏။ ကိုယ်က အရင်မြင်ဖူးထားပြီး သဘော
ကျနေခဲ့ပေမယ့် သူ့နဲ့ ရင်းနှီးဖို့လည်း လိုလားမိသော်ငြား ...။

“ရပါတယ် .. မသွားတော့ဘူး ..”
ကောင်းတာပေါ့ ..။ အဲဒါကောင်းတယ် ယဉ်စစခင် ...။
မင်းက ချစ်ဖို့တော့ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါလိုချင်တာ

မင်းလိုမိန်းကလေးမဟုတ်သေးဘူး ..

ဆုစပ်ပွဲမလုပ်ဖြစ်ရင်တောင် ကျေးဇူးတင်နေရမှာမို့ သူမဘက်က စတင်ငြင်းဆန်ခြင်းကို ကျေနပ်နေမိသည်။

“သားထက် အသက်နှစ်နှစ်လောက်ကြီးမယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးက နုပါတယ်” လို့ မေမေပြောတုန်းက မိန်းကလေးမို့ ယောက်ျားလေးထက် အရိပ်လေးပိုနိမ့်ပြီး အလှတွေပြင်ဆင်ထားမှာမို့ နုငယ်မှာမျိုးပဲ ထင်ခဲ့သည်။

နာမည်ကလည်း ယဉ်စစခင် ဆိုတော့ ..

“ဒီမှာ ..”

ခပ်တိုးတိုး ကပ်ခေါ်လိုက်တာ လှည့်မကြည့် ..

“ယဉ်စစခင် ..”

နာမည်နဲ့တကွ အသံတိုးချဲ့ကျယ်လောင်သွားမှ ...

“ရှင် ခေါ်လိုက်တာလား ..”

စားသေးတယ် ..

တစ်ချိန်လုံး လူကိုပြုပြီးပြစိုက်ကြည့်နေပြီး ခုကျမှ အမှတ်တမဲ့နေ နေသလိုလို၊ ဂရုမစိုက်မိသလိုလို ..

“ခဏလောက် ..”

လူကြီးတွေ စကားပြောရင်း ခပ်လှုပ်လှုပ်ထွက်သွားကြတော့ နှစ် ယောက်တည်း နောက်ချန်နေခဲ့သလိုဖြစ်လျက် ..

“မင်းမှာ ရည်းစားမရှိဘူးလား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“ဒါဆို ..”

ကိုယ့်မှာလည်း မရှိဘူးဆိုတော့ ပြီးပြီ ..

ခုချိန်မှာ ငါ့မှာတော့ ရှိတယ် .. အဲဒါကြောင့် ဆုစပ်ဖို့အတွက် ငါတို့ညီရအောင် ဘာညာပြောနိုင်လျှင် လူကြီးတွေမသိလိုက်ဘဲ ဒီပွဲကို

အသာလေးရှင်းနိုင်လိမ့်မည်။

ဒါပေမယ့် သူ ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ဘဲဖြစ်နေသည်။ ခုနေ့ညီ ဈား သူ့ကိုမြင်လျှင် ဟားတိုက်လိမ့်မည်။

“ကိုကိုရာ .. ဦးရှင်တာလည်း ပြာလို့ နေ့လိုက်တာလည်း နှာလို့” လို့ ပြောမှာလည်း အတိအကျမင် ..။

စကားတစ်ခွန်းကို လက်လွတ်စပယ်ပြောမထွက်အောင် သူ မွေး တုန်းက မေမေ ဘာဆေးတွေကျွေးထားခဲ့လို့လဲ ..။ ဒေါ်လေးကတော့ ပြောသည်။ ‘အဲဒီလို ချင့်ချိန်တာ ကောင်းတာပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ မင်း ညီ ကတော့ မပြောချင်ပါဘူး။ တကယ့်ကို မအေတုသား စိတ်ကလည်း မြန်၊ အငြင်းကလည်းသန် ..’ တဲ့ ..။

ဘာဖြစ်လို့ ညီကပဲ ဖေဖေနဲ့ရော မေမေနဲ့ပါ တူနေခဲ့ပြီး သူက တွဲပြားနေခဲ့တာလဲ ..။

တခြားလူတွေလိုသာ ပုံမှန် အကြီးနဲ့ အငယ် မွေးသလို နှစ်ပိုင်းခြား ပြီး မွေးလာခဲ့လျှင် ဒါက တကယ်ကို တွေးစရာဖြစ်လာနိုင်သည်။

ခုတော့ ညီညီ နဲ့ သူက ဆယ်မိနှစ်စံခြားပြီး မွေးခဲ့သည့် အမှာညီ အစ်ကို ..

“ရှင် ဘာပြောစရာရှိလို့လဲဟင် .. ဟိုမှာ လူကြီးတွေက ပြန်စောင့် နေရပြီ ..”

“ဟုတ်လား .. အဲ .. ဘာဖြစ်လဲကွာ ..။ မင်းနဲ့ ငါ့ကို စကားပြော နှင့်ပေးထားတာပဲ ..”

“အဲဒါက ခုမှမဟုတ်တာ .. ပြန်ကြမယ်ဆိုမှ ..”

“မင်းရော ပြောစရာမရှိတော့ဘူးလား ..”

သူမက စူးစိုက်ကြည့်ပြန်သည်။ တိုစိပ်စိပ် မျက်တောင်လေးတွေက တော့ပေမယ့် ထူထူခဲခဲလေးမို့ မျက်ဝန်းညိုလေးတွေကို တောင်ခတ် ပေးထားသလိုရှိကာ သူမရဲ့ မျက်တောင်တစ်ခတ်တိုင်းက ပို၍ကြည့်

ကောင်းနေ၏။

မျက်စိတန်းတို့ကလည်း မသွယ်ပေမယ့် ထူထူနက်နက်လေးတွေ ပဲဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ ဖြည့်နေသဖြင့် ဘယ်လောက်ပဲရယ် ရယ် အလှမဂျက် ။

သူထင်ထားသလို ယဉ်စေ ဟန်ပန်တို့နှင့် ခပ်တုံးတုံးအပျိုကြီး စတိုင်လ်နဲ့တော့ လုံးဝတခြားစီပါ။ သူမက ကိုယ်လုံးလည်းလှသည်။ အရပ်လေးလည်း အနေတော်ထက်တောင် ပိုနေသေးသည်။

ပန်းအောက် ဆံနွယ်လေးတွေ ခပ်နွဲ့နွဲ့နှင့် နဖူးကဆံပင်တစ်ချို့ ကို သိမ်းလှန်ပြီး ထိပ်မကျတကျမှာ ကလစ်လှလှလေးနဲ့ ဖိညှပ်ထား၏။

သူမ မျက်နှာလေးနဲ့ ဆံပင်က ရှိရင်းစွဲအသက်ထက်တောင် ပိုပြီး နုပယ်သွားစေသည်။ မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်မိသည်။ သူမရဲ့ အလှထရား တို့ကို သူ အနီးကပ်ဖတ်ရှုနေမိ၏။ လှတာကိုတော့ ဝန်ခံရမှာပါ။ -

ဒါပေမယ့် သူ့လိုချင်တာက မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် မဟုတ် ပေ။ ယောက်ျားမဆန်ဘူးပဲဆိုဆို ကိုယ်လည်းဘဝမြင့်မားအောင် လမ်းစ ရှာခဲ့ရသည်။ ကိုယ့်ရဲ့ လက်ထွဲဖော်ကလည်း ကိုယ့်ထက် မမြင့်မားရင် တောင် ဂုဏ်ရည်တူတော့ ဖြစ်သင့်တာပဲ ။

ခေမေ ခွဲဆာကာကျသည့် ကောက်နှုတ်ချက်အားလုံးဟာ သူ့အတွက် ကတော့ မိုင်းနက်(စ်)မီးရိုးပဲ ဖြစ်နေခဲ့ရာ ။

“ဆောရီး ..”

သူ အကြာကြီး တွေးနေခဲ့သဖြင့် သူမကို အားမနာတမ်းစိုက်ကြည့် နေသလိုဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဆောရီးနော် .. ဟိုလေ .. ပြောချင်တာကို ပြောသင့်ပါ့မလားလို့..”

“စေ ကို အားနာစရာဖြစ်နေတဲ့ စကားမျိုးလား ..”

“အဲ ..”

“ပြောပါ .. ဘာလဲ ရှင်မှာ ချစ်သူရှိနေလို့လား ..”

“မ .. အဲ .. ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့်ကွာ .. လူကြီးတွေကလည်း ..”
“ဟုတ်တယ် .. စေ ကတော့ မေမေ့စကားကို နားထောင်ပါ့မယ် လို့ ခေါင်းညိတ်ပြီးပြီ ..”

“ဒါ .. ဒါဆို ..”

“ရှင်က ငြင်းချင်ရင်တော့ ငြင်းလိုက်ပါ ..”

“ဟာ .. နေ .. နေပါဦး ..”

သူ့စကားတွေ ထစ်ငေါ့ကုန်လျှင် လူကြီးတွေကိုလည်း လှမ်းကြည့် မိလျှင် လူမိမှာစိုးနေရသည့် သူမိုးနဲ့တူနေပြီလား မသိ ။ ဒါပေမယ့် တော်နိုင် ။

ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ်စကားတွေ ပြောနေတာမဟုတ်တော့ မျက်နှာ တွေကို လှစ်မြင်လိုက်တာနှင့် လူကြီးတွေ ရိပ်မိသွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမရှေ့ကကွယ်၍ လူကြီးတွေကို ကျောခိုင်းထားလိုက်မိကာ ။

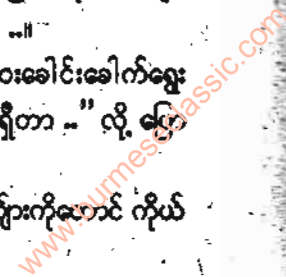
“အဲလိုတော့ မလုပ်ချင်ဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် ဟို .. ဧဝစပ်မှာတွေ ထက်ထပ်မှာတွေကို မင်းနဲ့ငါ ညှိထားလို့ရတာပဲ ဟုတ်တယ်မို့လား..”

ဒီလူ ဘယ်လိုလုလဲ၊ ပြောချင်တာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပေါ့။ ပြောသင့်ဘူးထင်နေရင် မျိုသိပ်ထားလိုက်တော့ ။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ တစ် ဘက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မညှာတာတဲ့စကားတွေပြောနေပြီး အားနာသလိုလို ပြောမထွက်သလိုလို အမူအရာတွေက ဘာလဲ ။

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်တင်းပြီး မျက်နှာကြောက်ကိုပါ ဒီပုံစံ မနည်းလုပ်နေ မှာနဲ့ စေ ငိုချင်လာမိသည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပြောသလို ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ကိုယ်က စချစ်မိရင် ရှုံးတာပဲ တဲ့ ။

“ငါတို့ကတော့မိဘပေးစားတာကိုပဲ အေးဆေးခေါင်းခေါက်ရွေး တော့မယ် .. ကိုယ်ကစပြီး ရင်မခန့်ဖို့က ဒီနည်းပဲရှိတာ ..” လို့ ပြော သေးသည်။

ရတော့ သူမအဖြစ်က မိဘပေးစားမယ့်ယောက်ျားကိုပူဇော် ကိုယ်

ကပဲ စမြင်ပူးပြီး ကိုယ့်ဘာသာသဘောကျနေတဲ့ အဖြစ် ...
ဒါပေမယ့် သူမ ရင်ခုန်သံတော့ မဖြစ်မိသေးဘူးထင်ပါသည်။

"သမီး .."
"ရှင် .."

ကားပေါ်မှာထိ သူမ ငေးငိုင်နေဆဲရှိကာ ဒေါ်ယဉ်ဆွေ သမီးကို
အကဲခတ်၍ ...

"သမီးနဲ့ ကိုကို တို့ တစ်ခုခုပြောခဲ့ကြတာလား ..."
"ဟင်! ..."

"ထမင်းစားနေတုန်းကလည်း သမီးတို့ချင်း အတွေ့ကိုယ်စီနဲ့
မေမေ သိတယ်။ သမီးက ဝိုင်နေရင် ဟိုက ကြည့်နေတယ်။ ဟိုကတွေး
နေရင် သမီးက လှမ်းကြည့်တယ်။ သမီးတို့ မျက်လုံးချင်း မဆုံပေမယ့်
တစ်ခုခုကို တွေးနေကြတာတော့ ရုံးဝသေချာတယ် ..."

စစ ဘာပြောရမှန်းမသိ ...
"ပြန်ထွက်လာကြတော့ သမီးကို သူလာစပြီး စကားပြောတာလား ..."
"ဟုတ်တယ် မေမေ ..."
"ဘာပြောလိုက်တာလဲ .. သူ သမီးကို တစ်ခုခု ..."
"မဟုတ်ပါဘူး ..."

စစ ခေါင်းခါပစ်လိုက်သည်။ သူမ သိက္ခာမဲ့ရာကျသွားပြီလား
မသိပေမယ့် မေမေ သိပြီး ပြတ်ဆောက်ရပ်စဲကုန်ကြမှာကို မလိုချင်ပေ ...
သူ့ကို လိုချင်လွန်းလို့ မျှော်လင့်နေတာမဟုတ်သော်လည်း သူ့နဲ့
ဆက်လက်ပတ်သက်လိုနေသေးတာတော့ အမှန်ပင် ...
ဒါဟာ ကိုကို နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ငြိမ်မိသည့် စွဲလမ်းမှုလား ...

အခန်း (၉)

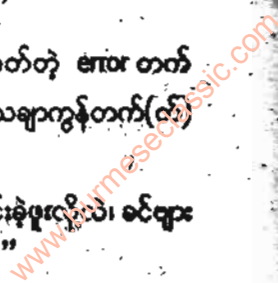
ရုံးခန်းထဲမှာ တာဝန်ရှိသူတွေအကုန်လုံးကိုခေါ်ပြီး တစ်ယောက်
တစ်ယောက်မေးသည်။ ဖြစ်ရသည့်ပြဿနာက သေးသေးကွေးကွေး မဟုတ်
သည်မို့ ဒေါ်သကလည်း အစုလိုက်အပြုံလိုက်ဖြစ်နေတာပင် ...။

ဒါပေမယ့် ဒီထဲမှာ ကိုယ့်သားက ကန့်လန့်ပါနေတာမို့ ...
"နေခမ်းပါဦး ကိုဇေယျာ .. ခင်ဗျားကို ကျွပ်အားလုံး ယုံယုံကြည်
ကြည် လွှဲထားခဲ့တာ ..."

"ကျွန်တော်လည်း သေသေချာချာလုပ်ခဲ့တာပါ။ ဒီပရောဂျက်ကို
ထားအပ်တုန်းက အဲဒီကသူဌေးကိုယ်တိုင်တောင် ပါသေးတယ်။ စမ်းပြ
သွားတာလည်း အားလုံး အိုစေနေတာပဲ ..."

"ကျွပ် အဲ့ဒါတွေ မေးနေတာမဟုတ်ဘူး ..."
"ဟုတ်ပါတယ် .. ပြောချင်တာက မထင်မှတ်တဲ့ ဧကား တက်
လာတော့ ဖုန်းလည်းသေချာဆက်တယ်။ သူတို့နဲ့ သေချာကွန်တက်(က်)
လုပ်ပြီးမှ ကိုကိုကို လွှဲခဲ့လိုက်တာ ..."

"ဒီကိစ္စတွေမှာ တခြားလူနဲ့ ဘယ်တုန်းက ခိုင်းခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ခင်ဗျား
အဲဒီလို ဘယ်တုန်းကစပြီး လုပ်တတ်နေတာလဲ ..."

ဦးဖေယျာ မျက်နှာက ချက်ချင်း တင်းစနဲထပြစ်၏။

“ကိုကိုက တခြားလူလား ကိုမြတ်တင် ..”

“အလုပ်ထဲမှာ ကျုပ်ကို ဆွေမျိုးစပ်မပြန့် ကိုဖေယျာ၊ ကိုကိုကို ကုမ္ပဏီမှာထားပေမယ့် ဘယ်နေရာမှာမှ သက်မှတ်ပြီး နေရာပေးထား တာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားယူထားတဲ့ တာဝန်ကို ..”

“ဒါကတော့ ကိုမြတ်တင် ရယ်။ အလုပ်စည်းကမ်း ခင်ဗျား အလေး ထားသလို ကျွန်တော်တို့လည်း မချိုးဖောက်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် တို့ အတူတူအလုပ်လုပ်နေကြတာ .. လူတွေ စက်ရုပ်တွေမှ မဟုတ်ဘဲ..”

“အဲဒီတော့ ..”

“လူလူချင်းက ရိုင်းပင်းကူညီမှုတွေ .. သိတတ်နားလည်မှုတွေ ကြတာပဲ .. ကိုကိုက သိပ်ကို သိချင်တတ်ချင်တဲ့ ကောင်လေးပါ။ ဦးမြတ်တင် ရဲ့ သားဆိုတာနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့က နေရာပေးညှာတာ ..”

“ကိုဖေယျာ ..”

ဦးမြတ်တင် မျက်နှာက တင်းမာနေသလို ဦးဖေယျာ ကလည်း ပေါက်ကွဲလုလု ခေါ်သံများနဲ့ ဖြစ်ကာ ..

“ကျွန်တော် ဆုံးအောင် ပြောပါရစေ။ ခုကိစ္စက ပြဿနာ ဘာ လို့သာပါ။ အလုပ်ထဲမှာ ပရိုဂရမ်မာတွေနဲ့ ကွန်ပျူတာ ဒီလိုပဲ တာဝန်တာမရှိခဲ့ဘူးတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တမင်တကာ ကြားဝင်ကြ စည်ချင်တဲ့လူက အလစ်ချောင်းမနေခဲ့ရင်လည်း ဒီပြဿနာရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ လုံခြုံရေးထဲဝင်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ ဒေတာတွေ နီးသွားတာကလည်း သူတို့သာ ခိုးမသွားခဲ့ရင် ပါသွားမှာမဟုတ်ဘူးဆို ပြီး ထားလိက်ရတာမလား ..”

ရွှေခိုမြသား ကပေးထားချိ

“ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ..”

“ခင်ဗျား ပြောချင်တာတွေ ပြောခွင့်မပေးနိုင်ဘူး ကိုဖေယျာ၊ ကျုပ် ခင်ဗျာကို သတိထားမိနေတာကြာပြီ ..”

“ကိုမြတ်တင် ..”

“ထားလိုက်တော့ .. အခု ဖြစ်လာတာက ကျုပ်သားဖို့ ယုံကြည်မိ ဝါတယ်ဆိုတာ အဲဒါ သုံးစားမရတဲ့အကြောင်းပြချက်ပဲ။ ကျုပ်သားကို တျှုပ်ကိုယ်တိုင် ယုံကြည်ထိုက်တဲ့သူပါလို့ မသတ်မှတ်ခဲ့သေးဘူး ..”

ဟင် ..

ရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ကြီးထားပြီး ပြောခံလိုက်ရသဖြင့် ကိုကို ဆတ်စနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရှိနေတဲ့လူတွေကလည်း မျက်လုံးတွေဝေလာကြ၏။ ဦးဖေယျာ ရဲ့ မျက်လုံးတွေကတော့ ရဲရဲတောက်ဖြစ်ကာ ..

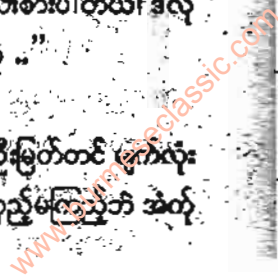
“သူ့ကို ယုံရသည်ဖြစ်စေ မယုံရသည်ဖြစ်စေ ကိုယ်နဲ့ တစ်ခါတွေ ဆုံပြောခဲ့ဖူးတဲ့လူတွေကို ငါးရက်လောက် အကြာလေးမှာ မမှတ်မိတော့ ဘူးဆိုတာ ဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒါ အလုပ်ပေါ်မှာ အရမ်းကို အမှုမထားလွန်းလို့ဖြစ်ရတာကိစ္စ၊ ပြီးတော့ သူက ကိုမြတ်တင် ရဲ့ သား..”

ဦးဖေယျာ က ရတင်းစွာထောက်ပြပြီး ကိုကို ကို ဖူးစားရဲရဲကြည့်၏။

“ဒီလောက် တော်ပြီး အလုပ်နဲ့ စည်းကမ်းအပေါ်မှာ အတိမ်အစောင်း မခံတဲ့ ကိုမြတ်တင် ကို အားလုံးက ကြောက်ရွံ့လေးစားပါတယ်။ ဒီလို အမှားမျိုးကို ဘယ်သူမှ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး .. အခု ..”

“ဖေဖေ ..”

ကိုကို က ခေါ်ပြီး နေရာမှ ထရပ်လိုက်လျှင် ဦးမြတ်တင် မျက်လုံး တွေ ဖူးရဲကျဉ်းမြောင်းသွား၏။ တစ်ချက်လေးမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ အံ့တံ့ တင်းနေတော့ ကြိုက်ကားသလို ..

“ကျွန်တော် .. ကျွန်တော် အဲဒီကိစ္စကို ..”
“ပြောပါ ကိုကို .. မင်း တစ်ခုခုပြောသင့်နေတာကြာပြီ ..”
ကိုကို စကားဟလိုက်တာနှင့် ဦးဖေယျာ အသံကသာ ကျယ်လောင်
နေတာ ..

“မင်းကို အဲဒီနေ့က ..”
“ကိုဖေယျာ ..”
ဦးမြတ်တင် ၏ အထင်မြင်သေးသော အကြည့်တွေက အေးစက်
နေခဲ့လျက် ..

“ဒီကိစ္စကို စုံစမ်းနေတာ ခင်ဗျားမဟုတ်ဘူး ..”
ဦးဖေယျာ မျက်နှာ တင်းသွားသည်။
“မဟုတ်ပါဘူး .. မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက သူ့အဖေရှေ့မှာ
တော့ မှားမှားယွင်းယွင်းနဲ့ မှန်တာကို ပြောရဲမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ သူ့အဖေ
ကို သူ ဘယ်လိုကြောက်ရတယ်ဆိုတာ ..”

“ကိုဖေယျာ ..”
ခေါ်သံက မိုးခြိမ်းသံထက် ဟိန်းသွားခဲ့၏။ ဦးမြတ်တင် က စားပွဲ
ပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်ထောက်၍ ရှေ့ကိုငုံ့လိုက်ကာ ..

“ခင်ဗျား ပခုံးပေါ်မှာ ထမ်းထားရတာ လေးလာပြီဆိုရင် အဲဒီ
ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို တွန်းချပစ်လိုက်၊ တခြားလူကို လွှဲချဖို့ စိတ်မကူးနဲ့..”

“ကျွန်တော် မကူးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုမြတ်တင် ခင်ဗျားပြော
တဲ့ စည်းကမ်းနည်းလမ်းတွေက လက်တွေ့ကျတော့ တစ်ကွက်ချန်ထား
ခဲ့တာပဲဗျ .. ခင်ဗျားသားကို ထိခိုက်ဖို့ရှိလာတော့ ..”

“ခင်ဗျား ..”
ဦးမြတ်တင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အတော်ထိန်းချုပ်လိုက်ရကာ ..

“ခင်ဗျားရဲ့ တရားခံရှာတတ်တဲ့ အကျင့်ကိုပြင် .. ခုကိစ္စက ..”
“ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းမှာပဲ အပြစ်ရှိနေတာလား
ကိုမြတ်တင်..”

စစ်မေးခံထားရသည့် မန်နေဂျာနှင့် ဝန်ထမ်းတစ်ချို့က လှုပ်လှုပ်
ရှားရှားထဖြစ်ကြတာ ..

“အားလုံးကို စစ်မေးနေတာပဲဗျာ .. စီအီးအိုတစ်ယောက်တည်း
ကို မေးနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တာဝန်ယူထားတဲ့ လူကတော့..”

“အဲဒါကို ကျုပ်ပြောနေတာ ..”

“ခဏလေး စီအီးအို .. အခု ကျွန်တော်တို့က ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်း
ရှင်းကိုပဲ ရှင်းကြရမှာပါ၊ မဆိုင်တာတွေ ပါလာရင် မလိုလားအပ်တဲ့
အဖုအထစ်လေးတွေ ရှိလာနိုင်တယ် ..”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်းတင်ပြနေကြတာကို စီအီးအိုဖြစ်သည့် ဦးဖေယျာ
မျက်နှာက မာနနှင့် တင်းခံနေ၏။ ပြီးတော့ သူစိတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်း
တင်းကျပ်နေခဲ့တာက သူ့ကိုပဲ တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေ
ခဲ့သည့် ဦးမြတ်တင် ၏ မျက်လုံးတွေပဲဖြစ်၏။

ဥက္ကဋ္ဌလိုလူကို ကိုမြတ်တင် လို့ သူတစ်ယောက်ပဲ ခေါ်ခွင့်ရခဲ့သည်။
ပြီးတော့ သူယူထားခဲ့သည့် တာဝန်က စီးအီးအိုတာဝန် ..။

တခြားဝန်ထမ်းတွေနဲ့ တန်းတူစစ်မေးခံရတာကို ဘယ်လိုမှ မကျေ
နပ်နိုင် ..။ ဝန်ထမ်းတွေကလည်း သူ့စိတ်သဘောကို နားလည်နေကြကာ..

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး စီအီးအို မရိုးသားဘူးဆိုတာ
ကျွန်တော်တို့သိတယ် ..”

ဦးမြတ်တင် အိမ်အပြန်လမ်းမှာ လက်ထောက်မန်နေဂျာက ကား
နားမှာလာစောင့်ပြီး ပြောသည်။ ပြီးတော့ နောက်ကားပေါ်တက်သွား

အည့် တိုတို ကို လှမ်းကြည့်ကာ ..

“တိုတို က ..”

“ငါသဘောပေါက်တယ် ထွန်းထွန်း .. မင်းတို့လည်း သိနေလို့ ကျေနပ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်မှဖြစ်မယ် ..”

အလုပ်လုပ်နေရာမှာ လူမှုရေးတွေ ရောထွေးလာလို့မဖြစ်မှန်း သူ သိသည်။ ဒီစည်းကမ်းကိုလည်း သူ ထုတ်ပြန်ထားခဲ့သေးသည်။ ဒါပေမယ့် သူ ကိုယ်တိုင် ဒီကွန်မှာ ငြိမ့်ခဲ့၏။

ဦးမြတ်တင် မျက်လုံးတွေက ထွက်သွားသည့် ကိုကိုတို့ ကားဆီမှာ ငေးစိုက်နေခဲ့လျက် ..

အခန်း (၁၀)

“အို .. အစ်ကိုရယ် .. အစ်ကို မလုပ်ပါနဲ့ ..”

“ခုန်း ..”

ဦးမြတ်တင် ကို ဒေါ်နွေးနွေး အသည်းအသန်ဆွဲထားလိုက်ရတာ စားပွဲပေါက် ပန်းအိုးလဲကျသွားခဲ့၏။ ထို့ပြင် လိမ့်ထွက်သွားပြီး တိုတို ထိုင်နေသည့် ရှေ့ကို ပြုတ်ကျတော့ ခြေထောက်ပေါ်တည့်တည့် ..

ရှောင်ချိန်မရလိုက်သဖြင့် ခြေဖမ်းတစ်ခုလုံး အောင်တက်ထုံထွင် သွား၏။ ဒါပေမယ့် သူ ဖေဖေကို မကြည့်ရဲခဲ့ပေ ..။

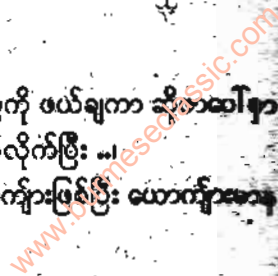
“ဟိတ်ကောင် .. မင်း မျက်နှာမော့စမ်း .. အဲဒီလို မျက်လွှာချပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်မနေနဲ့၊ မင်း အဲဒါကမှ ငါ့ကို တိုက်ခိုက်နေတာ ..”

“အစ်ကိုရယ် ..”

“နွေး .. မင်း အသာနေလိုက် ..”

ဦးမြတ်တင် ဒေါ်နွေးနွေး လက်တွေကို ဖယ်ချကာ ဆိုက်ဆာဆီမှာ ထိုင်လျက် ပြန်ကျသွားအောင် ဖိတွန်းပစ်လိုက်ပြီး ..

“ငါ မုန်းတာ အဲဒီပုံစံတွေပဲ၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ယောက်ျားစား မင်းမှာ ရှိလား ..”

နိမ့်နိမ့်မှာ ဆတ်ခနဲတွေလာ၏။

“ဟုတ်ပြီ - ခြာ - စိတ်ထဲမှာရှိတာ တစ်ခုခုပြောလိုက်စမ်း ..”

ထိုတိုင်းပြောနိုင်ပါ။ ဦးမြတ်တင် ၏ ဒေါသတွေကို ခဏသာ ရင်ဆိုင်

ကြည့်နိုင်ခဲ့ပြီး မျက်နှာလွှဲမိလျက် ..

“ကျွန်တော် ဓာနရှိပါတယ် ဖေဖေ ..”

“ရှိရင် ကိုယ့်ကို အသုံးမကျဘူးပြောနေတာ မင်းကို ပန်းနဲ့ပေါက် နေတယ်ထင်လို့လား ..”

“သူက ဖေဖေ စိတ်ဆွေလည်းဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ စီအီးအို .. သူက ဖေဖေအတွက် ဘယ်လိုလူမှန်းမသိလို့ ပြဿနာမဖြစ်ရအောင်ပါ ..”

“ဪ .. ကြီးမားတဲ့ မြော်မြင်မှုပါလား၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာ ခံတဲ့သူကြီးပေါ့ ..”

ဒေါသက နစ်ပေါင်းများစွာ နောက်ပြန်ဆုတ်၍ ကျောင်းသားဘဝ တအတိုင်း ပွက်ပွက်ဆူ၏။

“ချိုအေး ကို နင်ချည်းပဲ ခန့်လိုက် ရွံလိုက်လုပ်နေတာ မြတ်ထွတ်၊ သူ့ဓမ္မာ ငါတို့ထက် ဆင်းရဲပါတယ်၊ နင့်လိုလူနဲ့ ဘာမှကို ဆက်စပ် မရဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူလည်း အရမ်းအားငယ်နေတတ်တာ ..”

“ဟုတ်လား .. ‘အားနဲ့သူပါဗျာ’ ဆိုတာ ခုမှပဲကြားဖူးတော့တယ်”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပင်ကိုယ်စရိုက်ကို နင် သိပ်ကဲ့ရယ်တာပဲ မြတ်ထွတ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ နင့်ကိုလည်း နားလည်သည့်ခံတယ်၊ ငါတို့ သုံးယောက်ထဲမှာ စိတ်ထားနူးညံ့ပြီး အနစ်နာခံတတ်တဲ့စိတ်လည်းရှိ တယ် ..”

“ငါကတော့ မရှိဘူးပေါ့ ..”

“နာမည်ကိုက မြတ်ထွတ်တင် လေ .. နင်က သူများကို တင်ရမှ ကြောရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်တဲ့သူ၊ အနစ်နာခံတဲ့ညီဖွားတာများရှိရင် ထောက် ပြစမ်းပါ၊ ပင်လယ်ရေတွေ မီးလောင်ပြာကျကုန်ပြီလား ပြောကြည့်ရအောင်..”

သူ့ကိုဆို ဘယ်တော့မှ အကောင်းမမြင်တတ်ခဲ့တဲ့ ဖြူဖြူဖွေး -

သူကလည်း သူများအကောင်းမြင်ခံရဖို့အတွက် ကိုယ်ရည်ရွယ် ရာကို စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးခဲ့တဲ့သူမဟုတ် -

ဖွေးနဲ့ သူ့ရဲ့ ကမ္ဘာထဲကို ချိုအေး ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက် ဝင်လာခဲ့ ခြင်းဟာ မတည့်အတူနေ သူငယ်ချင်းအချစ်တို့ကို ပန်းနုရောင်လွင်ပြင် ဆီသို့ တွန်းဖို့လိုက်သလို ဖြစ်ခဲ့တာလည်းရှိကာ ထိုအချစ်ကြောင့် နေ ညမပြတ် ပူလောင်နေရခြင်းကြောင့် ချိုအေးက သူ့အတွက် မီးပွားတစ်စ ဆိုရင်လည်း မှန်၏။

သဝန်တိုဒေါသတွေကြောင့် ချစ်တဲ့စိတ်တွေ ပွင့်ကန်သွားခဲ့သည်။ ဖွေးရဲ့ အချစ်ကိုလည်း သူ့ရခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ချိုအေးကို သနားကြင်နာ ဖွယ်အဖြစ် မြင်နေသည့် ဖွေးရဲ့စိတ်ကို သူ မပြောင်းလဲနိုင် ..

“ဒီကောင် နင့်ကို ကြိုက်နေတာ ..”

“ဒါတော့ သူ့ရင်ထဲက ကိစ္စလေ ..၊ နင်နဲ့ ငါ ချစ်နေတာ သူသိ တာပဲ ..”

“ချစ်နေတာ ညားနေတာမှမဟုတ်တာ၊ နင့်ရဲ့ သနားကရုဏာတွေ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီကောင်မျှော်လင့်နေတာ ..”

“မျှော်လင့်နေလည်း ငါ ပြန်ချစ်မှဖြစ်တာ ကိုမြတ် ..”

ဖွေးက မြတ်ထွတ်တင် ဆိုသည့် နာမည်ကို စာင်စားထောင့်ချင် သည့်အခါတွေမှာ အမှတ်ရသည်။ တစ်ခါတစ်လေ စိတ်ကောင်းလေး ဝင်နေလျှင်လည်း မြတ်ထွတ် ..

မြတ်တင် ဆိုသည့်နာမည်ကို မကြိုက်၊ ‘မြတ်’ လို့ခေါ်လိုက်တိုင်း ဒေါသထွက်တတ်သော သူ့ကို ဖွေးက ဤသို့ကွဲပြားအောင်ခေါ်ပြီး အမှတ်တရတွေလုပ် ထားတတ်သေးသည်။ သူများစော်ကားတာကို သူ နည်းနည်းလေးမှ သည်းမခံတတ်ပေမယ့် ချိုအေးက အမြဲတမ်း ဖျန်ဖြေ ရေးသမားအဖြစ်နေသည်။

အထူးသဖြင့် နွေး နဲ့ သူ့ရော လူစုံနေပြီဆို ချိုအေး ရဲ့ အမူအရာ
 တွေဟာ အစွဲကပ်ကပ်ထပ်ထပ်လှည့်လှည့်နေလို့ အပြုံးနှင့် ခေါင်းငုံ့နေတတ်သည်။
 ဖျတ်မှာလှည့် ပစ်မသိတ်နေ၏။ ထိုသူဟာ သည်းခံနားလည်တတ်
 လွန်းသူအဖြစ် ဖွေး က သတ်မှတ်သည့်အခါ ...
 "တောက် ..."

သူတက်ခေါက်သံကြောင့် ဒေါ်နွေးနွေး က ဓမ္မရာစပ်မှာထိုင်လိုက်
 ပြီးကာမှ လှမ်းကြည့်၏။

"ခုချိန်ထိ ဒေါသမီးက မငြိမ်းသေးဘူးလား အစ်ကို ..."
 ဟိုတုန်းက ဖွေး နဲ့ ရန်ဖြစ်နေကြအတိုင်း 'မငြိမ်းသေးဘူး' လို့
 တစ်ခန့်ပြောလိုက်ချင်သည်။ စိတ်က အတိတ်ကို ပြန်လှည့်သွားမိသည်။
 ပစ္စုပ္ပန်မှာ မြတ်တင် မရှိခဲ့ဘူးလို့ အတိတ်နဲ့ ပစ္စုပ္ပန်က လုံးထွေးနေ
 တတ်၏။

ဒါပေမယ့် ငါလူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီဆိုသည့် စိတ်ကို ပြန်ဆွဲ
 တင်း၍ ...

"မင်း မသိဘူး နွေး၊ ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီမှာ သူ့ကြောင့် ကိုယ် အစော
 ကားခံခဲ့ရတယ် ..."

"သူကလည်း အစ်ကို ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့လို့ပဲ အစ်ကိုရယ်၊ ခုတ်
 ဧရာတခြား ရှုရာတခြားဖြစ်ခဲ့တာကို အစ်ကိုက နားလည်ပေးလိုက်ပါ။
 သားက စိတ်ထားနူးညံ့တယ်၊ ပင်ကိုစိတ်ကိုက သူများအပေါ် ငဲ့ညှာ ..."

ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်နွေးနွေး ကို သူ ဖျတ်ခနဲငဲ့ကြည့်မိ၏။ ဒေါ်
 နွေးနွေး ကလည်း ဆက်မပြောဘဲ ပြန်၍အံ့ဩသွားကာ ...

"ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို ... နွေး စကားမှားသွားလို့လား ..."

သူ ခေါင်းမခါမိသလို ဘာမှမဖြေ ...

ဒါပေမယ့် စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးတွေက တဖြည်းဖြည်း
 ရှိလာ၏။ ခဏကြာမှ တစ်ဖက်လွှဲသွားကာ ...

"သည်းခံတတ်တဲ့ လူကို အထင်မကြီးတတ်တဲ့ ငါ့အတွက် မင်းနဲ့
 နှစ်သိမ့်စကားတွေက အရာထင်မှာမဟုတ်ဘူး နွေး ... အဲဒီလိုမျိုးကို
 ငါ့ရှေ့မှာ သာနားစဖွယ်လာပြောနဲ့ ..."

"သူက အစ်ကို့သားပါ ..."

"ငါ့သွေးပေမယ့် ငါ့စိတ်မဟုတ်ဘူး ..."
 "လူ့စာစ်ကိုယ် စိတ်တစ်မျိုးပဲ အစ်ကိုရဲ့၊ အစ်ကိုက မွေးတိုင်း
 အစ်ကိုစိတ်မျိုး ဖြစ်လာပါ့မလား၊ သားသမီးတွေ နှစ်ယောက်သုံးယောက်
 ရှိနေရင်လည်း အစ်ကိုစိတ်နဲ့ သားမျိုး ပါရင်ပါလာနိုင်မယ်၊ ဒီသား တစ်
 ယောက်ပဲရှိတာ အစ်ကို သာဖြစ်လို့ လောဘကြီးနေတာလဲ ..."

"ဒါတွေ မင်းကို ငါပြောပြီးသား နွေး ... ငါ့ကို နားလည်ပါလို့
 လည်း မဆိုလိုဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ မကြိုက်တာကိုပဲ မင်း ခဏခဏပြော
 နေရင်း မင်း မကြားချင်တာတွေပဲ ငါကလည်း ပြောနေမှာ ..."

"အစ်ကို့နီးလည်းမရှိတော့ပါဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့ကို အစ်ကို့စုန်းခဲ့
 တာလည်းမဟုတ်ဘူး ..."

"မှန်းတာရဲ့နောက်မှာ ပိုနက်နဲတဲ့ အကန့်တွေ အများကြီးရှိသေး
 တယ်ကွ၊ သူ့ကို ငါ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး၊ အဲဒါချစ်လို့ မင်းထင်ရင် ..."

"ချစ်နေတာ ရှင်းနေတာပဲ ကိုရယ် ..."

"မဟုတ်ဘူး နွေး ..."

"ဟုတ်တယ် ... သိပ်စိတ်နာရင် သိပ်ချစ်လို့ပဲ၊ အစ်ကို့အချစ်တွေ
 က ခုချိန်ထိ လောဘတကြီးရှိနေတုန်းပဲ ..."

စွပ်စွဲလာသည့် ဒေါ်နွေးနွေး ရဲ့ စကားသံတို့က ပြတ်သားနေခဲ့
 လျှော် နာကျင်မှုတွေလည်း ရှိနေခဲ့ပြီ ...

"နွေး ကို အစ်ကို အားမနာရင်နေပါ၊ ကိုယ့်ရင်သွေးမျက်နှာတို့
 ကော့ ငဲ့ပါဦး၊ ဒီကလေးကို နွေး ကိုယ်တိုင် မရအရဆက်သွယ်မှာတွေ
 ပြီး သွားခေါ်ခိုင်းနဲ့တာ သူ့ရော အစ်ကို့မေတ္တာကို လိုချင်လွန်းလို့ ..."

“မေတ္တာငတ်မွတ်တာတွေ၊ အထီးကျန်လို့ ငိုညည်းတာတွေ ငါ မသနားတတ်ဘူး၊ ငါဆိုရင်လည်း ငါ့ကို မလိုလားတဲ့သူဆီက မေတ္တာ ကို ဘယ်တော့မှ မတောင်းခံဘူး၊ မျှော်လည်း မမျှော်ဘူး ..”

“ဒါက အစ်ကို့စိတ်ပဲ ..”

“ငါ့သားက ငါ့စိတ်ဆိုရင်လည်း ငါ့လိုလူဆီက မေတ္တာကို လိုချင် တာအတွက်နဲ့ ငါ့ရှေ့ရောက်အောင် လာမှာမဟုတ်ဘူး ..”

“ဘယ်လို .. အစ်ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ် ..”

“ငါကမှ ဂရုမစိုက်ခဲ့တာ ..”

ဦးမြတ်တင် ရဲ့ ပြောစကားတွေက အစွန်းရောက်ပြတ်သားနေ ကာ ..

“မင်းကို ငါ ပြောပြီးသားလေ နွေး၊ ငါ့လို အဖေကို တစ်သက်လုံး စိတ်နာသွားရမှာ၊ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲပဲဆိုတာ စဉ်းစားနေမှာ ..”

“အစ်ကိုကရော အဲဒီလို တကယ်ဖြစ်စေချင်တာလား ..”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်၊ ငါ့ကို အဲဒီလိုမာနကျေပျော်နေရင် ဒီစိတ်မျိုး ကို ငါ စိတ်ဝင်စားမိနိုင်တယ် ..”

“အစ်ကို ချစ်လွန်းလို့ နာကျင်နေတာပါ၊ ဒီသားကိုလည်း အစ်ကို့ စိတ်နဲ့သူ့ကို ..”

“တော်ပြီ နွေး .. ငါ မင်းနဲ့ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး ..”

“ဒါပေမယ့် ခုကိစ္စကိုတော့ သားအပေါ်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ ဒေါသတွေ နည်းနည်းလျှော့လိုက်ပါ အစ်ကို၊ အတိတ်နဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကို ခွဲခြားနိုင်တဲ့ တစ်နေ့ မိဘနဲ့ သားသမီးရဲ့ နောင်တွယ်မှုတွေကို အစ်ကို မက်မောလာ မှာ၊ အဲဒီအခါမှာ ပြန်ပြီးကောင်းပန်နှုတ်သိမ်းဖို့ မလွယ်ကူနိုင်တော့တဲ့ အထိ အစ်ကို့ ဒေါသ ဥပေက္ခာတွေ သား အပေါ်မှာ နစ်ကျဲမနေစေချင် ဘူး ..”

နောက်ထပ် ဥပေက္ခာစကားတွေကို ထပ်မကြားလိုတော့သည်မို့

ဒေါ်နွေးနွေး စိပ်ပုတီး ခွဲ၍ ဘုရားခန်းကို ထွက်လာခဲ့မိသည်။ မျက်ဝန်း ဖွာတော့ မျက်ရည်တွေ ရစ်သိုင်းနေခဲ့ပါပြီ။

အစ်ကိုရဲ့ ချစ်တဲ့စိတ်တွေ ဘယ်လောက်ပြင်းထန်နိုင်မှာသလဲဆို တာ နွေး ထက် ဘယ်သူပိုသိမှာလဲ အစ်ကို ..။ အစ်ကိုက သည်းခံတတ် ထာကို အထင်မကြီးပေမယ့်၊ အထင်ကြီးခံချင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲ အစ်ကို့ အပေါ်မှာ နွေး ဘဝနဲ့ရင်းပြီး အနစ်နာခံခဲ့တာတွေ အစ်ကို သိရင်ရော..။ ရှင် နွေး ကို မှန်းမှာပဲလားလို့ သိချင်တယ် အစ်ကို ..။

အခန်း (၁၁)

ကော်ဖီဆိုင်မှာတစ်ယောက်တည်း ငိုနေမိတုန်း ချထားသည့် ဖုန်းမှာ မက်ဆေ့ချ်ဝင်လာသဖြင့် ကောက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဖွင့်ဖတ်လိုက်တော့ ညှိ ဆီက ..

“ဘာလဲ..”

ဖတ်ပြီး မျက်နှာမဲ့သွားသည်။ သူ မေးထားတာတွေ အများကြီး ပြန်ပို့တော့ ဘာလဲ တဲ့ ..

ဖုန်းဆက်တိုင်းလည်း မကိုင်း၊ မက်ဆေ့ချ်တွေ ပို့လိုက်တိုင်းလည်း ညှိ ဆီက ပြန်လာရင် စကားလုံနှစ်လုံးသုံးလုံးထက်ပိုသွားပါတယ်ဆိုတာ လက်ချိုးရေလို့ရသည်။

ဒါပေမယ့် သူက မနေနိုင်တဲ့သူ ..

“ငါ မင်းနဲ့ စကားပြောချင်တယ်၊ အချိန်ရရင် ပြန်ခေါ်ကွာ ..”

လို့ ထပ်ပို့လိုက်တော့ ..

“မရဘူး ..”

လို့ ပြန်လာ၏။

“ဒီနေ့တော့ ပြောဖို့လိုတယ် ညှိ .. ငါ သေချင်လောက်အောင်

ရွှေနံမြသားကဟောထားချိ

ညစ်နေတာ၊ ခု ချက်ချင်း ပြောချင်တယ်ကွာ၊ မင်း ဘာလုပ်နေလို့လဲ ဘယ်မှာလဲ ..”

ပို့လိုက်တာနှင့် သိပ်မကြာခင် ဖုန်းဝင်လာလေသည်။

“ပြော ..”

“မင်းဘယ်မှာလဲ ညှိညှိ ..”

“ရန်ကုန်မှာ ..”

“ဘာ..”

ဖုန်းကိုင်ထားရင်း အံ့ဩပြီး ခါးပါဆန့်သွား၏။

“ရန်ကုန်မှာ ဟုတ်လား .. ဘယ်နေရာမှာလဲ ..”

“မင်းနဲ့ မဆေးပေမယ့် မင်း ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ မြင်ရမှာမဟုတ်ဘူး ပူမနေနဲ့ ..”

“ဘယ်ကပူရမှာလဲ .. ငါ မင်းနဲ့တွေ့ချင်နေတာ ..”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ..”

“လို့အပ်နေလို့ပေါ့ကွာ .. ခုနေ မင်း ငါ့နားမှာရှိနေရင် ငါ့ရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို ဖေဖေ ကဲ့ရယ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ..”

“ခုမှ နောင်တရနေရင် အချိန်မနှောင်းသေးဘူး၊ အနားမှာရှိတဲ့ နံရံနဲ့ ခေါင်းနဲ့ ပြေးဆောင်လိုက် ..”

“မင်းက ငါ့ကို တကယ်သေချင်တာလား ..”

“ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့ နဲ့ မနေနဲ့ ကိုကို၊ မင်းကို ဘယ်သူက ကြီးတုတ်ပြီး ပို့တာလဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ့သဘောနဲ့ငါ ..”

“အဲ့ဒါကို ငါက ဝိုင်းငိုပေးရမှာလား ..”

“ညှိညှိ .. မနေ့က ဖေဖေနဲ့ ငါ အကြီးအကျယ်ကျွိုင်တက်တာ ..”

ဒီတစ်ခါ ပက်ခနဲပြန်ပြောသံမကြားရဘဲ ညှိညှိ ဘက်က ငြိမ်သွား၏။ သူ့ဦးစေ့ပျာ အကြောင်းတွေပါ ပြောပြမိရင်း ..

“ကုမ္ပဏီမှာ ပြဿနာတက်တယ်ကွာ ..”
 ဖြစ်သမျှကို သူ ပြောပြလိုက်မိ၏။
 “အဲ့ဒီ ဘိုးတော်က ငါ့ကို ညှာတယ်။ ငါ သိသင့်တာဘာဖြစ်ဖြစ်
 စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြတယ်။ သူနဲ့ ငါ အရင်းအနှီးဆုံးပဲ ..”
 “ပြဿနာလည်း ဖြစ်လာရော မင်းကို ရိုက်ချလိုက်ရောလား ..”
 “ဟုတ်တယ် .. ငါ ဒီလူကြီး အဲ့ဒီလိုဖြစ်သွားမယ်လို့ ထင်ကိုမထင်
 ဘူး ..”
 “မင်းက သူများပြောရလောက်အောင် တုံးတာကိုးကွာ၊ ဒီလောက်
 ပုပ်သိုးနေတဲ့ အစုတ်ထုပ်က အနံ့မထွက်ဘဲ မနေဘူး ..”
 “ဟုတ်တယ် .. ငါ မင်းလို လူကဲခတ်မတော်ဘူး ..”
 “မတော်တာ မတတ်တာတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ညစ်နေရင် သစ်အောင်
 လုပ်လိုက် ..”
 “ဘာလုပ်ရမလဲ ..”
 “ဘာလုပ်ရမလဲ မင်း ဆုံးဖြတ်ပေါ့ကွာ ..”
 “ငါ့ကို ပြန်လာခိုင်းတာလား ..”
 “ငါခိုင်းသာ မင်းလုပ်ခဲ့ရင် ခုလို ဒူးနဲ့မျက်ရည်သုတ်နေရမှာ မဟုတ်
 ဘူး ..”
 “ညီညီ က သူ့ကို ဒီတိုင်းပြောနေကျမို့ စိတ်ဆိုးဖို့လည်း မေ့နေခဲ့ပါ
 ပြီ။”
 “တကယ်က အဲ့ဒီ ပရိုဂရမ်မာတွေကို ဟိုတစ်ခါလူတွေမဟုတ်
 မှန်း ငါသိတယ် ..”
 “သိတော့ ဒီလို ထူးခြားလာတာကို ဇာတ်ယောက်ယောက်ကို မပြော
 လိုက်ဘူးလား ..”
 “မပြောမိဘူး .. ဒါပေမယ့် သူတို့ကအထွက် ဦးစေ က ပြန်လာတာ
 နဲ့ ကားပါကင်မှာ ဆုံခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ချင်း မျက်လုံးချင်းဆုံတယ်။

သူ အထဲရောက်လာတော့လည်း ‘ခုံနက ဦးစေ နဲ့ တွေ့တဲ့လူတွေပဲ ..
 ဆော့ဖ်ပုံမှ တက်နေတဲ့ကိစ္စ ဆာလာပြန်ရှင်းကြတာ’ လို့ ငါ ချက်ချင်း
 ပြောတာ ..”
 “အင်း ..”
 “ဟုတ်လားတဲ့ .. ဒါပဲပြောပြီး သူ အထဲဝင်သွားတာ လုံးဝမတွေ့
 တော့ဘူး။ ငါ ဒီကိစ္စကို ဒီတိုင်းထားခဲ့မိတာ အပြစ်ရှိပါတယ် .. ဒါပေ
 မယ့် ..”
 “ကျွန်တက်ကြတော့ မင်း အဲ့ဒါတွေ ပြောပြလိုက်သေးလား ..”
 “ပြောမလို့ပဲ .. ဒါပေမယ့် ..”
 “မင်းရဲ့ ပြောမလို့ပဲ .. လုပ်မလို့ပဲတွေ ဒီတစ်ခါ အတိအကျ အထိ
 နာသွားပြီမို့လား ..”
 “ဟုတ်တယ် ..”
 “နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘယ်မျက်နှာကိုထောက်ပြီး ‘ပြောမလို့ပဲ’
 မှာ ငုတ်တုတ်မေ့သွားတာလဲ ..”
 “ပြောတော့ ညီ .. ငါလည်း ငါ့ကိုယ်ငါ ဒေါသထွက်နေတာပဲ၊
 ငါက သူ့ခိုးမိရင်တောင် သူ့ခိုးကို သနားလို့မအော်ဘဲ ပြေးခိုင်းခဲ့တဲ့ ကောင်..”
 “ဂုဏ်ယူနေပြန်ပြီ ..”
 “မယူပါဘူး .. ငါ အခု အထိနာသွားပြီ၊ အဲ့ဒါတွေကလည်း လုံးဝ
 ကိုသပ်စွဲတဲ့အကျင့်ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ငါ့အကျင့်က ဒီတိုင်းသွားတော့မှာ
 ပဲ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူများနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြောမိပြီဆို ငါပဲ ဆွံ့အကျန်ခဲ့တာ ..”
 “အဲဒီတော့ လိုရင်းက ဘာလဲ ..”
 “လိုရင်း မပါသေးဘူး၊ ငါ ခံစားရတာတွေ မင်းကိုပြောချင်လို့
 အဲ့ဒီခံစားချက်တွေကမှ ငါ့ဘဝ ..”
 “မှားနေပြီ ကိုကို၊ ခံစားချက်တွေနဲ့ ဘဝကို တည်ဆောက်လို့
 မရဘူး ..”

“ဒါပေမယ့်ကွာ ..”

“ထားလိုက်တော့ ဟောကောင် .. မင်း အသံကြားရတာ ငါ့အစ်ကိုနဲ့ စကားပြောနေပါလားဆိုတာတောင် မှော့တော့မလိုဖြစ်လာပြီ၊ တကယ်ပဲကွာ .. တာရော်ကျနေတာပဲ ..”

“ကျွတ် ..”

“ကျွတ်မနေနဲ့၊ မြန်မြန်ပြော ငါ အလုပ်ရှိသေးတယ် ..”

“ထားလိုက်စမ်းပါကွာ .. မင်းကလည်း တစ်မျိုး ..”

ဖုန်းပြောနေရင်း စိတ်ပျက်လာကာ သောက်လက်စ ကော်ဖီပန်းကန်ကိုပါ ဘေးကိုခပ်ဆောင့်ဆောင့်ရွှေ့ပစ်မိ၏။ ဒီကိုရောက်ရောက်ချင်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဖြစ်လာရသည့် စိတ်ပျက်ဖွယ်တွေကိုလည်း ပြောချင်သေးသည်။

ဒါပေမယ့် ညီညီ က နားထောင်ပေးမှာမဟုတ်မှန်းသိနေသဖြင့် ..

“ညက ဖေဖေ ငါ့ကို ထိုးတော့မလို့ အန်တီ ဝင်တားလို့သိလား ..”

“အစတည်းက မင်းက မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ သွားတာကိုးကွ ..”

“ကိုယ့်အဖေပဲလေ .. ပြီးတော့ အန်တီနွေး နဲ့လည်း သားသမီးရတာမဟုတ်ဘူး၊ အန်တီနွေး ကလည်း ငါ့ကို ဂရုစိုက်တယ် ..”

“ဒါပေမယ့် မင်း စိတ်ချမ်းသာလို့လား ..”

“ဖေဖေ ငါ့ကို တစ်နေ့တော့ ချစ်လာမှာပေါ့ကွာ .. ဒါပေမယ့် ညတုန်းကတော့ ဖေဖေတို့ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို ငါ ခိုးနားထောင်ခဲ့မိတယ် ..”

“မင်းကို တော်တော်ချစ်နေတာတွေ ပြောနေရောလား ..”

“အေး ..”

ရင်ထဲမှာ နာကျင်မှုက ညှိ ရယ်သံကြောင့် ပို၍စူးနစ်သွားသလိုပင် ..

“ကိုကိုရာ .. ဟား .. ဟား .. ဟား .. မင်း ခုမှ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ အဲ့ဒါတွေကြားရလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိတာ

မှန်ပဲ ..”

သူ ကြားရမျှကို ညှိ ကို ပြောပြနေမိကာ ..

“ငါ့နေရာမှာ မင်းဆိုရင် ဖေဖေနဲ့ မင်း အဆင်ပြေသွားမှာ ..”

“မင်း နေရာမှာ ငါ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး ကိုကို၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား .. မေတ္တာငတ်လို့ မသေနိုင်ဘူး ..”

“မေမေကတော့ ဖေဖေစိတ်နဲ့ ဆုံးသွားခဲ့တာ အားလုံး သိပါတယ်ဗွာ ..”

“အဲ့ဒါကို မေတ္တာငတ်တာလို့ မင်းက ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်တာလား ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် လူကြီးတွေရဲ့ သံသယမာနတွေကို ငါတို့က ..”

“မင်း အကြောင်း မင်းပြော ..”

“အေးပါ .. ငါပါပဲ၊ သားသမီးမျက်နှာမြင်ရတော့ ဖေဖေ သံသယအမှန်းတွေ ပျက်ကျသွားမှာပဲလို့ ငါထင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေက ပိုပြီး မာကျောလာတာ၊ ငါ့စိတ်ဓာတ် ငါ့အကျင့်ကို ဖေဖေ မကြိုက်ဘူး၊ ပျော့ညံ့တာကို အပြစ်လို့ မြင်တာ မဆန်းပေမယ့် ဖေဖေ အထင်သေးမှုတွေမှာ အစွဲကပ်နေတာ ငါ သိလိုက်ရတယ် ..”

ဒေါ်နွေးနွေး ဖြောင့်ဖျနေတာကိုရော ဖေဖေစကားတွေကိုပါ ပြောပြခဲ့ ..

“ဖေဖေ အမှန်းတွေ ယုတ်လျော့သွားဖို့အတွက် ငါက ခပ်ရိုင်းရိုင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းကောင် ဖြစ်ရမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့လိုမျိုး မဟုတ်မခံ အနိုင်မခံ အရုံးမပေးစိတ်နဲ့ သားအဖချင်းပဲ အတိုက်အခံဖြစ်ရဖြစ်ရ ..”

“စိတ်ကူးယဉ်နေတာလား .. တကယ်ပြောင်းလဲမလို့လား ..”

“ပြောင်းလဲလို့ရတတ်ရင်လည်း ကောင်းသားကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ ဘယ်တော့မှ ဖေဖေ အမှန်းစက်ကွင်းက လွတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတိုင်း

၈၈

ပဲ အထင်မြင်သေးပြီး ..”

“ဒီတိုင်း တစ်သက်လုံးသွားတော့မယ်ဆိုရင်လည်း မင်းက ကျေနပ် သွားမှာပဲလား ..”

“မကျေနပ်ရင်လည်း ငါ နောက်မဆုတ်ဘူး ညီ ..”

“ဒါပေါ့ .. မင်းက သူငွေ့သားမှ မဖြစ်ရရင် သေသွားရင်တောင် ကျွတ်လွတ်မှာစိုးလို့ သာဓုမခေါ်ဘဲ နေမယ့်ကောင် ..”

“အစက ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ အဲဒါကိုပဲ ရူးသွပ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် ခု ဖေဖေ အရေးပေးမှုကို လိုချင်လာတဲ့ဆန္ဒတွေ ထပ်တိုးနေတယ်၊ ငါ ခွဲမလျှော့ဘူး ..”

“ငါ့ကို တကူးတက ပြောချင်တာ အဲဒီ ခွဲတွေ ထုတ်ပြမလို့ပေါ့..”

“ညီရာ .. ငါ မင်းလို နေနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ..”

“ဆုတောင်းလေ .. နောက်ဘဝ ..”

ပြောပြီး ဟားတိုက်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဟာသူ နှုတ်ဆက်ရင်း..

“နောက်ဘဝ မရောက်ခင် မင်းလိုချင်တာတွေ မြန်မြန်ရအောင် ငါ ကူညီမယ် ..”

“ဟင် !... ဘာ ..”

သူ ရှုပ်ထွေးသွားပေမယ့် ညီ က ဖုန်းချသွားပြီဖြစ်၏ ။

ညီ ဘယ်လိုကူညီမှာလဲ ..

အခန်း (၁၂)

ဟိုတုန်းက ထရေးဒါးဆိုတာကိုတောင် ရှေ့ကဖြတ်မလျှောက်ခဲ့ဖူးပါ။ ရှန်ဂရီလာ ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့လည်း သူ အထဲဝင်ခွင့်မရခဲ့ပါလား။

“ဒီရိုင်ဘာမရှိလို့ မင်းကိုခေါ်လာတာ၊ အထဲကို လိုက်စရာမလိုဘူး ဒီကပဲစောင့် ..”

ကားထဲမှာ ကျန်ခဲ့ရင်း ကိုယ့်အဖြစ်ကို တွေးနေမိသည်။ ဟိုတယ်လ်ထဲကို လိုက်ခွင့်မရပေမယ့် ဖေဖေကို လိုက်ပို့ခွင့်ရတာနဲ့ပဲ ကျေနပ်စရာလို့ ဖြေသိမ့်နေရမလား ..

ကိုယ့်အဖြစ်ကို သဘောပေါက်ဖို့တောင် တော်တော် မလွယ်ပါလားလို့ တွေးနေရင်း ..

ဟင် .. ညီ ..

ဖုန်းလာနေလို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ညီ ဖြစ်နေသဖြင့် အံ့သြသွား၏။ ပြီးတော့ ဝမ်းသာသွားကာ ..

“ညီ .. အတော်ပဲကွာ .. ငါ မင်းကို မေးစရာတွေရှိလို့၊ ညတမင်းဆီကို မေးလ်ပို့မယ်ဆိုပြီး ..”

“မင်း အခု ဘယ်မှာလဲ ..”

“ငါ့ အပြင်မှာလေ၊ ရှန်ဂရီလာရော့မှာ - ဖေဖေက အထဲမှာ နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်နဲ့ သွားတွေ့နေတယ် ..”

ကိုယ့်ကို ကူညီမယ်ပြောထားပြီး ဖုန်းတွေ့တာတွေ စခေါ်နေသဖြင့် ကိုကို ဝမ်းသာအားရကြီးဖြစ်နေရကာ သူ့အခက်အခဲတွေကို ပြောပြနေမိ သည်။

ပြီးတော့ သိချင်တာတွေရော သူလုပ်ရမှာတွေရော ပြောပြနေရင်း။

“မဖြစ်ပါဘူး .. ငါ့ မင်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ကွာ .. ပြီးတော့ မင်း ငါနဲ့ နီးနီးလာနေပေးရင် ပိုအဆင်ပြေမှာ၊ ငါ့ကို တကယ်ကူညီမယ်ဆို ရင်တော့ အဲဒါကို မင်းစဉ်းစားပေးရမယ် ညီ၊ ငါ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ဖို့ ခက်ခဲနေတာတွေက မင်းဆိုရင် အားလုံးအေးဆေးပဲ၊ မင်းနဲ့ငါ ပူးပေါင်း မှဖြစ်မှာ ..”

ပြောနေရင်း ညီ ထံမှ စကားမပြန်တာကို သတိထားမိကာ ..

“ဟလို .. ညီ .. ညီညီ ..”

“... ..”

မဟုတ်ပါဘူး ဒီကောင် ဖုန်းမချသေးဘဲနဲ့ ..

“ဟလို ..”

“ဒေါက် .. ဒေါက် ..”

ဖုန်းကမမြေဘဲ ဆားမှန်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာခေါက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ..

“ညီ ..”

“ခဏ ဆင်း ..”

လက်ပြခေါ်ထုတ်နေသဖြင့် သူ တံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်လျှင် ဆေး က မြင်နေကျအတိုင်း ဂျင်းဘောင်းဘီ ဂျင်းဂျက်ကန်နဲ့ဖြစ်လျက် အတွင်း ခံ ဝတ်ထားသည့် စပိုရှပ်အနီရဲရဲက ထင်းနေ၏။

အမှာညီအစ်ကိုပေမယ့် အကြိုက်ချင်းလည်း ဘယ်နေရာမှ မတူ..။

ငယ်ငယ်လေးတည်းက အိမ်ရှေ့အိမ်နောက် ဘယ်နေရာမှာအိပ်အိပ် နေ့ဖြစ် ဖြစ် ညဖြစ်ဖြစ် ဆေး က စောင်ခြံမှအိပ်တက်သည်။ သူကတော့ ကိုယ်ပေါ် က အဝတ်စားကိုဟောင် နေ့ဆိုလျှင် ပါးသထက်ပါးအောင်ဆင်သည်။

ဆောင်းတွင်ဆို ထူထူဝတ်ရမှ၊ ရာသီအလိုက် အဆင်ပြေသလိုနေ တတ်တာ သူပဲဖြစ်ကာ၊ ဆေး က အကျင့်တစ်ခုကို ဒီတိုင်းတသမတ် တည်း သွားတဲ့သူ ..။

အင်္ကျီအဝတ်စားဆိုလည်း ခုချိန်ထိ ညီ က နှစ်ထပ်ဝတ်တတ်၏။ အတွင်းခံ စွတ်ကျယ်နဲ့ဆို သုံးထပ် ..။

သူ့ကိုမြင်လိုက်ရတိုင်း ကိုယ်ပေါ်မှာ ဂျင်းဂျက်ကန်မပါတဲ့အခါ မရှိပေ။ ဒါက နွေဦးဆောင်း သုံးရာသီစလုံး မပြောင်းလဲသည့် ဆေးသာညီ စတိုင်လ် ..။

ခွဲထွက်လာပြီးမှ ပထမဆုံး ပြန်တွေ့ရတာမို့ ဆေး ကို သူ သေချာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ အိမ်ကထွက်လာခဲ့တုန်းက အိမ်မှာ ညီ မရှိပေ။ ရှိနေရင်လည်း အဖေအိမ်ကို မင်း လိုက်မသွားပါနဲ့လို့ တားမယ့်သူ မဟုတ်မှန်း သိပြီးသားပါ။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ .. ဇာတ်လမ်းတွေထဲကလို ညီလေး ကိုကြီး ဆိုပြီး ပွေဖက်ချင်လို့လား ..”

“မဖက်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ငါ့ မင်းကို တကယ်လွမ်းတာကွ..”

“ငါကတော့ မလွမ်းဘူး ..”

ဆေး က ပြတ်တောက်စွာ ကြေညာပြီး ကိုကို့ နောက်ကကားကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကိုကို့ ဆီကို မျက်လုံးပြန်မရောက်ဘဲ ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲ လက်တစ်ဖက်ထည့်ထားပြီး ..

“ငါ မင့်ကားကို ခဏ ငှားချင်လို့ ..”

“ဟမ်!.. ဘာ...”

“ခဏပဲ သိပ်ကြောဘူး ..”

“ညီ ..”

“မင်း ဘိုးတော်ကြီး ပြန်ထွက်မလာခင် အမိ ပြန်ပို့မယ် ..”

“ဟာ .. မင်း ..”

“ကဲ .. ကားပေါ်တက်စမ်းပါကွာ ..”

“ဟာ ..”

သူ တဟားဟားတဟင်ဟင်နှင့် ကားပေါ်ပြန်ရောက်သွားခဲ့ပြီး..။

“ညီ .. မင်း အဲဒါ မဖြစ်ဘူးနော်၊ ဖေဖေနဲ့ ငါ အလိုလိုကာမှ အစေး မကပ်ရတဲ့ထဲ .. ဘယ်ထိသွားမှာလဲ ဘာကိစ္စမို့လို့လဲ ..”

ဆေး က သူ တညီတည်းညီပြီး မေးခွန်းတွေထုတ်နေသမျှ ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မဖြေဘဲ ကားကို ပါကင်ထဲကထုတ်သည်။ ကိုကို့ မျက်နှာ ဖြူဖတ်ဖတ် ဖြစ်နေခဲ့လျက် လမ်းပေါ်ရောက်လာတဲ့အထိ ဘာမှလည်း သူပြောသမျှ တိုးမပေါက် ..။

“ကဲ .. ဒီမှာဆင်း ..”

“ဘာ..”

“ဘာဖြစ်တာလဲ .. ပြူးတူးပြတ်နဲ့ ..”

“ငါက ဆင်းနေခဲ့ပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ ..”

“လူကြည့်စေချင်ရင်တော့ ဇော်ဂျီကလေး ဘာလေး က၊ ပေါ့ ..”

“ညီ ..”

“ဘာလဲ .. မင့်ကားကို ငါ ခိုးပြေးမယ်ထင်လို့လား ..”

“မထင်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ဒါ ငါ့ကားလဲည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေ

သီးသန့်စီးတဲ့ကား ..”

အနက်ရောင် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့် ဆိုက်ဂ်နက်ကားကြီးက ‘ငါ့ကိုထိရဲထိကြည့်’ လို့ ပြောနေသလိုပင် ..။ ဒါပေမယ့် ဆေး က ထိရဲလို့ ထိသွားခဲ့ပြီး ..။

“ညီ .. ငါ့ကို မင်း ဒုက္ခပေးနေနော် .. ဧကပတ်မောင်းပြီး ပြန်ခဲ့..”

သူညီလေး ဒီလိုကားမျိုး မောင်းကြည့်ချင်လို့များလို့ တွေးပြီး သူ ဆင်းနေခဲ့လိုက်သည်။ ဆေး လိုလူက ကားမောင်းကြည့်ပါရစေလို့ သူ့ကို ချောမောပြောမှာ မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် အစ်ကိုဖြစ်သည့်သူကပဲ ညီဖြစ်သူ၏ ဆန္ဒအတွက် အလိုလိုက် အလျှော့ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်၍ ..။

“ကျွတ် ..”

ဆယ်မိနစ်ကြာသွားတော့ ဖုန်းခေါ်ကြည့်တာလည်း ဆေး က ဖုန်းမကိုင် ..။

သူ ခေါင်းတဖြည်းဖြည်းပြန်ကားကြီးမားလာကာ နာရီကြည့်နေရင်း ကိုယ်ပူတွေပါ ပြန်လာသလားမသိ၊ အချိန်တရွေ့ရွေ့ကုန်သွားကာ..။

“ညီ ..”

ဖုန်းဝင်လာတော့ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပြီး နားထောင်လိုက်မိ၏။

“ဗဟန်းဈေးက လမ်းကွေ့ထဲကို ခု မြန်မြန်လာခဲ့ ..”

“ဟင် .. ညီ .. ညီ ဘာဖြစ် ..”

ဖုန်းချသွားပြီမို့ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်ပြီကို သိလိုက်သည်။

ငါ့ကိုသာ သိတ်လိုက်တော့ ညီ ဈေးကောင်လေး ..။

အခန်း (၁၃)

“မင်းကို ငါ ဘာမှမပြောဘဲ ဒီတိုင်းပြန်လာခဲ့တာ ပြီးပြီလို့ မှတ်နေတာလား ကိုကို၊ ဟေ့ကောင် မင်း ထွက်လာခဲ့စမ်း ..”

“ဒုန်း .. ဒုန်း ..”

“အစ်ကိုရယ် .. ကားအက်ဆီးဒင့်နဲ့ဖြစ်တာ လူမသေမပျောက်တာပဲ ..”

“မင်း မသိဘဲ ပြောမနေနဲ့၊ ကားအက်ဆီးဒင့်နဲ့ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်ထားတဲ့ကားကို တမင်ဝင်တိုက်တာ ..”

“ဟိုကားက ဘက်စ်ဆုတ်လိုက်တာလို့ သား ပြောပါတယ် အစ်ကိုရယ် ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ဘက်စ်ဆုတ်မယ့်ကားက ဆစ်ဂ်နယ်မီးပြတယ်၊ ဘယ်ကားမှ ဝေါခနဲ ပြန်မဆုတ်ဘူး၊ မင့်ကောင် ဝင်တိုက်ပစ်တဲ့အရှိန်က နည်းနည်းနော့နော့မှတ်နေလို့လား ..”

ကိုကို အခန်းထဲမှာ ခေါင်းကိုပဲ စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆွဲဖုနေမိသည်။ ပြီးတော့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေမိလိုက်၊ မွေ့ရှာစပ်မှာ သွားထိုင်မိလိုက် ..

“ကျွတ် .. ခွေးကောင်လေး ..”

ထိတ်လန့်ပူလောင်ခြင်းက ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်မဟုတ်တာကို ထုတ်လွှင့်ဖော်ပြလိုလည်း မဖြစ်၊ မျိုသိပ်နေပြန်တော့ ဖေဖေဒေါသက မီးရှူးမီးပန်းတွေလို အခန်းထဲထိ လွင့်စင်လာနိုင်၏။

ညီ ..၊ ဆေးသားညီ .. ခွေးကောင် .. ကားကိုယူမောင်းသွားပြီး သူ့ကို ဒုက္ခပင်လယ်ဝေစေခဲ့တာ ..။

သူ ရောက်သွားတော့ ဝိုင်းအုံကြွနေသည့် လူထုက သူ့ထံမောင်းခဲလာကြ၏။

“ဟိုမှာ .. ဟိုမှာ ပြန်ဝင်လာပြီ ..”

“ခုလေးတင် ဘယ်ထွက်ပြေးတာလဲ ဒီကောင် ..”

“အံ့မာ .. ပုံစံက ..”

“အေးလေ .. တတ်လည်း တတ်နိုင်တယ် ..”

“တစ်ဈေးလုံးကို ဗုံးကြဲပြီးမှ အင်္ကျီပြေးလိမ့်နိုင်သေးတယ်၊ ဟိုကားက လူမရှိသေးလို့ မလျော်ဘဲပြေးနိုင်ရင်ပြေးလေ၊ ငါ့ဆိုင်ဂျက်စီသွားတာတွေ နှစ်ဆ ပြန်မလျော်ရင် အဲဒီကားကို ဘီးလေးဘီးစလုံး ကြွယ်ထားလိုက်မှာ မယုံမရှိနဲ့ ..”

“ငါလည်း ငါ့ပစ္စည်းတွေကို တက်ကြိတ်ထားတာ အလျော်ထားမှာပဲ ..”

ရှုတ်တရက်ရောက်သွားပြီး သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပေ။ ထို့ကြောင့် လူတွေပြောကြတဲ့ စကားသံတွေကိုပဲ ဟိုမျက်နှာကြည့် ဒီမျက်နှာကြည့် နဲ့ နားထောင်နေရသည်။

ကွဲရှု လဲပြိုထားသည့် သစ်သီးတွေနှင့် လမ်းပေါ်မှာ ကားမီးခွက် ကွဲထားသည့် ဖန်ဟွဲတွေက ပြန်ကျလင်းလက်နေ၏။

ပြီးတော့ ခပ်ကြဲကြဲရပ်ထားသည့် ကားသုံးစီးတန်း၏ ဘေးအစွန် ကားတစ်စီး၏ ဖင်မြီးပိုင်းနှင့် သူ့ကားခေါင်း ထိဆက်၍ ကြည့်နူးရည်ငံ နေကြတာ ချစ်သူချင်း တစ်ယောက်ရင်ခွင်ထဲ တစ်ယောက်ဝင်နေတာ ထက်တောင် ထပ်ကပ်နေသေးသည်။

သေလိုက်စမ်း ကိုကို၊ အဲ့ဒါတွေ မင်းနဲ့ထားခဲ့ပြီ ရှင်းလိုက်တော့...၊ ထိုနေရာမှာပဲ လူတကာ လက်ညှိုးထိုးတာ ခံယူရင်း သူ ကြက်သေ သေနေခဲ့တာ မိနစ်များစွာ ...။

“လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီးမှ တိတ်နေရလား .. ဟေ့ကောင် .. မင်း မထွက် လာရင် ငါအပြင်ကနေ မီးနဲ့ ရှို့ရမှာလား ..”

ဦးမြတ်တင် အသံကြီးဟိန်းထွက်လာတော့ ကိုကို အတွေးတွေ ပျောက်ကာ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွား၏။

“သတိထားပါဦး အစ်ကိုရယ် .. လူငယ်ပဲ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ဒီကောင် ငါ့ကို မကျေနပ်လို့ တမင်ဒုက္ခပေးတာ၊ ဟိုဘက်ကားကိုကြည့်လိုက်တာနဲ့ တမင်ဝင်ကျုံးပစ်ခဲ့တာမှန်း အသိသာ ကြီး၊ ဒီလိုနေရာမှာ ဒီလောက်အရှိန်နဲ့ ဘယ်လိုမှ ဝင်မရနိုင်မှန်း ကလေး ခွေးတောင် သိတယ် ..”

ဦးမြတ်တင် ပြောတာတွေက ဟုတ်နေသဖြင့် ဒေါ်နွေးနွေး ဝင်ပြီး တော့သာ တားဆီးနေရပေမယ့် ထိရောက်သည့်စကားကိုလည်း မပြော နိုင် ...။

“သူများပစ္စည်းကိုလည်း လျော်ရသေးတယ်၊ လူတွေကိုလည်း တောင်းပန်ရခဲ့ရတယ်၊ အခု ကိုယ့်ကားတစ်စီးလုံးလည်း သံရည်ကျို ဇက်ထဲ ပစ်ချဖို့ပဲရှိတော့တယ်၊ ယင်း အသုံးမကျတာတွေသိလို့ ဒီနေရာ မှာနေ ဒါပဲလုပ်လို့ သေချာပြောခဲ့ကော် .. ဖြစ်လာတော့ သူ တတ်နိုင်တာ ဘာရှိလို့လဲ ..”

တက်ခေါက်သံတွေ နားထဲမှာဆက်တိုက်ဖြစ်နေကာ၊ ဖေဖေ တက် ချည်းပဲ ခေါက်နေတာလား၊ သူ့နားထဲမှာပဲ ပဲ့တင်စွဲကျန်ခဲ့တာလား ဘာမှန်းမသိတော့ပေ။

သို့သော် .. ပူထူနေအောင် အပြောဆိုခံရလွန်းတော့ သည်းမခံနိုင် ခြင်းက ကိုယ်မှားခဲ့တာကိုလည်း ခဏတစ်ဖြုတ်မေ့၏။

“မင်းက ဘယ်သူ့ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ငါ့ထားသလိုမနေဘဲ ထွက်သွား တာလဲ၊ ဘာအားကိုးနဲ့လဲ .. ငါ့ကားကိုမောင်းခွင့်ရလိုက်တာနဲ့ မြောက် ကြွမာန်တက်သွားတာလား .. ဟင် .. ဟေ့ကောင်ပြောစမ်း ..”

“အဲ့လောက်တော့ မပြောပါနဲ့ ဖေဖေ .. ကျွန်တော်က ဖေဖေ သားပါ ..”

“အံ့မာ ..”

“ကျွန်တော်က ဖေဖေကားကို မောင်းခွင့်မရှိတော့ဘူးလား ..”

“ဟိတ်ကောင် .. နှပ်ချေးဝါးသံနဲ့ မပြောနဲ့ မင်းက မိန်းမလျာ

လား ..”

နာကျင်လို့ မျက်ရည်ကျတော့လည်း အခန်းထဲက မျက်ရည်ကို တောင် ကဲ့ရယ်လိုက်သေးသည်။ ကိုကို ကိုယ့်မျက်နှာကို ဖိပွတ်ပစ် လိုက်တာ ..

“တောက် .. ငါသိတယ်၊ သင်း ငါ့ကို မကျေနပ်လို့ တိုက်ခိုင်းချင် နေတာ ..”

“တိုက်ခိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ .. ကျွန်တော် .. ကျွန်တော် ခုမှ ဖေဖေကားတစ်စီးတည်းပဲ ပျက်စီးစေခဲ့တာပါ။ မတော်တဆဆိုတာ လည်း တကယ်ပါ။ ကျွန်တော့် တစ်သက်လုံး ရူးသွပ်ခဲ့ရတဲ့ စိမ်ခံကား ကြီးကို ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ တမင်တကာ ဖျက်ဆီးရမှာလဲ ..”

ငိုသံမှန်းသိပေမယ့် ဒီတစ်ခါ ငိုသံကို ကဲ့ရယ်ဖို့မေ့သွား၏။ ကိုကို စကားတွေကြောင့် ဦးမြတ်တင် အသံတိတ်သွားခဲ့လေသည်။

“ဒီကားပျက်စီးသွားတာလေးကို ဖေဖေက ဒုက္ခပေးလှပြီထင်နေ တာ၊ ဖေဖေ မရှိဘဲ ကျွန်တော်တို့ တစ်သက်လုံး ဒုက္ခဆင်းရဲခံလာခဲ့ရ တာတွေကိုတော့ ဖေဖေအပေါ် ကျွန်တော် တစ်ချက်လေးမှ အပြစ်မမြင် ခဲ့ဘူး ..”

“မင်း ...”

ဒုက္ခကို ခြေရာချင်းတိုင်းလာတော့ ဦးမြတ်တင် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား သည်။

“ဖေဖေက မုန်းပေမယ့် ကျွန်တော်က ဖေဖေကို ဘယ်တုန်းကမှ ရိုသေလေးစား မပျက်ခဲ့ဘူး ..”

ဒါက မှန်သောစကားပဲဖြစ်သည်။ ဖေဖေ ရက်စက်လိုက်တာလို့ ဆွေးခဲ့မိပေမယ့် ဖေဖေနဲ့ အတူနေရတော့မည်ဆိုတော့ ခံစားခဲ့ရသည့် ဥပေက္ခာတွေကို မေ့နိုင်ခဲ့၏။

ဖေဖေ ဘယ်လောက်ပဲချိုးဖဲ့နိုင်ချင်ပြောပါစေ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုပဲ အထင်မြင်သေးနေနေ ဒီကားကြီးကို ဖျက်ဆီးပြီး အလားတူဒေါသတွေ နဲ့ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ဖို့ သူ ဘယ်တော့မှ စဉ်းစားမိမှာမဟုတ် ..

ဆေး ဘယ်လိုစိတ်တွေနဲ့ ဒီလိုလုပ်ပစ်ခဲ့မှန်းမသိပေမယ့် သူ့လို ဆေး က မခံစားခဲ့သလို ဆေး လို စိတ်ဓာတ်မျိုးလည်း သူ့မှာ မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် သူ့စိတ်ရင်းနဲ့ ပြောခဲ့မိတာဖြစ်၏။ သူ ဘယ်သောအခါ မှ ဒီလို တမင်တကာလုပ်မှာမဟုတ် ..

အခန်း (၁၄)

“ဒီနေ့ ပြီးပါ့မလား အစ်ကို ..”

“မိုးက ရွာနေတော့ မပြီးနိုင်ဘူး၊ ဆေးက အထိမခံသေးဘူးလေ ..”
ကိုကို စိတ်ညစ်သွား၏။ ဘော်ဒီထုတာ ဆေးမှတ်တာနဲ့တင် ငါး
ရက်ကြာနေပြီဖြစ်သည်။

“အဲဒီကား မပြီးမချင်း ဘော်ဒီရုံမှာ မင်း သွားစောင့်ရမယ်၊ ပြီးသွား
လည်း အိမ်ကကားနဲ့ ငါမသိဘဲ ဘယ်မှမသွားရဘူး ..”

ဖေဖေက တစ်သံတစ်မိန့်နှင့် စည်းသားခဲ့သည်။ အန်တီကိုယ်တိုင်
ဖေဖေကို ဘာမှပြောမရတော့လို့ နေ့စပ်ကြောင်းလမ်းရေးကိစ္စတွေကို
ရွှေဆိုင်းနေခဲ့ရ၏။

“ဒီရက်ပိုင်းမှာ သားက လိမ္မာရမယ်နော် .. ဖေကြီးနဲ့ ဆုံမိရင် စကား
ားစေနဲ့၊ သူ ပြောနေရင် ခွန်းတုံ့ပြန်နဲ့ ..” တဲ့ ..။

ပြန်မပြောတော့လည်း အဲဒီလို မျှိုသိပ်သည်းခံနေရသလိုလို ပုံတွေ
လာမဖမ်းနဲ့ လို့ ပြောသေးသည်။ ထိုနေ့က ခံစားရလွန်းလို့ ကိုယ့်ခံစား
ချက်လေးကို ပြောခဲ့မိတော့လည်း နောက်ထပ်မပြောဖြစ်အောင် တားနေ
ပြန်သည်။

ရွှေနဲ့ပြဿား ဂဟေထားရဲ့

သူ့စိတ်တွေ ကားနဲ့အိမ်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ကူးနေရင်း ညို့
နေသည့် မိုးကောင်းကင်ကို ထွက်ကြည့်နေမိ၏။

ထိုစဉ် ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ..

“ဟင်! ..”

ညို မုန်းသိလိုက်တာနှင့် ကြက်သီးတွေပါ ဖျန်းခနဲထ၏။

“ဟလို ..”

“ဘာလဲ .. ဖုန်းကိုင်ပြီး ငုတ်တုတ်မေ့သွားတာလား ..”

“ညီ ..”

“ဘော်ဒီထုလိုက်ရတာ ဘယ်လောက်ကုန်လဲ ..”

“မင်း ဘော်ဘော် ရက်စက်တဲ့ကောင်ပဲ ညီ ..”

“ဘာကို ရက်စက်တာလဲ ..”

“မင်းကြောင့် ငါ ဘယ်လောက်ရင်ဆိုင်လိုက်ရလဲ သိလား၊ မင်း
ထူညီမယ်ဆိုတာ ဘာလဲ .. ငါ့ကို အိမ်ပေါ်က ဖေဖေ တစ်ခါတည်း
ထန်ချအောင်လား ..”

“ခု ဂု.နဲ့ချလိုက်ပြီလား ..”

“မင်း ကပ်သပ်မပြောနဲ့၊ ငါ့ကို ဖေဖေ ငြို့ငြင်နေပါတယ်ဆိုမှ ..”

“အဲဒီတော့ အခု မင်းကို လက်သီးနဲ့ ဘယ်နှစ်ချက်လောက်ထိုးလဲ”

“ထိုးတာထက် ဆိုးတာပေါ့၊ ပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေ လက်
ဖစ်စုံထက် ပြင်းတယ် ..”

“မင်းက လက်ပစ်စုံထိတာတောင် ခေါင်းငုံ့ပြီး ပြုံးပြုံးလေးနေ
နေတာလား ..”

“ငါ”

သူ့ခံစားချက်တွေ ပွင့်ထွက်ကုန်တာ ဘယ်လိုစကားတွေ ပြန်ပြော
ခဲ့မိမှန်းတောင် မသိ ..

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ဘာရယ်တာလဲ ..”
 “မင်း ချုံးပွဲချ ငိုနေတဲ့ပုံကို မှန်းမြင်ပြီးတော့လေ ..”
 “ချုံးပွဲချတော့ မငိုဘူး ဟေ့ကောင် ..”
 “ပြောပါဦး ဘယ်လိုငိုခဲ့သလဲ ..”
 “ညီ .. မင်း ငါ့ကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့ကွာ .. မင်းကိုလည်း အကူအညီ မတောင်းတော့ပါဘူး၊ နောက်ထပ်လည်း ..”
 “ရန်ဖြစ်လိုက် ပြန်ချစ်လိုက်မှ မနက်ဖြန်တွေက အဓိပ္ပာယ်ရှိတာ”
 “ညီ .. မင်းကို ငါ ရည်းစားသနာအကြောင်း ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး ..”
 “သိပ်မကွာပါဘူး၊ မင်း အပေါ်မှာ အေးစက်နေတဲ့ ဖေဖေ ခံစားချက်တွေ အရည်ပျော်သွားအောင် နည်းနည်းလေး မီးတိုက်ပေးလိုက်တာ ..”
 “ဘာ! ..”
 “အပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့တော့ကွာ .. ငါက မင်းမျက်နှာကို ကြပ်ထုပ်ထိုးရာတွေ ပြည့်သိပ်နေပြီလားလို့ လာကြည့်တာ ..”
 ဟင် ..!
 ညီ ဒီနားမှာလား ..!
 ကိုကို မျက်လုံးတွေ ဟိုရောက်ဒီရောက် ဗျာများသွား၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ညီ ကို မတွေ့ပါ။
 “ခု အဆင်ပြေနေသားပဲ .. ပျက်သွားတဲ့ကားက ပြင်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲကွာ ..”
 “ပြီးပေမယ့် ဖေဖေ့ ငါ့ကြားမှာ ဟိုတုန်းကထက် ပိုပြီးအေးစက်သွားပြီကွ ..”
 “မင်းထင်လို့ပါ ..”
 “တော်ပြီ ညီ .. ငါ ပြောပြီးပြီ မင်းကို .. နောက်ထပ် ငါ့ကို ဒုက္ခမပေးနဲ့တော့ ..”

ရွှေနေ့ပြဿနာပေးထား၍

“ပြီးရောလေ .. မင်း ငါ့ဆီက ဘာအကူအညီမှ မလိုတော့တာ သေချာရင်ပြော ..”
 ကိုကို အသံ ရုတ်တရက်မထွက်ခဲ့ပေ။ သို့သော် ..!
 “သေချာတယ် .. ငါ့ပြဿနာ ငါ့ဘာသာရှင်းမယ် ..”
 “ဘယ်လိုပြဿနာပဲလာလာပေါ့ ..”
 “ဟုတ်တယ် ..”
 “အိုခေလေ .. တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်နော်၊ မင်းဘာသာ ကိုယ့်ပြဿနာကို ဘယ်လိုပဲရှင်းရှင်း ကျွန်တော့်မှာ အမွှာညှိရှိသေးတယ်” ဆိုတဲ့စကား ဘယ်တော့မှ မပြောမိစေနဲ့၊ ဘယ်ဘက်မှာမှ စိတ်ချမ်းသာစွယ် ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး ..”
 “မင်းကိုယ်တိုင် မတောင်းဆိုသရွေ့ မပြောဘူး ..”
 “ဟား .. ဟား .. ဟား ..”
 မင်း ရယ်စမ်းပါ ညီရာ ..! မိဘရဲ့အရိပ်ကို ဘယ်တော့မှ မလိုအပ်ဘူးဆိုတဲ့လူ မရှိဘူး။
 တစ်နေ့နေ့မှာ ဆေးသားညီ က ‘အဖေ’ ဆိုသည့် မေတ္တာရိပ်ကို မလွဲမသွေ လိုအပ်လာမှာပဲလို့ ကိုကို က တွက်ထားပြီးသား ..!
 “အေးပါ .. မင်း ကတိတည်ပါစေ၊ ဒါပေမယ့် ပြောလိုက်မိရင်တော့ ငါ မင်းကို ဒုက္ခတွေတစ်လုံးတစ်ဝပေးဖို့ အင်တိုက်အားတိုက် ကြိုးစားတော့မယ် မပြောမရှိနဲ့၊ မင်း ဖြေရှင်းနိုင်တယ်ဆိုတာတွေထက် ဆယ်ဆ ..”
 “ဟာ .. ဒီကောင်တော့ ..”
 စိတ်တိုသွားပေမယ့် သူရည်းပဲ ငုတ်တုတ်မေ့ကျန်ခဲ့ရတာ ဖြစ်သည့် အတိုင်း ..!

အခန်း (၁၅)

အခန်းထဲဝင်လိုက်တာနှင့် စားပွဲဝိုင်း၏ ထိပ်မှာ ခန့်ညားစွာထိုင်နေသော လူကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးသားဖြစ်သွား၏။ နဖူးက မကျဉ်းမကျယ်ဖြစ်ကာ နှာတံပေါ်ပေမယ့် အနည်းငယ်ပွချင်၏။

နှုတ်ခမ်းက မထူမပါး .. မျက်လုံးကလည်း မပြူးမဝိုင်းပဲဖြစ်၏။ သို့သော် တစ်နေရာမှာ စူးစိုက်ငြိမ်သက်နေခြင်းက တည်ငြိမ်လွန်းသဖြင့် ထူးခြားသည့် မျက်လုံးမျိုးဖြစ်လေသည်။

ဒီလူကြီးက သူ့ကို ဖုန်းဆက်ချိန်းသည့် ဦးကောင်းစံ ဆိုသည့် လူကြီးပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ ပြီးတော့ သူ့နောက်မှာ တောင့်မတ်စွာ ရပ်နေသည့် လူရွယ်တစ်ယောက်က ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ..။

“မောင် .. ဆေး ..”

“ဆေးသားညီ ..”

“ဪ .. အေး .. ထိုင်ပါဦး ..”

စားသောက်စရာတွေမှာထားပြီးဖြစ်ပုံရကာ စားပွဲပေါ်မှာ စားသောက်ရန် အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားတာကို တွေ့ရ၏။

“ကျုပ်တို့ စားသောက်ပြီးမှ ပြောကြတာပေါ့ ..”

ဦးကောင်းစံ က စားသောက်ဖွယ်တွေ လာချုဖို့ အချက်ပြအံ့ဆဲဆဲ..။ “ကျွန်တော့်ကို ဒီနေရာမှာ ချိန်းရတဲ့ကိစ္စကိုပဲ သိချင်ပါတယ်..” “ဒီလိုလား ..”

ဦးကောင်းစံ က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးမှ ကုလားထိုင်မှာ ခပ်မတ်မတ်ကျောက်ကပ်လိုက်ကာ ..။

“ဒါဆိုလည်း ပြောကြတာပေါ့၊ ကျုပ်က ဂျပန်အိုင်တီကုမ္ပဏီက အထူးကိုယ်စားလှယ် ဦးကောင်းစံ ပါ၊ လိုရင်းကိုပြောရရင် မင်းတကျပုပ်တို့ ကုမ္ပဏီက အထက်တန်းရာထူးနဲ့ အင်ဂျင်နီယာသုံးဦးကို တခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုနဲ့ ချိတ်ပေးလိုက်တဲ့ကိစ္စအတွက်ပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် ဖရီးလန်(စ်)မှာ အလုပ်သစ်တက်ရှာပြီး ဝန်ထမ်းတွေ အပိုင်ငွေရှာကြတာ ဘာဆန်းလို့လဲ ..”

“ဆန်းတာပေါ့ ဆေးသားညီ .. ငါ့ဝန်ထမ်းတွေက ဖရီးလန်(စ်)ကို မဝင်ကြဘူး ..”

“ဘာနဲ့ ဆေချာနေတာလဲ ..”

“မင်းကိုယ်တိုင် ချိတ်ဆက်ပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ သိနေတာထက် ဘာပိုပြီး သေချာရဦးမှာလဲ၊ ပြောပါဦး မင်းက အွန်လိုင်းပွဲစားလား ..”

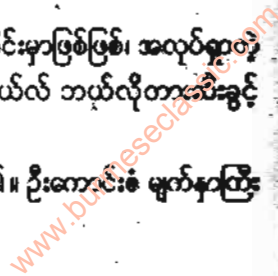
“ဟွန်း ..”

“ဆောရီး .. မင်းက လိုင်းပေါ်မတက်ဘဲ အလုပ်ဖြစ်နေတာပါ..” ဆေး က အပြုံးမပျက်မျက်နှာနှင့် စီးကရက်ထုတ်ပြီး မီးညှိသည်။

ပြီးမှ ..။

“အွန်လိုင်းမှာဖြစ်ဖြစ် အောက်(ထ်)လိုင်းမှာဖြစ်ဖြစ်၊ အလုပ်ရှာတဲ့သူကိုရော အလုပ်ပေးတဲ့သူကိုရော အန်ကယ်လ် ဘယ်လိုတာလဲဆိုလို့ ရှိလို့လဲ ..”

ရဲတင်သည့် မေးခွန်းက အရိုင်းဆန်၏။ ဦးကောင်းစံ မျက်နှာကြီးတင်းသွားသည်။

“ထုတ်တယ် .. ချုပ်ကိုင်တားဆီးလို့မရနိုင်တာတွေကြောင့် ကျုပ်တို့ထိတိုင် ဆင်းလာခဲ့ရတာ ..”

“စိတ်မကောင်းစရာပဲ .. အန်ကယ်လ်ဆင်းလာပေမယ့် ဘာမှ ထူးဘူး ..”

ဦးကောင်းခံ ရဲ့ မျက်လုံးသူငယ်အိမ်တစ်စုံ သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းသွားခဲ့၏။ သူ တကယ်ဆို မြန်မာနိုင်ငံက ကုမ္ပဏီမှာ အထိုင်ချရတော့မည်ဆိုမှ ရောက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံသားစစ်စစ်ပေမယ့် မြန်မာနိုင်ငံက သူ့အတွက် စိမ်းသတ်နေပြီဖြစ်တဲ့ နေရာဒေသတစ်ခုသာဖြစ်၏။

ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလို ကြားလိုက်ရသည့် ပြဿနာတစ်ခုက မငြိမ်းချမ်းဖွယ် ဖြစ်ရကာ ..

“ထူးတာ မထူးတာကတော့ ငါတို့ရဲ့ ကာကွယ်မှုစံနှုန်းပဲ စကားပြောမှာပါ။ ခု ထပ်သိချင်တာက MTN ကုမ္ပဏီမှာ ဒေတာတွေအခိုးခံရတယ် ..”

ပြောပြီး မျက်လုံးဆုံလိုက်တော့ ဆေး ရဲ့ မျက်လုံးတွေ စူးရဲသွားတာကို အကဲခတ်မိ၏။

“မင်းက ပွဲစားဆိုတော့ အဲဒီကိစ္စမှာရော မင်းနဲ့ ပတ်သက်မှုရှိနေမလားပဲ။ ဒါက မမေးသင့်တဲ့ကိစ္စပါ။ ကျုပ်ရဲ့ ကုမ္ပဏီနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့အတွက် ကျုပ်သိချင်တဲ့ ဆန္ဒသက်သက်နဲ့ ပြောပြတာ ..”

“ဒါပဲလား ..”

“ဒါပဲ .. အဲ .. ကျုပ်ထင်တာကတော့ ခု တစ်ထိုင်တည်းအကဲခတ်မိတဲ့ပုံကြမ်းအရ မင်းက သတ္တိရှိတဲ့ပုံပဲ။ ဒါကို ခိုးယူတာ ပိုပေးတာတွေ မင်းနဲ့ မဆိုင်ပေမယ့် လူတော်တစ်ယောက်က မြေမလှုပ်လက်မလှုပ်ဘဲ..”

နားထင်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ပြလိုက်ပြီး ..

“ဒါတွေ မင်းပဲ ဦးဆောင်တာဆိုရင် ..”

ရွှေနဲ့ပြဿနာ ဂဟေထားချိ

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်နိုင်လဲ ..”

ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသည့် အခေါ်အဝေါ်နှင့်အတူ အကြည့်တွေက ရိုင်း၏။ ပြီးတော့ ရဲတင်းစွာ စိန်ခေါ်မှုကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး မေးဆတ်မေးနေသည်။

ဦးကောင်းခံ ကိုယ့်ရဲ့အသက်အရွယ်အရ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဒေါသဂယက်ကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရင်း ..

“အခု မလုပ်နိုင်သေးဘူး ဒါပေမယ့် ..”

“လူတော်တစ်ယောက်က သူ့အလုပ်သူအတွေးတွေကို အပိုတွေ လျှောက်ပြောပြနေဘူး ..”

“ငါက လူတော်မဟုတ်သေးလို့ပေါ့ ဆေးသားညှို့၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ခုလိုခေါ်တွေ့လိုက်တဲ့အတွက် ငါ အများကြီးရလိုက်တယ် ..”

“ဒီမယ် ဦးကောင်းခံ ..”

ဆေး က သူ့ရှေ့က ထမင်းစားပန်းကန်ကို ဘေးကိုရွှေ့ပစ်လိုက်ပြီး လက်တင်ကာ ..

“အိပ်မက်တွေ မက်မနေနဲ့၊ တော်ကြာ အိပ်မက်က နိုးသွားရင် ခင်ဗျား သိမ်းကျုံးယူထားတာတွေ ဘာမှမရှိတော့လို့ ရူးသွားလိမ့်မယ်..”

မျက်နှာသည် ပြောနေရင်း ရှေ့ကိုထပ်တိုး၍ ဖေ့စေ့ကြည့်ကာ ..

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာတောင် ခင်ဗျားမသိဘဲနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ပထမရနေတာလား ..”

“မင်းရဲ့ မမြင်ကွယ်ရာမှာ မဲ့ဘယ်နှစ်လုံးပါနေတာ ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ၊ ငါလိုချင်တာ မင်းကို သူတို့ ဘယ်လောက်ပေးလို့ပွဲစားလုပ်နေတာလဲ ..”

“ဒါပဲလား ..”

“MTN က ဒေတာတွေ အခိုးခံရတဲ့ကိစ္စမှာ ..”

“ခင်ဗျား ဒီညအိပ်ပျော်အောင် ပြောပြလိုက်မယ်၊ အဲဒါ ကျုပ်နဲ့ ..”

မဆိုင်ဘူး .."

ပြောပြီးတာနှင့် နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ထိုင်ခုံကို ခြေထောက် နဲ့ နောက်ပြန်တွန်းရွေ့၍ ..

"ခင်ဗျားရဲ့ ဝန်ထမ်းတွေအတွက် ကာကွယ်ရေးစနစ်တွေ သေချာ ဖွင့်ထားဖို့လည်း သတိပေးလိုက်မယ်။ အဲဒါက ဒေတာတွေခိုးဖို့ထက် လွယ်တယ် .."

ဟုတ်ရဲ့လား ဆိုသည့် အကြည့်နှင့် မျက်ခုံးတွေ ပင့်ပြသည်။ ပြီး တော့ လှည့်ထွက်သွား၏။ ဦးကောင်းခံ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ မမှိတ် မသုန်သော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့လျက် ..

အခန်း (၁၆)

"အချိန်က ကပ်နေပြီ .. ကျွတ် .."

"အချိန်က ကပ်နေပေမယ့် ကားပျက်နေတာကို ကျွန်မက ဘာလုပ် ရမလဲ .."

စစ ကလည်း စိတ်တိုသံလေးနှင့် ပြန်အော်သည်။ ကိုယ်လည်း လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ကားပျက်တာကို မရှက်ဘဲနေမလား ..

"မင်းကိုလည်း ကိုယ် ဘာပြောလို့လဲကွာ .. စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ.."

"ဘယ်သူ ပျော်နေလို့လဲ .."

"ဟား .."

ကိုယ်မှလွဲ၍ အားလုံးက နှုတ်သွက်လျှာသွက် ဂျင်ခြေလည်တွေ ချည်းပါလား ..။ ယဉ်စေခင် ဆိုသည့် မိန်းကလေး၊ နာမည်လေးကလည်း ယဉ်သည်။ ကိုယ့်ထက်လည်း အသက်ကြီးသည်။

ဒါပေမယ့် လှုပ်ရှားပြောဆိုပြီဆို တကယ်လှစ်လှစ်လေးရယ် ..

"ငါ့ကိုယ်က ကံမကောင်းတာ .."

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ညည်းညူမိတော့ သူမက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။ သူမ ရန်မတွေ့ခင် လက်ကာပြီး ..

“ကိုယ်သွားလေရာမှာ ကားပျက်နေတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးပြောတာ..”

“ရှင်ကိုကလည်း ညည်းညူတာကို ဝါသနာပါတာပါ ..”

“ဘာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ထစ်ခနဲဆို ညည်းတော့တာပဲ ..”

“နေပါဦး .. မင်းရှေ့မှာ ကိုယ် ဘယ်နှစ်ခါများ ဒီလိုဖြစ်ဖူးလို့လဲ..”

“ဟွန်း ..”

“ဘယ်နှစ်ခါလောက် ညည်းမိခဲ့သလဲ .. အပြင်ကို နှစ်ယောက်
တည်း ထွက်ဖူးတာ ဒါ ပထမဆုံးပဲဟာ ..”

ဒါကျတော့ သူမက မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဟိုဘက်လှည့်
နေ၏။ ပြီးတော့ ပြန်လှည့်လာကာ ..

“ရှင် နည်းနည်းပါးပါး မကြည့်တတ်ဘူးလား ..”

“လာပြန်ပြီ ..”

“ကားမပြင်တတ်ဘူးဆိုရင်တောင် ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ
ထောက်တော့ ပြောနိုင်တာပေါ့၊ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး စိတ်လျှော့တာက
အရင်ပဲ ..”

“ဖွင့်ကြည့်တာနဲ့ ဟိုပေဒီပေ ဖြစ်ပြီလေ၊ မိတင်ရှိပါတယ်ဆို ..
မင်းကလည်း ဇွတ် ..”

“ဒါဖြင့်လည်း ရှင့်ဘာသာ ကားတစ်စီးတားပြီး တက်သွားလိုက်
တော့ ..”

“မင်းကရော ..”

“စစ က အရေးမကြီးပါဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စရှိကြတာချင်းတူပေမယ့်
သူ့ သွားတွေရမယ့် အဝယ်တော်က ကိုယ်ရောက်သွားမယ့်အချိန်ပဲ ..”

“ဒါဆို ကျေးဇူးပဲကွာ.. ဒီနေရာက ကားတွေလည်း မပြတ်ပါဘူး၊
မင့်ဖုန်းအားပြည့်ရင် ဝပ်စ်ရှော့တစ်ခုကို ဖုန်းဆက်လိုက်လေ၊ ဒါမှမဟုတ်
ရင်လည်း ကိုယ့်ဒရိုင်ဘာကတော့ ဝပ်စ်ရှော့တစ်ခုခုကိုသိ ..”

ရွှေနဲ့မြသား ဂဟေထား၍

“ရှင် ပြောတဲ့ပြောတဲ့သွားပါ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် မသိတော့ ဥပါဒိလွတ်တာ
ပေါ့ ..”

ကိုယ့်ကို တာဝန်မဲ့သည်လို့ ပြောလိုက်တာမှန်းသိပေမယ့် ဖေဖေ
မြိုင်မြိုင်မှာကို အားလုံးထက်ပိုစိုးသည်။ ပြီးတော့ သူတကာယ် ကားအကြောင်း
ဘာမှမသိတာဖြစ်၏။

ပိုဆိုးတာက ဘယ်ဝပ်စ်ရှော့ ဘယ်ဖုန်းနဲ့ပတ်ဆိုင်တာလည်း မသိ..။
ရန်ကုန်မြို့၏ ဘယ်နေရာနဲ့ ဘယ်နေရာ အနီးအဝေးတွေကို သူ ခုချိန်ထိ
သေချာမမှတ်သားနိုင်သေးတာလည်း ဝန်ခံရမည်သာ ..။

လာနေသည့် တက္ကစိတစ်စီးကို လက်ပြတားပြီး တက်လိုက်ခဲ့မိသည်။
အဖြူရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့် မတ်တပ်လေးရပ်ကုန်ခဲ့သည့် သူမကို မှန်ထဲက
လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်တော့မကောင်း ..။

စစ် ကတော့ သူ ပျော်ပျော်ကြီးထွက်သွားတာကိုပဲ မြင်ယောင်ကာ
စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းမိသလိုလို စိတ်တိုမိသလိုလို ..။

ဘယ်အရေးကိစ္စ ဘယ်လောက်ပဲအရေးကြီးပါစေ ပျက်နေသည့်
ကားတစ်စီးနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ ဒီတိုင်းထားခဲ့စရာလား..။

ဒီလိုတွေ ဖြစ်မှာစိုးလို့ ညတည်းက မေမေ အကြံပြုတာကို သူမ
လက်မခံချင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

“သမီး ဒီလိုမှ အတူသွားလာဖို့တွေ မရှိခဲ့ရင် တစ်ယောက်သဘော
တစ်ယောက် ဘယ်လိုလုပ်သိရမှာလဲ၊ ကိုယ်လည်းသဘောကျနေပြီပဲ
သမီးရယ်၊ အခု တစ်ယောက်တည်းသွားတာထက် နှစ်ယောက်သွားရင်
ပိုပြီးသင့်တော်မယ့်လမ်းလေ၊ ခေါ်ကြည့်လိုက်ပါ .. ဘာဖြစ်ဖြစ် သမီး
အတွက် အချိန်ပေးသင့်တယ်ဆိုတာ နွေး တို့လည်း ပြောပြပါလိမ့်မင်း..”

မေမေက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ သူမကိုယ်တိုင်
လည်း ဒီလိုတော့ ရှိစေချင်တာကြောင့် ဒီမနက်ညီသည်နဲ့ သွားတွေ့မှာ
ဖို့ လိုက်ပို့ပေးပါလို့ ကမ်းလှမ်းခဲ့မိ၏။

မင်းသားက ထွက်လာတော့ သူ့ကိုစွန့် သူ့လမ်းကြောင်းမှာ ကိုယ်
ကတော့ ခရီးကြိုပါဆယ်ထုပ်ကြီးလို ...။

ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် မသင့်မြတ်ဖြစ်နေမိရင်း ကားထဲမှာ အားသွင်း
ထားသည့်ဖုန်းကို သွားဖြုတ်လိုက်သည်။ ဖုန်းအားသွင်းဖို့ ခဏခဏမှေ
တတ်လွန်းသည့် ကိုယ့်အကျင့်ကိုလည်း မကျေနပ် ...။

“သမီးရယ် .. လုံးဝပိတ်ကျသွားတဲ့အထိ အားကုန်အောင်များ
အမှေတလျော့နေရလား ..”

မေမေဆို သူမကို ဒီလိုဖြစ်တိုင်း အမြဲတမ်းတအံ့တကြ ...။

“တကယ်သေရေးရှင်ရေးဆိုရင် ညည်းတော့ ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့
တော့မှာသေချာတယ် ..”

“ဒုက္ခတွေ့တာတော့ လှလှမဟုတ်ဘူး မေမေ .. ရုပ်ဆိုးပန်းဆိုး
နဲ့ကို တွေ့ဖူးသေးတယ်။ ဘက်ထရီမကုန်လည်း လိုင်းမမိလို့ ပြောမရ
ပိုက်ဆံကုန်လို့ ပြတ်ကျ။ ဖုန်းရှိနေမှကိုပဲ ဒုက္ခတွေ့နဲ့ မျိုးစုံကြီးခုန်နေရ
တာ။ ရုံးမှာ ဘီလ်သွားဆောင်နေရတုန်း... ပိုက်ဆံကုန်မှန်းလည်းမသိ
မကုန်မှန်းလည်းမသိ၊ ကြွေးတင်ရင် မေမေ ဆပ်ပဲ ..”

သူမ တကယ်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောခဲ့ဖူးသည်။

“လူနေမှုအဆင့်အတန်း မြင့်မမြင့်တော့မသိဘူး။ လူတွေ မျက်လုံး
ပြူးလျှာထွက်နေကြတာတော့ သေချာတယ်။ သေကုန်တဲ့မသာတွေ မေမေ
ကြည့်ပါလား .. ဣန္ဒြေရရ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်တွေမဟုတ်တော့ဘူး ပုံပျက်
ပန်းပျက်တွေချည်းပဲ ..”

“ဒါတွေကအေ .. ဒီလိုသေရဖို့ကပါလာတဲ့ သူ့အကြောင်းတရား
တွေပါ ..”

“ခုခေတ်သေကြတဲ့ မသာတွေကို မေမေ မကြည့်ရဲဘူးဆိုပြီး မကြည့်
ဘဲမနေနဲ့ .. အဲဒီလို အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းမျိုး မေမေ ရှုမိရင် ကျောင်းဆယ်
ခေါက်ပြေးနေစရာမလိုဘဲ နိဗ္ဗာန်ကို အော်တိုမစ်တစ်ရောက်နိုင်တယ်။

တရားကျစရာတွေချည်းပဲ ..။ လောက်လေးမှန် လှည်းနု ပြီး သေတဲ့
ငှက်သေ ခွေးသေတွေလို တကယ်ကို သေလွယ်ပျက်လွယ် ..”

“ညည်းပဲ .. စစ်ကိုင်းချောင်သွားပြီး တရားစခန်းဝင်ပါတော့ စစ
ရယ် ..”

လို့ပြောတော့ စိတ်ရှိလက်ရှိ ပြောနေရင်းနဲ့ ရယ်မိသေးသည်။
တကယ်ပါ တစ်ခါတစ်လေ ကိုယ့်အတွက် သေရေးရှင်ရေးလောက်
အရေးကြီးတဲ့ စကားမျိုး ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်လိုက်မိလျှင် ပိုက်ဆံကုန်ပါ
ပြီလို့ပြေတဲ့ အသံကိုကြားလိုက်ရတာလောက် ဒေါသဖြစ်ဖို့ကောင်းတာ
မရှိ။

ဘက်ထရီအားကုန်တာက ကြိုသိခွင့်ရသေးသည်။ ပိုက်ဆံကုန်ပြီ
ဆိုတာက ချက်ချင်း ...။

ဒါက ကိုယ့်ရဲ့ပေါ့လျော့မှုပေမယ့် ဟိုအရင်တုန်းက ပူစရာမလိုခဲ့
တာတွေကို သတိရတော့ စိတ်ပျက်မိသည်။ ခုလည်း ဘက်ထရီက စကား
ပြောလို့ရရုံ အားဝင်နေပြီပေမယ့် ပိုက်ဆံစစ်ကြည့်လိုက်တော့ အခြေအနေ
က မကောင်း ...။

“ကိုယ်လည်း အပြင်ထွက်ခါနီးမှ အင်္ကျီပြန်လဲလိုက်တာ ဖုန်းကျန်
ခဲ့တယ် ..” တဲ့ ...။

ကိုကို ဆိုတဲ့လူက ကိုယ့်ထက်တောင် ဆိုးနေသလားမသိ ...။

“ဟုတ်ကဲ့ (-)လမ်းမှာလေ .. အခု လာကြည့်ပေးပါနော်။ မြန်မြန်
လေး .. ဒီဖုန်းနံပါတ်မှတ်ထားပေးပါ ဒီမှာ ပိုက်ဆံကုန်နေလို့ ..”

မီးလောင်ပြေးဒုက္ခသည်လို အပြေးအလွှားပြောရင်း ကိုယ့်ရဲ့ပေါ့ဆ
မှုကိုပါ ကြေညာလိုက်ရသည်။

ရှက်ပေမယ့် မတတ်နိုင် ...။

အခန်း (၁၇)

“အို .. ဘယ်လိုလုပ်ကြတာလဲ၊ လူမမာကို ဝိုင်းတွဲပေးသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ မရဘူး .. မပေးနိုင်ဘူး ..”

“မ .. မလုပ်ကြပါနဲ့ကွာ .. ကျုပ်တို့မှာ ..”

“ဟာ .. ဒီအဖိုးကြီး ..”

တောင်မှေးတစ်ဖက်နှင့် လူကြီးက ဝိုက်ဆံအိတ်ကို ပြန်ဆွဲထားပေးရင်း ရင်ဘတ်ကို အတွန်းခံလိုက်ရသဖြင့် ဖင်ထိုင်လဲကျသွား၏။ မိန်းကလေးကလည်း အိတ်ကိုမလွှတ်ဘဲ ဆွဲထားကာ ..

“ကျွန်မ အော်လိုက်မှာနော် .. ဝိုက်ဆံအိတ်ကိုလွှတ် ..”

“ချကွာ ..”

“ညှာနေတာကို နားမလည်ဘူး .. ကဲဟာ ..”

အိတ်ကို မရအရ ဆောင့်ဆွဲနေသူက လက်တစ်ဖက်လွှတ်၍ လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်၏။ သို့သော် ထိုလက်ကို နောက်ကနေ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး ..

“ဝော်တော် မြောင်မြောက်တဲ့သတ္တိပဲ .. လာ ဒီဘက်ကိုလှည့် .. လက်ဆွဲခံရသည့်လူ မျက်နှာလှည့်လာပေမယ့် ခွပ်ခနဲ မီးပွင့်သွား

ရွှေနဲ့မြသား ဂဟေထား၍

၏။ ဘေးကလူတစ်ယောက်ကလည်း ဝင်ထိုးလျှင် ဝိုက်ဆံအိတ်လူနေရင်း တနေ သတ်ပုတ်ပွဲဖြစ်သွားခဲ့၏။

သုံးယောက်နဲ့တစ်ယောက်ပေမယ့် သူများပစ္စည်းကို မလအားကိုးနဲ့ အနိုင်ကျင့်လုဖို့သာ အဖြစ်ရှိကြသည့် သုံးယောက်စလုံး ဝရုန်းသုန်းထားဖြစ်နေကြ၏။

လမ်းပေါ်ကနေ ကားရပ်ခိုင်းကာ စစ မျက်လုံးတွေဝိုင်းနေ၏။

ကိုကို ..

လူကြည့်တော့ အေးစက်စက်၊ ခေါင်တောင်တောင်နှင့် ဒါမျိုးကျတော့ သွက်လှချေလား ..။

“ကဲ .. ကလေးမ ညည်းနဲ့သိလို့လား၊ ရန်ပွဲကို တမင်ကားရပ်ကြည့်တာ အန္တရာယ်များတယ်နော် ..”

“ဒါဆို .. ငိုဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းလေးမှာ ရပ်ပေးပါလားဟင် .. ကျွန်မ အသိလာ လို့ပါ ..”

ကားဆရာလူကြီးက ခေါင်းလှုံ့ခါပြီးမှ ရှေ့ကိုဆက်မောင်းသွား၏။ တိုကိုက ထွက်ပြေးသွားသည့် တစ်ယောက်နောက်ကို မလိုက်ဘဲ ဝိုင်းအုံလာသည့်လူတွေကို လဲကျနေသူနှစ်ယောက်ကို ပြ၍ ဘာတွေပြောနေသည်မသိ ..

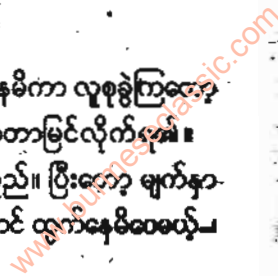
မြေးအဘိုးဖြစ်ဟန်တူသည့်နှစ်ယောက်တလည်း ကိုကိုကို ကျေးဇူးတင်စကားတွေ ပြောနေကြတာ ပြီးလို့ရွှင်လို့ ..

“ကလေးမ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး .. ခဏလေးပါ ..”

ကိုကို ဒီဘက်ကိုလာပါစေလို့ ဆုတောင်းနေမိကာ လူစုခွဲကြလော့တိုကို တကယ်ပဲ သူမတို့ဘက်ကို လျှောက်လာတာမြင်လိုက်ရ၏။

စစ ဘေးက မှန်ကို တစ်ဆုံးချပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံးပါ လမ်းပေါ်ပြုတ်ကျမတတ်ဖြစ်အောင် ထုကာနေမိပေမယ့် ..

ဟင် ..

သူ ဒီဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါတယ် ..။ ဟုတ်တယ် .. ငါ့ကို သူမြင်တယ် ..။ သိနေလျက်နှင့် ကိုယ်တိုင် ဧဝေဧဝါဖြစ်သွားမိသည်။ ကိုကို သိပ်မကြာသေးခင်ကမှ သူမနားကန ထွက်သွားတာ အင်္ကျီအဝတ် စားလဲချိန်တော့ ရလိုက်သားပဲ ..။

ပြီးတော့ ခြေလှမ်းတွေက မြင်နေကျထက် ပိုကျနေကာ ခြေထောက် ရှေ့ အနီးအဝေးလောက်မှာပဲ မျက်လုံးရှိနေပြီး ဘယ်ကိုမှမကြည့် ..။

မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်နေမိပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိလာ၏။ ကိုယ့်ကိုတော့ မိတင်ရှိပါတယ်။ အရေးကြီးလို့ပါနဲ့ ထွက်သွားပြီး သူက နောက်ထပ်လမ်းကြောင်းတစ်ခုနဲ့ရှေ့ဖို့ အစီအစဉ်ရှိထားတာပဲ ..။

ဒါကြောင့်လည်း အန်ကယ်လ်မြတ် နဲ့ ကိုကို အဆင်မပြေကြတာ ဖြစ်မည်။ အိမ်ကလူတွေရှေ့မှာတော့ မလိမ်ပိုးမလိမ္မာပုံလေးနဲ့ တစ်ခုခု အကျပ်ရိုက်ပြီဆို သူ့မှာ ခေါင်းငုံ့စကားတွေထစ်ပြီ ..။

ခုကျတော့ အကြံအစည်နဲ့ လှမ်းနေတဲ့ ခြေလှမ်းတွေက မြန်ဆန် ရဲရင့်နေလိုက်တာ ..။ ကိုကို လို့တောင်ထင်စရာမရှိ ..။

“ကလေးမ .. ဦးလေး မောင်းလို့ရပြီလား ..”

“ရှင် .. ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ ..”

ကားက သူသွားတဲ့နောက်ကို လိုက်သလိုဖြစ်နေပြန်ကာ သူ့နားက ဘဝဖြတ်မောင်းတဲ့အခါ ကိုယ့်မျက်နှာကြီးကို နောက်ထပ်မြင်သာအောင် လိုက်ဖို့လည်း စိတ်ကူးလိုက်မိသည်။

သို့သော် .. သူ့ကိုမိလူမိခင်ကျကာမှ ကိုယ့်ရဲ့ကားက ဘယ်ဘက် ဟု ကွေ့ချိုးသွားခဲ့လျက် ..။

ရှင်ကို မေးကိုမေးမှ ဖြစ်မယ် ကိုကို .. ရှင်တမင်လုပ်သွားတာ ..။

အခန်း (၁၈)

“သူက ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘယ်လိုတိုက်ခိုက်မယ်ဆိုတာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ချမ်းသာမပေးဘူးဗျ ..”

“အိုင်တီခေတ်ကြီးထဲမှာ အလုပ်ရှာတာတွေ၊ ပစ္စည်းဝယ်တာတွေ လိုချင်တာဘာဖြစ်ဖြစ် ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်ရုံနဲ့ ရနိုင်တာပဲမို့လား .. ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုတာ ..”

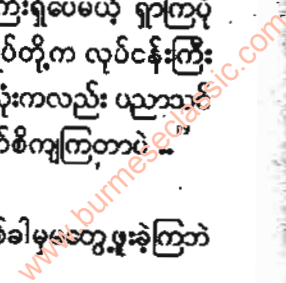
“မဖြစ်နိုင်ပေမယ့် အခုရှိနေတယ် ကိုမြတ်တင် ..”

ဦးမြတ်တင် ယုံရခက်နေပေမယ့် ပြောပြနေတဲ့သူက မဟုတ်တာ တွေပြောပြီး ငိုချင်းချမယ့်လူမျိုးမဟုတ်တာသိနေသဖြင့် ခေါင်းညိတ်မိသည်။

“ဒီလိုဗျာ .. စီးပွားရှာကြတာတွေအများကြီးရှိပေမယ့် ရှာကြပုံ ချင်းမတူဘူးလေ။ အိုင်တီကုမ္ပဏီတွေထဲမှာ ကျုပ်တို့က လုပ်ငန်းကြီးတယ်။ အလုပ်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ဝန်ထမ်းအားလုံးကလည်း ပညာသင်စဉ်ဘူး၊ ပညာရှင်တွေချည်းပဲ အဲ့ဒီမှာ သူတို့မျက်စိကျကြတာပဲ ..”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ ..”

နှစ်ဦးမျက်နှာချင်းဆိုင်စကားပြောရင်း တစ်ခါမှ အတွေးပေးခဲ့ကြတဲ့

ရင်းနှီးသွားကြ၏။ ဦးကောင်းစံ မျက်နှာက တည်ကြည်လေးနက်မှုများ နှင့် ဖြစ်ကာ ..

“ကုမ္ပဏီမှာ အလွယ်တကူအစားထိုးဖို့ မလွယ်ကူတဲ့ ပညာရှင် တွေချည်းပဲ ဆွဲထုတ်သွားတာ ..”

“ဒါက ခင်ဗျားတို့နဲ့ မျက်နှာမပျက်ချင်တဲ့အတွက် ကြားလူသုံး ပြီး ကြံစည်လိုက်တာပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. လူမှုရေးပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်တော့လည်း ဒါက လူ့ အခွင့်အရေးပဲပေါ့။ စည်းကမ်းဥပဒေအရလည်း တရားဝင်တင်းကျပ်လို့ မရဘူး။ သူတို့က အလုပ်မှန်မှန်ဆင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့အလုပ်ကို ဆင်းရဲတဲ့အချိန်က နားချိန်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် အလုပ်ထဲမှာ မှားယွင်းမှု တွေချည်းဖြစ်လာတယ် ..”

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ဘာမှလုပ်လို့မရတာပဲပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူတို့လိုချင်တဲ့ တာဝန်က အဲဒါပဲ။ အချိန်ပို အလုပ် အတွက် အဆမတန်ပုံပေးပြီး ဝိဘက်က ပြုတ်ထွက်လာအောင် ဦးဆုံး စစ်ဆင်ရေးလုပ်လိုက်တာ ..”

“ဒါနဲ့ စကားဖြတ်လို့ဗျာ .. နေရာတကာမှာ ဒီလူတစ်ယောက် တည်း လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတာကတော့ ..”

“မယ့်မရှိနဲ့နော် ကိုမြတ်တင် .. ခင်ဗျားတို့ ကုမ္ပဏီက အရေးကြီး တဲ့ ဒေတာတွေအစိုးခံရတာလည်း အဲဒီလူနဲ့ဆိုင်တယ် ..”

ဦးမြတ်တင် မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားသည်။

ဦးကောင်းစံ က မြက်ခင်းပြင်ကို ငေးကြည့်နေပြီးမှ ဦးမြတ်တင် ဆီ မျက်လုံးပြန်ရောက်ကာ ..

“ဒီည ဒင်နာမှာ ခင်ဗျားကို အဲဒါတွေပြောပြချင်လို့ အားလုံး လူစု ခွဲတဲ့အထိ ကျုပ် စောင့်နေခဲ့တာပါ။ အစော့နားကတော့ ကျုပ်တို့ ကုမ္ပဏီ က ဆော့ဖ်ဝဲမှာ error တက်တဲ့အတွက် ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ ပြဿနာနဲ့လို့

အိတ်တစ်ဝတ်နဲ့မကင်းဘူးဆိုတဲ့ တာဝန်ယူစိတ်သက်သက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီတိုမလာဖြစ်သေးခင်မှာပဲ ကျုပ်ရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အဲဒီပြဿနာတွေဖြစ်လာ ခဲ့တာ ..”

အင်းလျားလိတ်(စ်) မြက်ခင်းပြင်မှာ သူတို့စားပွဲတစ်လုံးပဲရှိတော့ ကာ ရောင်စုံမီးတွေရှိနေပေမယ့် အလင်းရောင်က ခပ်ဖျော့ဖျော့ ..။

“ကျုပ် .. လုပ်ငန်းပါတနာတွေကို ဒီည ဖိတ်ပြီး အလုပ်ကိစ္စပြော ကြည့်ပေမယ့် ကျုပ်လို အဖြစ်မျိုး သူတို့မှာ မဖြစ်ကြဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ကိုတာယာ ပြောသွားတဲ့ ရှေ့ပင်းစင်တာတစ်ခုအတွက် ကားပါတင် ဆောက်မယ့် ကန်ထရိုက်ကိစ္စ ခင်ဗျား ကြားမှာပေါ့ ..”

“ကြားတယ် ကိုကောင်းစံ .. တကယ်ဆောက်ခါနီးမှ ကန်ထရိုက် ပြောင်းသွားတဲ့ကိစ္စ ..”

“အဲဒါလည်း ဒီကောင်ပဲဗျ ..”

နောက်ထပ် ဦးမြတ်တင် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားပြန်သည်။ မိတ်ဆွေချင်းမို့ သူ့အခက်အခဲကို နားထောင်စာနာပေးနေရင်း ဒီလူက တိုက်နဲ့ ငြိလာမလိုဖြစ်လိုက်။ ဟိုလူဒီလူတွေကိစ္စနဲ့ ငြိနေလိုက် ..။

ဒါတွေ တကယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ..။

“သူက မှောင်ခိုတော့ မှောင်ခိုလှုပ်ရှားနေတာပဲဗျ .. ဒါပေမယ့် ဒုစရိုက်အလုပ်မှ မဟုတ်တာ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဒါကြောင့် တော်တော် လေး မာန်တက်နေတဲ့ပုံပဲ ..”

“အသက်ဘယ်လောက်ရှိလဲ ကိုကောင်း ..”

“အလွန်ဆုံးရှိလှ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဆယ့်ခြောက်ပေါ့ ..။ လူပုံတ ခပ်ချောချောပဲ။ ကြည့်တာပြောတာတွေက ရဲရင့်ပေမယ့် ရိုင်းဘယ်။ စကားလုံးနဲ့ သူ့ကို ချောင်ပိတ်ဖို့တော့ မလွယ်ဘူး။ ငွေကိုငြိလမ်းက ရာချင်တဲ့ ဉာဉ်ဆိုးတစ်ခုသာမရှိရင် တော်တယ်လို့ပြောရမှာပဲ ..”

“အင်း .. နိုင်တဲ့ရွှေကွက်တွေကတော့ အကြီးကြီးတွေပဲနော်၊ လူတွေက မကောင်းတဲ့ဘက်မှာ ပိုချွန်ကြတယ်ဆိုတာ မှန်နေတာပေါ့..”

“ဟုတ်တယ် .. ကျုပ် ကြားရသလောက်တော့ အဲဒီကောင်လေး ကလည်း အိုင်တီအင်ဂျင်နီယာပဲ။ ဘယ်ကမှန်းမသိပေမယ့် ခုထိ ကြည့်ရတဲ့ပုံအရဆိုရင် ကမ္ဘာပတ်နေတဲ့လူလိုပဲ ပြောရတော့မလို့လို့ ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မှာ အလိုအပ်ဆုံးက ရွှေပဲ ကိုကောင်း။ ဒါကြောင့် ရတဲ့နည်းနဲ့ ငွေရှာနေတာ၊ ပုဒ်မတပ်ပြီး စွပ်စွဲလို့မရပေမယ့် ဒါ သူ့ခိုး အလုပ်ပဲလေ ..”

“သူတော့ တော်တော်ချမ်းသာနေလောက်ပြီ ..”

“အေးဗျာ .. သူက လိုင်းပေါင်းစုံမှာငြိနေတော့လည်း ‘ငါ့ကိုလား’ ဆိုပြီး ပြေးပြီးတိုက်ခိုက်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး ..”

“ခက်နေတာ အဲဒါပဲ ..”

နောက်ဆုံးကျတော့ တိကျတဲ့အဖြေမရှာနိုင်ခဲ့တဲ့ ညည်းညူခြင်း နှင့် လမ်းဆုံးခဲ့၏။

“သူ့ကို သူ့ခိုးလို့ပြောရမလား၊ ဂျစ်ပစ်ကြမ်းပိုးလို့ခေါ်ရမလား၊ အောက်တန်းကျကျလုပ်နေပေမယ့် ဘယ်သူမှ လိုက်လို့မမိဘူး ..”

“အခု .. ခင်ဗျားရဲ့ ပညာရှင်တွေကို ခင်ဗျား ဖြုတ်ပစ်လိုက်ရပြီ လား ..”

“ဒါပဲရှိတော့တာလေ၊ သူတို့က လစာအပြင် အချိန်ပိုလုပ်ချင်တယ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ထမ်းဆောင်နိုင်မှုထက်ပိုလာရင် အကျိုးယုတ်မှာကို မမြင်တော့ဘူး။ ဒါက အချိန်ယူပြီး ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးဖို့ လွယ်ကူတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ အလုပ်က အတိမ်းအစောင်းမခံနိုင်တဲ့ အလုပ် ..”

“မှန်တယ် ..”

“သူတို့ရဲ့ စူးစိုက်မှုတွေ ပျက်ပြားနေကာမှ ဘာလုပ်လို့ရတော့မှာ လဲ ။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ် ဆက်စပ်တွေးမိတာက .. ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့ ..”

ရိုက်ဆက်ထားတဲ့ အလုပ်မှာ ဒီတစ်ခါဖြစ်ခဲ့တဲ့ မှားယွင်းမှုက ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ် မဟုတ်နိုင်ဘူးဆိုတာပဲ ..”

ဦးမြတ်တင် လည်း ဒါကို စဉ်းစားရပါပြီ။

“ဒါပေမယ့် ကိုကောင်းနဲ့ .. ကျုပ် ဆုံးရှုံးသွားတဲ့အရာက ပြန် တိုက်ယူလည်း ဘာမှ ထူးမှာမဟုတ်တော့တဲ့ နည်းပညာတွေ ..”

“ဆောရီးပါဗျာ .. အဲဒီအတွက်က ..”

“ဟာ .. ဖလှိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားလည်း စိတ်ညစ်နေရတဲ့သူ၊ ဒါ ဘယ်သူ ဘက်ကမှ တမင်တကာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ နိုးမယ်သူက ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တဲ့ နေရာကနေ ကျားချောင်းချောင်းနေတာ၊ လူဆိုးက လူလိမ္မာ ထက် အမြဲတမ်း တစ်ကွက်သာတယ်ဆိုတာ ဂုဏ်ယူစရာတော့ မဟုတ် ပေမယ့် ဒါအမှန်ပဲဗျာ .. ရိုးသားတဲ့စိတ်က မြင်နေရတာတိုပဲ တည့်တည့် ကြည့်တာ၊ မရိုးသားတဲ့လူကတော့ မမြင်ကွယ်ရာကိုပါ ကြည့်ကြတယ်..”

ဦးမြတ်တင် ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ..

“မျဉ်းဖြောင့်နဲ့ မျဉ်းကောက်လိုပေါ့ .. မျဉ်းကောက်မှာ ဆုံမှတ်တွေ အများကြီးရှိနိုင်တယ်လေ ..”

ဟိုစကားပြော ဒီစကားပြောနှင့် စိတ်ပြေရာပြေကြောင်း ပြောနေမိ ကြသည်။ ဟိုတယ်လ်မြက်ခင်းပြင်ကနေ ထလာကြတော့လည်း အတူတူ ပဲ ဖြစ်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီး တိုယ့်ကားပေါ်ကိုယ်တက်ပြီးကြမှ ..

“ဟာ .. ဟေ့ ..”

ကားကို ပါကင်ထဲက ထွက်လိုက်ပြီး ဦးကောင်းနဲ့ မျက်လုံးတွေ တစ်နေရာစီရောက်သွား၏။

“မင်း .. မင်း .. ဟေ့ ..”

ထွက်သွားသည့် ဦးမြတ်တင် ၏ ကားကို မောင်းသွားတာ သူ့သိ နေတဲ့ ဆေးသားညီ ..

“သူဌေး ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ကားနောက်ပြန်လိုက်သေးရမလား ..”

“လှိုက်နဲ့ ..”

ဦးကောင်းခံ ၏ ပျာသာခတ်လှုပ်ရှားသွားခြင်းတွေက ငုတ်တုတ်
တောင့်မတ်စွာ ငြိမ်သက်သွားနေပြီး ..

ဆေးသားညှီ .. ပြီးတော့ ဦးမြတ်တင် ..

ဒီကောင်နဲ့ ကိုမြတ်တင် ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲ၊ ဆေးသားညှီ
က ကိုမြတ်တင် ရဲ့ ဒရိုင်ဘာလား .. ဘာလဲ ..

“ကိုမာ ..”

“ဗျာ .. သူဌေး ..”

“အခု .. MTN ကိုမြတ်တင် ရဲ့ ကားကိုမောင်းသွားတာ ဘယ်သူ
လဲ မင်းသိလား ..”

“မသိဘူး သူဌေး .. ဒါပေမယ့် ဒရိုင်ဘာတော့မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့
ဒရိုင်ဘာကို ကျွန်တော်သိတယ် ..”

“ဒါဆို .. အဲဒီကောင်လေးကို စုံစမ်းပေးစမ်း ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“နာမည်နဲ့ တကွ ဘယ်လိုပတ်သက်မှုရှိသလဲဆိုတာ ..”

“စိတ်ချပါ သူဌေး၊ မနက်ဖြန်သိရပါစေမယ် ..”

အခန်း (၁၇)

“ဆောရီးကွာ .. ငါ မနက်ဖြန်ထိ မစောင့်နိုင်လို့ပါ ..”

“ရပါတယ် .. ဒါပေမယ့် တို့က ဒါအဓိကလိုချင်တာမဟုတ်ဘူး
ဘူး၊ ဘယ်လိုလဲ .. မင်းရအောင် ယူပေးနိုင်မလား ..”

ဦးဇေယျာ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ခဏကြာမှ ..

“အဲဒါ နောက်မှဆွေးနွေးမယ်လေ၊ အခု ပြီးသွားတဲ့အလုပ်အတွက်
ကျန်တာရှင်းလိုက် ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. ရှင်းမှာပါ ..”

တစ်ဖက်က လူနှစ်ယောက်က ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ကိုင်လာသည့်အိတ်
ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အထဲက ငါးထောင်တန်အုပ်
တွေ အထပ်လိုက်ထုတ်ယူပြီး အိတ်တစ်လုံးထည့်၏။

ပြီးတော့ ဦးဇေယျာ ဘက်ကို တိုးပေးလိုက်ပြီး ..

“မလွယ်မှန်းတော့ သိတယ် ကိုဇေယျာ၊ ကိုမြတ်တင် က လူညံစား
ဖို့ခက်တဲ့ လူမျိုး ..”

“အဟွန်း ..”

“ဒါက လွယ်လွယ်လေးပါ’ ဆိုသည့်အပြုနှင့် ဦးဇေယျာ က ခေါင်း

ညီတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ကြီးစားကြည့်ပါဦး၊ သူတို့ရဲ့ နေလောင်ခံ ဒေးခရင်(မ်) ထဲ နည်းပညာဖြင့်တယ်။ အဲဒီ ဖော်မြူလာကိုသာရရင် ခင်ဗျား ဒို့ထက် သုံးဆပဲ ..”

“အဲဒါလိုချင်ရင် ခင်ဗျားတို့ သူနဲ့ ညှိရမှာမဟုတ်ဘူး ..”

စကားသံနှင့်အတူ သူတို့ဘေးမှာပဲ ခုံဆွဲချလိုက်သည့်အရိပ်ကြောင့် လှည့်ကြည့်မိကြ၏။ ဦးဇေယျာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ပြီးမှ ခပ်တင်း တင်း ပြင်ဆင်ကာ ..

“ငါ့စီးပွားရေးအလုပ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးနေတာ ကိုကို ..”

“အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလား ..”

ကိုကို မဟုတ်သည့် ဆေး ရဲ့ မျက်နှာက ခပ်စူးစူးအကြည့်တို့ဖြင့် ရယ်မြူးရိပ်သမ်းနေကာ ..

“ခင်ဗျားပဲ ကျွန်တော့်ကို ခုတုံးလုပ်ပြီး အလွတ်ရုန်းသွားတာ၊ ကျွန်တော်သာ ပါးစပ်ပိတ်မထားရင် ..”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့ .. ငါတို့ အဲဒီကိစ္စနဲ့ မဆိုင်ဘူး ..”

“ဟုတ်လား .. ဒါဆို ဘာကိစ္စနဲ့လဲ၊ ခုန ကိုမြတ်တင် ဆိုတာ ကြားလိုက်ပါတယ် ..”

တစ်ဖက်က လူသုံးယောက်နှင့် ဦးဇေယျာ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေ ကြလျက်၊ ဦးဇေယျာ က ပိုက်ဆံထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သို့သော် ဆေး က သူ့ထက်ဦးကာ ..

“ဘာဖြစ်ဖြစ် .. ဒါ ကျွန်တော် တစ်ဝက်ရသင့်တယ် ..”

“ကိုကို ..”

ဦးဇေယျာ က အတင်းပြန်လုတော့မလို ဖြစ်လာကာ ဆေး ဖြည့်ချ ည့် ပိုက်ဆံထုပ်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်၍ ..

“မင်းကလည်း ဖအေရှေ့မှာတစ်မျိုး ကွယ်ရာမှာတစ်မျိုးလုပ်စား

ရွှေနဲ့မြသားဝပေးထား၍

နေတာလား ကိုကို ..”

“ဟွန်း ..”

“မင်း ငါ့ဆီက ဝေစုတောင်းတယ်ဆိုရင် မင်း ဘာကောင်ဖြစ်သွား ပြီလဲ တွေးမိရဲ့လား ..”

“တွေးမိတာပေါ့ ..”

ဆေး က ဖြေလိုက်ရင်း သူ့မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်ကာ ..

“ဒါပေမယ့် ဖေဖေ-မေးရင် ကျွန်တော်ကပြောစရာရှိတယ်၊ ဒါ သူ ဖြစ်စေချင်တဲ့ပုံစံပဲ ..”

“မင်းကို ထူးချွန်ထက်မြက်စေချင်တာကွ .. အသားထဲက လောက် ထွက်တဲ့နည်းတွေသုံးတတ်ဖို့မဟုတ်ဘူး ..”

“မလိုပါဘူး .. ကျွန်တော် မည့်ဘူးဆိုတာ သက်သေပြဖို့က လိုရင် ပဲ၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ..”

ပြောပြီးတာနှင့် ငါးထောင်တန်နှစ်အုပ်ကို သူ့ဘက်တွန်းပေးလိုက် ပြီး သုံးအုပ်ကို သူ့အိတ်ထဲထည့်လိုက်သည်။ ဦးဇေယျာ မျက်နှာပြီး တစ်ပြင်လုံး နီရဲ ခက်ထန်လာခဲ့ပြီး ..

“မင်းက ငါနဲ့ ပူးပေါင်းမယ်လို့ တရားဝင် ကြေညာလိုက်တာ လား ..”

“မကြေညာသေးဘူး၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်လောက်မှ လတ်စေ ချင် ဆရာတင်ပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ ..”

“ငါလက်စရှိလာဖို့က မင်းနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တာပါ၊ မင်း တစ်ထပ် ဆုံးဖြတ်တာလား ..”

“ဘာကိုလဲ ..”

“မင်းအဖေနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ ..”

“ဟွန်း .. ဟွန်း ..”

“ဖြစ်တော့ဖြစ်သင့်ပါတယ်၊ ငါ့ကိုက တုံးလွန်းလို့ မျက်စိထည့်

သွားတာ၊ ဥက္ကဋ္ဌ မင်းအပေါ်မှာ ဒီလောက်ခွဲခြားမောက်မာတာ မင်းဘက်
က ဖြစ်သင့်တာပဲ .. ငါကတော့ ..”

“ခင်ဗျားက စမောဆွဲပြီး သုံးမကုန်ဖြုန်းမကုန် ဖန်ဆင်းပြနေတာ
လေး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားလိုလူ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ဘယ်သူ့အပေါ်
မှာဖြစ်ဖြစ် သစ္စာထားမှာမဟုတ်ဘူး ..”

ဒီတိုင်း ပွဲကြည့်ပရိသတ်လုပ်နေကြသည့် ဟိုလူသုံးယောက်ရှေ့မှာ
ဦးဇေယျာ မျက်နှာသွေးစုတ်မရအောင် ဖြစ်နေခဲ့၏။ သူ သိထားသည့်
ကိုကို ဆိုသော လူရွယ်တစ်ယောက်က ဒီလိုလူစားမှန်းနည်းနည်းလေးမှ
စတွေးမိခဲ့တာ သူ့ အမှား ..။

ဖအေရှေ့မှာတော့ မခွတ်တတ်တဲ့ကြောင်လေးလို လက်သည်းဝက်
နေခဲ့တာ ဒီပုံစံဆိုတာ ထင်ရက်စရာမရှိ ..။

လူတစ်ယောက်က ဒီလောက်ထိ မျိုသိပ်ဟန်ဆောင်နိုင်သည်ဆို
လျှင် ကိုကို ပြောသလို သူကသာ ဆရာတင်ရမှာမျိုး ဖြစ်နေပြီမဟုတ်
ဘူးလား ..။ သို့သော် ..။

“မင်း ငါ့ထက် အသက်အများကြီး ငယ်ပါသေးတယ် ကိုကို ..
ဟွန်း .. ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ..”

“အသက်ကြီးလာရင် စမောဆွဲကြတယ်လို့ ပြောချင်တာလား ..
ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ဆိုင်ထဲက လူတစ်ချို့ လှည့်ကြည့်ကြ၏။ ဒီရယ်သံကြောင့် ဦးဇေယျာ
တန့်နဲ့ဒေါသတွေနှင့် အခံချိမခံသာဖြစ်နေခဲ့ရကာ ..။

“မင်းတို့သွားနှင့်တော့ နောက်ကိစ္စ နောက်မှပြောမယ် ..”

ဟိုလူတွေက ဆေး ကို ဖေစောင်းစောင်းကြည့်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်
သွားကြသည်။ ထိုအတူ ဆေး ကလည်း ထရပ်လိုက်လျှင် ..။

“နေဦးလေ .. မင်းနဲ့ငါ မပြီးသေးဘူး ..”

“ကျွန်တော်က ပြီးပြီ ..”

“ဘာ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ဆေး က ရယ်နေရင်း ထရပ်လိုက်ကာ ဖုန်းထုတ်ယူပြီး တစ်ယောက်
ယောက်ကိုခေါ်၏။ ထိုခေါ် သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားကြသည့် နှစ်ယောက်
၏ ခြေလှမ်းတွေ ကားနားရောက်ကာမှ တုံ့ရပ်သွားကြ၏။

ဦးဇေယျာ ရုတ်တရက် သတိမထားမိဘဲ ဆေး ရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေလို
သာ မော့ကြည့်နေမိ၏။

“ဦးမိုးကြီး နဲ့ ဦးမိုးကြည် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သူဌေးကို ပြောလိုက်စမ်း
ပါ။ ဒီလို လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေမှာ ဘောင်မရှိပေမယ့် ဘယ်လောက်
အန္တရာယ်များသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် အခု လက်တွေ့ပြမယ်လို့ ..”

“ကိုကို ..”

ဘယ်သူ့ကို ပြောနေကာမှန်းသိလိုက်သဖြင့် ဦးဇေယျာ ဆတ်ခနဲ
ထရပ်လိုက်ကာ..။

“မင်း ..”

ဆေး က သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ဖုန်းကိုင်သည့်လက်ကို ဆန့်ကျထား
လိုက်ကာ ..။

“ခင်ဗျား အလှည့်လာမှာ သိပ်ပူမနေ..”

ပြောပြီးမှ ဆိုင်ပြင်ကို လျှောက်ထွက်သွားကာ ဒီဘက်ကို ပြန်လှည့်
ကြည့်နေကြသည့် ဦးမိုးကြီး တို့နှင့် လှမ်းမြင်သာသည့်နေရာမှာ ရပ်တန့်
လိုက်ပြီး ..။

“စိတ်ဝင်စားရင် ဒီဖုန်းနဲ့ပါတ်ကို ပြန်ဆက်ဖို့ ပြောပြလိုက်
ပြောပြီးတာနှင့် ဖုန်းကိုပြန်သိမ်းလိုက်၏။ ဦးဇေယျာ မျက်လုံးများ
နာပျက်လျက် အနားရောက်လာကာ ..။

“ကိုကို မင်းက ဘာလဲ ..”

“လူဆိုးဖမ်းတဲ့သူ ..”

၁၂၈

“မင်း ဒီလိုတော့ နောက်ကျောကိုစားနဲ့ မထိုးနဲ့လေ၊ ငါက မင်း အပေါ်မှာ အများကြီးကောင်းခဲ့တာပါ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ဦးဇေယျာ မျက်လုံးကြီးပြူးနေအောင် စိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။ ကိုကို့ကို သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်လို ကြည့်နေမိကာ ..

“မင်း ဘယ်လိုလူလဲ ..”

“ခင်ဗျားလို မဟုတ်တာတော့ ယေချာတယ် ..”

ဦးဇေယျာ ဒီတိုင်းရပ်နေရင်း ကျန်ခဲ့၏။

တကယ်ကို သူ ဘာမှမသိ ..

အခန်း (၂၀)

“ညို .. ငါ မင်းနဲ့တွေ့မှဖြစ်မယ် ..”

“ငါ မအားသေးဘူး ..”

“မင်း ဒါတွေလုပ်ဖို့ကျတော့ အားနေတာပဲ ..”

“ဒါက .. ငါ့စီးပွားရေး ..”

“ညို ..”

“ပြော ..”

“မင်းရဲ့ စီးပွားက ငါ့ကိုကိုယ်စားပြုပြီးတော့လား ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ရယ်ပြန်ပြီ ဒီခွေးကောင်လေး ..

သူ့မှာသာ စိတ်တွေညစ်ရ ချောက်ချားရနှင့် သူကတော့ ..

“ကိုကို .. မင်း ငါပို့လိုက်တဲ့ ဗီဒီယိုဖွင့်ကြည့်ပြီးပြီလား ..”

“ကြည့်ပြီးလို့ ငါ မင်းနဲ့တွေ့ချင်တာပေါ့ ..”

“မင်း ငါနဲ့တွေ့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ ဗီဒီယိုကို မင်းရဲ့ လေးလေး

အချစ်ခင်မြတ်နိုးတွယ်တာရပါသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံ ပို့ပေးလိုက်ရင် ပြီးပြီ-

ဆေး ပြောတာကို နားထောင်ရင်း ခုလေးတင်ဖွင့်ကြည့်ထားပြီး

သည့် ဖုန်းဆီ သူ့အကြည့်တွေ ရောက်သွားခဲ့၏။ ဒီထဲမှာ ဆေး နဲ့ ဦးဇေယျာ တို့ လူစု ပြောဆိုပေးယူနေကြတာတွေပါသည်။ ဘယ်ကမုန်းမသိသည့် လူတွေလည်းပါနေကာ ..

“ငါဘာမှမသိတဲ့ကိစ္စတွေကို ငါ ရှင်းလိုက်သလိုလို ဝင်လုပ်ရမှာ လား ညီ .. ဒီလူတွေကိုတောင် ငါမသိဘဲနဲ့ .. ကျွတ် ..”

“မင်းက ဦးဇေယျာ ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ ဖော်ထုတ်လိုက်ရုံပဲ ကိုကို၊ မင်း ဒီလောက်လေးတောင် အဖြစ်မရှိဘူးလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဖြစ်မရှိလောက်ဘူး၊ ငါ အဲဒီလောက် သတ္တိ မကောင်းတာတော့ သေချာတယ် ..”

စူးစူးရဲရဲကြည့်တတ်သည့် ဦးဇေယျာ နှုတ်ကို ဆွဲအစေသော မျက် လုံးတွေ၊ ဒေါသတွေနဲ့ အမြဲတမ်း အပြစ်မြင်နေတတ်သော ဖေဖေရဲ့ အထင်တကြီးမရှိခဲ့သည့်အကြည့်တွေ၊ အပြောတွေ ..

ဒါတွေကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။

ပြဿနာရှင်းကြပြီဆိုလျှင် အားလုံးမျက်နှာစုံညီရှေ့မှာ သူမသိတဲ့ အကြောင်းအရာတွေပေါ်မှာ သူ တကယ်လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ ဘယ်လို အင်အားနဲ့ ဖြီးဖြန်းလိမ်ညာရမလဲ ..

ပြီးတော့ ညီ လုပ်ပုံက မိုက်ကြေးခွဲလိုက်တာတောင် ပါနေသေး သည်။ တရားခံပေါ်အောင် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ သူမသိပါ။ ဒါပေမယ့် သူ ဒီလောက်အဖြစ်မရှိဘူးဆိုတာ ဖေဖေက မသိဘဲနေမလား ..

“ညီ .. မင်း အဲဒီပိုက်ဆံကို တကယ်ယူသွားတာလား ..”

“ဘယ်ကမလဲ.. သူများဒေတာတွေခိုးပြီး အချောင်ကောင်းစား ချင်တဲ့ လူတွေဆီကလည်း ရဦးမှာ၊ သူတို့ ငါ့ကို ပူဇော်ပသမှုမပြုရင် ကုမ္ပဏီပြုတ်သွားတဲ့အထိ ငါ ဒုက္ခပေးလို့ရတာ သူတို့သိသွားပြီ ..”

“မင်းရဲ့ဝင်ငွေက မနည်းဘူးပဲ ညီ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ဒါပေမယ့် မင်းက ငါနဲ့တူနေတဲ့အတွက် အဲဒါတွေ ဆက်မလုပ် ပါနဲ့ ..”

“ငါ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ ဦးဇေယျာ နောက်ကို လိုက်ရတာ ငါ့အချိန်တွေကုန်တယ်၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ အားလုံး လက်ပေါ်ရောက်လာအောင် တစ်ယောက်တည်း လှုပ်ရှားလို့ မရဘူး၊ အဲဒီအတွက် အင်အားလိုတယ်၊ ဒါကြောင့် ငွေကုန်ခံရတယ် ..”

ပြောသွားတာအားလုံး သူ အနစ်နာခံခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မပါ။

“ငါ မပေးနိုင်ဆုံးအရာတွေ ဘာအတွက်ချခင်းနင်းခဲ့ရလဲသိလား၊ အဲဒါ မင်းအတွက်၊ မင်းက ငါနဲ့တူလို့ စိတ်ညစ်နေရသလို ငါနဲ့တူနေတဲ့ မင်းက ငတ်းဖြစ်နေတဲ့အတွက် ငါ့ဘက်မှာလည်း အောက်တပဲ၊ အား လုံးကို ငါ အနိုင်နဲ့ ပိုင်းနိုင်တဲ့အချိန်မှာ ငွေက ငါ့အတွက်ဖြစ်လာတာ ဘာလို့ လက်လွတ်ခံရမှာလဲ ..”

“အေးပါ .. ရတာကိုယူပါ နောက်ထပ်ပြီး ..”

“ဒီလိုငွေရဖို့ ငါ ကြံစည်ဖန်တီးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ လုပ်စရာရှိ တာ လုပ်နေရင်းနဲ့ ရလာခဲ့တဲ့ အခွင့်အရေး၊ အဲဒီတော့ မင်း အဲဒီမှာ ကြောက်ချေးပါပြီး ဒူးချင်းရိုက်နေရင် ရှင်းချင်မှရှင်း၊ ငါ့ကို ဟိုလိုလုပ် ပါ၊ ဒီလိုလုပ်ပါတွေ လာမပွားနဲ့ ..”

“ညီ .. နေဦး ..”

“နေတယ် .. ပြော ..”

“ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား၊ ဟုတ်ပါတယ် .. ငါက တုံးပါ တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဖေဖေနဲ့ ငါ့ကိစ္စတွေကို မင်း မကူညီပါနဲ့ ..”

“ဘယ်လို ..”

“ဒီလိုလေကွာ .. မင်းက ငါ့အစား ကြားဝင်ဖြေရှင်းပေးသ့် မင်း လုပ်သွားတဲ့ လုပ်ကွက်တွေက ငါ့ကာရိုက်တာနဲ့ တခြားပါကြီးဖြစ်နေ

တာ၊ နောက်ဆိုရင် မင်း မသိစေချင်တာတွေ ဖေဖေ သူ့ဟာသူ ရိပ်မိ သွားနိုင်တယ်၊ ပြီးမှ ငါက ပြောပြလိုက်တာလားဆိုပြီး မင်း သါ့ကိုတင်း မနေနဲ့ ..

“ဒါကျတော့ မင်းက ကြိုတင်ယောက်နိုးတွေတောင် ထုတ်လို့ ပါလား၊ ငါ ဖော်ထုတ်လိုက်တဲ့ အမှန်တရားတစ်ခုကြောင့် မင်း တော်တော် ဖျားသွားတာပဲ ..”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဟုတ်တယ် ညီ .. ဒီကိစ္စ ငါက မရှင်းတော့ ဘူးဆိုရင်လည်း ဒီနေ့ မနက်ဖြန် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဖေဖေနားထံ ရောက် လာမှာပဲ၊ ဦးဖေ ကလည်း ငါ့ကို ခပ်တုံးတုံးကောင်လို့ထင်ထားတာဆို တော့ သူ အငိုက်မိသွားတဲ့ကိစ္စမှာ ဘယ်လိုမှ သင်္ကာမှာမဟုတ်ဘူး။ အနည်းဆုံး ဖေဖေနဲ့ ငါ့ကို တို့ထောင်ပေးတော့မှာ ..”

“ဒါတွေလည်း ကြိုပူနေတာပဲလား ..”

“မဟုတ်ဘူး ဖြစ်ကိုဖြစ်လာမှာ၊ ငါ မင်းလို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရတဲ့ သတ္တိမရှိဘူး ညီ၊ အတိုက်အခံပြောကြကြေးဆို ငါ့ပဲ အမြဲတမ်းကျန်ခဲ့ ရတာ ..”

“အဲ့ဒီတော့ ရှေ့မှာ အမြဲတမ်းချောနေအောင် မင်းရဲ့လျှာတွေကို လီဗာတပ်ထားလိုက် ..”

လီဗာဆိုတာမှ ညီ ကို ကျေးဇူးတင်စရာတစ်ခုအဖြစ် သတိရမိသည်။ သူ ကားမောင်းတတ်ခဲ့တာ ညီ ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဦးသူ က ကုမ္ပဏီက ကားကို တစ်ခါတစ်လေ အိမ်မှာ သိမ်းတတ်သည်။

အဲ့ဒီလို တစ်ခါတစ်လေတိုင်းမှာ ညီ က ခိုးမောင်း၏။ ခုနစ်တန်း ကျောင်းသားအရွယ်တည်းက ဝပ်စ်ရှော့မှာ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားသွားနေခဲ့ သည့် ညီ က မတောက်တခေါက်တော့ မောင်းတတ်နေခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ညီ က ကုမ္ပဏီကကားကို ခိုးမောင်းတော့ သူ့ကိုပါ ခေါ်သည်။ သန်းခေါင်ကျော်အချိန်တွေမှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကား

ခိုးမောင်းရင်း မောင်းတတ်နေခဲ့တာ ရယ်စရာတော့ ကောင်းသား ..။

အရွယ်ရောက်စတည်းက ညီ က လူအများကြားမှာ ကျင်လည်ခဲ့ တာဖြစ်ကာ ကျောင်းမှာလည်း စာတော်သူမို့ ဆရာ၊ ဆရာမတိုင်း ညီ တို့ ချစ်ကြသည်။

သူကတော့ ‘အကြီးကောင်က အေးတယ်’ ဆိုသည့်ဂုဏ်သတင်း အဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်ပံ့ပိုးမှုဆိုတာ သူ့အပေါ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ မထင် ..။

သူ့အတွက်က ညီ ကို တော်သည်တတ်သည်လို့ လူတွေပြောနေ လည်း ညီ အပေါ်မှာ မနာလိုဖြစ်ဖွယ်မရှိပါ။ တစ်ခါတစ်လေမှာ ညီ အရိပ်ကြောင့် သူ့အတွက် အေးချမ်းခဲ့ရတာတွေတောင် ရှိတတ်သေးသည်။

ထိုအခါတွေမှာ ညီလေး က ငါ့လိုမဟုတ်တာတော်သေးသည်လို့ တောင် တွေးပူမိခဲ့ဖူးပါသည်။ ကွာဟမှုများစွာနှင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မှာ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်တိုင်ထူထောင်ဖို့သာ ကြိုးစားခဲ့သော ဆေးသားညီ နှင့် ကိုယ့်အတွက် အခိုင်ကောင်းတစ်ခု မဖြစ်စေလိုအပ်နေပြီလို့ တွက် ရင်း ပူလောင်နေတတ်ခဲ့သော တင်ကိုကို က ဘယ်နေရာမှာမှ မတူ ..။ သို့သော် ..။

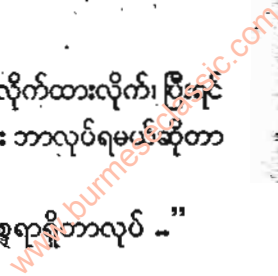

အခန်း (၂၁)

“လာပြီ .. ငါ အခုလာပြီ .. မျက်ခြေမပြတ်စေနဲ့ ..”
 ဖုန်းပြောရင်း လှေကားထိပ်ရောက်နေကာမှ ချက်ချင်းပြန်လှည့်
 လိုက်လျှင် ..
 “အ ..”
 “ဆောရီး ..”
 စစ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကိုကို ရယ် ..
 ဒီတစ်ခါလည်း လူကို ဆောရီးလုပ်ပြီး လစ်ပြေးတော့မည့်ပုံ ..
 “ရှင် ဒါတော့ လွန်သွားပြီ ..”
 “ဟဲ့...”
 အင်္ကျီခါးစကို အငမ်းမရ ဖမ်းဆုပ်ဆွဲလိုက်သဖြင့် လှေကားပေါ်
 ချတော့မည့် ခြေထောက်က လူနောက်ပြန်ပါပြီး ယိမ်းယိုင်သွား၏။
 “မင်း ဘာလုပ်တာလဲ ..”
 “ဪ .. ရှင်က ပြန်မေးတယ် ဟုတ်လား၊ ဒီက ..”
 “ဖယ်စမ်းပါ ..”
 သူမပြောတာကို နားမထောင်အားပေ ..။ ထို့ကြောင့် လက်ကို ခပ်

ရွှေနဲ့ မြသား ဂဟေထား၍

ဆတ်ဆတ်ခါချပစ်လိုက်ပြီး လှေကားထစ်တွေအတိုင်း ပြန်ပြေးဆင်းခဲ့၏။
 လှေကားကို ပြောင်းပြန်ဆင်းတာတောင် တစ်ချက်မှမယိုင်နဲ့ဘဲ
 ပြေးသွားပုံကြောင့် စစ် တအံ့တဩကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဘယ်လောက်တောင်
 ပြေးကျင့်ပါနေတဲ့ ခြေထောက်တွေလဲ ...။
 အပြင်မှာတွေ့ရတာ ကိုကို ဆိုတဲ့လူ ပုံစံတစ်မျိုးပါလို့ ပြန်ပြောပြ
 တော့ မေမေက နားလည်ပေးနေသေးသည်။
 “မိဘမဲ့ နေလာခဲ့ရတဲ့ ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်က အများကြီး
 ပျက်စီးနိုင်တာပဲ သမီး၊ သူ့အဖေရှေ့မှာ ရိုရိုကုပ်ကုပ်လေး ပြန်နေနိုင်
 တာ လိမ္မာတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ သူ့အပြင်မှာ ဘယ်လောက်ဆိုးခဲ့ဆိုးခဲ့
 မိဘကို လေးစားရိုသေရမှန်းသိနေတဲ့အတွက် ဒီကလေး ဘယ်လိုမှ
 လူဆိုးမဖြစ်ဘူး ..” တဲ့ ..။
 သူမကတော့ မထင်ပါ။
 ဖအေ ရှေ့မှာ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လိုနေပေမယ့် အပြင်မှာဆို
 ကိုကို ဆိုတဲ့လူလို့ထင်စရာတောင်မရှိ။ သူ့ဘယ်လောက်ပဲ ပြောင်းလဲပါ
 စေ သူ့အဖေ ကွယ်ရာမှာမို့ ငယ်ကျွင့်အတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေ
 တယ်ပဲထား။ ကိုယ့်ကို မသိသလိုနေတာ ကောင်းသလား ..။
 သူသာ ပြောပြတိုင်ပင်မယ်ဆို ဒီက ပြေးတိုင်ပြောမှာတဲ့လား ..
 ဆေး ကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့တိုက်မိပြီး လက်လွတ်သွားခဲ့
 ရသည့် အခွင့်အရေးအတွက် တက်တခေါက်ခေါက်ဖြစ်နေခဲ့လျက် ..
 “တော်တော်ရှုပ်တဲ့ မိန်းမ ..”
 “ကိုဆေး ဘာတွေတင်းနေတာလဲ ..”
 “ထားလိုက်ပါကွာ .. မင်း အဲဒီကိစ္စ ဆက်လိုက်ထားလိုက်၊ ပြီးနင်
 မောင်ဝင်း ကို ဘာန်မှာပိုက်ဆံသွားထုတ်ခိုင်းပြီး ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ
 မင်းသိတယ်နော် ..”
 “သိတယ် .. ဆရာသမား အေးဆေးလုပ်စွဲရာရှိဘာလုပ် ..”

“အေး ..”

တက္ကစီတာအပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်တော့လည်း တက်ခေါက်မိကာ ..

“စထရင်းဟိုတယ်ဇ်ကို မောင်းဗျာ ..”

ထိုစဉ် ဖုန်းဝင်လာခဲ့ပြီး ..

“ညီညီ .. မင်းလွှဲလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံ ဒေါ်လေးတို့ ခုထိမထုတ်ရသေး

ဘူး ..”

“ထုတ်ချင်တဲ့အချိန် သွားထုတ်ပေါ့ ဒေါ်လေးရာ ..”

“အဲဒါက ..”

“ထပ်မကောင်းနဲ့ဦး၊ ခုကစပြီး တစ်လအတွင်း မလွှဲနိုင်သေးဘူး၊ အလုပ်လုပ်စရာရှိသေးလို့ ..”

“ဟဲ့ .. အောင်မယ်လေးဟယ် .. ပြောသွားလိုက်တာ တစ်သက်လုံး ခုမှပဲ ငွေလေး သုံးသိန်းလွှဲတာကို ..”

“ခုမှလွှဲလို့ မလိုချင်လည်း နေလေ .. ဒီမှာ အာရုံနောက်နေတာ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. ရှင်ပဲ နောက်စရာတွေရှိတာပါ။ အခု ငါက ဘဏ်မှာ ရောက်နေတာ၊ ပိုက်ဆံမထုတ်ရသေးတာက ဒေါ်နုနုရီနဲ့ ဒေါ်နုရီ နာမည် မတူလို့တဲ့ ..”

“ဘာ!..”

“မင်းက လွှဲလိုက်တာ ဒေါ်နုနုရီ ဖြစ်နေတယ်၊ မှတ်ပုံတင်ထဲမှာ က ဒေါ်နုရီ လေ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ဒေါ်နုရီ ပဲ ပြောလိုက်တာကို .. ကျွတ် ..”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ .. မှတ်ပုံတင်နံပါတ်လည်း အတူတူပဲ၊ ဒီမျက်နှာ အချောအလှကလည်း မှတ်ပုံတင်ထဲမှာနဲ့ ဘာမှမကွာပါဘူး .. အဲဒါကို လူကြီးငုတ်တုတ်ထားပြီး ဖုန်းတွေဆက်နေတာ မပြီးတော့ဘူး ..”

“ကျွန်တော်ကလည်း ဘဏ်ကိစ္စတွေ လုပ်မပေးနိုင်သေးဘူး ..”
ပြောရလျှင် ငွေလွှဲတာ အပ်တာတွေကို သူဘာမှလုပ်ခဲ့တာမဟုတ်၊

ရွှေနဲ့မြသား ဂဟေထားချိ

ဖုန်းဆက်ဖြေရှင်းမယ်ဆိုရင်တောင် မောင်ဝင်း နဲ့ ဒီကိစ္စကို လောလော ဆယ် မပြောအားသေးပေ ..။

“ခက်တော့တာပဲ ဒီနေ့ အချိန်လည်းမရှိတော့ဘူး၊ နောက်နေ့မှ ထုတ်တော့ ဒေါ်လေးရာ .. ပိုက်ဆံလွှဲခိုင်းထားတဲ့ကောင်က ခု မအား သေးဘူး ..”

“ဖုန်းလေးတစ်ချက်ပဲ ဆက်ရုံပဲဟာ ..”

“အဲဒါတွေ ဘဏ်က လုပ်နေတယ်မို့လား .. မောင်ဝင်း ကို ပြန် စုံစမ်းပါလိမ့်မယ် ..”

“အဲဒီ မောင်ဝင်း ကိုက နှစ်လုံးပြောမိတာဆိုရင် ဒေါ်လေး ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ၊ တကယ်ပါပဲ တစ်လုံးနဲ့ နှစ်လုံးပဲ မှားရတယ်လို့၊ ဘဏ်ထဲ စာရေးမတွေ့ မှားတာဆိုရင်တော့ ဒီကောင်မလေးတွေ အလုံးကွဲအောင် သေချာကြည့်ကြပါလို့ ပြောပြောပစ်ဦးမယ် ..”

ဒေါ်လေး မကျေမနပ်ပြောနေသံကြောင့် စိတ်ညစ်နေရင်း ရယ်ချင် သွား၏။ ဒါပေမယ့်သူ မရယ်ဖြစ်လိုက်ဘဲ နောက်ထပ်ဝင်လာသည့် အမည် မသိဖုန်းကို နားထောင်လိုက်ရသည်။

“ဟလို ..”

“ငါ .. မိုးကြီး ပဲ ..”

“အဲဒီတော့ ..”

“မင်းနဲ့ ဒီည ကိုးနာရီ ဟိုဆိုင်မှာပဲ ဆုံမယ် ..”

“ဘာကိစ္စနဲ့လဲ ..”

“လျှောက်ပေးမနေနဲ့ ကိုကို၊ ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ မင်း သိတယ်ပဲ”

“သိသိ မသိသိ ခင်ဗျားတို့ တွေ့ချင်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ထံ မတွေ့ချင်ဘူးဖြစ်နေတာ၊ မတတ်နိုင်ဘူး ..”

“ကောင်လေး မင်း လိုချင်တာ ပေးဖို့အတွက် ငါတို့တလာမှာ နော် ..”

“ဘာကြောင့် ပေးရတယ်ဆိုတာ ထည့်ပြောစမ်းပါ။ ကျုပ်က သူ
ထောင်းစားမဟုတ်ဘူး ..”

“ဟုတ်ပြီ .. မင်း ဘယ်အချိန်အားမလဲ ..”

“ပြီးရင် မက်ဆေ့ရိုလို့လိုက်မယ် ..”

“မင်းဘက်က ပေးသင့်လုပ်သင့်တာတွေအားလုံး အတိအကျပါလာ
ဖို့လိုတယ်နော် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“မင်း ဘာရယ်တာလဲ ..”

“ကျုပ်ဘဝမှာ အလကားဘယ်သူ့ကိုမှ အကျိုးဆောင်မပေးဘူး..”
တစ်ဖက်က အသံတိတ်သွားသည်။

“စာရွက်စာတမ်း သက်သေပစ္စည်းအတွက်ဆိုရင် နှစ်ဖက်ညှိနှိုင်း
ရေး၊ နှုတ်ကတိဆိုရင် နှစ်ဆ ..”

“ဘာ...”

“အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် ညှိလို့ရပြီ ..”

ဖုန်းချလိုက်ပြီး သူ ရယ်မိသည်။ ပြီးတော့ ကိုကို့ မျက်နှာကို မြင်
ယောင်မိ၏။

“မင်းရဲ့ စီးပွားရေးက ငါ့ကို ကိုယ်စားပြုပြီးတော့လား ..” တဲ့..။

မင်းအတွက်လုပ်ခဲ့တာပဲ ကိုကို့ .. မင်း ပါနေရတာ စိတ်တော့
မကောင်းပါဘူး ..။

အခန်း (၂၂)

“ကျွတ် .. ဒီကောင် ဘာလုပ်တာလဲ ..”

ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း ဘယ်လိုတွေးတွေးအဖြေရှာလို့
မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ နာရီကိုမော့ကြည့်ပြီးမှ လက်ကနာရီကို ပင့်ကြည့်
မိပြန်၏။

ဖုန်းဆီ ပြန်သွားပြီး ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ တစ်ချက်နှိပ်လိုက်
ပြီး ..။

“ကိုကို မရောက်သေးဘူးလား ..”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး မရောက်သေးဘူး ..”

ဖုန်းကို ဝှက်ခနဲချပစ်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်၍ လမ်း
လျှောက်ခြင်းကို တစ်ကပြန်စ၏။ ပြီးတော့ ဦးကောင်းခံ ပြောတာတွေ
ကို ကြားယောင်နေမိ၏။

“ကျုပ် သေချာမှ ဆက်တာပါ။ သူ့ကိုယ်သူ ဆေးသားကို လှုံ့ခံလှ
ပြီး မျက်နှာတစ်ဖက်ဖွင့်ထားတာ ခင်ဗျားရဲ့ သား တင်လိုက်ပဲ ..”

“သူက မိဘမဲ့ဘဝနဲ့ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်လာဖောင် သူ့အာသူးကို
ခဲ့တာ။ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် မလုပ်ရတာမရှိဘူး .. ဒီအရွယ်ကျမှ ခင်ဗျား

ဆီ ရောက်လာတာဆိုတော့ သူ့အကျင့်တွေကို ရုတ်တရက် မပြင်နိုင်ဘူးလေ ..

“ခင်ဗျားသားက ဖအေရှေ့မှာ တစ်မျိုး၊ ကွယ်ရာမှာတစ်မျိုး လှုပ်ရှားနေတာ ..

“သူများမိသားစုကိစ္စမှာ ဝင်မပါသင့်ပေမယ့် ဆက်စပ်မှုတွေအရ ပြောရရင် ခင်ဗျားက အရမ်းဖိနှိပ်လွန်းတော့ တစ်ဖက်မှာ ထွက်ပေါက် ရှာတာမျိုး ပြစ်လိမ့်မယ် ကိုမြတ်တင်၊ သူ ငွေအရမ်းလိုနေတာ အမှန်ပဲ.. ဒီဝိုင်းဆို သူ ရလည်း ရနေတာပဲ ..”

“ကျုပ် စိုးရိမ်တာ ‘ယမဟာ’ ကုမ္ပဏီနဲ့ သူ ပတ်သက်နေတယ်။ အဲဒီက ညီအစ်ကိုသုံးယောက်က စီးပွားရေးမှာ အောင်မြင်သလောက် ပါတနာဆိုတာကိုလည်း အလေးထားတာမဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်လာရင် ခင်ဗျား ထိခိုက်နိုင်တယ်နော် ..”

“ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်နဲ့ ဆက်ငြိလာဖို့မရှိရင် ပြီးခဲ့တာတွေကို ထားလိုက်နိုင်ပါတယ်။ သူက ခင်ဗျားရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်နေတာကိုး။ ခုချိန်ထိ သူ လှုပ်ရှားနေတာ ခင်ဗျားနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူးလို့လည်း ယုံကြည်ပါတယ် ..” တဲ့ ..။

ကိုယ်နဲ့ သက်ဆိုင်သည်လို့သာ ထင်ဖွယ်ရှိလာလျှင် ဦးကောင်းစံ လိုလုက အခင်မင်ပျက်ရမှာကိုလည်း ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ပေ။

သူကလည်း ဒီအတွက်တော့ ဂရုမစိုက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်မွေးထားသည့်သားက ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပြန်ပေးသည်ဆိုတဲ့ ရာဇဝင်တော့ အတွင် မခံနိုင် ..။

ပြီးတော့ ကိုကိုကို ဒီလိုပြောင်းလဲနိုင်သည့် လူမျိုးလို့ သူ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်သေးပေ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကာရိုက်တာက ဒီနားနဲ့ ဟိုနားလေး အရောက်မှာ ဒီလောက်ထိ ခြားနားသွားနိုင်ပါ့မလား ..။

ကိုကို မျက်လုံးတွေကို ပြန်စဉ်းစားရင်း ခေါင်းသာခါနေမိတော့

သည်။ တုံ့ပြန်ရင်ဆိုင်နိုင်ခြင်းမရှိသော ကိုကိုရဲ့ အလင်းမျှော့ချက်ဝန်းတွေမှာ ဟန်ဆောင်ခြင်းလုံးဝမရှိတာ သူ သိနေသည်။

ဒီလို ဒိတ်ဒိတ်ကျလုပ်ငန်းရှင်သူဌေးကြီးတွေကို စိန်ခေါ်ရန်စဉ်းစားပွားရှာရလောက်အောင် ကိုကို ကျင်ခြေလည်ပါသည်ဆိုတာ မပြစ်နိုင်..

“ဟလို ..”

“ဇွေး .. ကိုယ်ပါ ..”

“အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် .. ဒီအချိန် မဆက်စပူး ..”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး .. မင့်သား အိမ်မှာရှိနေလား ..”

“မရှိဘူးလေ .. အစ်ကို ထွက်သွားပြီး သူလည်း လိုက်တာပဲ။ နေ့တိုင်း ဒီလိုပဲဟာ ..။ အခုကုမ္ပဏီကို မရောက်သေးလို့လား ..”

“အေး .. ဒါပဲနော်၊ စိတ်မပူပါနဲ့ .. သူ့ကို ခေးစရာရှိလို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ..”

ဖုန်းချလိုက်ပြီးမှ စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောင်ဖြစ်ကျန်ရစ်၏။ မပြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်နေရင်း စိတ်ပူလာခဲ့သည်။ ဒီကောင်လေး နေ့တိုင်းဒီလိုပဲလား ..။

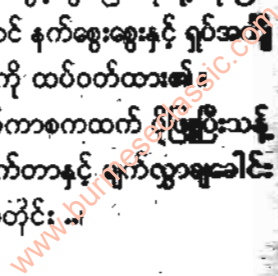
လိုအပ်မှ ခေါ်တွေ့ခဲ့မိသည့် ကိုယ့်ရဲ့ အမှတ်တမဲ့နေခဲ့ခြင်းတွေကိုပဲ အပြစ်တင်ရတော့မလိုလို ..။

ထိုစဉ် ဖုန်းဝင်လာကာ ...

“သူဌေး .. အစ်ကိုလေး ရောက်လာပါပြီ ..”

ဦးမြတ်တင် ဖုန်းချလိုက်တာနှင့် တံခါးပွင့်သွားပြီး ကိုကို ကို မြင်လိုက်ရ၏။ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ ရှားရင့်ရောင် နက်ရွေးရွေးနှင့် ရုပ်အင်္ကျီအနီကို ဝတ်ထားကာ ကုတ်အင်္ကျီအနက်ကို ထပ်ဝတ်ထား၏။

ချောမွန်နေသည့် မျက်နှာက ရောက်ကာစကထက် ပိုဖြူပြီးသန်ခန့်နေတော့သည်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရှေ့ရောက်တာနှင့် ရှက်ရွာချခေါင်းငုံ့သွားတတ်သည့်ပုံစံကတော့ အရင်ကအတိုင်း ..။

“ဖေဖေ .. ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တယ်ဆိုလို့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. မင်း ဒီကိုမလာခင် ဘယ်မှာ ဘာဝင်ခင်လုပ်နေတာလဲ ..”

ဟင် ..

ကိုကို ဖျတ်ခနဲမော့လာပြီးမှ ပြန်ငုံ့သွား၏။ ဘယ်မှာဘာဝင်ခင်လုပ်နေသလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းအရ သူ အမြဲတမ်းဖြစ်နေသည်လို့ ဖေဖေ ခြောလိုက်တာလား ..။

“ဟေ့ .. မေးနေတာကိုဖြေစမ်း ..”

“မ .. မသွားပါဘူး .. ဒီနေ့ မေမေ မွေးနေ့ဆိုလို့ အပြန်ကျလက်ဆောင်ပေးချင်တာနဲ့ ဈေးဝင်လိုက်တာပါ ..”

ဦးမြတ်တင် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ဟုတ်သည်ပဲ .. ဒီနေ့ နွေး ရဲ့ မွေးနေ့ ..။

ကိုယ့်မွေးနေ့ကိုလည်း နွေး က ပြောမှ သတိရတတ်တာ၊ နွေးရဲ့ မွေးနေ့တိုလည်း သူ ဘယ်တော့မှ သတိမရခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့် ညရုတ်နာရီ ကိုးနာရီကျမှသာ လင်မယားအတူထွက်ပြီး အပြင်မှာ စားသောက်လည်ပတ်ဖြစ်ကြသည်။ ကားတစ်စီးနဲ့ ဟိုဝင်ဒီဝင်နှင့် ဒီလိုပဲ လျှောက်ပတ်မောင်းရင်း မွေးနေ့မှာ အမှတ်တရဖြစ်စေခဲ့ရတာ သူ့ဘက်က ပျက်ကွက်မှုဖြစ်၏။

ထို့ပြင် နောက်နေ့ကျမှ မွေးနေ့လက်ဆောင်ဆိုတာလေး နွေး လက်ထဲကို ထည့်ပေးဖြစ်ခဲ့၏။

ဒီနှစ်လည်း ဒီတိုင်းပဲ ဖြစ်တော့မှာမို့ ..။

“မွေးနေ့လက်ဆောင် ဘာဝယ်ခဲ့သလဲ ..”

လက်ဆောင်ကို မြင်ချင်တာမဟုတ်ဘဲ သူ့ကို မယုံကြည်လို့ မေးခွန်းကိုလိုက်လို့ သိသည်။ ထို့ကြောင့် အိတ်ထဲက ဘူးလေးကို ထုတ်ယူပြီး လက်ဝါးပေါ်တင်ပြလိုက်၏။

“ရင်ထိုးလေးပါ .. ရွှေ့ဆိုင်က ရွေးပြီး ဝယ်လာခဲ့တာ ..”

ဦးမြတ်တင် က စားပွဲနောက်ကိုလျှောက်ထွက်သွားပြီး ခုံမှာ အထူအနထိုင်လိုက်၏။ ပြီးမှ ..

“ဆေးသားညှီ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ..”

“ဟင်!..”

ဒီတစ်ခါ နှုတ်မှ အလန်တကြားထွက်သွားကာ မျက်လုံးတွေဝါဝိုင်းသွားခဲ့၏။

“မင်း ဒီနာမည်နဲ့ လှုပ်ရှားနေတာတွေ ငါ အားလုံးသိတယ်ဆိုရင် ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ မင်း ရ ဝန်ခံမလား ..”

“ကျွန်တော် .. ဟို ..”

“တိတ်စမ်း ..”

“ဘုန်း!..”

စားပွဲကို ပုတ်ချလိုက်သံမှာ ကိုကို တစ်ကိုယ်လုံးပါ တုန်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဦးမြတ်တင် က ကိုကို မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်နေတာ..။

“တစ်ခုပဲ တွေးစရာရှိတယ်၊ မင်းကို ငါက အသုံးမကျဘူးပြောလို့ ဖြတ်စား လာဘ်စားနည်းတွေ တတ်အောင် လေ့ကျင့်နေတာလား ..”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ ..”

“မဟုတ်ရင်ဘာလဲ .. ပြော၊ မင်း မျက်လုံးထဲက အသုံးမကျတဲ့ မြစ်စိ ကျပ်ချောင်းချောင်းပုံစံတွေက တမင်လုပ်ယူထားတာလား၊ ဆေးသားညှီနာမည်နဲ့ လှုပ်ရှားတာတွေက ဟန်ဆောင်နေတာလား ..”

သွားပြီ .. သူ ဘယ်လိုမှ ဖြေရှင်းဖို့ လွယ်ကူမှာမဟုတ်သော မေးခွန်းတွေနှင့် ချောင်ပိတ်မိခဲ့ပြီ ..။ ဖုန်းထဲက ဝီဒီယိုမှာတော့ ညီ သူ့လိုယ်သူကိုကို အဖြစ်နဲ့ ရှိနေခဲ့တာပဲ ..။

ဒါဆို .. ဦးဇေယျာ နဲ့ ကိစ္စကို ဖေဖေ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူးလား..။

“တင်ကိုကို ..”

“ခင်ဗျာ ..”

“ငါက မေးရင်ဖြေမှ ကြိုက်တာနော် ..”

“ကျ .. ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ ..”

“ဘာကိုမဟုတ်တာလဲ ..”

“ဟို .. အဲဒါ .. ဖေဖေ ပြောတဲ့ဟာ ..”

“တောက် ...”

“ဒါပေမယ့် ..”

“ကိုကို .. မင်း .. မင်း ငါ့ကို အရူးလုပ်နေတာလား ..”

ဦးမြတ်တင် နေရာမှ ထရပ်လိုက်တာနှင့် ကိုကို ပျာယံပျာယာနှင့် နောက်ကို ခြေလှမ်းဆုတ်မိကာ ..

“ကျွန်တော် ဖေဖေကို မညှာပါဘူး၊ ဒါ .. ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဒေါ်လေးတို့နဲ့ နေတုန်းက ..”

ပြောလိုက်စမ်း ကိုကို၊ အဆင်ပြေပြေ ပြောနိုင်အောင်ပြော ..၊ မင်းတို့ အတူတူနေတုန်းက ဆေး ဘာတွေလုပ်နေခဲ့သလဲ၊ အခု ဘာတွေလုပ်နေ နိုင်သလဲ ..။

နှစ်ယောက်ပေါင်းစပ်လို့ရအောင် ပြီးဖြစ်နိုင်မှ မင်းရမယ် ..။ လုပ် လိုက်တော့ ..။

ခြောက်သွေ့နေသည့် အာခေါင်က တံတွေးမျိုချတာနှင့် နာကျင် သွားခဲ့၏။ ပြဿနာက ‘အဲဒါလည်း ဖေဖေ သားပါပဲ’ လို့ ပြောလိုက် ရင် ပြီးမှာပေမယ့် ..။

“မင်း ဖွင့်ပြောလိုက်လို့ကတော့ မင်းရင်ဆိုင်ရမယ့် ပြဿနာတွေ ထက် ဆယ်ဆ ..”

ညှို့ မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ ချွေးပြန်လာ၏။

“ဆက်ပြောလေ .. မင်းက ရူးတာလား၊ ငါက ရူးနေတာလား၊ မင်းပြောတာတွေကို နားထောင်မယ် ..”

ဦးမြတ်တင် က သူ့ကို မပြတ်အကဲခတ်နေရင်း မေးခွန်းထောက်၏။

“ဒီ .. ဒီလိုပါ ဖေဖေ .. ကျွန်တော်တို့ ဒေါ်လေး .. အဲ .. ကျွန်တော် ဒေါ်လေးတို့နဲ့ နေတော့ သူတို့ကလည်း မပြေလည်တာနဲ့ ..”

ပြောနေတုန်းမှာ ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ဦးမြတ်တင် နားထောင်လိုက်၏။

“သူဌေးနာမည်နဲ့ ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ် ရောက်လာလို့ပါ၊ အခု လာပို့ရမလား အမိန့်ရှိပါရှင် ..”

“ဝင်လာခဲ့ ..”

အပြင်က စာရေးမလေး လာပို့သွားတော့ ပါဆယ်ထုပ်ဆိုတာက ရွှေဘူးလောက်ပဲရှိတာ ဦးမြတ်တင် က ချက်ချင်းဖွင့်လိုက်၏။

ကိုကို လည်း ဘူးဆီကို အာရုံရောက်သွားကာ ထိတ်လန့်စိတ်တို့ အနည်းအကျဉ်းလျော့သွားခဲ့၏။ သို့သော် အထဲက ထွက်လာသည့် စတစ်

လေးတစ်ခုကို မြင်လိုက်တာနှင့် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်မိလျက် ..။ ဒါ .. ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ ..။

ကိုယ့်ဆီကို လာသည့်ပစ္စည်းလည်းမဟုတ်ဘဲနှင့် စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“ရော .. ကွန်ပျူတာမှာ သွားချိတ်လိုက် ..”

ခေါင်းညိတ်ရင်း ပစ်ချပေးသည့် စတစ်ကို ကောက်ယူကာ ကွန်ပျူတာ မှာ သွားတပ်လိုက်ပြီး ..။

“ဘာတွေမှန်းမသိဘူး .. ပြဿနာတွေတစ်ခုပြီးတစ်ခု လာနေတယ် တောက် ..”

ဦးမြတ်တင် ခုံမှာဆောင့်ခနဲပြန်ထိုင်ချလိုက်ကာ မော်နီတာဆီကို စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။

ပေါ်လာသည့် ပုံရိပ်များကို မြင်လိုက်ရလျှင် ..။

“ဟာ!...”

ကိုကို ဟာခနဲဖြစ်သွားကာ ဦးမြတ်တင် ကိုယ်ကြီး ကောင့်မတ် သွား

၏။ ပြီးတော့ ခေါ်နီတာပေါ်က သူ့ရဲ့ပုံတူကို စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ဦးဇေယျာ နဲ့ ဆေး ..။

ဒါပေမယ့် ဖေဖေကတော့ သေချာပေါက် ကိုကို လို့ တွက်သွား
မည်သာ ..။

“ကဲ .. မင်း ဘာပြောမလဲ ..”

ကိုကို ခေါင်းကို မိုးကြိုးခွင်းလေသည်။ သူ့ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ အမှန်
အတိုင်းပြောလို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်တာကို သိနေပေမယ့် စူးရဲသည့် ဖေဖေ
မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုလိမ်ညာပြောရမှန်းလည်း မသိ ..။

“မင်း ငါ့ကားကို ဖျက်ဆီးပြီး တစ်ခါလက်စွမ်းပြခဲ့တယ်၊ ခုထပ်
ပြီး သစ္စာဖောက်နဲ့ မိုက်ကြေးခွဲနေတယ် ..”

“ဖေဖေ ..”

“အင်း .. ပြောပါဦး၊ ခုန ကိုဇေယျာ ကိုပြောနေတဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့
လုပ်စမ်းပါ၊ ဘာလဲ .. ခုနစ်ထွေကက နေတာလား ..”

“ကျွန်တော် မိုက်ကြေးခွဲနေတာမဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ သစ္စာဖောက်
တဲ့လူကို ဖော်ထုတ်တာပါ ..”

ကိုယ်ပဲ ခေါင်းခံဖြေရှင်းဖို့ စိတ်ကူးလိုက်ပေမယ့် ..။

“ဖော်ထုတ်တာ ဟုတ်လား .. ငါက အရူးမို့ မင်းပြောတာကို ယုံမှာ
လား၊ ဒီ စီးပွားမထိခိုက်အောင် ကာကွယ်တယ်ဆိုရင် မင်း ဘာဖြစ်လို့
ဖုံးကွယ်ထားတာလဲ၊ ဒါကိုပို့လိုက်တဲ့လူက မင်းရဲ့ စေတနာတွေ ငါသိပါ
စေဆိုပြီး တမင်တကာ ဗီဒီယိုခိုးရိုက်ပြီး တကူးတက ပို့ပေးလိုက်တာပေါ့ ..”

‘ဟုတ်တယ် .. အဲဒါ ကျွန်တော့်ညီ ဖေဖေရဲ့ သားမို့လို့ ..’ လို့
ပြောပေးလိုက်ရင် ပြီးပြီ ..။

သို့သော် ..။

“ဟွန်း .. မင်းက ‘ယဇ္ဇာ’ က လူတွေကိုတောင် လှမ်းပြီးခြိမ်း
ခြောက်လိုက်သေးတယ်၊ ဒီလိုနည်းနဲ့ ငွေရှာတာ ဘယ်လိုနေလဲ ကိုကို ..”

သူ ဘာမှမပြောတတ်တော့ပေ။ ဆေး လုပ်လိုက်ပုံက မှားနေတာ
လား၊ သူ့ကိုယ်က သွက်လက်ချက်ချာစွာ ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့သတ္တိမပါခဲ့တာ
လား ..။ ဒါမှမဟုတ် ဖေဖေ သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အကောင်း
မြင်ပေးဖို့ စေတနာဆုတ်ခမ်းနေခဲ့သည်လား ..။

မေးခွန်းတစ်ခုကြားလိုက်ရတိုင်း ပြန်ဖြေဖို့ထက် ဒီမေးခွန်းဘယ်လို
ဖြစ်လာခဲ့သလဲဆိုတာပဲ တွေးနေတတ်သည့် သူ့ရဲ့အကျင့်ဆိုးတစ်ခု
ကြောင့် ..။

“ငါသိပြီ ကိုကို .. မင်းက မင်းဘယ်လောက် လည်ကြောင်း ငါသိ
အောင် သက်သေပြချင်တာ ..”

သူ ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။ ထိုပုံစံကို ဦးမြတ်တင် ကလည်း
မလွတ်တမ်းကြည့်နေခဲ့၏။ ဦးကောင်းခံ ပြောသွားတာတွေကို ပြန်တွေး
ကြည့်တော့ စီးပွားရေးလောကမှာ အလုပ်ကိစ္စတွေ၊ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ
တွေသာမက တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့သည့် အကျိုးဆောင်ကိစ္စတွေကိုပါ
စွဲစားလည်းမဟုတ်၊ ရှေ့နေလည်းမဟုတ်ဘဲ လက်တစ်လုံးခြား လှည့်
ဝတ်စားနေသည့် လူငယ်တစ်ယောက် ..။

အရိပ်မဲ့ လှုပ်ရှားနေသည်က တစ်ကိုယ်တော်လို့ပဲ အားလုံးသိထား
ကြကာ ပညာမဲ့တစ်ယောက်လည်းမဟုတ် ..။

“စုံစမ်းကြည့်တော့ သူက အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ပဲ ..” တဲ့..။
ဒီထိ ဘာဖြစ်လို့ ကိုကို မှန်း မသိကြတာလဲ ..။

“ကျုပ်က မြန်မာနိုင်ငံမှာသိပ်နေတာမဟုတ်တော့ .. ပြီးတော့
ဒီလုံခြုံရေးဆောင်ပုံကိစ္စကြောင့်သာ ခင်ဗျားနဲ့ သိကျွမ်းခဲ့တာလေ၊ ခင်ဗျား
သားဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်မလားလို့ တွေးကြည့်သင့်တဲ့လူမှ မဟုတ်တာ၊
ဆေးသားညီ နာမည်နဲ့ ကျုပ်ကို စကားပြောသွားတဲ့တစ်ယောက်ကို
ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ပြောလိုက်ရတာမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား သားပါ
လို့ သူများပြောလည်း ကျုပ် ယုံမှာမဟုတ်ဘူး ..”

ဦးကောင်းရဲ့ ဘက်က ဒါကိုလျှော့လျှော့ပေးမယ့် သိပ်တော့ ကျေလည်
ပုံမရပေ ...။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်သားရဲ့ မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်နေရင်း
ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုသည့် ခံစားချက်တွေသာ ဖိစီးနေခဲ့တာ ဘာကြောင့်
မန်းမသိ ...။

သို့သော် မိဒီယိုထဲမှာ မြင်လိုက်ရတာကလည်း တကယ်ပဲ ကိုကို...။

ဦးမြတ်တင် စိတ်တွေက ဒေါသမဟုတ်တော့ဘဲ ရှုပ်ထွေးခြင်းမှာ
ပဲ ငြိတွယ်နေခဲ့လျက် ...။

"မင်းသွားတော့ ကိုကို၊ ဒါတွေ ဘာကြောင့်လုပ်သလဲဆိုတာ ငါ
ကျေနပ်လောက်တဲ့ ဖြေရှင်းမှုမျိုး မင်း ပေးဖို့စဉ်းစားထား ..."

ရုတ်တရက် သွားတော့ဆိုတော့ ကိုကို အံ့သြသွား၏။ ဦးမြတ်တင်
မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနဲ့ ဖိပွတ်ပစ်ရင်း ...။

"တစ်ယောက်တည်း ခုနစ်ထွေက၊ ကတာက အပေါ်ရုံချွတ်လဲရုံ၊
ခေါင်းဆောင်းလဲလိုက်ရုံပဲ။ ဘဝဇာတ်ခုံမှာ အမျိုးစုံကြီးခုန်ချင်ရင် အရေ
ခွံလဲရုံနဲ့ မရဘူး ..."

မျက်ဝန်းတွေထဲကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး မဲလိုက်တော့ ကိုကို
ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲမြည်သွားသည်။

"အခု ငါ့ရှေ့က မျက်လုံးတွေက အစစ်ပဲဆိုတာ ငါသိတယ်၊
ဆေးသားညီ ဖြစ်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်ရင်ဘတ်နဲ့ ကောက်ချိတ်လိုက်
တာလဲ၊ နောက်တစ်ခါ မင်းကို ငါ့အီရင် အဲ့ဒါကို ရှင်းနိုင်မယ့် သက်သေ
ပါ ပါလာပါစေ ..."

ဆုပ်ဖမ်းလို့မရနိုင်သည့် တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်ကသိနေသည်။
သက်သေပြဖို့ကမရှိ ...။ ကိုကိုက ဆေးသားညီ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာက
ထင်နေတာပဲရှိပေမယ့် ဒါမှလွဲ၍ တခြားဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းလည်းမရှိ
ခဲ့ရာ ...။

အခန်း (၂၃)

အဖြစ်နိုင်ဆုံးက ဘာလဲဆိုတာ တွေးရင်း ညအိပ်မပျော်တဲ့အထိ
ဖြစ်လာခဲ့၏။ ဦးမြတ်တင် ဝရန်တာမှာထွက်ရပ်နေရင်း မောင်မိုက်နေ
သည့် မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ငေးနေမိသည်။

ကြယ်ရောင်လည်း မမြင်၊ လလည်းမသာ၊ မိုးသားတို့နှင့် မောင်မိုက်
နေသောညက သက်တမ်းနုနုနှင့် ရင့်ရော်နေခဲ့သည်။ ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့
ခြံထဲမှာရှိနေသည့် မီးတိုင်တို့၏ အလင်းရောင်နှင့် တိတ်ဆိတ်ခြင်းက
အထီးကျန်ဆန်နေပြန်၏။

ကိုကို မျက်နှာကို ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ငဲ့လျက်သား ဒါမှမဟုတ်
မျက်လှာချ၍ မြင်နေခဲ့ရလျက် ငါ့သားဆိုသည့် ခံစားမှုထဲမှာ ဘာကြောင့်
ရောထွေးပျော်ဝင်မနေခဲ့တာလဲ ...။

ဒီလို ညှိုးနွမ်းအားငယ်မှုတွေ မျှီသိပ်အုံ့ဖွဲ့မှုတွေကို သူ အမုန်းဆုံး...။
မုန်းနေသည့်အမှုအကျင့်တွေက ကိုယ့်သားသမီးဆီမှာ ဘာဖြစ်လို့ တင်း
ပြည့်ကျပ်ပြည့် ရှိနေခဲ့တာလဲ ...။

ငါကပဲ ခုချိန်ထိ တယူသန်အတ္တကြီးနေခဲ့တာလား၊ မင်းရဲ့ အသွေး
အသားထဲမှာပဲ ဒီဟန်ပန်တွေ တကယ်စွဲစွဲလမ်းလမ်းမိမိဝင်နေခဲ့တာ

www.burmeseclassic.com

လား ဖွေး ..။

မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ချိုအေး ဆိုတဲ့ကောင် အကျင့်စရိုက်တွေ အမူ အရာတွေ ကိုကို့ မှာ ဘာဖြစ်လို့ ပါနေခဲ့တာလဲ ..။ မင်းရဲ့ စွဲလမ်းမှုတွေ က သားရဲ့ပုံရိပ်မှာ ထင်စေတာမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကိုကို က ဘာဖြစ်လို့ ချိုအေး နဲ့ တူနေခဲ့တာလဲ ..။

မင်း တော်တော်ရက်စက်တဲ့ မိန်းမပဲ ဖွေး ..။

မင်းကို ငါ မေ့ဖို့ကြိုးစားနေခဲ့တာ ဒီလောက်နှစ်တွေကြာပြီးမှ ကိုကို့ ကို ဒီပုံစံနဲ့ ငါ့ဘဝထဲကို မင်း ပြန်လွှတ်ခဲ့တယ် ..။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေသည့် ငိုညည်းသံတွေ ပဲ့တင်ထပ်နေခဲ့သည်။ ဝရန်တာ အုတ်ဘောင်မှာ လက်တင်ထားရင်း ဖိဆုပ်နေမိတာ လက်တွေ နာကျင်လာမှ သတိရသည်။

ကိုကိုက ကိုယ့်သားမှန်းသိသည်။ ဖွေး ရဲ့ သစ္စာတရားကိုလည်း သူ နားလည်နေသည်။ ဒါပေမယ့် ဖွေး ရဲ့ စိတ်ကို သူတစ်ယောက်တည်း လုံးလုံးလျားလျား ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရခဲ့သည့်အဖြစ်ကို သည်းမခံနိုင် ..။

‘မာနကြီးတယ်ဆိုတာ ချစ်လွန်းလို့ ..’ လို့ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည် သည်။ ‘အချစ်က မာနကြီးတယ်’ လို့လည်း သူ ကိုယ်တိုင် ဖွေး ကို ပြော ခဲ့ဖူး၏။

ဒီ မက်သတ်အရ ဖွေး ကို သူ အရှုံးမပေးခဲ့ပေ။ ဒါပေမယ့် ဖွေး က ပြန်ပြီး မာနထားတာကျတော့ မခံစားနိုင် ..။

“မင်းရဲ့ ဖွေး က မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ တကယ်ချစ်ရင် ဘယ် ကောင်မှ မာနမကြီးနိုင်ဘူး ..” လို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖွေး ကို ကဲ့ရယ်ကြ တော့လည်း ကိုယ့်မာနတွေကို မမြင်ဘဲ သူ မာနကြီးတာကိုသာ ရိုးမယ်ဖွဲ့ အပြစ်မြင်ခဲ့သည်။

“မင်းက ယောက်ျားပဲ .. မင်းဘက်က လျှော့လိုက်ပါကွာ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့က ဟိုတုန်းကလို သူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်ကြတော့ဘူးနော် ..”

လင်မယားဖြစ်နေပြီ ..”

သူတို့ လက်ထပ်ပြီးကြတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ချို့က ဖွေး တို့အိမ် ထိရောက်လာပြီး အားပေးကူညီခဲ့ကြသည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဖြစ်သလို သူ့ကိုလည်း ရင်းနှီးနေကြသဖြင့် ဖွေး ဘက်က လူကြီးတွေ ကလည်း နှစ်ဖက်မိဘ မစုံပေမယ့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးခဲ့သည်။

“ခိုးပြေးကြပြီဆိုတော့လည်း အန်တီတို့က သမီးရှင်လေ၊ သားတို့ သမီးတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး မပြိုကွဲအောင် စောင့်ရှောက်ပေးရမှာပဲ ..”

လူကြီးတွေ မျက်နှာမကောင်းပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးလေးဖြစ်စေခဲ့လေသည်။ ဖွေး ကလည်း ဟိုတုန်းကလိုတော့ အတိုက်အခံမက်ပြိုင်မှုတွေ သိပ်မလုပ်တော့ဘဲ ရန် ဖြစ်လိုက် ပြန်ချစ်လိုက်နှင့် အိမ်ထောင်ရေးက သာယာခဲ့သည်။

မသာယာမှုတွေကို သယ်ဆောင်လာခဲ့တာက ချိုအေး ပဲ ဖြစ်၏။ သူငယ်ချင်းတွေမို့ အလည်အပတ်လာသလိုလို အကြောင်းရှိလို့ နေရသလိုလို နှင့် သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ ချိုအေး တစ်လည်လည်ဖြစ်နေခဲ့၏။

အစတည်းက မကြည်လင်ခဲ့သည့် သူ့စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ချိုးနှိမ် ထားလို့မရခဲ့ဘဲ ရန်လိုစောင်းမြောင်းမှုတွေရှိလာခဲ့ရင်း ဖွေး တလည်း သည်းခံမှုတွေအားလုံးကို စွန့်လွှတ်၏။

“ငါ့မိဘက နင့်ကို သည်းခံနားလည်ခဲ့တယ် မြတ်ထွတ် .. နင့်ဘက် က လူကြီးတွေ လူမဆန်တာတောင် ငါတို့ဘက်က ..”

“နင် ငါ့မိဘတွေကို ဒီလောက်ထိမပြောနဲ့၊ ဟိုမှာ မင်္ဂလာပွဲတုန်း လန်းကြီးနဲ့ ငါ နင့်ကို ခိုးပြေးခဲ့တာ၊ ဒီလောက်ထိ အရှက်ခွဲခဲ့တဲ့ သားကို ဘယ်မိဘက ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကလည်း ဇွတ်တရွတ်ခိုးပြေးလို့ လက်ထပ်ခဲ့ရ တာပဲ ..။ နင့်ကို လိုချင်လွန်းလို့ မင်္ဂလာဆောင်မယ့်ဆဲခဲလာနေ ဆွဲထုတ် ယူခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မိဘတွေ ငါ့ကြောင့် ဘယ်လောက်မျက်နှာငယ်

ခဲ့ရလဲ .. နင်ကတော့ ငါ့ကို အနိုင်ပိုင်းပြီး ရန်ဖြစ်မယ် သမုတ်မယ် တွေ့ ရာလူနဲ့ ခွပ်ခွဲပြီး ..

“တွေ့ရာလူနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ ရျီအေး ဆိုတဲ့ကောင်ပဲ .. အဲဒီ သောင် နာနာ မြဲစိစိနဲ့ အုံ့ပုန်းကောင်ကိုမှ ..”

“နင် တော်တော့ ..”

ရန်ပွဲက အကြီးအကျယ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ရျီအေး ၏ မြဲစိစိ ရှိုးသားသယောင် ခြေလှမ်းတွေက မရပ်ခဲ့ဘဲ ဘာလိုလို အခြေ အနေတစ်ခုကနေ ပြင်းထန်စွာပေါက်ကွဲခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။

ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုတာ သိတော့ သူ့စိတ်တွေ ပျာယာခတ်သွားခဲ့ သည်။ ဒီတိုင်းပြောလွှတ်မှာပဲဆိုတာသိသိနှင့် ရင်သွေးဆိုသည့်အသိနှင့် ရောက်အောင်သွားခဲ့မိသည်။

‘နင့်ကလေးမဟုတ်ပါဘူး’ လို့ ပြောလွှတ်လိုက်တာ ဒီနေ့ထိ သူမ ရဲ့အသံ သူမရဲ့မျက်နှာ မမေ့နိုင် ..။

သူမ မီးဖွားပြီးတဲ့အထိ သူ့စိတ်တွေ ဒေါသနှင့် ရှုပ်ထွေးလေးလံ ကာ မိဘ စီစဉ်ပေးမှာကိုလည်း လက်မခံနိုင်ခဲ့ပေ။

“သားကို ပြတ်လိုတောင် ကလေးကို တခြားမှာ သွားမွေးခဲ့တာ၊ သားက ဘာဖြစ်လို့ စိတ်တန်းနေရတာလဲ၊ နွေးနွေး က သားကို နားလည် ခွင့်လွှတ်ပြီး ချစ်လာခဲ့ရှာတာ၊ အားနာလိုက်လျှောတာမျိုးဖြစ်ဖြစ် ခေါင်း ညိတ်လိုက်ပါ သားရယ် .. တစ်ဖက်က သည်းခံနားလည်နေတဲ့အတွက် ကြာရင် သားတို့ အပြန်အလှန်နားလည်မှုတွေ ရသွားကြမှာ ..”

ဤသို့ ဖျောင်းဖျားချနေတာတွေကို ဥပေက္ခာအမျိုးမျိုးနှင့် ရှောင် ဖယ်ရင်း ဖွေး နဲ့ ပြတ်တောက်ခဲ့ပြီး နှစ်နှစ်နဲ့ ရှစ်လကြာမှ နွေး နဲ့ လက်ထပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် ဖွေး အပေါ်မှာ သူ နူးညံ့လိုက်လျှောပေးနိုင်ခဲ့တာက သပ်သပ်၊ ဖွေး ကို ဘယ်လိုမှ မေ့မရအောင် တန့်န့်နာကြည်းနေမိတာက

တခြား ..။

မေ့မရခြင်းမှာ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ အချစ်ကြောင့်ပဲဆိုလျှင် ..

“အစ်ကို ..”

ဟင် ..။

အတိတ်သောင်ပြင်မှာ တစ်ယောက်တည်းလျှောက်ပြေးနေသလို လွင့်မျောနေသည့်စိတ်က ပစ္စုပ္ပန်ကို ပြန်ရောက်လာတာဟောင် ဗတည် ငြိမ်ချင် ..။

“အစ်ကို ဘာတွေတွေးနေတာလဲ .. နွေး က လူမရှိဘူးမှတ်လို့ တံခါးပိတ်ပြီး ပြန်သွားတော့မလို့ ..”

ဒေါ်နွေးနွေး က သူ့ဘေးကိုရောက်လာတဲ့အထိ ပြန်ခဲ့ကြည့်မိပေ မယ့် စကားမဆိုဖြစ် ..။

ညပေမယ့် ဝရန်တာမှာ အလင်းရောင်ရှိနေကာ အဖြူရောင် အပေါ် ထပ် ဆွယ်တာလေးနှင့် ဒေါ်နွေးနွေး ရဲ့မျက်နှာကို ဦးမြတ်တင် မြင်နေရ ၏။ နလံထစ လူမမာပုံလေးတောင်ပျောက်နေပြီမို့ မျက်ဝန်းတွေထ ကြည့်လင်နေ၏။

သားကို သွားခေါ်ပါရစေလို့ ပူဆာခဲ့တာ သူမပဲဖြစ်ကာ တိုတို့ ကိုလည်း သားအရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ဂရုစိုက်ရှာ၏။

“ဒီမှာလေတိုးတယ် နွေး ..”

“ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ် ရပါတယ်၊ အစ်ကို ညလယ် စာတစ်ခုခုစားမလားဟင် .. နွေး ..”

“မစားချင်ပါဘူးကွာ ..။ ဒီရက်ပိုင်းမှာ စိတ်ညစ်စရာတွေ နည်း ကြုံနေရတာ မင်းရဲ့ ကျန်းမာရေးကိုတောင် ကိုယ် ဂရုမစိုက်နိုင်ခဲ့ဘူး ..”

“နွေး က မထနိုင် မကြွနိုင်တဲ့ လူမမာကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ အစ်ကိုရဲ့ ..”

“ဒါပေမယ့်ကွာ ..”

"အစ်ကို့ အခက်အခဲတွေကို နွေး ဘာမှ ဖြေရှင်းမပေးနိုင်တဲ့အတွက်
ဝဲ နွေး က စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ .."

ဦးမြတ်တင် သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ရှေ့ကို ပြန်လှည့်ငေးကာ ..

"ဒါတွေ မင်းခေါင်းထဲ မထည့်ပါနဲ့ နွေး ရယ်၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေး
ကိုပဲ မင်း ဂရုစိုက်ပါ .."

"မထည့်လိုတော့ မရဘူး အစ်ကို၊ အစ်ကို့ ပြဿနာတွေက သားနဲ့
ဝတ်သက်နေတာ .."

ဖြစ်ပျက်နေသမျှကို အတော်အသင့်တော့ သိထားပြီးပြီမို့ ဒေါ်နွေးနွေး
က ဒါကိုပြောဖို့လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

"ဆေးသားညီ ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ သားက အပြင်မှာ စီးပွားရှာနေတဲ့
အတွက် .."

"စီးပွားရှာတယ်လို့ ဘာလို့ပြောတာလဲ နွေး၊ ဒါ စီးပွားရှာတဲ့
နည်းမှမဟုတ်တာ .."

"စီးပွားရှာနည်းဆိုတာ ဘယ်သူပြုစုခဲ့တဲ့ ကျွမ်းမျိုးလဲ အစ်ကို၊
ကျွမ်းကျင်ရာလိမ္မာဆိုတဲ့ စကားကို ဘယ်သွားထားမှလဲ .."

"ဒါဖြင့် ကိုကို က ဒီလို ဖြတ်လမ်းနည်းတွေကိုမှ ကျွမ်းကျင်နေ
တာပေါ့ .."

"ဖြတ်လမ်းဖြစ်ဖြစ် ငမ်းဟောင်းဖြစ်ဖြစ် ဒါ အစ်ကိုဖြစ်စေချင်တဲ့
အတိုင်းပဲလေ .."

"ကျွတ် .."

"အစ်ကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး .."

"မလိုတော့ဘူးလေကွာ .. ဘာမှစဉ်းစားဖို့မလိုဘူး၊ စီးပွားရှာနေ
တာမှမဟုတ်တာ၊ မင့်သား မသမာတဲ့နည်းတွေနဲ့ ငွေရှာတာ သူများ
ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းကောင်းတွေကို .."

"သူများက ပိုပေးလို့ ပိုရတဲ့ဆီ သူတို့ဘာသာပြောင်းကြတာပဲ။

သားက ကြိုးတုပ်ခေါ်သွားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ သူတို့လည်း
လစာအပြင် အပိုဝင်ငွေပေးသောလေး လိုချင်မှာပေါ့၊ ညဘက်အလုပ်တစ်
ခု ထပ်လုပ်ပြီး သူတို့အလုပ်ချိန်ကိုလည်း ဆင်းပေးတာပဲ .."

"ဓာတ်ချေပြီ နွေး .. အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ .."

"စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေရှိနေတာကို သူ့အလုပ်ရှင်နဲ့ သူ့အလုပ်
သမားတွေပဲ သိပါစေ .. သားက သိတတ်စောင့်ထိန်းဖို့မလိုပါဘူး ဆော့စိတ်
ရေးနေကြတဲ့ အင်ဂျင်နီယာတွေကို ကိုယ့်အလုပ်ပဲလုပ်ရမယ်လို့ သူတို့
ထိန်းချုပ်ထားလို့မရဘူး .."

"အဲဒါက ဟုတ်တယ် .. အဲဒီလိုအလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ လူတွေလည်း
ဖရီးလန်(စ်)မှာ အလုပ်ဝင်ရှာနေကြတာပဲ၊ အခု ကိုကိုက အဲဒါထက်
ပိုနေတာ၊ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းတဲ့အဆင့်ထိ .."

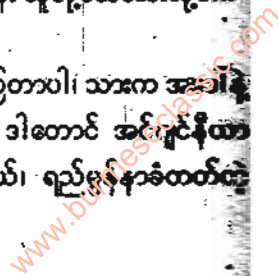
"မကျေနပ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့လူတွေ ခေါင်းစဉ်တပ်တာပါ အစ်ကို
ရယ်၊ သူတို့လူ သူတို့မြဲချင်ရင် သူများမခေါ်နိုင်အောင် ပုံပေးထားပါ
လား၊ အောင်မြင်မှုရှိလာရင် အဲဒီလူနောက်ကို စီးပွားရေးသမားတွေ
လိုက်ကြတာပဲ .. ပါတဲ့လူတွေလည်း ပါကြတာပဲလေ .. ငွေမလိုချင်တဲ့
လူမှမရှိဘဲ .."

"ဒီအလုပ်တွေကို မင်းသားက လုပ်နေတာ ဆိုးရွားမနေဘူးလား
နွေး ..၊ တစ်ဖက်က စီးပွားရေးသမားတွေရဲ့ လက်ကိုင်တုတ်ဖြစ်နေတဲ့
ကောင်က ငါ့သားဖြစ်နေတာ ရှက်ဖို့မကောင်းဘူးလား .."

"မနေ့တစ်နေ့ကမှ ငါ့သားဖြစ်ခဲ့ရတာမှန်း သူတို့မသိသေးလို့ပါ .."

"နွေး .."

"အစ်ကို သတိမထားမိမှာစိုးလို့ ပြောပြတာပါ၊ သားက အဲဒါနဲ့
တစ်စိမ်းလူရဲ့လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ၊ ဒါတောင် အင်ဂျင်နီယာ
တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့သေးတယ်၊ ရည်စူးမှာခံတတ်တဲ့
ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လာသေးတယ် .."

ဒေါ်နွေးနွေး ဒါတွေကိုပြောဖို့အတွက် တကူးတက ရောက်လာခဲ့တာမှန်း ဦးမြတ်တင် နားလည်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်သားအတွက် သူရင်ဆွေးမဟုတ်သည့် မအေက တိုက်ပွဲဝင်နေတာ မယုံနိုင်စရာ ။

ပြန်လည်ချေပချင်သည့် စကားတွေက စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာဖြင့် ပျောက်ဆုံးခဲ့ရ၏။ ကိုတို့ အပေါ် ဖြစ်နေခဲ့သမျှသော ဒေါသတို့သည် ဒေါ်နွေးနွေး ၏ တိုက်စစ်အောက်မှာ လုံးထွေးအားလျော့ခဲ့ရင်း...။

“မင်း ငါ ရင်ဆိုင်နေရတာကို နားမလည်ဘဲနဲ့ နွေး ရာ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. နွေး နားမလည်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အစ်ကို့စိတ်ထိုတော့ သိတယ် အစ်ကို။ ဒီကလေးရောက်လာတည်းက မျှိုသိပ်နိုင်လွန်းတယ်။ ခေါင်းငုံ့နေတယ်။ မြူစိမိဆိုတဲ့ စကားတွေနဲ့ အစ်ကိုပဲ ကြိတ်ခေါင်ခဲမရဖြစ်နေခဲ့တာ။ ခု ဒီပုံစံဖြစ်နေပြန်တော့လည်း ဖြတ်စားလာဘဲစားကောင်တဲ့ ..”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ် လောဘတွေကြီးနေတာလား .. ဒါမှမဟုတ်..”

“အဲဒီခံစားချက်တွေ ဘယ်ကဖြစ်ဖျားခံနေသလဲဆိုတာ နွေး နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပစ္စပျံန်မှာရှိနေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ပစ္စကွအခြေအနေကိုပဲ အစ်ကို့ကို နားလည်စေချင်တာ။ ဆေးသားညှိဖြစ်ခဲ့တဲ့ မိဒီယိုဖိုင်ကို အစ်ကိုဖွင့်ပြလို့ နွေး လည်း ကြည့်ခဲ့ရတာပဲ ..”

“ဒါနဲ့တောင် နွေး ရယ် .. မင်း ဒီကောင်လေးဘက်ကို အကောင်းမြင်ပေးဖို့တစ်ခုကိုပဲ ဦးတည်နေတာက ..”

“သူက လူဆိုးမှ မဟုတ်ဘဲ အစ်ကို၊ ဆောက်လုပ်ရေးကိစ္စတွေမှာ ကြားပွဲစားလုပ်ပြီး ဖြတ်ခုတ်သလိုဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါလည်း သူတို့အလုပ်ဖြစ်ချင်ရင် ဖြစ်မယ့်ဈေး ပြန်ပြင်ရုံပဲ ။ သားက သေနတ်နဲ့တော့ ဓားနဲ့ ထောက်ပြီး ခြိမ်းခြောက်တာမှမဟုတ်ဘဲ ..”

“ဒါဆို ကိုဇေယျာ နဲ့ အပေးအယူတွေဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စကရော ငါက သူများအထုပ်ဖြေပြမှ သိခဲ့ရတာ။ သူ ဒါကို ဘာကြောင့် လျှို့ဝှက်ခဲ့တာလဲ..”

“စေတနာအမှားဆိုတာ ရှိတတ်တာပဲမို့လား အစ်ကိုရယ်။ ပြီးတော့ ကြောက်ရတဲ့လူရှေ့ရောက်ရင် ကြောက်တဲ့စိတ်ကြောင့် ပိုပြီးမှားယွင်းတတ်ပါတယ် ..”

“ဆေးသားညှိ ရဲ့ မဲပြုံးတွေ အကြည့်တွေကို မင်း မမြင်ဘူးလား။ အဲဒီလိုလူက ငါ့ကိုကြောက်ပြီး မှားယွင်းနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျက်စိမှိတ်ပြီး ယုံလိုက်တာလဲ ..”

“အဲဒီ မဲပြုံးတွေက ဦးဇေယျာ ရှေ့မှာလေ။ အစ်ကို့ရှေ့မှာတော့ တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်ရဲလို့ မပြုံးရဲတာပေါ့။ သား ဒီလိုတွေ လုပ်နေတာ အစ်ကိုမကြိုက်ရင် ပြေပြေလည်လည်ပြောပြပါလား အစ်ကို။ သားက ပညာတတ် လူရည်မွန်လေးပါ ..”

“ဟွန်း ..”

ဦးမြတ်တင် က ပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းခါ၏။

“မင်း စကားထဲမှာ အဖြေပါနေပြီ နွေး ..”

“ဘာလဲဟင် ..”

“တင်ကိုကို က ဆေးသားညှိ ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စ ငါဘယ်လိုမှ တွေးလို့မရဘူး။ ကြောက်တတ်တဲ့လူက ရဲရင့်တဲ့ဘက်ကို ကူးပြောင်းသွားတတ်တာ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ပြောင်းလဲသွားနိုင်တဲ့ အကြောင်းရင်းဆိုတာလည်း ရှိတာပဲ။ မကြောက်တတ်တဲ့လူ ကြောက်ဟန်ဆောင်ရင်လည်း အသံတွေတုန် ခေါင်းငုံ့ထားပြီး သရုပ်ဆောင်လို့သာရရင်ရမယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေကို ဟန်ဆောင်လို့မရဘူး ..”

“အစ်ကိုက သားကို ဆေးသားညှိ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်နေတာလား..”

ဦးမြတ်တင် က ပြန်မဖြေခဲ့ပေ ။

“ကိုကို နဲ့ ဆေးသားညှိ တစ်ယောက်စီလို့ထင်နေတာဆိုရင်တော့ အစ်ကို့စိတ် အရမ်းကို စီစာချဲ့လွန်းနေပြီလို့ ပြောရတော့မယ် ..”

ဦးမြတ်တင် လှည့်ကြည့်တော့ ဒေါ်နွေးနွေး က ခေါင်ညိတ်ဖြ

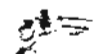

“ဒီဒီယိုထဲမှာ သားကို မြင်နေလျက်နဲ့ ..”
 “ဇယ်ဘူး .. ကိုကိုကို စိုက်ကြည့်မိတဲ့ အချိန်မှာ ဆေးသာညှိ မဖြစ်
 နိုင်ဘူးလို့ ကိုယ် ခံစားမိနေတယ် ..”
 “ဒါဆိုလည်း ရှင်းသွားအောင် မေးလိုက်ရုံပဲရှိတာပေါ့ ..”
 နာနိုပိုင်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနာရီတောင် မထိုးသေးပေ။ ဒေါ်ဇွေးဇွေး
 အိမ်ထဲပြန်ဝင်ပြီး ဖုန်းနံပါတ်ရှာရင်း ပြန်ထွက်လာ၏။
 ဦးမြတ်တင် မတားဆီးဘဲ ကြည့်နေလိုက်မိသည်။
 တစ်ခါတစ်လေမှာ ရိုးရှင်းစွာရှိနေသည့်အပြေကို မိမိဘာသာ ခက်ခဲ
 စင်စစ်စွာ တွက်မရဖြစ်နေတတ်သောကြောင့် ..”

အခန်း (၂၄)

“တောက် .. ဒီမိန်းမ တော်တော်လွန်လာပြီ ..”
 “အချိန်မရှိမှ ဘယ်က မိန်းမလဲကွ .. ငါ့ဘက်က အရှုပ်ယေား
 မရှိဘူးနော် ..”
 ရေဖိုလက်စခေါင်းကို တဘက်နဲ့ ဖွတ်သုတ်ရင်း ဦးသူအောင် က
 ထင်ကြေးနဲ့ စွတ်တင်နေ၏။ ဒေါ်နုရီ က ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်
 ပြီး အိပ်ရာပေါ် နောက်ပြန်ဆောင့်ခနဲထိုင်သည်။
 “အရေးထဲမှာ ကြော်ငြာဝင်နေပြန်ပြီ၊ ရှင်လို အန်း(ဒ်)ဒိတ်(ထ်)
 ကြီးကို အရှုပ်ယေားခင်းမှာ ပူနေစရာလား၊ စိတ်ကူးတွေ ယဉ်နေသေး
 တယ် ..”
 “ဒစ်(စ်)ကောင့်(ထ်)လေးဘာလေး ချခင်းရင်တော့ ဆွဲရင်ဆွဲသွား
 မှာပါကွာ .. မင်းကလည်း ပြောလိုက်ရင် တစ်ဆုံးပဲ ..”
 “ဟွန်း ..”
 “အေးပေါ့ .. ငါသာ ခုနေ သူဌေးကြီးဆိုရင် အနားမှာ အရွှေ့ယေား
 လေးတွေနဲ့ ..”
 “ဒုက္ခပါပဲနော် .. သူ့ကိုယ်သူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်နေတဲ့ ချာတိတ်

လေ့မှတ်နေသလားမသိဘူး၊ ဟိုမိန်းမကြောင့် ဒေါသထွက်နေရတဲ့ကြားထဲ ..

“ငါ ညပ်နေပြီလား ..”

“ကိုသူ ..”

“မေးကြည့်တာပါကွာ .. ပြော .. ဘယ်မိန်းမလဲ ..”

ဦးသူအောင် က တဘက်ကို တန်းပေါ်ဖြန့်တင်လိုက်ပြီးမှ အနားမှာ ထိုင်ကာ ..

“ဒေါ်မိန်းမကြီးလား .. ငါတို့ သူ့အတိုး လစဉ်မှန်မှန်ပေးနေတာပဲ..”

“မဟုတ်ပါဘူး အရီ တို့က သူများကြွေးမကင်းပေမယ့် ကိုယ့်ရုဏ်သိက္ခာကို တစ်ပြားဖိုးမှ ထိခိုက်ခံခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ အခု ဖုန်းဆက်တာ ဟိုမိန်းမ နွေးနွေး ..”

“နွေးနွေး .. ကိုတင့် မိန်းမလား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

ဦးသူအောင် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“သူက ဒီအချိန်ကြီး ဖုန်းဆက်ပြီး ဘာပြောတာလဲ၊ ကိုကို အိမ်က ထွက်သွားလို့လား ..”

“ကိုကို ထွက်သွားတာမဟုတ်ဘူး၊ အခု ညီ ကို ထပ်လိုချင်နေတာ၊ မိန်းမကိုက ကြီးလိုက်တဲ့လောဘူ၊ အတောမသတ်နိုင်ဘူး ..”

“နေပါဦးကွ .. ညီ ရှိနေသေးတာ သူတို့မှမသိဘဲ ကိုကို ပြောပြလိုက်တာလား ..”

“သိလို့မဟုတ်ဘူး ကိုသူ .. မသိလို့မေးတာ၊ ကိုကိုမှာ အမှာညီအစ်ကို ရှိတာလားတဲ့ ..”

“ဟင် L..”

“ညီ က ရန်ကုန်ရောက်နေတော့ တစ်နေရာရာမှာ တွေ့လို့ဖြစ်မှာပေါ့..”
“အင်း ...”

ဦးသူအောင် ၏ သက်ပြင်းချသံကြီးက အရုံးစီးလို့ ဝိုင်းဝန်းစွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တာမျိုး ..

“ရှင့်ရဲ့ အင်း သံကြီးက ဘယ်လိုကြီးလဲ ကိုသူ ..”

“တွေးမိလို့ပါကွာ .. လူနှစ်ယောက်ရှိနေတာကို တစ်ယောက်ကို ဈေးကွက်ထားဖို့က လွယ်တဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်တာ၊ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ သိမှာပဲ၊ မင်း ပြောပြလိုက်တာ ကောင်းပါတယ် ..”

“ဘယ်သူက ပြောပြမှာလဲ .. ဝေးသေးတယ် ..”

“ဟင် .. မင်း .. မင်း အခု ..”

“မရှိဘူးလို့ပြောလိုက်ကယ် .. ပြောင်ပြောင်ပဲ ..”

“အရီ ရာ .. တစ်နေ့သိသွားရင် ငါတို့က လူကြီးတွေဖြစ်ပြီး မကောင်းပါဘူး ..”

“ဘာကို မကောင်းရမှာလဲ ကိုသူ၊ အဲဒီတစ်ယောက်က ပြောရမယ်ဆို မမရဲ့ လင်လုဘက်ပဲ ..”

“ဒါကလည်း ပြောရမယ်ဆိုရင် မင်းအစ်မနဲ့ ပြတ်စဲသွားမှ ..”

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဟိုဘက် ဖာထားပြောနေတာလဲ၊ ဖုန်းထဲက နူးညံ့ခယသွားတဲ့ အသံလေးကိုကြားပြီး စေတနာတွေ ပွားသွားတာလား..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. အခု သူက ကိုကို့ ရဲ့ မိခင်နေရာမှာရှိနေတာလေ၊ ကိုကို ကလည်း ဒီမိထွေးက သဘောထားကြီးပါတယ်လို့ ဖုန်းဆက်တုန်းက ပြောတာပဲ ..”

“သဘောထားကြီးပြီပေါ့ သူမှ ကလေးမမွေးနိုင်တာ ..”

“ငါတို့မှာလည်း ကလေးမရခဲ့ဘူးလေ .. သူများကို ကဲ့ရယ်မနေစမ်းပါနဲ့ ..”

“အရီ တို့က ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျလို့ ကလေးစပ်ယူလို့မရတော့တာ၊ သူ့လို အမြဲမမဟုတ်ဘူး ..”

“ညော် .. ကဲ ..”

“အခု သူက ကိုယ်တိုင်မမွေးရဘဲ လောက်လောက်လားလားအရွယ်ကြီးတွေကို အသာလေးဆွဲခေါ်သွားတာ၊ ကိုကို ကို ကုမ္ပဏီမှာ ခိုင်းနေတာ အဆင်ကိုပြောလို့ ..”

“မိဘစီးပွား သားသမီးလက်ဆင့်ကမ်းတာပဲကွ .. နို့ .. မင်းပဲ ငါ့တူကြီး ကောင်းစားတော့မှာ ဒေါ်လေးတို့ကို မမေ့နဲ့ဆိုပြီး ကြည်ကြည်သာသာ ထည့်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“အစက ကြည်သာခဲပေမယ့် အခု မကြည်သာတော့ဘူး ..”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ..”

“နားလည်သွားလို့လေ .. ပြီးတော့ ဈေးတောင်းလေ ရေးရေးပေါ်လေ၊ တစ်သက်လုံး လှည့်မကြည့်ခဲ့ဘဲနဲ့ အခု ခိုင်းလို့ကောင်းတဲ့အရွယ်ကျမှ ..”

“ဒါကတော့ ငါတို့က သူတို့နဲ့ဝေးရာကို ရောက်နေကြတာပဲကွာ..”

“နောက်ပြီး ကိုတင် က ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဖအေကတောင် သတိမရဘဲနဲ့ မိထွေး က ..”

“ဘယ်နှယ် ခုမှ မကောင်းခြင်းတရားတွေချည်း ထိုင်ရွတ်နေတာလဲ အရီ ..၊ ခုခေတ် ဘွဲ့ရပညာတတ်ဆိုတာလည်း ဘွဲ့လက်မှတ်လေး ဟိုတင်ဒီတင်နဲ့ လစာတစ်သိန်းခွဲ နှစ်သိန်းလောက်ရဖို့ ခြေတိုအောင် သွားလာကြိုးစားကြရတာ ..”

“အရီ တူတွေက အင်ဂျင်နီယာတွေပါ၊ အိုင်တီခေတ်မှာ အလုပ်မရှားဘူး၊ တစ်နှစ်လုံးမှာ ဆယ်ရက်လောက်ပဲ ကျောင်းလေးပြေးတက်ပြီး ရထားတဲ့ဘွဲ့ မဟုတ်ဘူး ..”

ဒေါ်နုရီ က ပြောပြီဆို ဇွတ်တရွတ် ..

“ညီညီ မာနကိုကြိုက်တယ်၊ အဲဒီကို ဘယ်တော့မှ မသွားလေကောင်းလေပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူ သွားချင်ပြီဆို မင်းတားလို့မရဘူးဆိုတာလည်း

တည်းက ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုတောင်းထား ..”

“ခံနိုင်ရည်မရှိစရာအကြောင်းလည်း မရှိဘူး ကိုသူ၊ အရီ တို့တော်စပ်မူပဲရှိတာ၊ သူတို့လေးတွေကို မပိုင်ဘူး၊ အဲဒါကို နားလည်ပြီး သား၊ ခု ဖြစ်နေရတဲ့ ဒေါသက ဘယ်က ထဖြစ်လာမှန်းကိုမသိဘူး၊ ဒီဖုန်းဝင်လာကာမှ ဖြစ်တာ၊ သူ့အသံကြားတာနဲ့ မမ ဖျက်နာကို ပြေးမြင်ပြီးတော့ ..”

ဒေါ်နုရီ အသံတွေ မသိမသာတုန်လာတော့ ဦးသူအောင် သက်ပြင်းချမိ၏။ ဟုတ်ပါသည်။ ဂိုကိုကို ခေါ်ပါရစေလို့ ဆက်သွယ်လာတုန်းက သူမတို့ချင်း ဖုန်းပြောခဲ့တာမဟုတ်ပေ ..။

“ကိုကို ကို ပေးလိုက်ပြီးမှ အထီးကျန်ဆန်သလိုလည်း ခံစားနေရတယ်၊ ညီညီ က အစတည်းက အရီ တို့ကိုသိပ်ကပ်တာမှမဟုတ်တာ၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင် ဘာရာပြီး သူ့စိတ်ကြိုက် လွတ်လပ်မှုတွေရအောင်ယူတာ၊ ကိုကို က ..”

“ကဲပါကွာ .. မိဘမကောင်းစရာတွေ တွေးမနေပါနဲ့တော့၊ မင်းရင်ထဲမှာ အသိတရားရှိနေတာပဲ၊ လက်သည်းဆိတ်လို့ လူ့ကွက်ထိပ်နာတယ်ဆိုတာ မင်း မှန်ပါတယ်၊ တစ်နေ့နေ ညီညီ ကို သူတို့သိသွားရင်လည်း ကလေးတွေအပေါ်မှာ မင်း သံဝေန်တိုတာ သဘာဝကျပါတယ်၊ သူတို့ဘာသာဆုံးဖြတ်ထားကြတဲ့ကိစ္စ ငါတို့ကြားဝင်ဆွေးနွေးထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ..”

ဦးသူအောင် ဇနီးသည်ကို နှစ်သိမ့်ရင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ခြင်ယောင်နေမိသည်။

သူတို့ကရော တစ်သက်လုံး တစ်ယောက်တစ်ခြားစီ နေသွားကြမှာတဲ့လား ..

သူတို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ကြပါစေ ..။

အခန်း (၂၅)

ကားတွေ ညအိပ်ရပ်နားစခန်းထဲမှာ ကိုယ့်ကားကို ထိုးထားခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ။ ဦးမြတ်တင် လက်ကိုင်အိတ်ကြီး ချိုင်းကြားညှပ်ထားရင်း ထိုင်စရာမရှိ၊ ရပ်နေလို့မကောင်းသည့်နေရာမှာ ဟိုနားလျှောက် ဒီနား လျှောက်နှင့် အချိန်ဖြုန်းနေရ၏။

“သူဌေး အံ့ပြင်က ကော်ဖီဆိုင်မှာ သွားထိုင်နေပါလား၊ ကျွန်တော် ပဲ ပွဲစားကို စောင့်နေလိုက်ပါ့မယ် ..”

“မဖြစ်ဘူး .. ငါ့မှာ အဲဒီလောက်အချိန်မပိုဘူး၊ ပွဲစားဆီ ဖုန်းဆက် စမ်း ..”

ဒရိုင်ဘာကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းကာ တန်းစီ၍ တစ်မျိုး၊ ဖြစ်သလိုတစ် မျိုး ရပ်ထားကြသည့်ကားတွေကို စိတ်မသက်သာစွာကြည့်နေမိသည်။

ဟိုအရင်တုန်းကလို ဝယ်ရောင်းလုပ်ကြသည့်ကားပွဲစားတန်းဆို တာ သတ်မှတ်ချက်မရှိတော့ပေ ...။ အားလုံးက ဝယ်ချင်ရင် ကားရှိုးရှမ်း ကို သွားကြသည်။ ပြန်ရောင်းကြတော့ ဒီလိုပဲ အဆင်ပြေသလို လုပ်သွား ကြ၏။

ကိုကို ကြောင့် ပြင်ဆင်ထားရသည့်ကားကို အကောင်းတိုင်းပြန်ရ

ပြန်ဆိုပေမယ့် သူ မလိုချင်တော့ပေ ...။ ထို့ကြောင့် ဒီကားကို ပြန်ရောင်း ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့တာဖြစ်သည်။

“သူဌေး ပွဲစားက သူဌေးနဲ့ ပြောမယ်တဲ့ ..”

သူ ဖုန်းယူလိုက်ကာ ...။

“အေး .. ပြောကွာ .. မောင်ကိုဦး ..”

“အန်ကယ်လီမြတ် ကို အားနာတယ်ဗျာ .. အဆင်ပြေရင် အနောက် ဘက် ဝင်းထဲကို ပတ်လာခဲ့ပါလား ..”

“ဟင် .. မင်းပဲပြောတော့ ..”

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်လီ .. အခု ဝယ်လက်က တစ်ဦးတည်း၊ ကားက အမျိုးအစားတူမော်ဒယ်တူ နှစ်စီးဖြစ်နေတာ ..”

“ဟ .. မင်းပြောတုန်းက ငါ့ကားကို မြင်ရင် တန်းကြိုက်မှာ၊ ထွက်ရစေမယ် စိတ်ချပါဆို ..”

“ကားက တစ်ရက်တည်း နှစ်စီးဖြစ်သွားလို့ပါ အန်ကယ်လီရာ..”

“အေး .. ရောင်းတော့ ရောင်းထွက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ ဒီနေ့ အချိန်သိပ်မရတော့ဘူး .. နေပေ့စေတော့ကွာ ..”

“အင်း .. ဒါဆိုလည်း ..”

“မောင်ကိုဦး ..”

“ဟုတ်တဲ့ ပြောပါ အန်ကယ်လီ ..”

“ငါ ဒရိုင်ဘာနဲ့ လွှတ်လိုက်မယ်၊ အဆင်ပြေတယ်မို့လား ..”

“ဖြစ်တယ် .. ဖြစ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ခေါ်လာမယ့် ထူထက် ပိုတော်တဲ့ မထွင်းနှစ်ကို ဆွဲထားပါတယ်၊ အန်ကယ်လီကား အတွက် အိတ်စိုက်ဖလားစိုက် ကြိုးစားပေးမှာပါ ..”

“ဟွန်း ..”

“ဟာ .. အန်ကယ်လီ အထင်မလွဲနဲ့နော် .. ဒါက ပွဲစားသစ္စာ ကားတွေ ခုံးကြမ်းပေါနေလို့ ပွဲစားတွေ အိပ်နေရပေမယ့် ကျွန်တော်

က အမြဲတမ်း သစ္စာနဲ့နေတဲ့ သူပါ ..”

“အေးပေါ့ကွာ ..”

“အန်ကယ်လ်ဆီက တုံးစံအတိုင်းထက် ဘာမှ ပိုမယူဘူး၊ ကျွန်တော် အာမခံထားတဲ့ ကတိအတွက် ကြိုးပမ်းပေးမှာ ..”

ကိုဦးက ဖုန်ချပြီးတာနှင့် ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် ကားဆီပြေးသည်။ ကားပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးကလည်း လက်ပွေ့အိတ်ကြီး တရမ်းရမ်းနှင့် စောင့်နေတာဖြစ်လျက် ..။

“မင်းရဲ့ ဝယ်လက်က ဘယ်အချိန်လာမှာလဲ ..”

“လာမှာပါ အန်တီ၊ သူက နယ်ကဆိုတော့ မြို့မှာ သွားတာလာတာ မကျွမ်းသွားလေ။ သူ စီးလာတဲ့ကားလမ်းကြောင်း ပိတ်နေလို့ ကွေ့ရှောင်မောင်းရင်း ပိုကြာနေတာပါ။ ဖုန်းပြောပြီးပါပြီ၊ ပြီးတော့ .. ဒီနေ့ပြန် ကားက နှစ်စီးရှိနေတော့ ..”

“ဟင် .. ဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အန်တီ ကားမျိုးပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူက တစ်လက်ကိုင်ပဲရှိသေးတာ၊ နယ်ဝေးလည်း သိပ်မထွက်ဘူး ..”

“အိုကွယ် .. ဒါကတော့ မိုင်လစ် ကို စစ်ကြည့်လိုက်ရင် သိတာပဲ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ အန်တီ၊ အဲဒီလို စစ်လိုရတာ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ပြောတာက ..”

“ကဲပါကွယ် .. သူတို့လည်း စစ်ကြည့်ဦးမှာပါ။ မင်းကလည်း မင်းကို အားကိုးမှပဲ ငါ့ကားကို ကားသင်္ချိုင်းပြေးပို့ရမလို့ ဖြစ်နေပြီ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဈေးမြောက်လေ ပိုရလေပါ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေလည်ဖို့ကျတော့ အန်တီတို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ရမှာ ..”

ရွှေလက်ကောက်တွေ ကွင်းနှစ်ဆယ်လောက် ဝတ်ထားကာ လက်ချောင်းမှာလည်း ကျောက်ရောင်နံနှင့် ရွှေလက်စွပ်ကွင်းတွေ ထပ်ညပ်နေ၏။

ကြည့်လိုက်တာနှင့် ဒီအမျိုးသမီးကြီးလည်း နယ်ခံဇာတိထဲကပဲ ဖြစ်နိုင်မှန်း ကိုဦး က တွက်သည်။ ကားနှစ်စီးဆုံပြီးသည့်အချိန်နှင့် သိပ်မကွာခင် ဝယ်မည့်သူ ရောက်လာကာ ပွဲစားတွေရော နှစ်ဖက်က အဖော်တွေပါ ကားနားမှာ လူတွေများလာ၏။

ဒေါ်စုစု ဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးက သူ့ကားကို အမျိုးမျိုးကြားဝါ ဖော်ညွှန်းနေလျက် ကြိုက်သလို စမ်းလိုရကြောင်းတွေပြော၍ အာမခံနေ၏။ ဝယ်မည့် စနီးမောင်နံက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ရှိနေပြီးမှ ..။

“မောင်ဆေးသားညီ လုပ်ပါ .. ကြည့်ပေးစမ်းပါ ..”

သူတို့ကိုယ်တိုင်ကတော့ မောင်းတတ်ပေမယ့် ဘာမှ သိပ်သိပုံ မပေါ်ပေ။ ဆေး က ကားထဲဝင်တိုင်ပြီး စက်မဖွင့်သေးဘဲ ဒက်ရှ်ဘုတ်ကို ဖွင့်၍ ကားကို ဆာဗစ်ဆင်း(န်)လုပ်ထားသည့် စာရွက်စာတမ်းတွေကို ထုတ်ကြည့်နေ၏။

ပြီးတော့ စက်နှိုးကြည့်သည်။ သူ့ဆီမှာ အားလုံးအာရုံရောက်နေစဉ် တစ်ဖက်မှာ ရပ်အောင့်နေသည့် ဦးမြတ်တင် ၏ ဒရိုင်ဘာ စိန်သောင်းကတော့ တအံ့တဩကြီးဖြစ်နေခဲ့လျက် ..။

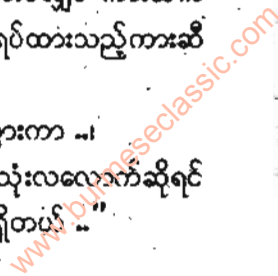
“အစ်ကိုလေး ..”

နှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်မိရင်း မျက်လုံးတွေပါ ပြူးဝိုင်းနေခဲ့၏။ အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာ နှစ်ယောက်ရှိသည်။ သူကတော့ ကိုကို ထက် အသက်ကြီးပါသည်။ ဒါပေမယ့် ကိုကို လိုလည်း မခေါ်ရတာမို့ အစ်ကိုလေးလိုပဲ ခေါ်ကြ၏။

မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိကာ ရှေ့ကိုတိုးသွားမိလျှင် ကားထဲက ထွက်လာသည့် ဆေး ရဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း ရပ်ထားသည့်ကားဆီ ရောက်သွားတာနှင့် တိုး၏။

ပြီးတော့ သူ့ထံ ဝေခနဲရောက်လာပြီး လှဲသွားကာ ..။

“အန်ကယ်လ်တို့ ဒီကောင်ဆိုရင် နောက် သုံးလလောက်ဆိုရင် အနည်းဆုံး ဆယ်သိန်းဝန်းကျင်လောက် ကုန်ဖို့ရှိတယ် ..”

ဝယ်လက်တွေကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြောတာပေမယ့် အမျိုးသမီးကြီးက ပြုံးပြုံးရှေ့တိုးလာကာ ..

“ဘယ်လို .. ဘယ်လို .. ငါ့ကားက ပြင်ရတော့မယ် ဟုတ်လား၊ ဆားဗစ်စင်တာမှာ ကားပို့ထားရင်တောင် မြန်မြန်စစ်ပေးပါဆိုတိုင်း စစ်လိုရတာမဟုတ်ဘူး ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ..”

“ငါ့ကား ဒီနေ့ထိ အကြီးစားဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး ..”

“အော်တိုကား’ ကားတွေက ဒီလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် အတွင်းက ပစ္စည်းတိုင်းမှာ သူ့သက်တမ်းနဲ့သူ ရှိတယ်။ ဆားဗစ်ဆင်း(စ်)မတင်ဘဲ လွှတ်ခိုင်းနေလို့မရဘူး။ ကျွန်တော် ပြောတာတွေ အခု စမ်းပြလိုက်မယ်..”

ကားတစ်စီးရဲ့ဆေးမှာ ရောင်းသူဝယ်သူနဲ့ ပရိသတ်က စိုပြည်နေသည်။ ပြေပြေလည်လည်တော့ မဟုတ်ပေ .. ဒီရိုင်ဘာ စိန်သောင်းကတော့ ကိုကိုနဲ့ ဆေးသားညီ ရှင်းမရဖြစ်နေဆဲ ပြဿနာတွေကို သိမထားခဲ့သဖြင့် ကိုကို ကားအကြောင်း ဒီလောက်သိနေတာတောင် ဟိုတစ်ခါ လမ်းမပေါ်မှာ ဒုက္ခရာက်တုန်းက ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းကုတ်လက်ကုတ် မှိုင်းချနေရသလဲဆိုတာ တွေးမရနိုင် ဖြစ်နေခဲ့၏။

ထိုစဉ် က ‘ကား ဘာဖြစ်သွားသည်’ ဆိုတာလောက်တော့ ပြောပြသင့်သည်မို့လား၊ ပြောခဲ့လျှင် သူဌေးလည်း ဒီလောက် ဒေါ်ပွသွားမှာ မဟုတ် ..။

ကိုယ့်ကားအလှည့်ကိုရောက်တော့လည်း ကိုကို မျက်နှာက တအားတင်းနေသဖြင့် စိန်သောင်း ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက်ရ၏။

ထိုနေ့မှာ ကားရောင်းထွက်ဖို့ အဆင်ပြေသွားခဲ့သည်။

“မင်းပွဲခဲ ဘယ်လောက်ရလဲ ကိုကို ..”

မျက်နှာရှေ့မှာ ဖေဖေကို ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရသဖြင့် ကိုကို စိတ်ထိမှာ သတိအနေအထားဖြစ်သွားခဲ့၏။ ဆေး က ဖုန်းဆက်ထားပြီးပြီမို့

ကိုယ်ဘာပြောရမလဲဆိုတာကို ကြိုတွေးထားပြီးဖြစ်သည်။

“ငါကတော့ ငါ့စီးပွားရေးအတွက် လှုပ်ရှားနေရမှာပဲ ကိုကို၊ အဲဒါမင်းကို ကူညီချင်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ နောင်ယုက်တာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ မင်းဘက်က မင်းဘာသာ လည်သလို ကာကွယ်ဖို့ပြင်ထား ..” တဲ့ ..

ပြောတော့ လွယ်လွယ်လေး ..။

“ပြောပါဦး မင်းက ဘာအတွက် ဒီလောက်တောင် စုဆောင်းနေတာလဲ ..”

နောက်ထပ် မေးခွန်းတစ်ခု ရောက်လာသည်။ ဒါကိုတော့ မဖြစ်မနေ ဖြေရမှာကို သိကာ ..

“ကျွန်တော် ..”

ဒီလောက် ကြိုးစားစုစည်းထားခဲ့တာတောင် ဖေဖေ မျက်လုံးတွေ ရှေ့မှာ သတ္တိတွေက အရောင်ဖျော့နေခဲ့လျက် ..။

“ကျွန်တော့်အတွက် အဲဒါတွေက အစတည်းက အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ပါ ဖေဖေ ..”

“ဟုတ်လား .. ဒါဆို အိမ်ကကား ပျက်တုန်းက ငါ့ဆီက လက်ခံမရမှာစိုးလို့ မတတ်သလိုနေလိုက်တာပေါ့ ..”

“ဗျာ!..”

ဒါက သူ ထင်မထားသည့် မေးခွန်းဖြစ်သည်။ ဒီနေရာမှာ ညီ လို့ ပါးစပ်မျိုးမဖြစ်ခဲ့တာကို ရင်နာသွားမိသည်။

ညီ သာဆို သူ့လို ဆွံ့အိုင်တွေသွားခဲ့မှာ မဟုတ် ..။

“ဟွန်း .. ငါ့ကားကို မင်းပဲ ဖျက်ဆီးခဲ့တာမို့လို့ ပြန်ရောင်းထွက်အောင် ကူညီတာလို့ မှတ်လိုက်ရမှာပေါ့၊ မဆိုးပါဘူး မင်း လှုပ်ရှားတာ ရိုးရိုးလေးနဲ့ ဆန်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့သားဖြစ်နေတဲ့ကောင်က ဒီလိုပုံစံ ငွေရှာနေတာ ငါ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး ..”

ဒါဆို ဘယ်လိုပုံစံ ရှာရမလဲ ဖေဖေ ..။

ရင်ထဲမှာတော့ မေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဦးဇေယျာ ပြဿနာကြောင့် ဒီနေ့ထိ သူ့ကို ကုမ္ပဏီမှာ နေရာမပေးခဲ့ဘဲ ကားထဲနဲ့အပြင် ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ စကားသွားပြောတာတောင် မကြိုက် ...။

ပြီးတော့ ဝရမ်းပြေးတရားခံတစ်ယောက်လို စောင့်ကြည့်ခြင်းခံနေရတာ အဆိုးဆုံး ...။

“သား ..”

သားအဖနှစ်ယောက်၏ အခြေအနေ တင်းမာခြင်းသို့ မရောက်မီ အစိမ်းနုရောင်အပေါ်ထပ်ဆွယ်တာလေးနှင့် ဒေါ်နွေးနွေး က ကိုကို့ တေးကို ရောက်လာကာ ...။

“ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာပြီး ရေလည်းစင်အောင်မသုတ်ဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ သားရဲ့ .. လာ .. လာ .. အအေးပတ်လိမ့်မယ် တော်ကြာ ဈေးစပ်ပွဲနီးနေမှ သတို့သားလောင်းက ဖျားနေရင် ပွဲပျက်လိမ့်မယ် ..”

ဦးမြတ်တင် ကိုတော့ ခွင့်တောင်းသလိုတစ်ချက်ကြည့်သေးသည်။ ပြီးတော့ ကိုကို့ ကို လက်ဆွဲခေါ်သွား၏။ ဇနီးသည် တမင်ခေါ်ထုတ်သွားတာမှန်း ဦးမြတ်တင် က သိသည်။

သူ တစ်ယောက်တည်းနေရာမှာ ကျန်ခဲ့မှ မျက်မှောင်ကုတ် ငြိမ်သက်နေရင်း နှုတ်ခမ်းတွေမှာ တဖြည်းဖြည်းပြီးယောင်သမ်းလာခဲ့၏။ နားထဲမှာ ဒရိုင်ဘာ စိန်သောင်း ၏ သတင်ပေးချက်တွေကိုလည်း ပြန်လည်ကြားယောင်လာခဲ့သည်မို့ ...။

“ကျွန်တော် တကယ် အံ့ဩသွားတာ၊ မျက်နှာကလည်း တည်တည်တင်းတင်းကြီးဗျာ၊ ကားကို စက်ဝင်နှိုးကြည့်ပြီး စစ်ဆေးနေတာ တကယ် မကြွင်းနစ်ပဲ၊ စက်ပစ္စည်းတွေကို ဖွင့်လှန်ကိုင်တွယ်နေတာလည်း ကျွမ်းကျင်သလား မမေးနဲ့၊ သူ့ဌေးက အဲ့ဒီမှာ အစ်ကိုလေးရှိနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကြိုပြောမထားတော့ သွားတောင်မေးမိတော့မလို့ ..”

စိန်သောင်း က ဘာမှသိမထားဘဲ အားပါးတရပြောပြသည်။ ဦး

မြတ်တင် ကလည်း ဘာမှမပြောဘဲ ဒီတိုင်းနားထောင်နေခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ စိုးရိမ်သွားမိတာအမှန် ...။

ကိုယ့်ကားကို ပြန်အမှန်းတင်ပြီး ပွဲစားဆီက ပိုက်ဆံတစ်ပတ်ခိုက်သည့်အဖြစ်မျိုး သူများက ထင်သွားနိုင်၏။ ကိုကို့ အိမ်ရောက်လာတာ မကြာသေးသည်မို့ လူသိနည်းသေးပေမယ့် လျှို့ဝှက်စကားက ပိုပြီး ခေါက်ကြားလွယ်တတ်သည်။

ကိုယ်ကတော့ တမင်လျှို့ဝှက်တာမဟုတ်ပေ ...။ သို့သော် သိတဲ့လူက ဖော်လိုက်လျှင် မကောင်း ...။

ဒါပေမယ့် အင်ဂျင်ပိုင်းဆိုင်ရာကို ကျွမ်းကျင်စွာ စစ်ဆေးပြနိုင်သည်ဆိုတော့ ဒါက မဟုတ်ကဟုတ်က လိမ်လည်ပြောခိုင်းရသည့် ကိစ္စတော့ မဟုတ် ...။

နွေး ပြောသလို ကိုကို့ က ထိုဘဝမှာပဲ အံ့သေလာခဲ့ပြီးမှ ကိုယ့်ဆီက မေတ္တာကို အလိုရှိနေလို့ ဒီနေရာမှာတစ်မျိုး၊ ဟိုနေရာမှာ တစ်မျိုးမှာ နှင့် နေနေတာလား ...။

ဒါလည်း မဖြစ်နိုင် .. လူတစ်ယောက်က စရိုက်နှစ်မျိုးနဲ့ ရှင်သန်နိုင်သည်ဆိုတာ စိတ်ဝေဒနာတစ်မျိုးမျိုးစွဲကပ်နေသူသာ ဖြစ်နိုင်သည်ကိုစွဲ ...။

ကိုကို့ကို အကဲခတ်မိတိုင်း ဆေးသားညီ နှင့် ဆင်ဆင်တူသော မျက်နှာအမူအရာ ပြောဆိုပုံကအစ ဘာတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ပေ ...။

ခုနက စကားပြောကြည့်တဲ့အထိ သူ ရှေ့မှာ စကားသံတွေ ထစ်ထစ်နေတုန်း ...။

ဒါကို တွေးမိတိုင်း သူ ရခဲ့တာအဖြေတစ်ခုပဲရှိသည်။ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ .. ဟု ...။

အခန်း (၂၆)

“မနက်ဖြန် စေ့စပ်တော့မယ် သားရယ် .. သားက ..”

ဒီမေးခွန်းမျိုး ထပ်ထွက်လာမှာစိုးလို့ မေမေ့ ကို သူ ရှောင်နေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် စိတ်ညစ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ မေမေ၊ ဒါပေမယ့် စေ့စပ် မှာနေတော့ မဆိုပါဘူး ..”

“သား အဖေကြောင့်လား ..”

“ကျွန်တော် ..”

“သားရယ် .. မေမေ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ သားရဲ့ အဖေက သားကို မချစ်လို့မဟုတ်ပါဘူး ..”

“သားသမီးကိုတော့ မိဘက ချစ်မှာပဲလို့ ကျွန်တော် တွေးခဲ့ဖူးပါ တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ဒီနေရာထိ ကျွန်တော် စွန့်စားပြီး ဝင်လာတာ ပါ ..”

“အဲ့ဒါ သား မမှားဘူး၊ သား အခု မှားနေတာ သားအဖေကို အစွန်း ရောက်အောင် ကြောက်နေတဲ့အချက်ပဲ ..”

ဒေါ်နွေးနွေး က သူ့အတွက် ထုတ်ပေးသည့် ကုတ်အင်္ကျီကို ဒီတိုင်း

ကိုင်ထားရင်း သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဆေးသားညို လို့ ကာရိုက်တာမျိုးနဲ့ သားက ကွယ်ရာမှာပဲ လှုပ် ရှားနေတာ၊ တကယ်တော့ အဲ့ဒီလို စခွဲတဲ့ သားရဲ့ဘဝကို သူ နားလည် နေပါပြီ၊ ပြီးတော့ သူကလည်း အဲ့ဒီလို ရဲရင့်သွက်လက်တာမျိုးကို ကြိုက် တယ်၊ သားက ဒီမှာပြန်ပြီး တင်ကိုကို လို့ ပြန်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် အခြေ အနေတွေကို သူ ရှုပ်ထွေးနေတာ၊ သားကို သားအဖေက ဒီထက် ရှင်းရှင်း လင်းလင်း နားလည်ချင်တာ ..”

ကိုကို မျက်နှာက ကြည်လင်မလာဘဲ ပို၍ မိုင်းရိသွားခဲ့၏။ ငေငေ သဘောကျနေတာ ကျွန်တော့်ကိုမှ မဟုတ်ဘဲ အန်တီ ..။

“သား နေတတ်သလိုပဲ နေလိုက်ပါ၊ သားက ဖေအေကို ကြောက်ရွံ့ ရှိသေးပြီး ခေါင်းငုံ့မျိုသိပ်နေလေ သူက စိတ်တိုင်းမကျတိုင်း ပြောနေ လေဖြစ်မှာ ..”

‘ခေါင်းငုံ့မျိုသိပ်တတ်တာ ကျွန်တော့်အကျင့်ပဲ၊ အဲဒါ တင်တိုတို ပါပဲ ..’

လို့ပြောနေမိပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ကာ တစ်ဆက်တည်း နာကျင် စွာ တွေးမိတာက မေဖေ့ရဲ့ အထင်တကြီးရှိမှု၊ လိုလားနှစ်သက်မှုတွေ ကို သူရဖို့မလွယ်ကူခြင်းပဲဖြစ်လေသည်။

လောကကြီးက ‘လိုလျှင်မပေး၊ မလိုလျှင်ပေး’ လုပ်တတ်သည် လား ..။ ဒါမှမဟုတ် လူတွေကိုက ‘လိုတာမရ ရတာမလို’ ဖြစ်နေတာ လား၊ ဒါမှမဟုတ်လျှင် နှစ်မျိုးစလုံး မှန်နေသည်လား ..။

“သား ကိုကို ..”

“ဗျာ ..”

“မေမေ ပြောတာကြားရဲ့လား ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“ယောက်ျားပဲ သားရယ်၊ အဆင်မပြေတာတစ်ခုခုနဲ့ ကြုံလာရဦး

ဆို စွဲခံပြီး တောင့်ထားရမှာပေါ့။ တစ်ချို့ပြဿနာတွေက ဖြေရှင်းမှ ပြီး သလို တစ်ချို့ကိစ္စတွေက ရဲရဲရင့်ရင့် ကျော်ဖြတ်သွားနိုင်တဲ့ ခွဲသတ္တိပဲ လို့တာ။ သားတို့ သားအမကြားမှာ နည်းနည်းလေးပဲ လွဲနေတာပါ။ သားကို သူ အခု ဆူနေတာတွေက သားဘက်က ပွင့်လင်းစေချင်လို့ပဲ..”

“ကျွန်တော့်ကိုက ကလိမ်ကကျစ်ဆိုတဲ့ စွဲချက်တစ်ခုတိုးလာတာ မဟုတ်ဘူးလား မေမေ၊ ဘယ်ကိစ္စမှာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် မမှန်ကန်တာ ကျွန်တော်ပဲ တစ်ပတ်ရိုက်တာ ..”

“အဲဒါ သားဘဝ အမှန်ပါပဲ ဗေဒရယ်လို့ သားက ဝန်ခံလိုက်လေ၊ အဲဒါ ရဲရင့်တာပဲ သားရဲ့ ..”

“ကျွန်တော် ဝန်ခံခဲ့ပါတယ် ..”

“မဟုတ်သေးဘူး သား .. မတူဘူး၊ သားက ဝန်ခံတာမေမယ့် ဖုန်းကွယ်ရာရာတာနဲ့ တူနေတာ ..”

သူ ဒီလိုလုပ်မိမှန်းတောင် သူ့ကိုယ်သူ မသိခဲ့ပါလား ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရဲ့ ခြေလှမ်းတိုင်းက မှားယွင်းမှုတွေပဲဆိုတာ ကြာလာလေ သေချာ လေ ။

“မေမေ့ကို ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောပါရစေ ..”

“ပြောလေ သား .. ဘာလဲ ..”

ဒါကို ပြောဖို့ သူ အတန်တန်စဉ်းစားခဲ့တာဖြစ်ကာ ဒီလိုပဲလုပ် သင့်သည့်အဖြေကို အထပ်ထပ်ရကာမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ခဲ့တာဖြစ်၏ ။

“ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း ဘာမှမရှိဘဲနဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်ဖို့က ..”

“လုပ်ပြီ သားရယ် .. သားက ဘာဖြစ်လို့ အရည်အချင်းမရှိရမှာ လဲ၊ သားကြောင့်ပဲ အခု ပြဿနာတွေ ပြေလည်သွားတာ ဘယ်နှစ်ခုရှိပြီ လဲ ..”

“ဗေဒက အဲဒီလို မထင်ခဲ့ဖူးလေ ..”

“အားလုံး အထင်တကြီးဖြစ်သွားခဲ့ကြပြီး သားအဖေတစ်ယောက် ပဲ ကဲ့ရယ်ရှုံ့ချနေတာမို့လား၊ အဲဒါ သားကို ဒီထက်အရေးကြီးတော် စေချင်တဲ့ လောဘတွေလေ ..”

“ကျွန်တော့်ကို နောက်ထပ် ဘာမှ မလုပ်ရှားရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ် ပြီးပြီ ..”

“ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ဒါကို သားက ဖြေရှင်းယူရမှာ၊ မေမေလည်းရှိ တာပဲ သားရယ်၊ အဲဒါကို ဘာဖြစ်လို့ မျှော်တွေးပြီး စိတ်ပူနေတာလဲ..”

ကိုကို ခေါင်းခါမိလေသည်။ ဒါကို သူ မဖြေရှင်းတာ ကိုယ့်ဘာသာ သိနေသည်။ ဆေး ကလည်း သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေမှာပဲဖြစ်သည်။ ရုပ်ချင်း ခွဲမရအောင် တူနေသလို ဘာနှင့် ဆေး လုပ်ရှားသမျှ ဝံ့ရိပ်ထင်မှာ က သူ့ပုံပဲဖြစ်၏ ။

ထိုအခါ သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်လုပ်နေသလားဆိုပြီး ဗေဒ ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ် ။

“ကျွန်တော့် စိတ်ကူးအတိုင်းဆို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အထင် တကြီးဖြစ်ဖို့မရှိဘဲ ကျွန်တော် စေ့စပ်မထားချင်ဘူး ..”

သူ ဒါကိုပဲ ထပ်ပြောမိသည်။ ဒေါ်နွေးနွေး သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏ ။ ကိုကို စိတ်က ဘာဖြစ်လို့ ဖအေအေပေါ်မှာပဲ ဒီလောက်တောင် ညံ့သတ်နေ ခဲ့တာလဲဆိုတာ တွေးစရာဖြစ်နေပါပြီ။

‘လူတစ်ယောက်တည်းက ကာရိုက်တာနှစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ် လက်မခံနိုင်ဘူးဖြစ်နေတာ’ လို့ အစ်ကိုတဖွဖွပြောနေတာကို ပြန်တွေးမိ၏ ။

သားလေး တကယ်ပဲ စိတ္တဇဆန်ဆန် အစွဲကြီးနေခဲ့ပြီလား ..”

တစ်ယောက်တစ်မျိုးတွေးနေရင်း ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် မနက်ဖြန်စေ့စပ်ဖြစ်မှာကလည်း သေချာနေခဲ့၏ ။

ရောက်ကာစက သူ့ဌေးသားဖြစ်ရပြီဆိုသည့် လျှော်ရွှင်မှုတွေ ဘယ်

၁၇၆

ရောက်ကုန်ပြီလဲ ...။ ယဉ်စေခင် ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို ကိုယ့်လိုအဆင့် အတန်းမဟုတ်လို့ နှာခေါင်းရှုံ့ခေါင်းခါမိတာတွေလည်း ခုတော့ ထိုခံစား ချယ်တွေက အဓိက ကနေ သာမညဖြစ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

တစ်လောကလုံးမှာ ကိုယ့်လောက် ညံ့ဖျင်းပြီး ဘာဖြစ်ဖြစ် အသုံး မကျတာ ကိုယ်ပဲရှိနေသလိုလို ...။

တကယ်ဆို ဒီနေရာကို ရောက်လာရမှာ ဆေး သာ ဖြစ်သင့်သည် မဟုတ်ဘူးလား ...။

တစ်ယောက်တည်း အကိုလဲပြီး ခပ်လှုပ်လှုပ်ထွက်လာခဲ့၏။ သို့သော် အပြင်ကိုသွားဖို့ ခြေလှမ်းတွေက ဆေးတံခါးကနေ ခြံထဲကိုရောက်လာခဲ့၏။

ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ဖုန်းကိုင်လျက်ဖြစ်ကာ ...။

အခန်း (၂၇)

ဒီမိန်းမ သူ့ကိုပဲ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ကြည့်နေတာလဲ ...။

အလုပ်ကိစ္စမှာ အနှောင့်အယှက်တွေဝင်လို့ ရှင်းနေရတာတစ်ဖက်၊ တို့နေရာကနေ ဒီနေရာရောက်လာလည်း ကိုယ့်နား မနီးမဝေးမှာ သူမ က ရှိနေခဲ့လျက် ...။

“ပြော .. ကိုပေါက် ..”

ဖုန်းပြောရင်း မျက်နှာလွှဲနေလိုက်မိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအပြင်ထောင့် မှာ လူတွေရှုပ်ယှက်ခက်နေကာ စကားပြောရတာလည်း သိပ်အဆင်မပြေ ...။

“ဟုတ်တယ် .. သုံးရက်ရှိပြီလေ၊ ခင်ဗျားကို ချိန်းထားတာ လေး ရက်ပဲ ..”

“... ..”

“ရရစေမယ် စိတ်ချနေ၊ ကျုပ်က အလုပ်လုပ်ပြီဆို အလုပ်နဲ့တူ အောင်လုပ်တာ၊ နာမည်ပျက်မခံဘူး ...”

ဖုန်းပြောနေရင်း လှည့်ကြည့်မိတော့ သူမက ကိုယ်ရှိရာကို လှည့်လာ လာနေပြီဖြစ်ကာ မလှမ်းမကမ်းမှာပဲ ခလုတ်တိုက်လဲ၏။

“အား .. ကျွတ် ..”

စစ် ပုံပျက်ပန်းပျက်လဲမသွားတာပဲ တော်သေးသည်လို့တွက်ရင်း သတိရလို့ ကမန်းကတန်းပြန်မော့လိုက်တော့ ကိုကိုက ခရိုတော့ပေ...။
 ချိန်းထားတော့ တစ်နေရာမှာ လှမ်းတွေ့လိုက်တော့ ဈေးနားမှာ...။
 ထို့ကြောင့် သူမ ကားပေါ်ကဆင်းနေခဲ့တာဖြစ်သည်။ ကိုကိုနဲ့ ချိန်းလိုက်တိုင်း တစ်ခါမှ အဆင်မပြေခဲ့ပေ။ ကိုယ်ကသာ သူ ချိန်းပြီးဆို မပျက်မကွက် သွားခဲ့ရတာဖြစ်ကာ သူ့ဘက်က အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ပျက်ကွက်ခဲ့သည်။

“သူ သမီးကို သဘောမကျဘူးထင်တယ် မေမေ ..”

သူ သဘောမတူပါဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် မေမေကိုတော့ ဒီတိုင်း မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

“အဲဒါကို နွေး နဲ့ မေမေ ပြောဖြစ်ခဲ့တယ် သမီး၊ ကလေးတွေ ဆန္ဒမပါဘဲ မစိစဉ်ချင်ဘူးလို့လည်း မေမေ ပြောခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် နွေး က ရှင်းပြတယ် သမီးရဲ့ .. ကိုကို့ မှာ ချစ်သူတော့မရှိတာသေချာ ပါတယ်၊ သူ့အဖေက သူ့အပေါ်မှာ အထင်မြင်သေးတယ်ဆိုပြီး မျိုသိပ် ခံစားနေရတဲ့ သောကတော့ရှိတယ်တဲ့ ..”

ထိုနေ့ကပဲ ကိုကိုတို့ သားအဖ၏ မပြေလည်မှုတစ်ချို့ကို မေမေက သိလာခဲ့ရတဲ့အတိုင်း ပြောပြခဲ့သည်။

“ကိုတင် က အိမ်ထောင်ရေးနာကျင်မှုရှိခဲ့တယ်၊ ကိုကို့ အပေါ်မှာ အဲဒီဂယက်ရိုက်နေတာပဲ၊ နွေး လို သဘောထားပြည့်ဝတဲ့ မိန်းမမျိုးက လည်း ရှားပါတယ်၊ ယောက်ျားကိုလည်း နားလည်တယ်၊ မိတ္တူပေးမယ့် ကောင်လေးအပေါ်မှာလည်း သူ့ သားလေးလိုပဲ .. ဒီနေ့စစ်ပွဲကို သူက ဖြစ်စေချင်နေတာ ..”

“မေမေကရှော့ အဲဒီလို ပြဿနာတစ်ခုခုရှိခဲ့တဲ့ မိသားစုထဲက လူတစ်ယောက်နဲ့ ပြီးတော့ ကိုကိုက အန်ကယ်လ်မြတ် လို တော်တာပဲ ရှည်မဟုတ်ဘူး၊ အန်ကယ်လ်လို အိမ်ထောင်ရေးကံတူနေရင်လည်း

ကောင်းတဲ့ အလားအလာပဲ - မေမေ ဘာလို့ သမီးနဲ့ သဘောမတူခဲ့တာလဲ..”

“ဘာလို့ သဘောမတူတာလဲဆိုတော့ သူ့ကို ပြလိုက်တည်းက သမီး ရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ သဘောမကျတဲ့အရိပ်တွေ ဖြစ်သွားတာ မေမေ နား လည်လို့လေ ..။ သမီးက မြန်မာပြည်မှာပဲ အခြေချချင်တဲ့သူ၊ မြန်မာပြည် မှာ အရင်းနှီးဆုံးလူဆိုလို့လည်း မေမေတို့ပဲ ရှိတာ၊ သမီးကို စိတ်ချရတဲ့ မိသားစုတစ်ခုမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေးဖြစ်သွားစေချင်တာ မေမေ ဆန္ဒပဲ..”

“သမီးကတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို သဘောမကျတာက သပ်သပ်၊ သူ့နေရာမှာ တခြားယောက်ျားဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ဂုဏ်ကျက်သရေအတော် အသင့်ရှိတဲ့လူဆို ပြီးတာပဲ .. သမီးက နေ့စစ်ဖြစ်ဖို့ပဲ မျှော်လင့်တာ ..”

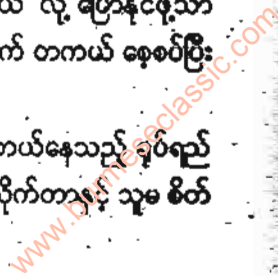
“ဘယ်လို ..”

“သမီး သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်ထောင်ကျကုန်လို့ ကလေးတွေတောင် ရကုန်ကြပြီ မေမေရဲ့၊ သူတို့နဲ့ ဆုံတဲ့အခါတိုင်း သမီးကို သနားစရာလေး လိုကြည့်တယ်၊ ပြီးတော့ .. သူတို့ယောက်ျားတွေကို လှည့်ကြည့်ပြီး ‘ရှင် သူငယ်ချင်းတွေထဲက ကျွန်မ သူငယ်ချင်းအတွက် တစ်ယောက်ယောက် တော့ ရှာပေးရမယ်’ လို့ ပြောတာမျိုးတွေ၊ ‘အပျိုကြီး ခုထိ မစွဲသေးဘူး လား’ ဆိုတာတွေ၊ အဲဒါတွေကို မကြားချင်တော့ဘူး ..”

သူမ ပြောပြလိုက်တော့ မေမေက ‘ဖြစ်ရလေ’ လို့ညည်း၏။ တစ်ချို့ ဆို သုံးဆယ်ကျော် သုံးဆယ်ကျမှ ယူကြတာပါလို့ ပြောပြီး နှစ်သိမ့်ဖို့ ကြိုးစားရှာ၏။

သူမကတော့ ‘ငါ့မှာ နေ့စစ်ထားတဲ့သူရှိတယ်’ လို့ ပြောနိုင်ဖို့သာ လိုချင်ဆုံး ..။ ‘ငါ နေ့စစ်ပြီးပြီ’ လို့ပြောရဖို့အတွက် တကယ် နေ့စစ်ပြီး ဖို့ပဲလိုသည်။

ပြီးတော့ ကိုကို က မြင်လိုက်ရတိုင်း တင့်တယ်နေသည့် ချစ်ရည် အဆင့်အတန်းလည်းရှိလေသည်။ ကိုကိုကို မြင်လိုက်တာနဲ့ သူမ စိတ်

ကူးထဲက ဖူးစာရှင်မျိုးပဲလို့ သတ်မှတ်ခဲ့မိတာက သဘောကျခြင်းအရာ မြောက်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် ..

“အင့် ..”

“ဆောရီး ..”

လူတစ်ယောက်က ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဝင်တိုက်သွားမှ အတွေးလွန် နေတာတွေ ဖျတ်ခနဲပျောက်သွားခဲ့ပြီး ကို ကိုကို ရှာဖို့ သတိရလာ၏။

“ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ..”

ခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာလပတ်ရမ်းအောင် လှည့်ပတ်ရှာမိလျှင် ကိုကို ကို ကားတစ်စီးဆီ သွားနေတာ မြင်လိုက်ရင်း ..

မဖြစ်ပါ .. မနက်ဖြန်ဆို စေ့စပ်တော့မည်။ သူ့ဘက်က ဒီစေ့စပ်ပွဲ ကို ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာလား။ ဒီလောက်ထိ ဖြစ်နေ ခဲ့ရင်လည်း လူကြီးတွေကို ကိုယ်တိုင်ပြောပြီးငြင်းရဲသည့်သတ္တိ မွေးရမှာ ပေါ့ ..။

သူ မပြောရဲရင်လည်း ကိုယ်ကတော့ သိရဖို့ကြိုးစားရလိမ့်မည်။ ကိုယ်ဘက်က ဒီပွဲကို ဖြစ်မြောက်ချင်တာ မှန်ပေမယ့် မဖြစ်မြောက်တော့ ဘူးဆိုရင်လည်း ပွဲဖြစ်ပြီးမှ ဖျက်သိမ်းလိုက်ရတာမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

ဟင် .. ကားပေါ်တက်တော့မယ် ..

“ဒီမှာ ..”

မထူးတဲ့ အဆုံးမှာ လှမ်းခေါ်လိုက်မိ၏။ သူက တံခါးဖွင့်နေရင်း လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ..

“ဒီမှာ .. ကိုကို .. ရှင်ကို့ စုစ ပြောစရာရှိတယ်နော် .. ရှင် မသွားနဲ့

ဦး ..”

ဒီအခါပဲ ဖြစ်လာကာ စကက်ရှည်ကိုဆွဲ ‘မ’ လိုက်ပြီး နောက်က ပါစင်ဂျာဆင်းသွားသည့် တက္ကစီကို တားလိုက်မိ၏။

ခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ စစ ..

နင် မြင်သားနဲ့ တစ်ခါတည်း တန်းမေးလိုက်ပါလား။ နင်လုပ်ပုံ ကြောင့် ဟိုကတစ်မျိုးထင်ပြီး မာန်တက်နေတာ သိရဲ့လား ..

“တောက် ..”

သူမ တက်ခေါက်လိုက်သဖြင့် တက္ကစီဒရိုင်ဘာ မှန်ထဲကလှမ်း ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မ .. အလျင်လိုနေလို့လား ..”

“မဟုတ် .. အဲ .. ဟိုရှေ့က ကားနောက်ကိုလိုက်ပေးပါ။ မျက်ခြည် မပြတ်ပါစေနဲ့ ..”

“ကားအခြေအနေတွေနဲ့ သိပ်တော့ အာမ မခံနိုင်ဘူးဗျ ..”

အရေးထဲ ရစ်နေသေးသည်။ သူမကိုက ကိုကိုကို အပြင်မှာဖြင့် လိုက်ရတိုင်း တစ်ခုခုကို အံ့ဩသလိုလို စေ့စေ့ဖြစ်သွားတတ်ပြီး ကြည့် နေမိတာက အရင်ဖြစ်နေခဲ့၏။

အပြင်မှာ မြင်ရသည့်အခါလည်း ဘောင်းဘီကျင်းကျက်ကန်နဲ့ဖြစ် နေတတ်ခဲ့ပြီး သူမနဲ့ ဆုံဖူးသမျှမှာ ဒီလိုပုံစံ လုံးဝမဟုတ် ..။ ထို့အတူ ကိုကိုနဲ့ သူမ သိပ်မရင်းနှီးသေးပေမယ့် စကားပြောဖြစ်တဲ့အခါမှာ စိမ်း သက်နေကြတာမျိုးမရှိ ..

ကိုယ်က သွားခေါ်နှုတ်မဆက်ရဲစရာ မရှိသလို သူကလည်း မျက်နှာ ထားကြီးနဲ့ မသိသလိုနေစရာလိုလို့လား ..။

စတွေ့တည်းက လှမ်းမခေါ်မိတာ ကိုယ့်အပြစ် ဖြစ်ရပါလျှင် သူက မသိသလိုနေတာ ဘာသဘောလဲ ..

ကားနှစ်စီးက သိပ်အလှမ်းမကွာသည့် အနုအထားမျိုးနှင့် နီးကပ် လာ၏။ ရှေ့ကားမှာ ဖုန်းပြောနေသည့် ဆေး ကလည်း နောက်ကတား ထဲမှာ သူမ ပါလာတာကို သိသည်။

ဒီမိန်းမ သူ့နောက် လိုက်လာတာရော နောက်ကားတစ်စီးတားပြီး အမိလိုက်လာတာရော အားလုံးကို သူသိနေ၏။ မအားလပ်သည့် အလုပ် ကိစ္စတွေထဲမှာ သူမက တွေးစရာတစ်ခုအဖြစ် အလုပ်ပိုလာတာ မတွေး ဘဲနေဖို့ ကြိုးစားတာလည်းမရ ...

“တောက် ..”

“ဟင်!.. ဘာဖြစ်တာလဲ .. ဆေး ..”

“နောက်က ကားပေါ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက် လိုက်နှောင့်ယှက် နေတယ် ..”

“ဟင်!..”

နေမျိုး က ကားမောင်းနေရင်း နားရှုပ်သွားသလို လှည့်ကြည့်သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်က သူ့ကားပေါ်မှာကနေ လှမ်းနှောင့်ယှက်တယ်ဆို တာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့လဲ ...

“နေမျိုး ရာ.. မင်းကလာပြီး ပြုပြုပြုပြန်နဲ့ ..”

စိတ်တိုသွားပြီး မှန်ထဲက ကြည့်မိပြန်သည်။ တက္ကစီ စီးတာတောင် နောက်ကမထိုင်ဘဲ ဒရိုင်ဘာဘေးမှာ ခေါင်းတမော့မော့နဲ့ ...

ကြည့်မရသည့်ဖြစ်ချက် တစ်မျိုးတိုးသွားသည်။ သူမကို လူမှား ပြီး နာမည်သွားမေးမိတည်းက မှတ်မိသည်။ ပုံစံလေးက လန်းသည်။ မျက်နှာလေးကလည်း ချစ်စဖွယ်လေးပဲဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် လူ့ကို မြင်လိုက်တိုင်း ဟိုကကြည့်၊ ဒီကကြည့်နှင့် ပြုံးပြ ဖို့ ကြိုးစားတာက ရှိသေးသည်။ ဒီမိန်းမ စိတ်မှ နဲ့ရဲ့လား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ မှားတာလား ...။

လူမှားတာဆိုရင်လည်း ‘ရှင်က ဘယ်သူလား ဘာညာ’ လာမော့ လိုက်ရင် ပြီးပြီ ...။

သူ ရှင်းပြလိုက်မှ နေမျိုး က ရယ်ကာ ...

“မင်းကလည်း ဒါများကွာ .. ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အထာကိုိုင်ချပြန် ပြီ ..”

“ဘာကို အထာကိုိုင်ရမှာလဲ၊ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိတာကြီးတို့၊ မောင်းစမ်းပါကွာ .. ကော်ကြာ လေလံပွဲမမိတော့ဘဲနေဦးမယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီလေလံမှာပြန်ရမှ ငါတို့ ကိုပေါက် ကိစ္စကို ရှင်းနိုင်မှာ၊ မင်းရဲ့ ဦးနှောက်ကို အမြဲတမ်းကလီးယားဖြစ်နေအောင် ထားစမ်းပါ ဆေး ရာ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးကို ဘာမှရဖို့မရှိဘဲနဲ့ အန်နာဂျီတွေ စိုက်ထုတ်မနေစမ်းပါနဲ့ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ငါ သူ ဘယ်ထိလိုက်လာမှာလဲဆိုတာကို စိတ်ဝင် စားနေတာ ..”

“ဝင်စားမနေနဲ့ .. အသာလေးလျှောလိုက်ပြီး မိလာတာနဲ့ ဆွဲချိတ် ပစ်လိုက်မယ် ..”

“ဟိတ်ကောင် လျှောက်လုပ်မနေနဲ့ ..”

ပြောနေရင်း ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ဆေး မျက်နှာရှုံ့တွဲတွဲဖြစ်သွား သည်။ အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေနေရင်တော့ ဖုန်းတွေဆက်တိုက် ပြောနေရတာကို ပျော်သည်။ တစ်ခုခု ငြိနေပြီဆို ငြိနေတာကို မရှင်းရ သေးခင် ဖုန်းပြောနေရတာ အဆိုးဆုံး ...

“ဘယ်ကလဲ ..”

“တိုကို့ ဆီကပါ ..”

သူ ဖုန်းနားထောင်လိုက်တော့လည်း ကိုကိုက ငိုချင်းရှည်ကြီးနှင့်-

“ကိုင်သေးတယ် ညီ ရာ၊ မင်းကို ငါ မနေ့ညတည်းက ဖုန်းခေါ် တယ်၊ မက်ဆေ့ချ်ပို့တယ် ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မလာဘူး ..”

“ကဲ .. အခု ကိုင်နေပြီကွာ .. ဘာလဲ ပြော ..”

“မက်ဆေ့ချ်တော့ ဖွင့်မှာပဲဆိုပြီး အကုန်လုံးရေးထည့်ထားတယ်

လေကွာ .. နှစ်ခါပြန်ပြောရမှာ အောက်တာပေါ့ကွ ..”
 “ဘယ်ဖုန်းကိုလဲ .. ငါ့ဖုန်းတွေ အများကြီးပဲ ဒါက အလုပ်ဖုန်း..”
 “ဖုန်းတွေများသလောက် ကိုယ်နဲ့မကွာ မထားနိုင်ရင် တာလွဲတွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့ကွ။ မင်းကလည်း မင်းသားထက် ဆိုးနေပြီ ..”
 “မင်းသားထက် မဆိုးရဘူးလို့ ဘယ်သူက သတ်မှတ်လိုက်တာလဲ၊ ငါ့မှာ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် တိုင်ပင်ကိုက်ထားတာတွေ စံတော်ချိန်ထက် တောင် တိကျသေးတယ် ..”
 “ဪ ..”
 “မင်းလို ခိုတစ်ကောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အချိန်ပြည့် အားမနေနိုင် တာ ကြံဖန်ဖြည့်တွေးပြီး သာဓုခေါ်လိုက် ..”
 “ညီညီ ..”
 “ပြော ..”
 “မင်း အခု ဘယ်မှာလဲ ..”
 “ဘာလုပ်လို့လဲ ..”
 “ဘယ်မှာဆို ပြီးတာပဲကွာ .. ရှည်လိုက်တာ ..”
 “ဘယ်မှာဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မပြောချင်ဆုံး ကိုကို၊ မင်း ပြောစရာ ရှိတာပြော ..”
 “အေး .. ဒါဆိုလည်းပြောမယ်၊ ထပ်ပြောရတာဆိုတော့ လိုရင်းပဲ ကွာ .. ငါ့ကို မင်းတစ်ခုလောက် ကူညီပါ ..”
 “မင်းကတိကို မင်း မတည်ပေမယ့် ငါက ခေါင်းထဲကထုတ်ပြီး သားကိစ္စကို ပြန်မထည့်တတ်ဘူး ..”
 “ညီရာ .. မင်းကလည်း တစ်မျိုး၊ ဖေဖေ ကားရောင်းတုန်းက မင်း ဝင်လုပ်လိုက်တာလည်း မင်းကို ငါ ထင်ပြီး ဖေဖေ ငါ့ကို ကျွင့်ရှာတာပဲ မင်းကျတော့ ..”

“ငါ့စီးပွားရေးကို ငါလုပ်မှာပဲဆိုတာ မင်းကိုပြောပြီးသား ..”
 ကားက အဝေးပြေးလမ်းမဘက်ကို ဦးတည်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
 ဆေး က ဖုန်းပြောရင်း မျက်လုံးတွေကြည့်လိုက်ကာ နောက်ကတား ထပ်ချပ်မကွာပါလာတာကို မြင်တော့ မှဲသွား၏။
 စိတ်ဝင်စားမှုက နောက်ကိုရောက်သွားသဖြင့် ကိုကို ဘာတွေပြော နေမှန်းပင် မသိလိုက်။ လူရှင်းရာရောက်လာတာနှင့် နေမျိုး ကလည်း အရှိန်ကို လျော့ချလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ..
 “သိပ်မလုပ်လိုက်နဲ့ ဟေ့ကောင် ..”
 “ဘာ..”
 “မင်းကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး ..”
 နေမျိုးနဲ့ ဆေး အပေးအယူတွေနဲ့ ပြောနေကြစဉ် ကိုကို တတစ် ဖက်ကကြားသမျှကို ပြန်မေးနေ၏။
 “ငါ့ကို ဒီနေ့ အဲဒီ အမျိုးသမီးနဲ့ သွားတွေ့နိုင်တာ ..”
 “ဘယ်အမျိုးသမီးလဲ ..”
 “ဟား .. ခုပဲ ပြောနေတာကွာ ..”
 “မကြားလိုက်ဘူး ..”
 “ငါနဲ့ စေ့စပ်ထားမယ့် အမျိုးသမီး ..”
 “အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ .. စေ့စပ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလား ..”
 “ငါ ဘယ်လိုမှ ရင်ခုန်လို့မရဘူး၊ ငါ့အတွက်က ရင်ခုန်သံထဲ နားထောင်ချိန်ကို မရှိတာ ညီ ..၊ ဖေဖေနဲ့ ငါ အဆင်မပြေသရွေ့ ဒီမိန်းမကို ..”
 “ကိုယ်လိုချင်မှ ဖြစ်တာကွာ .. ကျွတ် .. အဲဒါတွေဆို နောက် ပြောကွာ .. ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် ..”
 “ဟာ .. နေဦး .. ခဏလေး ညီ၊ မင်းကလည်း ငါ အရပ်အရေ

ကြီးနေလို့ပါ ..

“ငါလည်း အရေးကြီးတဲ့ခရီးတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းနေတာပဲ .. အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ မြန်မြန်ပြော ..”

“ရှိမ်း ..”

“ဟ ..”

“ဒေါက် ..”

အမှတ်တမဲ့ ဘေးချင်းချိတ်သွားသည့်အသံက ကျယ်လောင်သွား တာ ဆေး လက်ထဲက ဖုန်းလည်း လွတ်ကျသွား၏။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ ..”

“ချိတ်ပေးလိုက်တာလေ ..”

“ဟိုကား ဘာဖြစ်ကျန်ခဲ့ပြီလဲ မသိဘူး။ မင်းကို တအားမလုပ်ပါနဲ့ ပြောထားတာတောင် ..”

“ငါကတော့ ဖြည်းဖြည်းလေးပါပဲ .. တက္ကစီကိုက ပျော့တာ ..”

ကားက လမ်းဘေးနိမ့်နိမ့်ထဲကို ခေါင်းစိုက်ဆင်းကာ ရပ်တန့်နေခဲ့ လျက် တံခါးဖွင့်ကာ လှုပ်ရှားတာလည်း မတွေ့ ..

“နောက်မှာ ဘာကားမှ ပါမလာဘူး။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်စမ်း ပါ ဆေး ရာ .. အေးဆေး ..”

“ဟလို ..”

လွတ်ကျသွားသည့် ဖုန်းက ထပ်ခေါ်နေသဖြင့် မြန်ကောက်ကိုင် လိုက်တော့လည်း ကိုကို က ဆက်ရန်ရှိသေးကာ ..

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ .. ဘာသံကြီးလဲ ..”

“ကားချင်းငြိသွားတာ ..”

“ဘာ ..”

“ပြောမှာသာပြောကွာ ..”

“မင်း မောင်းနေတာလား .. ကားချင်းငြိတာ ဘာမှမဖြစ်ကြဘူး လား ..”

“ကိုကို .. မင်း ငါ သေမသေ သိချင်တာဆို အခု ငါ ဖုန်းပြောနေ တယ် .. အိုစေ ..”

ကိုကို အသံ တိတ်ကျသွားသည်။ ပြီးမှ ..

“မင်း အခု ဘယ်ရောက်နေနေကွာ .. ငါ့ကိုယ်စား အဲဒီ အမျိုးသမီး နဲ့ ခဏ သွားတွေ့ပေးစမ်းပါ ..”

“ဘာ ...”

သူ အလန့်တကြား ထအော်သဖြင့် နေမျိုး က လှမ်းကြည့်သည်။

“မင်း ဘာပြောလိုက်တယ် ..”

“မင်းကို ငါ့ကိုယ်စား စေ့စပ်လိုက်ပါလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ခု ခဏလေးပဲ သွားတွေ့ပေးဖို့ ပြီးတော့ ငါ့ကိုယ်စား ငါ့ဘက်က မလိုထား တာတွေ မင်း နည်းနည်းပါးပါး အရိပ်ပြလိုက်စမ်းပါ ..”

“အဲဒါတွေက ငါလုပ်မှဖြစ်မှာလား။ မင်း ယောက်ျားပဲ ကိုယ် ကြိုက် ရင် မကြိုက်ဘူးပေါ့ ..”

“ပြောလို့ မကောင်းတာတွေ ရှိလို့ပေါ့။ ညီ ရာ ..”

“အဲဒါ ငါက ပြောချလိုက်တော့ရော ..”

“ပြောဖြစ်သွားပြီးရင် ကျန်တာ ငါ ဒိုင်ခံရှင်းပါ့မယ်။ ငါ့ပါးစပ်ထဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ငြင်းရမှာ ဘယ်လိုမှ ပြောထွက်မှာမဟုတ် ဘူး ..”

“ဪ .. ငါကတော့ ဒါမျိုးတွေ ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြောထွက်နေ ကျကိုး ..”

“အဟွန်း ..”

ကိုကို ရယ်သံကို ရှားပါးစွာကြားရတော့လည်း ဆေး ရဲ့ မြင်းထန်

စွာ ပေါ်ပေါက်လာသည့် ဥပေက္ခာအင်အားတွေက ရုတ်ချည်းလျော့ကျ သွားခဲ့၏။

“လူကြီးတွေက နေ့စပ်ပွဲအတွက် လိုအပ်တာဝယ်ကြဆိုလို့ ငါ သူ့ကို မင်္ဂလာဈေးမှာ ရှိန်းလိုက်တာ ..”

တော်တော် စူးရောက်တဲ့ ရွှေညာဏ်တော်ပါ။ မိန်းကလေးနဲ့ ဈေး ဝယ်ထွက်တာ မင်္ဂလာဈေးမှာ ရှိန်းသည်တဲ့ ..

“ငါ ကြိုဆိုရုံနဲ့လိုက်တာ သူ့ဟာသူ စိတ်ပျက်ဒေါပွသွားရင်လည်း လှည့်ပြန်သွားပါစေဆိုပြီးတော့ ..”

“ဒါဆို ပြန်သွားပြီ ပူမနေနဲ့ ..”

“ပူရဇာယ်ကွ .. သူ ပြန်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူကြည့်ရတာ ဒီနှစ်ထောင့် ဆယ့်ငါးမှ ရက်မချိတ်ရရင် အိပ်ပျော်မှမဟုတ်တဲ့ ပုံပဲ ..”

“ဆောရီးပဲ .. ငါကလည်း မင်းရဲ့ မင်္ဂလာဈေးနဲ့ အဝေးကြီးကို ရောက်နေတာ၊ အဲဒီတော့ သူ့ဟာသူ စိတ်ပျက်ပြီး လှည့်ပြန်သွားတာ ထိုင်စောင့်နေလိုက် ..”

“ဟာ .. မလုပ်နဲ့လေ၊ လူကြီးတွေကို ပြန်ပြောလိုက်ရင် ငါ ဘယ် သွားနေလဲဆိုပြီး ထပ်ပြီး ကျွိုင်ပူမှာ .. မင်းရဲ့ကိစ္စတစ်ခုခုကို ထားလိုက် ပြီး သူ့ဆီကို လာမယ်လို့ မက်ဆေ့ချိပို့ထားလိုက်ကွာ၊ ပြီးရင် သွားတွေ့ လိုက်ပါ၊ ငါ့ကို မင်း ဒါလေးပဲ ကူညီစမ်းပါ၊ သူ့နာမည်က ယဉ်စေခင် တဲ့ .. ငါ ညက သူ့ဓာတ်ပုံ မင်းဆီ ပို့ထားတယ်၊ ရှာကြည့်လိုက် ဖုန်း နံပါတ်ပါ ပါတယ် ..”

ကိုကိုက အရင်ဖုန်းချသွားသည်။ သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ပေ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကသာဗျာများသွားပေမယ့် သူ့ခြေလှမ်းတွေကို နောက် ပြန်ဆုတ်ဖို့တော့ စိတ်မကူးပါ။

ဒါမျိုး စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ချင်လို့ ကိုယ့်မှာ ရည်းစားတောင်

မထားအားခဲ့တာ ..။

“ဟင်...”

ဓာတ်ပုံပို့ထားတာကို ရှာပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိလျှင် ဆေး မျက်လုံး ပြူးသွား၏ ‘ယဉ်စေခင်’ ..။

ဟုတ်သည်။ ဒီနာမည်ကိုပါ သူ ကြားဖူးခဲ့သည်ပဲ ..။

“ရပ် .. ရပ်လိုက် နေမျိုး .. ကားရပ် ..”

နေမျိုး က ကားကိုဘေးချပြီး ချက်ချင်းရပ်၏။

“ဘာလဲ ..”

“နောက်ပြန်လှည့်လိုက် .. ခု ပြန်လှည့် ..”

ဒီလမ်းပေါ်မှာ ရုတ်တရက် အကူအညီရနိုင်ဖို့ သိပ်မလွယ်ပေ။ ကားကို ချက်ချင်းကွေ့ချိုးပြီး ပြန်ခေါက်တာတောင် လမ်းမဘေးကို ထိုးစိုက်ကျနေသည့် ကားက ဒီတိုင်းပဲရှိသေးကာ ရှေ့ခန်းမှာ နှစ်ယောက် စလုံး လူးလူးလွန်လွန်ဖြစ်နေဆဲ ..

“တော်သေးတာပေါ့ .. မင်းကိုငါ သိပ်မလုပ်နဲ့လို့ ပြောထားရက် နဲ့ ရွေးကောင် ..”

“သိပ်မလုပ်လို့ မင်း သွေးသံရဲ့ရဲ့ မမြင်ရတာပေါ့ကွ ..။ လုပ်မနေနဲ့ အသက်နဲ့ အဝေးကြီး ..”

ဒီရိုင်ဘာကလည်း ဒဏ်ရာမရှိဘဲ သတိလစ်နေကာ ခုမှ ရှုံ့ခဲ့သည်။ နေပြီး မျက်စိမပွင့် ..။

“မင်း ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားဦး ..”

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး တစ်ခုခုပြောတော့မလို ပွင့်သွားသည့် ပါးစပ် ကို လက်နဲ့လည်း ဖမ်းဆုပ်ကာ နားနားကပ်ပြောပြီး ကားထဲက ဆွဲခေါ် ချလိုက်သည်။

“အ ..”

“မအော်နဲ့ ..”

“ဒီမှာ နာနေတာ ..”

“ဟိုရောက်မှ ဆက်နာ ..”

ကြည့်စမ်း ..။

စေ တစ်ခုပြောမလိုပြင်လိုက်စဉ် သူက တစ်ဖက်ကားထဲထိုးသိပ် ထင်လိုက်ပြီး တံခါးပိတ်ပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ကားပေါ်မတက်ခင် နေမျိုး နားကိုသွားကာ ..။

“ငါ့ကို ကိုကို လို့ပဲခေါ် ..”

ဒီလောက် ကပ်ပြောထားလိုက်လျှင် ရပြီဆိုတာသိသည်။ ကား ပြန်ထွက်ခဲ့တော့ နေမျိုး က တစ်ခုမှ နားမလည်သည့်မျက်နှာနှင့် ကား ဖောင်းရင်း လှည့်ကြည့်၏။ သူကလည်း ဘာမှမပြော ..။

“ကိုကို .. ရှင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲဟင် ..”

ဘယ်သူမှ အသံမထွက်ပေမယ့် သူမ အသံ ထွက်လာကာ မေးပုံက လည်း မသိလို့မေးတာနှင့် မတူဘဲ မသင်္ကာလို့ စစ်ဆေးတာမျိုး ..။

“အား .. အောင့်သွားတာပဲ .. ကျွတ် .. ကျွတ် ..”

သူမ ရင်ဝကို နှိပ်လိုက်၊ ရဲညိုနေသည့် နဖူးစောင်းကို ပွတ်လိုက် နှင့် ရှုံ့မဲ့နေကာ ..။

“ရှင်တို့ စေ တို့ တက္ကစီကို တမင်ဝင်တိုက်ပစ်တာမို့လား၊ ခုလည်း ဒရိုင်ဘာနဲ့ ကားကို တာဝန်ရှိသလို လုပ်မပေးဘဲ ထွက်ပြေးလာတယ်၊ ရှင်တို့မှာ ပြစ်မှုမကင်းဘူးနော် ..”

နေမျိုး က မှန်ထဲကနေ သူ့ကိုကြည့်သည်။ ဆေး ကလည်း ပြန် ကြည့်၏။ ဒါပေမယ့် ပါးစပ်ပိတ်နေဆဲ ..။

“အခု ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ၊ ရှစ်နဲ့ စေ ချိန်းထားတာကို လာတွေ့ ဖို့ စိတ်ကူး ရှင့်မှာ မရှိဘူးမို့လား ..”

မေးလိုက် ရပ်စောင့်ကြည့်လိုက်လုပ်နေပေမယ့် ဆေး ထံမှ စကား ပြန်မရလျှင် စေ စိတ်တိုလာမိ၏။

“ဆုစပ်ဖိုက်စွကို ရှင်ဆန္ဒရှိသလို ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိပါတယ်၊ လှည့်ဝတ် ရှောင်ပြေးနေဖို့မလိုဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါကိုလည်း စေ ကပ် အရင်သိချင် တာ၊ အဲဒါကြောင့် သူ ရှင့်ကိုမေးချင်လို့ စကားပြောဖို့ကြိုးစား ..”

“ဟာ .. တိတ်စမ်းပါကွာ ..”

စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ချပစ်လိုက်သဖြင့် စေ ကိုယ်လေးတုန်းခနဲဖြစ် သွား၏။ ဆေး ကလည်း ဒေါသတော်တော် ထွက်နေပြီဖြစ်ကာ ကျရှင် နှစ်ခုကြားက အလယ်အဖုံးလေးကို ဘုန်းခနဲ ပုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ..။

“မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ပြီး အေးဆေးလိုက်ခွဲ ..”

“ဘာ..”

“အခု ငါ့မှာ အလုပ်ရှိသေးတယ်၊ မင်း စကားတွေကြောင့် အာချ နောက်တယ် ယဉ်စေခင် ..။ ထပ်မပြောဘူး .. တစ်ခွန်းမှ မဟနဲ့ ..”

“ဘာပြောလိုက်တယ် ..”

“ဟိုကားဒီဘက်ကို စောင်းဆွဲလာတာ နေမျိုး၊ ဘေးသိပ်မချနဲ့ ချောက်ထဲကျလိမ့်မယ် ..”

“အဲဒါ ကိုနိုင် ကောင်တွေထင်တယ် ..”

“အရှိန်မချနဲ့ - သွားကပ်မှ ဘယ်ဝိုက်ချလိုက်၊ နောက်ရှင်းတယ်..”

ရန်တွေ့ရပြီး တုံ့ပြန်မည့်သူမရှိသဖြင့် သူတို့ဘာတွေပြဿနာ တက်နေကြသလဲဆိုတာ စေ လည်ပင်းလေးရှည်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုစဉ် တည့်တည့်ကြီး ပစ်ဝင်လာသည့် ကားဦးခေါင်းကြီးက ရင်ခွင်ထဲ ခုန်ဝင် လာသလို ဘွားခနဲ ..။

“အမလေး ..”

“ဂျိုး ..”

“ဒုန်း .. ဒုန်း ..”

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ အေးစိမ့်သွားသည်။ မျက်လုံးတွေကို အလန် တကြား မှိတ်ပစ်လိုက်မိပေမယ့် ဆောင့်ခုန်သွားသည့်ကားက ကားချင်း တိုက်မိတာတော့ မဟုတ်နိုင် ..

“ဂျိမ်း ..”

“ဂျိမ်း ..”

မျက်လုံးဖွင့်လိုက်တော့ ကိုကို တို့က တစ်ဖက်စီကနေ အပြင်ထွက် သွားကြပြီဖြစ်ကာ ဟိုဘက်တော်တော် လွန်သွားခဲ့သည့်ကားထဲက လူ သုံးယောက်ထွက်လာကြ၏။

“ဘာလဲ ဆေးသားညီ .. ပွဲဖျက်ဖို့ အစီပြေးလာတာလား ..”

“အေး .. မင်းလည်ငါ့ကို တားဖို့ အစီပြေးလာတာဆိုရင် မရတော့ ဘူး ..”

“ဟွန်း .. မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တော်တော်အထင်ကြီးတဲ့ ကောင် ဝဲ။ မင်း ကြားလုံးထုတ်နေသလောက် တကယ်ဟုတ်လား မဟုတ်ဘူး လား အခု သိရမှာပါ ..”

“လုပ်လေ .. ငါက ငါလိုချင်တဲ့ငွေကို ငါ့လက်နဲ့ ရအောင်ရှာနိုင် တယ်။ သူများရဲ့ လက်ကိုင်တုတ်မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်အချိန်မှာဖြစ်ဖြစ် ဆေး ဆိုတဲ့ငါက ဆေးသားညီ ပြီးသား ..”

တိုက်ကွက်တွေကတော့ မျက်စိလည်သွားလောက်အောင် မြန်သည်။ ကားထဲကနေ လှမ်းကြည့်ရင်း စေ မျက်လုံးပြူးရပြန်၏။

သူမ ကိုကိုကို ဒီလိုမြင်ခဲ့ရတာ နှစ်ခါရှိလေပြီ။ သူမရဲ့ စိတ်အာရုံ ထဲမှာ ဂျင်းဂျက်ကက်နဲ့ ကိုကိုက တစ်ယောက်အကောင်းစားရှုပ်တွေ ထည်လဲဝတ်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီတံကားကားနှင့် အမြဲတမ်း စမတ်(ထ်)ကျ တွေ့နေသည့် ကိုကိုက တစ်ယောက် ..

တစ်ယောက်တည်းကို စရိုက်နှစ်မျိုးနှင့် မြင်နေရတာသိစေမယ် တစ်ယောက်စီလို ခံစားနေရတာ ..

“ဒါနဲ့တောင် မပွင့်လင်းရဲတဲ့ပုံနဲ့ လျှို့ဝှက်ဆန်တဲ့ အကျင့်တွေထ ခုနဲ့တော့ တခြားစီပါလား ..”

လူကို ဖုန်းပြောတာတောင် မပွင့်လင်းခဲ့ဘဲ အားနာသလိုလို မပြော ချင်တာလိုလို ..။

တကယ်တမ်းကျတော့ ခက်ထန်တောက်ခါးတတ်တဲ့အကျင့် ရှိ နေကာ ခုနက လိပ်ပြာလွင့်အောင် အော်လိုက်တာ သက်သေပဲဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကားထဲပြန်ရောက်လာကြတော့ ဟိုလူတွေ ကုန်းကွလဲပြိုကျန်ခဲ့ကြလျက် ..

“တောက် ..”

“မင်း ဒိုထက် ပညာပေးရမှာ၊ ခွေးသူတောင်းစားတွေ ထန်းလျှက်ခဲ ကျွေးပြီး ခွေးထားတဲ့ ခွေးတွေကျနေတာပဲ ..”

နေမျိုး က ဒီတစ်ခါ မောင်းသူနေရာမှာ မဟုတ်တော့ဘဲ မျက်နှာ ပေါ်က အညိုအမည်းတွေ ခပ်စမ်းစမ်းနှင့် တက်ခေါက်၏။

ဆေး က မျက်မှောင်ကြီးကုတ်နေကာ ဘာမှ မပြောဘဲ ကားကို မြားပစ်သလို ဆောင့်ထွက်၏။

ဒီတစ်ခါ ကားတစ်စီးလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့ပြီ ..။

အခန်း (၂၈)

“အားလုံး အမှန်အကန်တွေ ဟုတ်ရဲ့လား ..”

“သေချာ စစ်ကြည့်ထားတာပါ။ အားလုံး ကျွန်တော်တို့ သိတဲ့လူ တွေချည်းပဲ ..”

လေလံပွဲမစခင်တည်းက တစ်ဖက်ကလည်း ကြိုတင်စီစဉ်ထားတာ တွေရှိသည်။ သို့သော် ကြမ်းခင်းဈေး ကြော်ငြာလိုက်တာနှင့် သူ့ထက်ငါ တိုးသွားသည့် ဈေးကွက်က တစ်နေ့တည်းမှာပဲ ရပ်တန့်သွားခဲ့၏။

“ငါးရောငါးဆယ် တစ်ကြိမ် .. ငါးရောငါးဆယ် နှစ်ကြိမ် ..”

“ခြောက်ရာ ..”

တစ်သံထွက်လာတော့ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားကြ၏။ သို့သော်..

“ခြောက်ရာတစ်ကြိမ် .. နှစ်ကြိမ် .. သုံးကြိမ် ..”

နောက်ထပ်တိုးမည့်သူမရှိတော့လျှင် ရုပ်ထု၏ ပိုင်ရှင်နှင့် ကြေညာ သူတွေ မျက်နှာပျက်ကုန်ကြ၏။ ရုပ်ထုသည် နတ်သားခေါင်းဆောင်း နှင့် အင်္ကျီမပါသော သုံးလေးနှစ်သားအရွယ် ယောက်ျားလေးက ခြေ ထောက်တစ်ဖက်ကွေးပြီး တစ်ဖက်က ဒူးခေါင်းမှာ ပြန်ချိတ်ထား၏။

လက်မှာ ကြက်လိုလို အမောက်တော်တော်ကြီးသည့် သတ္တဝါတစ် ခောင်ကို တစ်ဖက်က ပွေထားသည်။ တစ်ဖက်လက်က ခြေဦးထိပ်နှစ်

တိုက်လောက်အကွာကို လက်ညှို့ထိုးထားပြီး ရပ်နေပုံက အသက်ဝင်နေ ၏။

ထို့ပြင် ဝင်းလက်နေသည့် ကြေးသားရောင်က ပါးမို့လေးနှစ်ဖက် နှင့် ဝိုက်ပြောင်ပြောင်ပူပူလေးမှာ ဝင်းလက်တောက်ပနေကြ၏။

ဆံပင်ကောက်ကောက် နားရွက်ကုပ်နှင့် မျက်နှာပြားသည့်ပုံက ဘယ်လူမျိုး ဘယ်ခေတ်က လက်ရာဆိုတာ ရုတ်တရက် ပြောနိုင်ဖို့က မလွယ်ပေ ..။

“တောက် .. ငါသိတယ်၊ ဒါ ဟိုကောင်လုပ်တာ ..”

“သူ ဒီလောက် မတတ်နိုင်ပါဘူး ဘော့စ်ရယ် ..။ အခု ကွင်းထဲမှာ ရှမ်းဇော်ဘွားတွေတောင်ပါတယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး .. နောက်ထပ် ဈေးထပ်တိုးလိုက်တာနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ တာကွယ်လိုက်တာ၊ ဒီကောင် ရုပ်တုအကြောင်း မဟုတ်တမ်းတရား တွေ ပြောပြီး ဈေးဦးချိုးထားတာကွ ..”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ .. သူ့ကောင်တွေလည်း ကျွန်တော်တို့တွေ တယ်၊ သူ့လက်ချက်မကင်းဘူးဆိုတာတော့ သေချာပါတယ် ..”

“သေချာတယ် .. ဟုတ်လား၊ မင်းတို့ကို ငါ ဒီလောက် ဂရုစိုက် ခိုင်းထားတာတောင် ..”

“ကျွန်တော်တို့ ချိုကြီး တို့ကို လမ်းကနေတောင် ပိတ်ခိုင်းထား တာ ဘော့စ် .. အဲဒါ ..”

“တော်တော့ဟေ့ ..”

သူဌေး ဦးကျင်စွမ် က စကားသံ မပီတပီနှင့် အကုန်လုံးကို ဖိဟောက် နေ၏။ သူ့မှာ မြတ်ဖို့နေနေသာသာ အရင်းပြန်ရလိုက်တာတောင် ကံကောင်း လို့ပါလား ..။

ဆေးသားညီ ဆိုတဲ့ သတ္တဝါလေး တစ်ပြားမှ အရင်းမပါဘဲ သူများ ဦးနှောက်တွေချည်း လိုက်ဖောက်စားနေတာ ဘယ်သူတွေက ဒီလောက်

တောင် သည်းခံနေကြတာလဲ ...။

“ဒီကောင်က ခြေရာမထင်အောင် ပါးပါးလေး အကွက်ရွှေနေတာ ဘော့စ် .. ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် ဘယ်နယ်သွားသွား သူနဲ့ မရင်းနှီးတဲ့လူကို မရှိဘူး .. ပြီးတော့ သူက အရမ်းလက်ဖွာတာ ..”

“ရှိတဲ့သူတွေ သူ့ကို ပုံချပေးချင်လာအောင် သူက လုပ်ပြနိုင်တာ..”

“တိတ်စမ်း .. နင် .. နင်တို့ကို တန်းစီပြီး ပါးရိုက်မိတော့မယ်၊

ဒီကောင့် ကောင်းကြောင်းတွေ ဘာမှလာမပြောနဲ့ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘော့စ် .. ကျွန်တော်က သူနဲ့ တစ်နှစ်လောက် တွဲခဲ့ဖူးလို့ သိ ..”

“ဖောင်း ..”

လည်ဝတ်မှာ ပူထူသွားကာ ပြောနေသည့်သူ စိုက်ခနဲ ကုန်းကျသွားသည်။ ဦးကျင်စွမ်း ဘယ်လောက်ထိ ဒေါပွနေသလဲဆိုတာ အားလုံးသိကြသည့်ပြင် ဆေး တို့လည်း သိနေကြတာ ...။

မကျေနပ်ရင် ကြိုက်သလို ရှင်းလိုက်ရုံ ...။

အခန်း (၂၉)

“ဒါဆို .. ငါ သွားမယ် .. ညကျ မင်း ဖုန်းဆက်မလား ..”

“မသိဘူး ..”

“အိုဆေ .. သွားပြီ ..”

ပိုက်ဆံထုပ်ကြီးက နည်းတာမဟုတ်ပေ။ ဒါကို ဟိုတစ်ယောက်တ ဆွဲထွက်သွားကာ သူက ခေါက်ဆွဲစားနေရာက မော့တောင်မကြည့်..။

နာရီ ကြည့်လိုက်တော့ ညနေ လေးနာရီခွဲတော့မည်။ ရွပ်ယုက်စော်နေကြသည့် ကိစ္စတွေနောက်မှာ သူမကတော့ ကားထဲမှာ ငုတ်တုတ်တုတ်နှင့် ...။

“ဒီမှာ ကိုကို .. ရှင့်ကို မှောင်ခိုတွေလုပ်နေတယ်တောင် ထင်တာ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်က လေလံဝင်ဆွဲနေတာဆိုတော့ ထင်တာက ပျောက်သွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ရှင် လုပ်နေတာတွေ မရိုးသားဘူးထင်တယ် ..”

ဆေး က ခေါက်ဆွဲကို တူနဲ့ဆွဲ ‘မ’ လိုက်ပြီးမှ မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ စစ ကလည်း မျက်လုံးတစ်ချက်လေးမှ မလွှဲဘဲ သူ ဘာပြုမလဲ စောင့်ကြည့်နေ၏။

ပြီးတော့ ဘာမှ ပြန်မဖြေလျှင် ...။

“ရှင် စစ ကို စကားမပြောချင်သလို လုပ်နေတာတွေ တော်သင့် ပြီ ကိုကို၊ ခုလည်း ရှင်နဲ့တစ်နေ့ကုန်ရှိနေခဲ့ရပြီး စစ ကို စကားသုံးလုံး ကွဲအောင် မပြောဘူး ..”

“အဲဒီ ယောက်ျားမာနကြီးလှချေလားဆိုပြီး မင်းလည်း မျက်နှာလွှဲ နေလိုက်လို့ရတာပဲ။ ဘာလို့ လျှောက်လိုက်နေတာလဲ ..”

မြုပ်စိမြုပ်စိဝါးနေရင်း မေးဆတ်မေးပုံက အဲဒီတစ်ဖက်ဖောင်းနေ သည့် ပါးကို ဖြောင်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်ဖို့သာ ကောင်းလေသည်။

ခေါက်ဆွဲဖတ်တွေ ဖွတ်ခနဲ ပြန်ထွက်ပြီး လျှာထွက်နေကာမှ ကျကျ နန ခါးထောက်၍ ..

“ရှင်ကို လိုချင်လွန်းလို့လေ .. စေ့စပ်ချင်လွန်းလို့” လို့ ပြောချပစ် ချင်၏။ ဒါပေမယ့် ..

“ဟုတ်တယ် .. လျှောက်လိုက်သလိုဖြစ်နေတယ် .. အဲဒါ ရှင်ကို ထွက်ပြေးနေလို့လေ ..”

“ဟွန်း ..”

“ရှင် ဘာရယ်တာလဲ ..၊ စစ က မိန်းကလေးတန်မယ့် သိက္ခာ နည်းတယ်ဆိုပြီးတော့လား ..”

“ဘာရှိသေးလို့လဲ ..”

ကြည့်စမ်း ..

“ဒီမှာ ..”

စားပွဲကို လက်ဖျားနဲ့ ပုတ်ပစ်လိုက်သဖြင့် သူမရှေ့က အအေးပုလင်း လေး ဂျိမ်းတုတ်တုတ်ဖြစ်သွား၏။

“ခေါင်းစဉ်မှားတွေ မတပ်နဲ့ ယောက်ျားပီပီသသ တွေး၊ ရှင်ပဲ လူကြီးတွေ စေ့စပ်တာကို လက်ခံခဲ့တာ၊ ကျွန်မဘက်က စပြီးမငြင်းနိုင် ပါဘူးဆိုတာ အစတည်းက ရှင် သိပြီးသား ..”

“ဘာဖြစ်လို့ မငြင်းနိုင်တာလဲ ..”

တည့်တည့်ကြည့်မေးလိုက်တော့ သူမ ပါးပြင်လေးတွေ ရဲတွတ် သွားသည်။ ပြီးမှ မျက်နှာလေးမော့လာ၍ ..

“ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါမလုပ်ချင်လို့ပေါ့၊ စစ တို့ ခေါင်းညိတ်လို့ လူကြီးတွေက သေချာစီစဉ်နေကြတာ ..”

ဒေါသတွေနဲ့ရောကာ ‘စစ’ ဖြစ်လိုက် ‘ကျွန်မ’ ဖြစ်သွားလိုက်နှင့် ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း သတိမထားမိ ..။

“ရှင် ရဲရင့်မှုမရှိတာပဲ ထည့်ပြောစမ်းပါ၊ ကိုယ် မလိုချင် ငြင်းလိုက် ပေါ့၊ အခု စေ့စပ်ဖို့ထိ သေချာကုန်ကြပြီ၊ အတူတူရှေ့ပင်းထွက်ကြဖို့ ဖြစ်လာတဲ့အထိ ရှင် ကုတ်ချောင်းချောင်းလုပ်နေတုန်း ..”

“ကုတ်ချောင်းချောင်းဖြစ်ဖြစ် ခြင်္သေ့ချောင်းဖြစ်ဖြစ် လိုရင်းက စေ့စပ်ဖို့ကို သူ မလိုလားဘူး၊ မင်းက လိုလားလို့ လိုက်နေတယ် .. ဒါပဲ..”

“ဘာ.. ဘယ်သူ မလိုလားတာလဲ ..”

ဆေး ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် မဖြေရှင်းဘဲ ခေါက် ဆွဲကြော်ကို ဆက်စားနေလိုက်၏။

“ကိုကို .. ရှင် အခု စေ့စပ်ပွဲဖျက်မယ်လို့ ပြောလိုက်တာလား ..”

သူက ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ နာရီကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခေါက်ဆွဲ တစ်ဝက်ကျရုံနှင့် ပန်းကန်ကို ဘေးကိုဖယ်လိုက်ပြီး အအေးပုလင်းဆွဲ ယူ၏။

စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုလိုက်ဟာသွားမှန်းမသိဘဲ စစ ဘာပြောရမှန်း လည်းမသိ ..။

သူ မြုစိစိလုပ်နေပေမယ့် ဒီလောက်ထိတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလာမည်လို့ မထင်ခဲ့ပေ။ သူမ တိတိပပ သိချင်ခဲ့တာက သူ့ဘက်က အိမ်တွင်းရေးတစ်ခုခုကြောင့်သာ စိတ်ညစ်နေရသည့်ပုံဖြစ်နေခဲ့ပြင်ဖြစ် ကြောင်း ..။

“ရှင် .. ဖြေလေ ..”

မကြားချင်ပေမယ့် တပ်မေးလိုက်မိသည်။ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ စေ့စပ်ခွင့်ရချင်မိသည်။ ဟိုအစက သူ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက် သလို ဖြစ်မိပေမယ့် သူ ငြင်းမယ်ဆိုရင်လည်းငြင်းလိုက်ပေါ့ဆိုသည့် စိတ်မျိုးလည်း ထားနိုင်ခဲ့သော်ငြား ..

ခုကျမှ ဝမ်းနည်းသလိုလို သိမ်ငယ်မိသလိုလိုနှင့် ..
“စေ နားလည်ပြီ၊ ရှင် ဒီလောက် ခက်ထန်တာ အားနာထုတ်မယ့် သူလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သိက္ခာအတွက် တစ်ကွက် ချန်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ..”

ပြောပြီးတာနှင့် ဆိုင်ပြင်ကို သူမ ဘာလိုက်ရှာနေသည်မသိ .. ဆေး က ဘာမှမပြောဘဲ အအေးသောက်ရင်းကြည့်နေသည်။

ထူနက်သော မျက်ခုံးတန်းလေးတွေနှင့် တိုစိပ်မိမျက်တောင်နက် လေးတွေအောက်မှာ မျက်ရည်တွေပြည့်နေတာ သူ မြင်နေရသည်။

ပြီးတော့ ဟိုဒီလိုက်ရှာနေရင်း မျက်တောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ်ခတ် ခတ် မျက်ရည်တွေကို ပြန်သိမ်းနေသေးသည်။

ပြီးမှ သူမ ရှာတာကို တွေ့သွားသလိုမျိုး နေရာမှ ဖျတ်ခနဲထရပ် သည်။ ထိုင်ခုံထဲက ထွက်လိုက်ပြီး သူ့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ..

“စေ ပြန်တော့မယ် .. တော်ကြာ မိုးချုပ်သွားမှာမို့လို့ ..”

ပြောပြီးတာနှင့် ထွက်လာခဲ့၏။ နေ့လယ်တုန်းကတော့ မေမေ ဖုန်းဆက်သေးသည်။ ကိုကို နဲ့အတူရှိနေကြောင်းနှင့် စိတ်မပူဖို့ မက် ဆော့ချုံ ပြန်ပို့ထားလိုက်တာ နောက်ထပ် ဖုန်းဆက်မလာတော့ပေ။။

တွေးလိုက်မိတုန်းမှာ ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ မေမေ ဆီက ..

သူမ မကိုင်ဘဲ ‘စိတ်မပူနဲ့ မေမေ ကိုကို အလုပ်ကိစ္စရှင်းနေလို့ စောင့်နေရတာ ပြန်လာပြီ’ လို့ မက်ဆော့ချုံပဲ ပြန်ပို့လိုက်၏။

အချိန်က နေစောင်းနေပါပြီ။ လာခဲ့ကြသည့် အကွာအဝေးအရ

မိုးမချုပ်ခင် ဘယ်လိုမှ အိမ်ပြန်မရောက်နိုင်တာသိစေမယ့် မှုတ်ချစ် သည့်စိတ်က သူ့နဲ့ကြာကြာ ဆက်ရှိမနေချင်တော့ပေ ..

“ရန်ကုန်ပြန်မှာလား .. ကျုပ်က မျက်စိသိပ်မကောင်းဘူး မလိုတ် နိုင်ဘူး၊ ဟိုဘက်မှာ သွားမေးကြည့် ..”

“မလိုက်ဘူး ..”

တက္ကစီတွေက ခေါင်းပဲခါနေကြ၏။ နောက်တစ်စီးက ခပ်ဝေးဝေး မှာ ရပ်ထားတာဖြစ်ကာ ဒရိုင်ဘာက သူမဆီကို လျှောက်လာပြီး ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံးကြည့်၏။

ပုစွန်ဆီရောင်လေးနဲ့ စာအဖြူအထူစားကို စကက်မှာရော အင်္ကျီ မှာပါ ဆနွင်းမကင်းပုံလေးတွေဖော်ပြီး ခေတ်ပုံချုပ်ထားသဖြင့် သူမရဲ့ တင်းပြည့်လှပသည့် ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှုမငြီးဖွယ်ရှိနေလေသည်။

ထိုပြင် စတက်(ပ်)ပုံ ဆံနွယ်ပျော့လေးတွေနှင့် ဖွေးနုသည့် မျက်နှာ လေးက နုနုဖတ်ဖတ် သန့်စင်နေကာ ..

“ငါလိုက်မယ် ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ ..”

“ရှင်က ကားသမားပဲ ပြောကြည့်ပေါ့ ..”

“ညည်းက ကြိုက်မှလိုက်မှာလို့ ပြောချင်တာလား .. ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ပြန်မှဖြစ်မှာဆိုရင် ဒီအချိန် ဘယ်ကားမှ လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ညည်း ကြိုက်တဲ့ဈေး ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ငါခေါ်တာအတိုင်း ညည်းလိုက် ရမှာ။ ဘယ်လိုလဲ ပြောရမလား ..”

တခြားကားသမားတွေ မျက်နှာကပါ ပြုံးစိစိဖြစ်နေကြသဖြင့် စေ့ မျက်နှာလေး တင်းသွားသည်။ ခုနေ ကိုကို များ အနားရောက်လာမလား လို့ တွေးမိလိုက်သေးသည်။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်သာရှင်းရမှာမို့ ..

“ပြော .. ဘယ်လောက်လဲ ..”

“အော်ဒါကြေး .. ငါးသောင်း ..”

“ငေးမယ် .. လမ်းကြိုမတင်ရဘူး၊ ဒီကစပြီး လှပိုမပါရဘူး ..”

“အိုး ..”

စစက မျက်နှာတည့်တည့် ကြည့်ပြောသဖြင့် ဒရိုင်ဘာ မျက်နှာမှာ အံ့ဩဟန်တွေနှင့် မျက်ခုံးတွေပါ မြင့်တက်သွား၏။ ပြီးတော့ ဘေးလူတွေကိုပါ လှည့်ကြည့်တော့ အားလုံးက ရယ်ချင်ပက်ကံ့မျက်နှာတွေနှင့် ..

“ဟုတ်ပါပြီ .. လမ်းရောက်မှ လိုအပ်မယ့်ကိစ္စလေး ညည်းနဲ့ငါ ဆက်ညှိတာပေါ့ ..”

“ဘာ..”

“ဪ .. တကယ်လို့ ကားပျက်ခဲ့ရင် ဘာညာပြောတာပါ ..”

“အဲဒါလည်း ရတယ်၊ တကယ် ကားပျက်တာ မပျက်တာ ကျွန်မ ကြည့်တတ်တယ် ..”

စိတ်တွေ ထွေပြီး စိန်ခေါ်သလိုပြောနေမိပေမယ့် မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေခြင်းက အရာရာ အရူးဘက်က ဆိုတာမသိလို့တော့ မဟုတ်ပေ။

ကားပေါ်ရောက်ပြီဆိုတည်းက အိတ်ထဲမှာ အမြဲထည့်ဆောင်ထားခဲ့သည့် အော်တိုမားလေးကို ထုတ်၍ အိတ်နဲ့ကွယ်ပြီး ကိုင်ထားလိုက်သည်။

‘ဒီလူ တော်တော် ရက်စက်ပါလား’ ဆိုသည့်စိတ်က နောက်မှာ ကျန်ခဲ့ကာ ရှေ့ကိုကြည့်နေရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် သတိက လွတ်နေတတ်၏။

မှောင်ရီပျိုးစကို ချဉ်းနင်းရောက်လာခဲ့လျှင် လမ်းက ဘယ်ကို ကွေ့ဝင်သွားကာ တစ်မျိုးမြင်ကွင်းဖြစ်သွားခဲ့၏။

“ကျွန်မ လာခဲ့တုန်းက ဒီလမ်း မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. မြို့ဟောင်းကြီးကို ပတ်မနေချင်လို့ ဖြတ်လမ်းက လာတာ ..”

ရွှေနဲ့မြသားကဟောထားချိန်

“ပတ်စရာရှိရင် ပတ်ရမှာပေါ့ ကျွန်မ မသိတဲ့လမ်းက သွားပါနဲ့ ..”

“ညည်းက ကားသမားမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါက မောင်းနေတဲ့သူပါ။ ဘယ်လမ်း ဘယ်ခရီးကို တိုတာရှည်တာ ညည်းထက် ငါ ပိုသိပါတယ် ..”

လမ်းက တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ပြောင်းဖူးပင်တွေလား ကိုင်ဆိုင်တွေလား အမှောင်ထုကြောင့် သိပ်မသည်းကွေ့ပေ။ ထိုစဉ် နောက်က ကားရောင်က သူတို့ကားထဲထိ ဝင်းထိန်သွား၏။ ထို့ပြင် ..

အနားကပ်လာပြီး ဟွန်းတွေတအားတီးနေလျှင် ..

“တောက် .. လူလွန်မသား .. ဒီလောက်ကျဉ်းတဲ့လမ်းကို လမ်းတောင်းနေတယ်၊ သူပထွေး လမ်းများမှတ်နေသလား ..”

ပက်ပက်စက်စက်ဆဲပြီး လမ်းလယ်ခေါင်က တမင်မောင်းပစ်လိုက်၏။ စစ နောက်ကကားကို လှည့်ကြည့်ရင်း ကိုကို လိုက်လာတာများလားလို့ တွေးလိုက်မိ၏။

သို့သော် ဒီအချိန်မှာ ဒီကားထဲက ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဒီတိုင်းခဲချောင်ကနေ ကပ်လိုက်နေစေချင်သည်။ ကိုယ့်ကားကို ကျော်တက်သွားပြီး ကျန်ခဲ့မည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ချောက်ချားသလိုစိတ်က ချက်ချင်းဖြတ်ထပြန်လာ၏။

သူမ အရဲစွန့်ထွက်လာခဲ့တာ မှားပြီလား .. ကိုကို တကယ်ပဲ သူမ ထွက်လာတာကို ဒီတိုင်းကြည့်နေခဲ့တာလား ..။

စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်လာခဲ့စဉ် နောက်ကားက ဟွန်းတွေ ဆူညံနေအောင် တီးတော့သည်။

“တောက် .. မအေပေး ကား .. သွားစမ်းကွာ ..”

ဒရိုင်ဘာက နောက်ထပ်ဆဲလိုက်ပြီး ကားကို ကိုင်လာထဲထဲ ဘေးချကပ်ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ နောက်ကားက ကျော်တက်သွားလျှင် ..။

ကိုကို ကား ...

စစ နှုတ်ခမ်းလေးပင် ပြန်မစေနိုင် ...။

တစ်ဆက်တည်းမှာ မျက်ရည်တွေ အိမ်နဲ့ပြည့်တက်လာကြ၏။

သူမ အံ့သြဆေးမောသွားခဲ့ရင်း ကား၏ နောက်မီးနီနီလေးတွေက မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်သွား၏။

သို့သော် ခဏအတွင်းမှာပင် မီးရောင်တွေ စူးရောက်လာခဲ့ပြီး သူမတို့ ရှိရာ ဦးတည်ပြေးလာခဲ့သည်။

ပြီးတော့ တိမ်းရှောင်သွားတာမဟုတ်ဘဲ ခေါင်းချင်းထိပ်တိုက် ပစ်ဆောင့်တော့မလို နီးကပ်လာကာ ...

“ဟာ .. ဘာလဲဟာ ..”

ဒီဘက်က ဒရိုင်ဘာ သူ့ကားကို ကမန်းကတန်းဘရိတ်အုပ်သည်။

ဟိုဘက်က ကားသည် ဆေး ရဲ့ ကားပဲဖြစ်လျက် ...

“ဆင်းခဲ့ ..”

ဘေးကတံခါးကို ပုတ်လိုက်တာနှင့် စစ ကလည်း တံခါးဖွင့်၍ ဆင်းလိုက်ပြီးဖြစ်ကာ ...

“ကိုကို .. ကျွန်မ ..”

“ဟေ့ .. ဟေ့ .. ဘာလုပ်တာလဲ .. ဆင်းမယ်ဆိုလည်း ငါ့ကားခ ကျသလောက်ပေးသွားဦး ..”

ကားသမားက တံခါးဖွင့်ပြီး အမောတကောဆင်းတောင်းသည်။ ဆေး က စစ ရဲ့ လက်ကို တစ်ဖက်ကဆွဲထားကာ ဒီဘက်လက်နှင့် ထားသမား၏ မျက်နှာတို့ လက်ပြန်ဖောင်းခနဲ ရိုက်ပစ်လိုက်ပြီး ...

“တစ်ပြားမှ မမေးဘူး ..”

ထိုလူ သူ့ကားပေါ် သူ ပြန်လဲကျသွားကာ တော်တော်နဲ့ မထနိုင်ပေ။ ဆေး ကားကို လာလမ်းအတိုင်းပြန်မောင်းလာခဲ့၏။

ကားနှစ်စီး ကပ်ရှောင်ခဲ့စဉ် ဘေးက ကိုင်းတောကို တိုက်ကြိတ်ထွက်

ရွှေနဲ့မြသားဂဟေထား၍

ရသဖြင့် တိုးတိုက်သံတွေ ဆူညံသွား၏။

“တောက် .. ကုန်ပြီ ..”

ဆေး ခပ်ကြိတ်ကြိတ်တက်ခေါက်ပြီး စတီယာရင်ကိုထုပစ်ကာ ...

“ငါ့လက်ထဲ ရောက်တာနဲ့ ဘာဖြစ်ဖြစ် စုတ်ပြတ်သပ်သွားတာပဲ တကယ့် ချီးထုပ် ..”

“ရှင်က စိတ်မြန်လက်မြန် ဝုန်းဒိုင်းကြဲမောင်းတာကိုး ..”

“ဝုန်းဒိုင်းကြဲလိုက်မလာရင် မင်း ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ ..”

“ဟင်! ...”

“အဲဒီကား ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ မင်းသိလား ..”

“ဖြတ်လမ်း ..”

“ဘာဖြတ်လမ်းလဲ ..”

သူ အော်လိုက်သဖြင့် ဧဝေဝေါပြောနေသည့် ပခုံးလေး ဆတ်ခနဲ ကျုံ့သွား၏။ ဒါပေမယ့် အအော်ခံရတာကို ဒေါသထွက်ရကောင်းလည်း သိနေသေးသည်။

“မြို့ဟောင်းကြီးဘက်က ပတ်နေရင် ကြာလို့လို့ သူ ပြောလို့ပြော ပြတာ ..”

ပြန်အော်လိုက်တော့ ကားမောင်းနေသည့် မျက်နှာက သူ့ဘာလဲ လှည့်လာ၏။

“အဲဒီက တည့်တည့်သွားမှ ရွာဟောင်းကိုရောက်တာ၊ ဟိုဘက်မှာ ကားသွားလို့မရဘူး၊ အဆောက်အဦးပျက်တွေက သွပ်ဆူးကြီးတွေ သံတိုလံတွေနဲ့ လမ်းပေါ်ပိုထားတဲ့ မြေကြီးတွေ အုတ်ကျွဲတွေနဲ့ ဆိုင်တယ်လဲ တွေတောင် မသွားဘူး ..”

ဘုရား .. ဘုရား ...

“မင်း ဘယ်လို မိန်းမလဲ ယဉ်စေခင် .. မင်းကို ငါလုံးမထင်ဘူး ..”

“ဘာကို မထင်တာလဲ ..”

“ဒီလူတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် လက် တွဲထွက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ..”

“ဘာ .. ရှင် ဘာပြောလိုက်တယ် ..”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ..”

“တက္ကစီမို့ ငှားစီးတာ လက်တွဲထွက်သွားတာမဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် .. ယုံကြည်မှုနဲ့ အလုပ်လုပ်ပြီဆိုရင် လက်တွဲတာပဲ .. မင်းလို မိန်းကလေးမျိုးကို .. တောက် .. ငါ့ကိုက မနေတတ်တာ ..”

“ဪ .. ရှင်က နောင်တရနေတယ်ပေါ့၊ စေ ဒီထိအောင်ပါလာခဲ့ တာ ရှင့်ကြောင့် ..”

“ဘာ!..”

စေတနာစော်ကားလိုက်တာကို ဒေါသက ဆောင့်ခုန်ထွက်၏။ ဟိုကားထဲမှာ ဒရိုင်ဘာနဲ့အတူ သတိလစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး သင်းဘာဖြစ်သွား မယ်ထင်သလဲ ..။

ခုလို မယုံကြည်ထိုက်တဲ့သူကို မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး ယုံပစ်လိုက်တာ ရော ဘယ်လောက်တောင် အန္တရာယ်ကြီးသလဲ ..။

ကိုကို နဲ့ ပတ်သက်နေတာကြောင့် မဖြစ်မနေ ကယ်ဆယ်ရေး လုပ်နေရတာကို ပြောချလိုက်ရင် ပွဲက ကြည့်ကောင်းဦးမည်။

“တော်တော့ ယဉ်စေခင် မင်း ပါအပ်ကိုပိတ်ပြီး အေးဆေးလိုက်ခဲ့..”

“ရှင် အဲဒီလို လုံးမချနဲ့လေ .. ရှင့်ရှေ့မှာပဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေပြီး ရှင် သွားလာသမျှ တစ်ကောက်ကောက်လိုက်နေရအောင် အချိန်ကိုကြည့် ဦး ..”

“ခုရော .. မင်း အိမ်ကို အချိန်မီ ပြန်ရောက်သွားလား ..”

“အဲ့ဒါ ရှင် နေနိုင်လို့ဖြစ်ရတာ ..”

“ဘာကွ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

စေ အသံလေးတစ်ချက်တော့ တုန်ခါသွားသည်။

“ကျွန်မ ပြန်ဖို့ ပြင်နေတည်းက ရှင် ပြန်ပို့ဖို့ သတိရမှာပဲလို့ထင် တာ ..”

“ဪ .. ဪ ..”

“ကားငှားနေတည်းက ရှင် ထလိုက်လာရင် ပြီးပြီ ..”

“ဒါဖြင့် မင်းက ငါ လိုက်လာမှာပဲဆိုပြီး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တက်လိုက်သွား တာပေါ့ ..”

“ဟင့်အင်း ကားပေါ်ထိ ရောက်သွားတော့ ရှင့်ကို မမျှော်တော့ ဘူး ..”

“ဟာ .. ဒါဆို ငါက ပိုမှိတ်မဲတာပေါ့၊ မင်းကတောင် လိုက်မလာ နိုင်တော့ဘူး ထင်ပြီးသားကို ..”

“အဲဒီတော့ နောင်တတွေရပြီး အခု ကားထဲက ထွက်တော့လို့ ပြောချင်လို့လား ..”

“မပြောဖြစ်အောင် မင်း အေးအေးချမ်းချမ်း နေလိုက် ..”

စိတ်ထဲမှာတော့ အောင့်သက်သက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးတင် နေမိသည့် စိတ်ကလည်း ရှိနေသဖြင့် ညအမှောင်ထဲကို လှည့်ငေးရင်း သူနဲ့ ဘာမှ မပြောမိအောင်နေလိုက်သည်။

လုံးဝ တိတ်ကျသွားတော့ ကားမောင်းနေရင်း ဆေး က လှည့်ကြည့် သည်။ ထိုစဉ် ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် နားကြပ်တပ်လိုက်ပြီး ..

“ပြော ..”

“... ..”

“ဖတ်ပြီးပြီ .. မတတ်နိုင်ဘူး၊ ငါ့အလုပ်ကို ငါ ဘယ်တုန်းဘာမှ အပျက်ခံခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ..”

“... ..”

“... ..”

“သဘောပဲ ..”

“... ..”

“အေး .. အခု ပြန်လာနေပြီ ..”

ဖုန်းထဲက ကိုကို ညည်းညူသံကြီးကြောင့် သူ စကားမပြတ်ဘဲ တမင်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ နောက်ထပ် မက်ဆေ့ချ်တွေ ဝင်နေပေမယ့် မဖတ်တော့ဘဲ ကားကိုပဲ အာရုံစိုက်မောင်းနေလိုက်သည်။

လူရှင်းကားရှင်းမို့ လီဇာကို နင်းပစ်လိုက်သည်နှင့် ခွေးတစ်ကောင် ကားရှေ့က ဖြတ်ပြေးသွားလျှင် ..

“ကျွဲ ..”

“အမေ ..”

ကားက ဘေးကို ပိုက်ဆွဲလိုက်သဖြင့် လူးခါသွား၏။ စေ ဘေးဘောင်နဲ့ ကိုင်ရိုက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားကာ မျက်လုံးထဲမှာ ပြာဝေမူးမိုက်သွား၏။

“အေး .. သေပါပြီ ..”

“ဆောရီး .. ခွေးကို တက်ကြိတ်မိမှာစိုးလို့ ..”

သူမက မျက်စောင်းထိုးသလို သူ့ဘက်ကို မျက်နှာလေး နည်းနည်းတော့ ငဲ့လာသေးသည်။ သို့သော် နဖူးကို လက်လေးတစ်ဖက်နဲ့အုပ်ထားရင်း မျက်နှာလွှဲမြဲလွှဲနေ၏။

ဆေး သူမကိုပဲ မကြာခဏ လှည့်ကြည့်နေမိကာ ..

“ဟေ့ .. ခေါင်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားလို့လား ..”

“ဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ .. ရှင့်ကို နားမပူဘူး၊ မြို့ထဲ မြန်မြန်ရောက်အောင်သာ မောင်းပေး ..”

“ပြီးတာပဲ ..”

ပြေလည်ရာပြေလည်ကြောင်း စပေးရက်နဲ့ မတည့်ရာမတည့်ကြောင်း ဘေးတီးတော့သည်နည်း နေပေါ့။ ..။

ဒါပေမယ့် ကားကိုတော့ အရှိန်ထပ်မြင့်ပြီး မြို့ထဲ မြန်မြန်ရောက်

နိုင်အောင် မောင်းပေးလိုက်သည်။

“ရှေ့မှာ ဆေးခန်းထင်တယ် .. ကျွန်မကို ချွေးခွဲတော့ - ရှင့် -”

“အိမ်ကို အဝေးကြီးလိုသေးတယ် .. မြို့ထဲရောက်နေမှ ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

“ကျွန်မ မူးနေပြီ .. ရပ်လိုက်ပါဆိုမှ ..”

သူမ ပိုက်ဆံအိတ်လေးကိုင်ပြီး ဆေးခန်းထဲဝင်သွားသည်။ လူစည်သည့်နေရာမှာပေမယ့် ဆေးခန်းကလည်း လူရှင်းနေသည်။ သူမ ဒဏ်ရာကိုလည်း ချောချောမောမောကုပေးလိုက်ပေမယ့် ..

“ပိုက်ဆံရှင်းပြီးပြီ ..”

သူမ ကောင်မလေးက သွားရပ်လိုက်တာနှင့် သူမက ဆေးထုပ်ကို ကိုင်ထားလျက် ဘေးမှာလာရပ်ကာ ..

“သွားမယ် ..”

ဒါကျတော့လည်း သူမ အလွယ်တကူ ပြန်ပါလာကာ ..

“ရှင် အိမ်ထဲလိုက်ရိုပေးမှာလား ..”

“မြို့ထဲကိုနောက်ထပ် နာရီဝက်လောက် မောင်းရဦးမှာ .. ကားကြပ်နေရင် တစ်ရီကျော်သွားမှာပဲ၊ ဘာလဲ မင်းက တက္ကစီငှားစီးချင်သေးလို့လား ..”

စေ ထံမှ အကြည့်တစ်ချက်သာ ရောက်လာပြီး နှုတ်ဆိတ်နေသဖြင့် သူ မသိမသာပဲနဲ့တွန့်မိ၏။ ဒီမိန်းကလေး သူ့ကို တကယ်လန့်သွားတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရွံ့တာလား ..။

“ရှင် ဆေးဖိုး ဘယ်လောက်ပေးလိုက်ရလဲ ..”

“နည်းနည်းပါ ..”

“ရှင် ဘယ်သွားတာလဲ ကိုကို ..”

“ဒီဆိုင်မှာ စားစရာတွေရေးထားတာ အများကြီးပဲ .. မင်း ကြိုက်တာ စားလို့ရတယ် ..”

“အို .. မဖြစ်ဘူး၊ စေ ပြန်ရမှာ အရမ်းနောက်ကျနေမှာပေါ့ ..”
ဆိုင်ရှေ့ရောက်မှ စေ ခြေလှမ်းရပ်ပစ်လိုက်တော့ သူက ပြန်လှည့်
ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မပြောမဆို လက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲလိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲ
တန်းတန်းမတ်မတ်ဝင်၏။

“ခေါက်ဆွဲပြုတ်တစ်ပွဲ ..”
မထိုင်ရသေးဘဲ လှမ်းမှာသည်။ ထို့ပြင် သူ အရင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ
စေ ကို ခုံဆွဲပေးကာ ..

“ထိုင် ..”
သူမက ထိုင်လိုက်ပေမယ့် ..

“ကိုကို .. ခေါက်ဆွဲပြုတ်က စေ အတွက်လား ..”
“ဟုတ်တယ် .. မင်း ဒဏ်ရာက သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ထားတာ၊
ဆေးသောက်ရမယ်၊ မင်း ဟိုမှာလည်း ဘာမှမစားခဲ့ဘူး ..”

“ဒါပေမယ့် စေ ဒီလိုဆိုင်မျိုးမှာ ဘယ်တော့မှ မစားဘူး ..”
“ဘာ ..”

စေ က ခုံပေါ်မှာ ရေစိုကွက်တစ်ချို့နှင့် စိုထိုင်းထိုင်းစားပွဲမျက်နှာ
ပြင်ကို မျက်လွှာလေးစင်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် ကော်ခွက်ထဲမှာ ရေ
တစ်ဝက်နှင့် ရေခွေးသောက် ပန်းကန်လုံးတွေ ထည့်စိမ်ထားတာကို
စိုက်ကြည့်၏။

ပန်းကန်လုံးတစ်ချို့က နှုတ်ခမ်းမှာ အက်ကြောင်းရာတွေရှိနေကာ
ကြေးစွန်းနေသည့် အကွက်တွေက ဒီတိုင်း၊ ယင်ကောင် တစ်ကောင်စ
နှစ်ကောင်စ ပျံသန်းနေတာကို မြင်လျှင် သူမကိုယ်မှာ လာနားမှာစိုးရိမ်
သလို ပန်းလေးကျသွားပြီး မျက်နှာလေးမဲ့၏။

သူမကိုကြည့်ပြီး ဆေး က ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံး၍ ..
“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နဲ့ တွဲနေတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေက ဒီလိုပဲ၊
အချိန်ရှိနေတော့ ..”

ရွှေနဲ့ခြားကဟောထားချိ

“မဟုတ်ဘူး .. စေ အပြင်မှာကိုပဲ နေရာတကာ စားတတ်တာ
ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်ရတဲ့ ထမင်းဟင်း ဒါမှမဟုတ် အိမ်ထမင်းဟင်းပေါ့၊
အဆာပြေလုပ်စားတာကအစ အိမ်တွင်းဖြစ်ကိုပဲ ကြိုက်တာ ..”

“မင်းက မွေးစားသမီးဆို ..”

ကိုကို ပြောပြဖူးသည့်အကြောင်းတွေထဲက တစ်ချို့ပါ။ ချမ်းသာ
ချင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်က သိပ်မဟုတ်လောက်သည့် မိသားစုထဲက မွေးစား
သမီးကိုမှ လက်ထပ်ခွင့်ကြံရသည့်အဖြစ်ကြောင့် ရင်ခံနေတာက ကိုကို..
သူ မေးခွန်းကြောင့် စေ က သူ့မျက်နှာကိုကြည့်၍ ..

“မိဘရင်းနဲ့ မနေရဘဲနဲ့ စေ ရဲ့ လိုက်(ဖိ)စတိုင်လ် အဲလိုဖြစ်နေတာ
ကို ရှင် ပြောချင်တာလား ..”

“မသိဘူး .. ဘာဖြစ်လို့ မေးလိုက်မိမှန်းတောင် ကိုယ့်ဘာသာ
မိမိသိလိုက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို အစားကြေးများတဲ့လူတွေက မထင်
မှတ်တဲ့ နေရာဒေသစိမ်းတစ်ခုခုကို ရောက်သွားရင် ဒုက္ခရောက်တာပဲ၊
အခု မင်း ဖြစ်သလိုပေါ့ ..”

“စေ ဒုက္ခလို့ မထင်ပါဘူး၊ ပေးပါ .. ရေသန့်ဘူးတစ်ဘူးပဲ မှာပေး
ဆေးသောက်လိုက်မယ် ..”

သူမ တကယ်ပဲ ဘာမှမစားခဲ့ပေ။ ရောက်လာသည့် ခေါက်ဆွဲပြုတ်
ကို ဘာသာနဲ့မှန်းမသိဘဲ ဘာသာဖြစ်ဖြစ်စားသည့် သူ့ပဲ သောက်လိုက်
ရကာ ..

“ဖင်တကြွကြွဖြစ်မနေနဲ့ ယဉ်စေခင် ..၊ မင်း ခရီးလွန်နေတယ်ဆို
တာ ငါ မက်ဆွေချိုဖို့ထားတယ်၊ နောက်ကျလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး ..”

ပြောပြီး ခေါင်းက ဝှမ်းနဲ့ပလပ်စတာကို မျက်လုံးဆော့သွားကာ ..

“ခေါင်းမှာလည်း ဒဏ်ရာနဲ့ .. မင်းကို ဘယ်သူမှ တစ်မျိုးမထင်ဘူး ..”

“ဘယ်သူတစ်မျိုးထင်ကြသလဲဆိုတာ လိုက်မေးကြည့်ဖို့ရတာမှ
မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ စေ က ရှင်နဲ့ တစ်နေကုန် ..”

“တစ်ခါတည်း ညားသွားလေသတည်းဆိုရင် မင်း စိတ်ဆိုးဖို့မရှိဘူးဆိုလား ..”

“ဘာပြောတယ် ..”

စစ ပါးမို့လေးတွေ ရဲတက်လာတော့ မီးစားသည်ပဲပြောရမလား၊ မီးရောင်အောက်မှာ မျက်ခုံးမျက်လုံးလေးတွေ ပို၍ နက်ထင်းနေလျက် အလှသွေးကြွယ်နေလေသည်။

“ရိုင်းသွားလား .. မတတ်နိုင်ဘူး၊ ငါက လိုရိုင်းကိုပြောရတာကြိုက်တယ် ..”

“ရှင်လောက် လိုရိုင်းကို မရောက်နိုင်တာ ရှင်ပါပဲ ..”

သူမကလည်း တည့်တည့်မတ်မတ် ဝေဖန်လေသည်။ ဆေး ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောချလိုက်ပြီးမှ ကိုကိုကို သတိရသွားသည်။

စစ ကလည်း ဘာကိုသတိရသွားသည်မသိဘဲ ခပ်ငေးငေးလေးဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်ကို မြင်လိုက်ကာစက ကျေနပ်သွားသေးတယ်၊ ရုပ်ရည်အသိုင်းအဝိုင်း အရည်အချင်း ဘာမှ ပြောစရာမရှိတော့ ..”

“ကျေနပ်သွားသေးတယ်ဆိုတော့ ..”

“ဟုတ်တယ် နောက်တော့ စိတ်ညစ်လာတယ် ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ရှင် စိတ်ဆိုးမလားမသိဘူး၊ စစ က ရှင့်ထက်တော့ အားနာတတ်ပေမယ့် စိတ်ထဲရှိတာကို မျှီသိပ်လိုက်ရရင် တစ်နေ့ကုန်ဘဲ ဒီစိတ်က နှိပ်စက်နေတာ ..”

သူ ပြုံးလိုက်မိကာ ..

“ပြောပါ ..”

“ရှင် စစ ကို သဘောမကျတာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပထမဆုံး စကားပြောဖူးတာက တီးမိခေါက်မိရုံ စိတ်အက်ခတ်ကြတာလေ၊ ရှင့်

ဘက်က အင်တင်တင် လက်ခံရမယ့်အဖြစ်ကို စစ သိလိုက်ရတာမျိုးပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက စစ ကတော့ လူကြီးတွေကို ပြောပြီး ငြင်းမေးနိုင်ဘူးလို့ ရှင့်ကို ပြောခဲ့သေးတယ် ..”

“အဲဒီတော့ မင်း ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ ..”

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ဒေါသကြောင့် လက်ခနဲတော့ဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် မျက်လှည့်ချပစ်လိုက်ပြီး ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်ခြင်းတွေရှိနေပြန်ကာ ..

“ရှင့်ကို ဒီထက်ပိုရင်းနှီးသင့်တယ် ထင်တာလေ၊ အဲဒါက .. အဲဒါကို ရှင့်ဘက်က ကြိုးစားရမှာမဟုတ်ဘူးလား ..”

“သူ .. အဲ .. ကိုယ့်ဘက်က စိတ်ဝင်စားမှုက မင်းလောက်ဖြစ်မနေရင် မင်းနဲ့ ရင်းနှီးချင်စိတ် ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာပေါ့ ..”

သူမ မျက်နှာလေး အရောင်ရင့်သွားပြန်သည်။

“ဪ .. အဲဒါကြောင့် ရှင်က အထာကြီးနေနေတာလား ..”

“မင်းပြောလို့ ပြောပြတာ ..”

“စစ က ရှင့်ကို ရင်းနှီးချင်တယ်ဆိုတာ ရှင့်ဘက်က မလိုလားဘူးဆိုတာကို ရှင် ကိုယ်တိုင်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလာစေချင်ရုံပဲ ..”

“ပြောလာတော့ ..”

“ရှင် ပြောလာမှ စစ ကလည်း မြောချင်တဲ့စကားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ရမှာပေါ့ ..”

“ဒါဆို .. အခု မင်း ပြောချင်တာကို ပြောလို့ရပြီ ..”

ဒါက သူ့ဘက်က ငြင်းမှာပဲဆိုတဲ့ သဘောလား ..

ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားတာ သိသိသာသာဖြစ်လေသည်။

ပြောပြနေတဲ့ အကြောင်းတွေက သူနဲ့တွေ့တုန်းက မနေ့တစ်နေ့က အထိ အမှန်တွေပါ။

ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာ သူမ ..

“ဒီလောက်ဆို မင်းနဲ့ငါ ရင်းနှီးပြီလို့ သတ်မှတ်နိုင်ပြီမို့လား ..”

“အင်း ..”

စစ က သူ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြောနိုင်ဖို့ ကြိုးစား၍ ပင့်သက်တစ်ဝကြီး ရှိုက်ကာ ..

“ဒါဆို စစ က ပြန်ဆက်မေးရမှာပေါ့၊ ရှင့် .. ရှင့်ဘက်က စစ ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ ကြေညာပြီလား ..”

“ဆိုပါတော့ ..”

“ကောင်းပြီလေ .. ဒါကလည်း ရှင့် မမှားပါဘူး၊ နေ့စပ်ထားကြ ရုံဆိုတော့ အမှားပြင်ဆင်ခွင့် ရှိသေးတာကိုး၊ ခြေတစ်လှမ်းကျွံမေယ့် ပြန်ရုတ်လို့ ရသေးတယ် ..”

သူက အသံမပါဘဲ ခေါင်းပဲ့ညှိတ်၏။ စစ ရင်ထဲမှာတော့ သူ ခေါင်းညှိတ်လိုက်တာက ရင်ဝကို လက်သီးဆုပ်ကြီးကြီးနဲ့ ထိုးချလိုက်သလိုပင်..။

“မနက်ဖြန် နေ့စပ်ကြမယ့်အချိန်မှာတော့ ရှင့်ဘက်က မလိုလားတာတွေမပြဘဲ ဒီပွဲပြီးမြောက်သွားချင်တာ ..”

“နေ့စပ်ဖို့ကတော့ ဖြစ်သွားမှာပဲ၊ မင်းက ဘာလို့ အကြီးကြီးတွေးနေတာလဲ ..”

“နေ့စပ်ထားပြီးသားဖြစ်ဖို့က ကျွန်မအတွက် အကြီးကြီးဖြစ်နေလို့ပေါ့ရှင့် ..”

“ဘာအတွက်လဲ ..”

“ဂေါ်မစွဲတဲ့ အပျိုကြီးလို့ အခေါ်မခံချင်လို့ ..”

“အေး .. ဟား .. ဟား ..”

ဟင် ..။

ရယ်ချလိုက်တာက ဘေးလူတွေပါ လှည့်ကြည့်ကြ၏။ သူမ ခံစားနေရတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်တာ ဘာမှားသွားလို့လဲ ..။

သူက ရယ်နေရင်း ဆံပင်တွေကို ထိုးသိပ်တင်နေသည်။ ပြီးတော့

ရယ်လက်စနှင့် ..။

“ရယ်ရတယ် .. ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ရယ်နေတာကိုပဲ ရယ်ရတယ်ထပ်ပြောပြီး ရယ်နေပြန်၏။

“ရှင် ကျွန်မကို လှောင်နေတာလား ..”

“ဟုတ်လား .. မသိဘူး၊ ရယ်စရာမို့ ရယ်တာပဲ ..”

“ဘာ ..”

“လှောင်တာမကြိုက်ရင် လှောင်ပြောစရာဖြစ်မယ့်စကား မင်း မပြောနဲ့ပေါ့ ..”

“အဲ့ဒါ ကျွန်မ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းပဲ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

စစ မျက်နှာလေးတစ်ပြင်လုံး ရဲချိတ်နေကာ မျက်ရည်တွေပါ တောက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူမ ရင်ထဲက မရည်ရွယ်ခဲ့ဘဲနှင့် သူမ ပြောဖြစ်ခဲ့သည်များဟာ ..။

“ရှင့်ကို ကြိတ်ကြိုက်နေတယ်လို့ ရှင့် ထင်နေတာလား ..”

“ဒါကလည်း မင်းစိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လာတာတွေ .. မင်း ဘာသာတွေးနေတာပဲ ..”

“ရှင် အဲဒီလိုတွေးလို့ပဲ ရယ်နေတာ၊ ကျွန်မ ယောက်ျားတွေကို မယုံခဲ့ဘူး၊ ချစ်သူတွေ ဒီတစ်ယောက်နဲ့ တွဲလိုက် ပြတ်သွားပြီး ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ ဖြစ်သွားလိုက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြင်နေရတဲ့ ချစ်သူတွေကို စိတ်ပျက်မိရာကနေ ယောက်ျားတွေကို မယုံတော့ဘဲ ဒီနေ့ထိ ချစ်သူ ခရီးခွဲဘူး ..”

“နောင်တရနေတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ပေါ်တင်ကြီးပါလား ..”

“ကိုယ့်ဘာသာ ချစ်သူမရှာခဲ့တာပဲ၊ ကြိုက်မယ့်သူ မရှိသလိုလို့ ..”

"ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲဟာ .."

မတည်မပြုံးမျက်နှာကို စေ မျက်စောင်းထိုးမိ၏။

"သူငယ်ချင်းတွေ ယောက်ျားနဲ့ ကလေးတွေနဲ့ တွဲလာကြရင် ကိုယ့် ဘာသာ အိမ်ထောင်မပြုတာကပဲအပြစ် .."

"မရလို့ မပြုရတာမှန်း သိနေကြလို့ဖြစ်မှာပေါ့ .."

"ရတယ်ရှင် ရတယ်၊ မေမေတို့ကို ကမ်းလှမ်းလာကြတဲ့ သားရှင် တွေမှ အများကြီးပဲ၊ စေ ကိုက ဘယ်လိုမှလက်မခံလို့ မရခဲ့တာ .."

"မိဘ အားကိုးနဲ့ .."

"ဘယ်အားကိုးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်ပြုပြု မပြုပြု ချစ်သူတွေထား ခဲ့ဖူးရင် တော်သေးတာပေါ့၊ ခုတော့ ရည်းစားမထားခဲ့ဖူးတာပဲ သနားစရာ သတ္တပါလိုလို .."

"ဟား .. ဟား .. ဟား .."

"ရှင် ဘာရယ်တာလဲ၊ ကျွန်မ အသက်နှစ်ဆယ်ခြောက်နှစ်နဲ့ သုံးလ ပဲ ရှိသေးတယ် .."

"အွန်လိုင်းပေါ်တက်ပါလား .. ကိုယ့်ကို မချစ်ဘဲ နေစပ်ရတာထက် မင်းကိုချစ်တဲ့သူတွေရင် တွေ့မှာပေါ့ .."

"အဲဒါတွေလည်း အထင်မကြီးဘူး၊ အွန်လိုင်းမှာစကားပြောကြ တယ်၊ အပြင်မှာတွေ့ရအောင်ဆိုပြီး ကြည့်ရှုအကဲခတ်၊ အခြေအနေ မဟန် ရင် လှည့်ပြန် .."

"မင်းက လှည့်ပြန်သွားရင်စရာမှ မဟုတ်ဘဲ .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံကြည်ဘူးလား .."

"အဲမာ .. ကျွန်မ လှမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိတယ် .."

"ဟား .. ဟား .. ဟား .."

သူ လှောင်ရယ်နေတာသိပေမယ့် စေ မေးဖျားလေးပင့်၍ သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်ပြီး ..

"ကြားနေတယ်ထင်လို့လား - မရလို့ လိုချင်နေတာဟုတ်ဘူး ရတာတွေကို မလိုချင်လို့ .."

"အင်း .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှကြောင်းကြားတဲ့လူ ခုမှပဲ တွေ့ဖူး တော့တယ်၊ မင်း အဲဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးလွန်းနေတော့ သူများကို အထင်သေးစိတ်ဝင်မှာပေါ့၊ 'က' ဒေါင်းလေးတွေ မြင်ဖူးလား အမြီးလေးဖြန့်ပြီး 'က' နေတာ အရမ်းလှတာပဲလေ၊ ဒါပေမယ့် နောက်မှား ဘယ်လိုဆိုလား .."

"နောက်မှာ ဖင်ဟောင်းလောင်းလို့ ပြောကြတာလေ .."

"ဟား .. ဟား .. ဟား .."

"က၊ နေတာကို မကြည့်ဘဲနဲ့ နောက်ကိုမှ ဝါသနာကြီးစွာ လေး ဘက်ထောက်ပြီး သွားချောင်းတဲ့လူတွေပြောကြတာ .."

ဟင် ..

အားပါးတရရယ်နေရင်း ဆေး ရဲ့ ပါးစပ်ကြီး ဒုက္ခရောက်သွားသည်။

"ဒါကိုကြည့်တော့ ဒါပဲ မြင်တာပေါ့ .."

"မင်း တော်တော်ရန်တွေကောင်းပါလား .."

"ရန်တွေနေတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ရှင် သူများကိုပြောတော့ မှား ထောင်ကောင်းနေလား၊ ဒီမှာ စေ က သူများချစ်နေတာလည်း မခံနိုင် ဘူး၊ ကိုယ်က မချစ်ဘဲနဲ့လည်း မယူဘူး .."

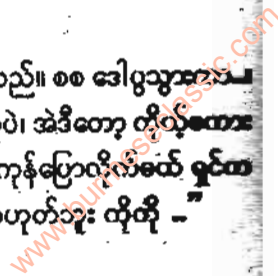
"ဒါဖြင့် ကိုကိုကို မင်း တော်တော်လေး ကြိတ်ပြီးစွဲလမ်းနေတာပဲ .."

"ဘာ .."

"ကိုယ့်ကိုလေ .."

စကားမှားသွားပြီးမှ ပြန်ထိန်းလိုက်ရသည်။ စေ ဒေါ်ပွသွားသည်။

"ရှင်လည်း တော်တော် မာန်တက်နေပုံပဲ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ့်စကား ဘယ်ရောက်ရောက် ကျွန်မကလည်း စကားကုန်ပြောလို့လိမ့်မယ် ရှင်က ကျွန်မအထင်ကြီးလောက်စရာ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး ထိုထို .."

“ဒါပေမယ့် မင်း လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်လေ၊ များသောအားဖြင့် နှလုံးသားက ဦးနှောက်ကို အနိုင်ယူသွားတတ်တာပဲ ..”

“ဟွန်း .. ကြံဖန်ဂုဏ်ယူလေ .. နေတတ်ရင် မြတ်ပါတယ် ..”

နောက်ထပ် မျက်စောင်းထိုးလိုက်တော့ နှာခေါင်းလေးပါး ရွံ့ပွပွ ဖြစ်သွားသဖြင့် ဆေး က ကြည့်နေပြီးရယ်သည်။ ပြီးတော့ တွေးဖြစ်၏။

ယဉ်စေခင် ဆိုပေမယ့် ယဉ်တာထက် ပိုလန်းပါတယ်။ ဒီကောင် ခေါင်းမကြည့်သေးလို့ ..။

အခန်း (၃၀)

“ကျွန်တော်တို့က ယောက်ျားလေးမိဘများရဲ့ ဖိတ်ကြားချက်အရ မိန်းကလေး မိဘထံမှာ လူငယ်နှစ်ယောက်ရဲ့ နေစပ်ကြောင်းလမ်းခက်လာ ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ရပ်မိရပ်ဖအနေနဲ့ ဦးဆောင်ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် ..”

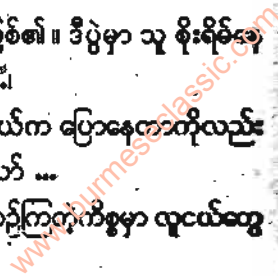
“ဒီက ဦးမြတ်တင် .. ဒေါ်ဇွေးဇွေး တို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သား မောင်တင်ကိုကို နဲ့ ..”

နှစ်ဖက်လူကြီးတွေ ပြောနေဟောနေတာကတော့ ချောမွေ့လို့ပါ။ ရပ်မိရပ်ဖဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကလည်း ဇနီးမောင်နှံစုံညီစွာတက် ရောက်လာကြတာ တခမ်းတနား ..။

မခမ်းနားတာက ကိုကို ရင်ထဲမှာပဲဖြစ်၏။ ဒီပွဲမှာ သူ စိုးရိမ်စရာ သည့်စကား အန်တီ မပြောလိုက်ပါစေနဲ့ ..။

ဆုတောင်းရင်း ပူလောင်နေသည့် ကိုယ်က ပြောနေတာကိုလည်း မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် ..။ သို့သော် ...

“ဆိုတော့ .. လူကြီးတွေ သဘောတူစီစဉ်ကြတုန်းမှာ လူငယ်တွေ

ဘက်က ကျေနပ်ကြည်ဖြူမှုရှိကြရဲ့လားဆိုတာ အားလုံးသိအောင် ပြော
ပြပါဦး ..

ကိုကို နဲ့ စေ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည်။ ကိုကို မျက်ဝန်းတွေက
အရောင်အဆင်းမဲ့နေသလို ချိုစောင်းဆံ့စပ်မှာ ပလပ်စတာဖြူဖြူလေး
နှင့် စေ မျက်နှာလေးက ဖြူဖတ်ဖြူရော် ...။

မနေ့က ဆေး နဲ့အတူတူ နေကုန်နေခမ်းလျှောက်လိုက်နေပြီး
ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေတောင် ရလို့ ...။

ဒဏ်ရာကိုကြည့်ပြီး ကိုကို မျက်မှောင်ကုတ်သွားတော့ စေ ကိုယ့်
နဖူးကဒဏ်ရာကို လက်နဲ့ ပြန်စမ်းမိ၏။

သင်းကများ ငါ့ကိုပဲ ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကြည်ဖြူပါတယ်လို့ စပြော
စေချင်တာလား ...။

အတွေးကိုယ်စီဖြစ်သွားပေမယ့် တွေးကြတာက တစ်ယောက်တစ်လွဲ ...။
ဆေး ပြန်ပြောပြထားလို့ ကိုကိုက သိပြီးဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး

ဖြစ်ပြီး ဒီလောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေရလောက်အောင် ကိုယ့်ရုပ်
က မင်းသားရုံးအောင် ချောနေလို့လား ...။

“မင်းတို့ ချိန်းထားမှန်းသိပေမယ့် ငါက သူမှန်းမှ မသိတာ၊ သိ
တော့ ရှောင်က အကြီးကြီးဖြစ်နေပြီ ..” တဲ့ ...။

ဆေး ပြန်ပြောပြသည်။ ချိန်းထားလို့ လိုက်တယ်ပဲ ထားပါဦး။
ဒီလောက်ထိ လိုက်စရာလား ...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မပွင့်လင်းရဲ့ခဲတာ သူ့အများပဲဖြစ်သည်။ အန်တီနွေး
ကလည်း တဖွဖွမေးခဲ့သည်။ ငြင်းမယ်ဆိုလည်း ငြင်းနိုင်သေးသည်။

သူကိုယ်တိုင်က ဖေဖေ ဆူပြောသံတွေမှာပဲ ပတ်ရွေခံစားနေခဲ့ရ
တာ၊ ဆေး နဲ့ သူ့အဖြစ်ကို မရှင်းနိုင်သည့်ဒုက္ခကြောင့်လည်း ခေါင်းမီး
တောက်ခဲ့ရသည်။

မနေ့က ဆေး နဲ့ တွေ့ပါစေဆိုပြီး တမင်ရှောင်နေခဲ့တာက သူ

ပြောမထွက်တာမျိုးတွေ ဆေး ကတော့ ပြောမှာပဲဆိုတာသိသည်။

ဒါပေမယ့် ဆေး နဲ့ သူ ဖုန်းလည်းသေချာမပြောဖြစ်ခဲ့သလို ဒီက
ပို့ထားသမျှ မက်ဆေ့ချ်တွေကိုလည်း ဆေး က မဖတ်ခဲ့ပေ။ ဒါတွေ
ညကျမှ ပြောဖြစ်တော့ သူကပဲ အပြစ်တင်လိုက်သေးသည်။

“ငါက မင်းလိုတိုက်ထဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင် တွေးနေရုံနဲ့ ပြည့်စုံ
နေတာမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်နဲ့လူနဲ့ ထပ်တူညီ ပြေးလွှားနေရတာ၊ ပြီးတော့
ဖုန်းသုံးလုံးလောက်ကိုင်ထားတာကို မင်း ဘယ်အလုံးထဲပို့ထားသလဲ
ငါက သိမလား ..”

“သိတော့ရော မင်း စိတ်ဝင်တံစား ဖတ်ကြည့်ဖြစ်လို့လား ..”

“ဖတ်ချိန်ကို မရှိတာ ..”

“ဖုန်းပြောဖို့လည်း မင်းပဲ မအားတာ၊ မင်း တစ်ယောက်ထဲ တော့
ပေါ်မှာ အလုပ်ရှုပ်ဆုံးလူသား၊ ဒါနဲ့တောင် မချမ်းသာသေးဘူး ..”

စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောပစ်မိသေးသည်။ သူ့ကြောင့် ဒီမှာ ဘာတွေ
ဆက်ဖြစ်လာဦးမလဲဆိုတာ ...။

“သားတို့ ပြောလိုက်ကြလေ ..”

လူနှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံပြီး ဟိတ်ဆိတ်နေကြသဖြင့် လူကြီး
တွေ အားတုံအားနာတွေဖြစ်ကုန်ကြကာ ဒေါ်နွေးနွေး သတိပေးရတော့သည်။

“ဟင် .. ဗျာ .. ဟုတ်ကဲ့ .. ကောင်းပါတယ် ..”

“ဟေ့...”

“ဘာကောင်းတာလဲ သား၊ စေစပ်ကြတာကို သားတို့ ကျေးဇူး
နပ်နပ်ရှိကြရဲ့လားလို့ လူကြီးတွေက သိချင်တာလေ ..”

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ပါ အဲ့ဒါကို ပြောတာပါ မေမေ .. ကျေးဇူး
ပါတယ် ..”

သားဖြစ်သူ မျက်နှာကိုကြည့်နေရင်း ဦးမြတ်စာင် ရဲ့ မျက်ခုံးတန်း
တွေက အလိုမကျစွာ စုကျုံ့နေလေသည်။

တွေ့ငေးနေတတ်တာမျိုးကို ခဏတစ်ဖြုတ် ဟန်ဆောင်သရုပ်ပြ လို့ရတတ်သလား -။

စကားပြောတိုင်း ဒီးဒီးဒေါက်ဒေါက်နဲ့ လိုရင်းတိုရှင်း ပြီးသွားခဲ့ တယ်ဆိုတာမရှိ -။ စာမရလို့ အရိုက်ခံရလေ ပို၍ထစ်ငေါ့လာလေဖြစ်ရ သည့် ကျောင်းသားလိုမျိုး -။

စေ့စပ်ပွဲက ပင့်သက်ရွိုက်သံများနှင့် ဖြစ်မြောက်ခဲ့ရကာ -။

“တစ်ခုလောက် ပြောခွင့်ပြုပါရှင် -”

ဒေါ်နွေးနွေး က ခွင့်တောင်းလိုက်ပြီးမှ လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်း ခြံ အားလုံးကိုရောကြည့်သည်။

“ကိုယ့်ရဲ့ ရပ်မိရပ်ဖတွေလည်း စုံလင်နေတုန်း လူငယ်တွေချင်း လည်း နားလည်မှုရှိကြတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ မိဘချင်းတိုင်ပင်ထား တဲ့ ကိစ္စလေးပါ -”

“ဟုတ်ကဲ့ - ပြောပါ ဒေါ်နွေးနွေး - ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝိုင်း စဉ်းစားလို့ရတာပေါ့ဗျာ -”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် - ဒီလိုပါ သားနဲ့ သမီးကို ဒီစေ့စပ်ပွဲပြီးတာနဲ့ အမြန် လုံး လက်ထပ်ရက်ရွေးကြဖို့ပါ -”

“ဪ - ကောင်းတာပေါ့ဗျာ -”

“ကောင်းပါတယ် မနွေးနွေး ရယ်၊ မင်္ဂလာကိစ္စဆိုတာ နွေးနွေး မြန်မြန် ဖြစ်မြောက်သွားရင် မင်္ဂလာရှိတာပါပဲ။ လူငယ်ချင်းလည်း ကြည် ကြည်ဖြူဖြူရှိနေကြတာပဲ -”

ဘယ်သူက ကြည်ဖြူနေလို့လဲ -။

ကိုကို အကြည့်တွေ မကျေနပ်သည့်စစ်ခင်း၍ ဒိုင်းခနဲရောက်သွား သည်။ စေ့ ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့ဩနေတုန်းပင် -။

ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ မေမေ ပြောတုန်းက ဒီလိုမပါခဲ့ပါ လား -။

လူကြီးတွေကို မေးလိုက်ဖို့မလွယ်ပေမယ့် လှမ်းတော့ကြည့်မိ၏။ အားလုံးက ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ် ကျေနပ်ထောက်ခံကြ ပြီးရယ်ကြ နှင့် -။

ဟင် -။

ဒီဘက်ကို မျက်လုံးပြန်ရောက်လာလျှင် ကိုကို မျက်လုံးတွေထ မီးပွင့်တွေ လင်းလက်နေသည့်နှယ် -။

သူက ငါ့ကို ဘာထင်သွားတာလဲ -။

ကိုယ်တိုင်အံ့ဩနေသည့်စိတ်က ကိုကို မျက်လုံးတွေကြောင့် သူ ထက် နောက်မကျသော ဒေါသတွေနှင့် မျက်နှာကိုပါ တင်ပစ်လိုက်မိ၏။ ပွဲပြီးသွားတာနှင့် မင်္ဂလာရက်က သတ်မှတ်သွားပြီးဖြစ်ကာ -။

“ကိုကို - ဒီမှာ ခဏ -”

ကားနားကို ဦးစွာ ဆင်းသွားသည့် သူ့နောက်ကို စေ့ အစီလိုက် ခေါ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာရှေ့ကနေ သွားရပ်ကာ -။

“ရှင် ဘယ်လိုထင်လို့လဲ -”

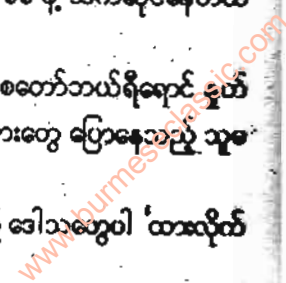
“ဘာထူးမှာ မို့လို့လဲ -”

ပြောပြီး မျက်နှာလွှဲဖို့ ကြိုးစား၏။ မနေ့ကတုန်းကတော့ သူ့လောက် ကြီးတတ်တဲ့ ဒေါသမျိုး ပုံတူမရှိ။ သူ့လောက် တစ်ဖက်သားကို လက်ဦး အောင် ပြောတတ်တာလည်း သူပါပဲ။

“ရှင်ကို စေ့ မေးနေတာပဲ ဖြေပါ။ ရှင် ခုနက စေ့ ကို ကြည့်သွား တာ ဘယ်လိုလဲ၊ လူကြီးတွေ ခုလို စီစဉ်တာ စေ့ နဲ့ သက်ဆိုင်နေတယ် ထင်နေလို့လား -”

မူနီနဲ့သာ ပြေပြေလိမ်းခြယ်ထားသည့် စတော်ဘယ်ရီရောင် နှယ် ခမ်းလွှာလေးတွေ တလွန်လွန်နှင့် ရန်လိုစကားတွေ ပြောနေသည့် သူ့ တို့ ကိုကို ငေးကြည့်မိသည်။

ပြောချင်သည့်စကားတွေရော ဖြစ်မိသည့် ဒေါသတွေပါ ‘ထားလိုက်

တော့' လို့ ပုံချပစ်လိုက်တဲ့ထဲ အကုန်လုံးပါသွားလေသည်။ ထို့အတူ သူ နားလည်လိုက်တာက ..

သူမကို သူ ကိုယ်တိုင် ဥပေက္ခာနဲ့ မဆက်ဆံဖြစ်ခဲ့ဘဲ စိတ်တွေ အလဟဿ ထိုင်ညစ်နေခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောရပါမူ ..

တကယ်တော့ သူ့စိတ်က ချမ်းသာခြင်းကိုသာ အလိုရှိနေခဲ့တာ ဖြစ်လျက် သူမကို မလိုလားတာမဟုတ် ..။

“ရှင် အခု ပြောလိုလည်း အချိန်မီသေးတယ် ကိုကို ..”

“မင်းကို ငါ ဘာပြောမယ်ထင်လို့လဲ ..”

“ပြောစရာမရှိတော့ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာပဲလေ။ ဒီကိစ္စ ရှင်နဲ့ စေ မနေတည်းက ပြောခဲ့ပြီးသား ..”

အဲ့ဒါ ငါမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် ပြောလို မဖြစ်။ သို့သော် ဘာတွေပြော၍ ပြေလည်သွားခဲ့ကြသလဲဆိုတာလည်း သူ မသိ ..။

“ရှင်ဘက်က ဘယ်လိုစိတ်ကူးတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင် မိဘတွေကို ပြောလိုက်၊ စေ ဘက်က ပြဿနာမရှိစေရဘူး ..”

“ဒါဆို မင်းက ဒီ နေ့စပ်ပွဲဖြစ်သွားတာရော .. ပျက်သွားခဲ့ရင် ရင်ဆိုင် ငါ့တွေပဲ၊ ဘာမှ ဂရုမစိုက်ဘူးပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အစကရော ခုချိန်ထိ စေ ဘက်မှာ ကြီးမားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ဘာမှမပါခဲ့ဘူး။ အဲ့ဒါကြောင့် ဘာဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာမရှိ ဘူးလို့ပြောတာ ..”

ကိုကိုက ရှုပ်ထွေးသည့်မျက်နှာနှင့် စိုက်ကြည့်၏။ သူ ထင်လိုက် တာက သူမ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် သူ့လို သူ့ဌေးသားတစ်ယောက် မဖြစ် မနေလိုအပ်နေတာမို့လို့ ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် အမိလိုက်နေတာ ဟု ..။

“သမီးတို့ စကားပြောစရာရှိသေးရင် သားကို ထားခဲ့မယ်လေ..”

“မရှိတော့ဘူး အန်တီ - သူပြောပုံရှိသလားလို့ မေးကြည့်တာပါ..”

လူငယ်တွေ မျက်နှာကိုကြည့်၍ လူကြီးတွေ မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြ ၏။ စေ မျက်ဝန်းလေးတွေ စူးလက်နေတာနှင့် ပြောဆိုပုံကို အကဲခတ် ရခြင်းအားဖြင့် ကိုကို မူပျက်နေတာကို ရိပ်မိလို့ပဲဆိုတာ ဒေါ်ဇွေးဇွေး တွေ သိသည်။

ဒေါ်ယဉ်ဆွေ ကို အားနာသလို ကြည့်မိပေမယ့် ကိစ္စမရှိဘူးဆို သည့်အပြုနှင့် ဒေါ်ယဉ်ဆွေ က ခေါင်ခေါ်ပြ၏။

ကားပေါ်မှာ သားအဖနစ်ယောက်စလုံးရှိနေသဖြင့် ဒေါ်ဇွေးဇွေး အိမ်ရောက်တဲ့အထိ မနည်းမျိုသိပ်လာခဲ့ရတာ ..။

“သားက ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဒီလိုပုံနဲ့လုပ်နေတာ အရမ်းအကျဉ်း ထန်တယ် သား။ မနေ့က သားတို့ ည ကိုးနာရီထိုးခါနီးမှ ပြန်ရောက် တာကြတယ် ..”

“သူတ ခွန်နာရီတည်းက ပြန်ရောက်နေတာ မေမေ ..။ ကျွန်တော် တို့ တစ်နေ့ကုန်သွားနေတာ ကိုယ့်ကိစ္စတစ်လုံးတစ်ပါဒ်မှ မပြောဖြစ်ခဲ့ ဘူး။ ဒီက ထွက်သွားပြီးကာမှ အလုပ်ကိစ္စတွေပေါ်လာလို့ ပြေးလွှားနေ ရတာ ..”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ရိုးရိုးသားသား တစ်နေ့ကုန်တာပါဆိုပြီး မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ရောင်ထိုးထားလိုက်မှာလား ..”

ဒါတွေ သူ တွေးရမှာမဟုတ်ဘူးလား ..။ သူမ မျက်နှာကို မြင်လိုက် နေသည့် ပြောမထွက်တော့ပေမယ့် သူမ လှုပ်ရှားရဲတင်းပုံတွေက ဘယ်လို မှ ဦးအားပေးတော့ချင်စရာမရှိ ..။

ဒီလို အချိန်လွန်သွားလာမိကြတာနဲ့ လက်ထပ်ရခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ နုသည့်အဖြစ်တွေကို သူမ အတုယူလိုက်တာလား ..။

“ဒါမှမဟုတ် သူ့အဖြစ်ကိုက ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးတို့၊ ရှင်ကြီး တွေးထက်ဆိုး' သည့်အဖြစ်မျိုးလား ..။”

“မင်းတို့ ရိုးသားတာကို မေမေတို့သိတာပေါ့ သားရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါ မြန်မာနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓဘာသာယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ရပ်တည်နေကြတာ၊ ခေတ်ပျက်ထဲကိုရောက်လာလို့ ဘယ်လိုမိန်းကလေးတွေ ဘယ်လိုရေလိုက်လွဲနေပါစေ၊ မေမေ ယဉ်ကျေးမှုမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဝုဏ်ကျက်သရေ တူနေသိက္ခာက ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲပျောက်ပျက်သွားမှာမဟုတ်ဘူး..”

ဒေါ်နွေးနွေး က ခုထိမချရသေးသည့်လက်ကိုင်အိတ် အဖြူလေးကို စားပွဲပေါ်မှာချပြီးမှ ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ..

“ချည်ငင်စတစ်စဟာ တိုသည်သည်ဖြစ်စေ ရှည်သည်ဖြစ်စေ ဘယ်လောက်ထိ ရှည်လျားရှုပ်ထွေးနေပါစေ သူ့မှာ အဖျားစတစ်ဖက်ပဲရှိတယ်၊ တစ်ဖက်စကို မပျောက်အောင် ကိုင်ထားနိုင်ရင် မြုပ်နေတဲ့ တစ်စက ပေါ်လာမှာပဲ .. အတုအပဆိုတာ ခဏပဲ သား၊ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုဆိုတာလည်း ဘယ်တော့မှ ဆိတ်သုန်းပျောက်ကွယ်မသွားဘူး ..”

ကိုကို့ မျက်နှာ မော့လာသည်နှင့် ဒေါ်နွေးနွေး ခေါင်းခါပြလိုက်ကာ ..

“တိုးတက်နေတဲ့ ခေတ်ရေစီးကြောင်းပေါ်မှာ လူငယ်တစ်ချို့ ရေလိုက်လွဲနေကြတာပါ၊ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို မြတ်နိုးထိန်းသိမ်းသင့်တယ်ဆိုတဲ့ အသိလေးတစ်ချက် လွတ်နေတာပဲ၊ နှမ်းတစ်လုံးနဲ့ ဆီမဖြစ်နိုင်ပေမယ့် မေမေကတော့ ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှု ထုံးစံတွေကို မပစ်ပယ်နိုင်ဘူး ..”

“ကျွန်တော်ကလည်း မိကောင်းဖခင်သားသား မေ ..”
“မှန်တာပေါ့ ..”
“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် .. ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေရဲ့ လဲ မေမေ သိပါတယ် ..”

ဒေါ်နွေးနွေး က ပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းခါ၏။
“အဲဒါ သားကိုယ်သား ကျေနပ်အားရမှုမရှိတဲ့ စိတ်နဲ့ပဲ ကိုယ့်

ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မြင်နေတာ၊ မေမေ သိတာက သားကို သားရဲ့အဖေရော မေမေရော ချစ်ကြတယ် ..”

ကိုကို့ မျက်နှာမှာ စိတ်ပျက်မှုတွေ ဖြစ်ထွန်းသွားခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော် ဒီကိုရောက်တာနဲ့ လက်ထပ်ရဖို့ ချက်ချင်းကြီးဖြစ်လာတာရယ် .. ဖေဖေရဲ့ ကြည်ဖြူလိုလားမှုကို မရသေးဘဲ နောက်ထပ် ကိုယ်မရင်းနှီးတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့..”

“အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ သားရယ်၊ သားအပေါ်မှာ မေဖေရဲ့ လိုလားကြည်ဖြူမှုကသာ အရေးကြီးတာ၊ မိထွေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောတာနော်၊ သား ဒီဖေက သားကို ကြည်ဖြူပြီးသား၊ မေမေကလည်း ချစ်တယ်၊ ဘာလိုသေးလို့လဲ .. သား ပိုရှင်းအောင်ပြောရရင် သားကို မေမေက လိုလေသေးမရှိ ဂရုစိုက်နေလို့ သူ ဒီလိုနေနေတာ၊ မေမေကသာ ဆိုးတဲ့မိထွေးမျိုးဆိုရင် ..”

“အဲဒါ မဟုတ်လောက်ဘူးထင်တယ် ..”
“ဘယ်လို ..”

ကိုကိုက ဒေါ်နွေးနွေး မျက်နှာကို လေးစားသည့်မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ကြည့်၍ ..

“မေမေသာ လိုက်ရှာမခေါ်ရင် ကျွန်တော် ဖေဖေ မျက်စိအောက်မှာတောင် နေခွင့်ရမှာမဟုတ်ဘူး ..”

ဒေါ်နွေးနွေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ကိုကို အထင်လွဲနေသည့်ကိစ္စအတွက် သူမမှာ ဖြေရှင်းစရာ သက်သေရှိပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဖြေရှင်းလို့ မဖြစ်သေး ..

ခုချိန်မှာ ပြောနိုင်တာက ဦးမြတ်တင် သူ့သားကိုချစ်တာ အင်တကြည်ကြည်နှင့် ..

အခန်း (၃၁)

“အို .. မဟုတ်လောက်ပါဘူး ဆွေ ရယ် ..”

“ဟုတ်တယ် နွေး .. ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် သမီးလေးက ကိုကိုကို စိတ်ဝင်စားနေတာ၊ သူ့ဘက်ကစပြီး ဖျက်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဆွေ သိတယ်၊ သူတို့ချင်း စကားပြောကြတယ်၊ ညဘက်မှာလည်း ဖုန်းပြောနေကြသံ ကြားတယ် ..”

“အဲ့ဒါ သူ့အဖေရဲ့ကိစ္စတစ်ခုခုကို ရင်ဖွင့်တာနေပါလိမ့်မယ် ဆွေ ရယ် ..”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး နွေး .. မနက်ကျတော့ သမီး ပိုနေတယ်၊ တော်ရုံနဲ့ မျက်ရည်မကျတတ်တဲ့ ကလေးပါ၊ မိဘတွေ ဦးလေး ဘကြီးတွေ အုပ်စုလိုက် သူ့ကို ထားခဲ့ကြတာတောင် မျက်ရည်မကျခဲ့ဘူး၊ ကလေး ဆန်သလောက် စွဲမိရင် ဒါမှဒါ၊ အခု သူ့ကိုယ်တိုင် လက်ထပ်ဖို့ကို ငြင်းတယ်ဆိုတာ ..”

“သမီးနဲ့ နွေး စကားပြောကြည့်ပါဦးမယ် ..”

“မလွယ်လောက်တော့ဘူး နွေး ..”

ပြောရင်းနဲ့ ဒေါ်ယဉ်ဆွေ အသံတွေ တုန်ခါအက်ရှလာတော့

ဖုန်းကိုင်ရင်း ဒေါ်နွေးနွေး ရင်တွေ တလုပ်လုပ်ခုန်လာခဲ့၏။ ဆွေ တို့ဘက်မှာ ပြဿနာတွေ ဘယ်လောက်ကြီးမားသွားခဲ့သလဲ ..။

“သမီးလေးက ခုလေ .. သူ့ .. သူ့အဖေဆီမှာ ခဏတစ်ဖြုတ်သွားနေတော့မလိုလို့ ..”

“အို .. ဆွေ ရယ် .. အဲလိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာလား ..”

“သမီးလေးကို ဆွေ က သွေးသားမတော်စပ်ဘဲနဲ့ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခွင့်ရခဲ့တာ၊ ကိုယ့်ကလေးလေးလိုပဲ ချစ်ခဲ့ရတာ နွေး သိပါတယ်”

“သိပါတယ် ဆွေ ရယ် .. သမီး ထွက်မသွားအောင် နွေး ကြိုးစားပေးပါ့မယ်နော် ..။ သူ့လည်း တကယ်သွားရက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆွေ တို့က အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဘဝပါ၊ သူ နားလည်မှာပါ .. နောက်ဆုံး သား ကိုယ်တိုင် ..”

“အဲလိုဆို သူ ပိုဆိုးမယ်ထင်တယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့တော့ .. လူကြီးစုံရာ ရှေ့မှာ သဘောတူသတ်မှတ်ခဲ့ပြီးမှ လက်ထပ်ပွဲကို ဖျက်ရတဲ့အတွက် ဆွေ တို့ကို နားလည်းပေးပါ .. ဒါပဲနော် နွေး ..”

“ဆွေ .. ဆွေ .. ခဏလေး ..”

ဟိုဘက်က ဖုန်းချာသွားပြီမှန်း သိလိုက်ရသည်နှင့် ရင်ထဲမှာ တုန်ခါကျန်ရစ်၏။ သားသမီး မရနိုင်သည့် မိခင်ချင်းမို့ ဆွေ ခံစားချက်ကို သူမ နားလည်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဖုန်းကိုကိုင်ထားလျက်နှင့် ထိုနေရာမှာပဲ မေ့လျော့စွာ ရပ်နေမိခဲ့၏။ ခင်ပွန်းသည်လည်း မရှိတော့သည့် ဆွေ ရင်ထဲမှာ ဒီသမီးကို ထပ်ခွဲရဦးမည်ဆိုရင် ဘယ်လိုနေရှာမလဲ ..။

ပြီးတော့ .. နူးညံ့ရည်မွန်သည့် စစ မျက်နှာလေးကို မြင်ဖောင်လာမိသည်။ သူမလေးက သဘောကောင်းမနောဖြူလေးပါး ကိုကိုဘက်က မျိုသိပ်အံ့ဖွဲ့နေတာရှိရင်တောင် သူမလေးကတော့ ပွင့်လင်းတတ်သူလေးမှန်း သိသာသည်။

ဒါဆို သားဘက်က ဘယ်လိုစကားနဲ့ လွန်ကျူးပြောဆိုခဲ့ပါသလဲ...။
စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်းက ရင်ကိုလောင်မြိုက်စေကာ တကိုယ်လုံး နုံး
ခွေလာသလိုပင် ...။

ဖုန်းကို အသာချထားလိုက်ပြီး နေရာမှ ခွာဖို့ ခြေလှမ်းလိုက်စဉ်မှာ
ကိုယ်ကသာ လှုပ်ရှားသွားခဲ့ပြီး ခြေထောက်က မရွေ့ဘဲ ...။

“အ ..”

မျက်လုံးထဲမှာ မည်းခနဲ ပြာခိုက်သွားကာ အမြင့်ကြီးတစ်နေရာက
နေ ဇောက်ထိုးလွင့်ကျသွားသကဲ့သို့ ...။

“နွေး ..”

သူမ ပြုတ်ကျတာမဟုတ်ဘဲ ရပ်နေရာမှ ပြိုလဲခြင်းသာဖြစ်ကာ
ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ကျသွားတာလည်း မဟုတ် ...။

“နွေး ..”

ဦးမြတ်စင် ၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ အလိုက်သင့်လဲကျသလို ဖြစ်သွားခဲ့
သဖြင့် သက်သာရာရခဲ့ပေမယ့် သတိက လွတ်ချင်သလိုဖြစ်နေရင်း ...။

“အစ်ကို .. သား .. သား ကိုကို ..”

“ကိုယ်ကြားတယ် နွေး၊ အဲဒီကိစ္စတွေ ဘာဖြစ်လို့ မင်း တစ်ယောက်
တည်း ဒိုင်ခံ တွေးပူနေတာလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်လာလား၊ မလာလား ထားလိုက်
ကွာ ..”

ဦးမြတ်စင် က ဒေါ်နွေးနွေး ရဲ့ ပါးလျားသည့် ကိုယ်လေးကို
ပွေ့ချိုလိုက်ပြီး အိပ်ခန်းဆီ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ အသာ
အယာ ချထားပေးလိုက်ရင်း ...။

“မင်းတို့ ငါတို့ ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စက အဲဒီ လူငယ်တွေရဲ့
ချစ်ရေးချစ်ရာပဲ နွေး၊ အစတည်းက မင့်ကောင် မြုစိစိနဲ့ ပုံမလာတာ
ငါသိတယ် ..”

ဒေါ်နွေးနွေး မျက်တောင်ဖျားတွေ မှေးစင်းလေးလဲနေကာ၊ ဦးမြတ်စင်

ဒေါသထွက်နေတာကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိမလစ်အောင် ပို၍
ထိန်းချုပ်နေရသည်။

ခုနေသာ သူမ အခြေအနေ ပိုဆိုးသွားလျှင် ကိုယ့်ကြောင့် သားအဖ
အဲဒါ မပြေလည်မှုတွေက ပိုဆိုးတော့မှာဖြစ်သည်။

“မ .. မဟုတ်ဘူး အစ်ကို .. သားက ..”

“မင့်သား ဒီမိန်းကလေးကို မလိုချင်ဘူး ..”

ဒေါ်နွေးနွေး စကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲ ဦးမြတ်စင်
က တပ်အပ်ဟောက်နိုးထုတ်၏။

“ကောင်မလေးက လှတယ်၊ သူ့ရဲ့ မပြတ်သားမှုက ဒါကို ဥပေက္ခာ
ဓထားနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မလိုချင်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါကို ငါ အတိ
အကျမပြောနိုင်ပေမယ့် ဆွေချာဖို့ရှိတာက ငါ့လောက်မချမ်းသာလို့ပဲ..”

ဒေါ်နွေးနွေး ခေါင်းပဲခါပြနိုင်တော့သည်။ သားက အားငယ်တာ
လည်း မပြောနဲ့ အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုရက်ရက်စက်စက်တွေပဲ ပြော
ထွက်နေတာလဲ ...။

“ငါက အဖေဖြစ်ပြီး တစ်လွဲပဲတွေးနေတယ်လို့ မင်း ထင်တယ်မို့
လား နွေး .. ဟုတ်တယ် .. ငါက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်တည်းက
ဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့ ပေါင်းလာခဲ့ဖူးတာ၊ အဲဒါကြောင့် အဲဒီ မျက်နှာမျိုးကို
တစ်မျက်ဖမ်းကြည့်လိုက်တာနဲ့ တန်းခနဲ တွက်နိုင်တယ် ..”

“အစ်ကိုရယ် .. ဆွေ တို့ရဲ့အခြေအနေက စစ နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ..”

“မွေးစားသမီးလို့ ထပ်သိသွားတော့ မျက်နှာ ပိုပျက်သွားတယ်
လေ၊ အဲဒါတွေ မင်း မသိပေမယ့် ငါသိတယ်၊ ကလေးဆန်တယ်ပဲပြော
ပြော နွေး .. ငါ့သားကို ငါလည်း ချစ်ခင်ယုယချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့်
ငါ့သွေးကို ငါ့ပုံစံနဲ့ ပုံဖော်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ..”

ဒေါ်နွေးနွေး မျက်လုံးတွေကို ဖိမှိတ်ချလိုက်လျှင် မျက်ဝန်းထောင့်
မှ မျက်ရည်စက်တို့ တလိမ့်လိမ့်ဆင်းကျသွားလေသည်။

ကြားနေရသည့် ရေရွတ်သံတွေက အမုန်းတရားတွေပေမယ့် သူမ
ခံစားမိနေတာက အားကောင်းနေဆဲ နှစ်သက်စွဲလမ်းမှုတွေပဲဖြစ်၏။

ဘယ်လိုမှ မုန်းမေ့ဖျောက်ဖျက်မရခဲ့သည့် အချစ်တွေသာ ...

“ငါ့ဆွေးဖြစ်ပြီး ငါ့စိတ် ငါ့ဝါဒ လုံးဝမပါတဲ့ သားကို ဒီမိန်းမ
မွေးခဲ့တာ၊ ဒီနည်းနဲ့ ငါ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး လက်တုံ့ပြန်သွားတာ...”

“တော် .. တော်ပါတော့ အစ်ကို ..”

“ဆော်ရီးပါကွာ .. မင်း သူ့အပေါ်မှာ သိပ်မမျှော်လင်ဖို့ပဲပြောချင်
တာ ..”

“မေမေ ..”

စကားပြောနေတုန်း အခန်းထဲ ခြေကွပ်ဝင်လာသည့် ကိုကိုက ဖအေ
ကို မြင်သည်နှင့် မျက်နှာလွှဲထားကာ ...

“မေမေ မူးလဲသွားတယ်လို့ ဒေါ်ကြီးက ပြောလို့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီကိစ္စ မင်းကို မေးစရာရှိတယ်၊ လိုက်ခဲ့ဦး ..”

ဦးမြတ်တင် က ခေါင်းဆောင်ပြီး ရှေ့ကထွက်သွားပေမယ့် ဒေါက်တာ
ဌေးကျော် ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်နေရင်းမို့ ကိုကို ဒီတိုင်း တိတ်ဆိတ်စွာ
လိုက်လာခဲ့သည်။

“ခု ချက်ချင်း လာပေးပါ ဒေါက်တာ၊ ဈေးတွေပြန်ပြီး နှုတ်ခမ်း
တွေ ချက်ချင်းဖြူဖျော့သွားတာ အရေးကြီးလို့ပါ ..”

ဖုန်းပြောပြီးတာနှင့် ဖုန်းကို တောင်းဘိအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ကာ
ကျောနောက်က သူ့ဘက်ကို ချာခနဲမျက်နှာချင်းဆိုင်လှည့်လာပြီး ...

“မင်း ယဉ်စစခင် ကို တစ်ခုခုပြောလိုက်သလား ..”

“ဗျာ ...”

“လက်ထပ်ဖို့ ဖျက်သိမ်းသွားရလောက်တဲ့ စကားလုံးတစ်မျိုးမျိုးနဲ့”

“ကျွန်တော် .. ကျွန်တော် ပြောခဲ့မိတာက အဲဒီလို ..”

“ရက်(စ်) အော် နီး ..”

ကိုကို ကတုန်ကယင်ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ တံတွေးထောင်ချက်ချီ
ရင်း ...

“ပြောခဲ့တာက ..”

“မင်း .. ဒီပုံစံနဲ့ပဲ .. ကိုင်းကွာ ..”

“ခွပ် ...”

မျက်လုံးတစ်ခြမ်း မီးပွင့်သွားသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိမထား
လိုက်နိုင်မီ နံရံမှာ ကျောက်ပိမ့်ကျသွားတာ အံ့ခနဲ ... ကိုယ့်မှာ အခြစ်
ရှိတာကို သိသည်။ ဒါပေမယ့် လက်သီးချက်၏ နာကျင်မှုက နှလုံးသီး
ထဲကို တိုက်ရိုက်နာကျင်စေခဲ့လျက် ...

ဖေဖေ ဒီလောက်ထိ မုန်းနေခဲ့တာလား ...

အခန်း (၃၂)

ကားစက်သံတွေ ကြားထဲမှာ ဖုန်းပြောရတာပေမယ့် ဦးကောင်းခံ၏ ခပ်ရိုရိုစကားသံတွေကို ပြတ်သားစွာ ကြားနေရသည်။

“ခင်ဗျားလည်း ဂျပန်ကနေတောင် ဖုန်းဆက်ပြီး စုံစမ်းရတယ်ဆိုတော့ တော်တော် ဒုက္ခများမှာပဲနော် ..”

“မများပါဘူးကွာ .. မင်းလိုလူတောင် ဒီလောက် ဖတ်ဖတ်မောအောင် ပြေးလွှားရှာဖွေထားရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ထရပ်(စ်)ကား ဆယ်စီးထောင်ပြီး လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်လာသေးတာ၊ ကျုပ်က ကျုပ် စားပွဲမှာထိုင်ပြီး ဖုန်းပြောရုံလောက်တော့ ဒုက္ခခံရမှာပေါ့ ..”

“ကျေးဇူးပဲ .. ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား မှားနေပြီ၊ ကျွန်တော်ပိုင်တာ ကားဆယ်စီးမဟုတ်ဘူး ဆယ်ငါးစီး ..”

“ဪ .. ဪ .. ထပ်ပြီး အထင်ကြီးရတာပေါ့၊ ကျုပ် မင်းကို ထုထုတုတုတာမဟုတ်ဘူးနော် .. ဒါက အတည် ..”

“ထပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ .. ခင်ဗျားရဲ့ အတည်တွေကိုလည်း နားမထောင်အားသေးဘူး ..”

“ဟဲ့ .. နေပြီဦးကွ .. မင်းကို ကျုပ်က အလုပ်အပ်မလို့ပါ ..”

ရွှေနဲ့မြသားဂဟေထား၍

နားထောင်ရင်း သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ နေမျိုး တို့က စက်ဆီပေနေသည့် လက်တွေကို အဝတ်စုတ်နဲ့ ပွတ်သုတ်ရင်း သူ့ဘေးမှာ လာထိုင်ကြ၏။ ဘာမှ မမေးပေမယ့် နားစွဲနေကြသည်။

“ဆောက်လုပ်ရေးပြီးတဲ့အထိ အုတ် သဲ ကျောက် အားလုံးလား..”

“မင်းမှာ သုံးတန်ကားနှစ်စီးရှိတယ်မို့လား .. အဲဒီ ကားနှစ်စီးကိုလည်း ငါ သုံးချင်တယ်၊ ဒီတိုက်က ငါ့စိတ်ကူးနဲ့ငါ အချစ်ဆုံးလူတစ်ယောက်အတွက် ဆောက်တာလေ၊ အားလုံး ငါ့လူတွေနဲ့ပဲ အပြင် တန်ထရိုက်မပါဘူး ..”

“အင်း ..”

“ဆိုတော့ .. ငါ မင်းအကြောင်းကြားလိုက်တဲ့အချိန်မှာ မင်းနဲ့ငါ ဒီလိုနည်းနဲ့ တွဲလို့ရတာ တွေးမိသွားတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ .. အဆင်ပြေမလား ..”

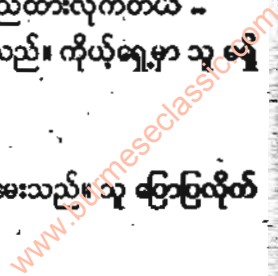
“ပြေတာပေါ့ .. ဒါ ကျွန်တော့် စီးပွားရေးပဲ၊ ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အပိုင်းကို ..”

“နေနေ မလိုပါဘူး၊ စီးပွားရေးလောကထဲဝင်လာကြရင် သဗ္ဗာဏထူးမှုကို အခြေခံမှ အောင်မြင်ကာ၊ မင်းဘဝကို ကြာရှည်ရပ်တည်နိုင်ဖို့အတွက် ဘာအရေးကြီးဆုံးလဲဆိုတာလည်း မင်း နားလည်ပြီးဖြစ်မှာပါ၊ ဒါတွေမလိုပါဘူး၊ မင်းနဲ့ ငါ ရှိဖူးတဲ့ ပြဿနာမှာ ဘယ်သူပဲလွန်ခဲ့လွန်ခဲ့ တစ်ယောက်ပျက်စီးအောင် တစ်ယောက်က ကြိုတင်ကြံစည်ပြီး လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ် နားလည်ထားလိုက်တယ် ..”

ဆေး မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်တက်သွားသည်။ ကိုယ့်ရှေ့မှာ သူ မျှီပေမယ့် အားနာသွားမိသလိုလို ..။

“ဘာတဲ့လဲ ဆေး ..”

ဖုန်းချလိုက်တာနှင့် နေမျိုး က တန်းမေးသည်။ သူ ပြောပြလိုက်တော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ..။

“ဂျပန်ကနေ မင်းအကြောင်းတွေကို သိနေတာ ထူးတော့မထူး ဆန်းပါဘူး။ သူလို ဟဲဗီးစတားကိုမှ မင်းက ကပ်ချိတ်ပြီး ခေါင်းစား နိုင်းခဲတော့ စီးပွားရေးလောကမှာ မင်းက တော်တော်လေး လူသိများသွား တာကိုး ..”

“ဒါကတော့ ငါ့အလုပ် ငါလုပ်တာပဲလေ .. ငါ ဒီလိုရှာခဲ့လို့ ခုလို ဖြစ်လာတာပေါ့ ..”

“အေးလေ .. တစ်ချို့လူတွေရဲ့စိတ်က ထူးဆန်းတယ်ကွ။ ဒီလူကြီး လည်း ထူးဆန်းတဲ့လူမျိုးပဲ။ တစ်ခုရှိတာက မင်းနဲ့ ကိုကိုကို တစ်ယောက် တည်းလို့ ထင်နေတုန်းလား။ သူ သိနေတာ တစ်ခုခုရှိနေမလားပဲ။ သူနဲ့ မင်း ပြီးပြီးကာမှ မင်းအဖေနဲ့ တွေ့နေကြသေးတယ်ဆိုတော့ စဉ်းစား စရာပဲ”

“စဉ်းစားမနေနဲ့ ငွေရရှိကလွဲပြီး ကိုယ့်စိတ်ကူးတွေကို အလကား ဘယ်နေရာမှ မသုံးနဲ့ ..”

ပြောပြီး စီးကရက်ထုတ်၍ မီးညှိကာ ..

“ဘယ်နေရာ ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ် ငါက ဆေးသားညီ ပဲ .. ပုန်း လျှိုးကွယ်လျှိုး လူသိမခံရစရာ ဘာမှမရှိဘူး ..”

စကားပြောရင်း ဂိတ်ပြန်ဝင်လာသည့်ကားတွေဆီ လျှောက်လာခဲ့ ကြသည်။ ဆေး က စီးကရက်တစ်ရိုက်ဖွာရင်း နေမျိုး ကို ငဲ့ကြည့်ကာ..

“မင်း ဒီညနေ အုတ်ကျင်းကို တစ်ခေါက်လောက်သွားကြည့်လိုက် ဦး။ အလုပ်သမားတိုးဖို့လိုရင် တိုးရမယ်။ မိုးကျလာရင် ဒီနှစ်က ငါတို့ သိပ်အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး ..”

“အေးပါ .. ငါ မသွားနိုင်လည်း ငပေါ် ကို သွားကြည့်ဖို့ပြောထား တယ် ..”

“ဒီက မောင်လေးက ပိုင်ရှင်လားကွယ် ..”

ခပ်ဝင် ဆံပင်တိုတိုနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဖစ်(ထ်)ကား

လေးပေါ်က ဆင်းလာတာဖြစ်ကာ ဆေး ကိုပဲ ဦးတည်၍ ..

“အစ်မတို့က ကျောက်ကန်ငါးလုံးလောက် လိုချင်တာ။ ပန်းဆင် စိုက်လို့ရတဲ့ ကန်မျိုးလေ။ အဲဒါ အလုပ်သမားတွေက ကျောက်ထန် မလုပ်ဘူးဆိုလို့ ..”

“ဟုတ်တယ် အစ်မ .. ကျွန်တော်တို့မှာ လူအင်အားနည်းနေသေး လို့ပါ။ အစ်မ တခြားမှာပဲ သွားဝယ်လိုက်ပါ ..”

“မောင်လေးရယ် .. အစ်မတို့က ဒီကွေ့လေးထိပ်က ဝန်းမာလာ မြိကပါ။ ဒီမှာ နီးနီးနားနားရှိနေလို့ အဆင်ပြေမှာပဲထင်တာ။ အော်ဒါ မှာတယ်ပဲ သဘောထားပြီး ကြာမယ်ဆိုလည်း စောင့်ပါ့မယ် ..”

“အစ်မ စောင့်နိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့မှာ အလုပ်သမားမရှိလို့ ပါ ..”

ခေါင်းညိတ် ပြုံးပြပြီး ဆေး က လှည့်ထွက်သွားသည်။ အမျိုးသမီး ဒီတိုင်း ကျန်ခဲ့သဖြင့် နေမျိုး က အားနာကာ ဘယ်နေရာမှာ ဝယ်လို့ရ သည် ဘာညာတွေ ဆက်ပြောရင်း အကြံပြုနေရ၏။

ဆေး ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ ဖုန်းလာသဖြင့် ထုတ်ကြည့်လိုက် လျှင် ကိုကို့ ဆီက ..

“ပြော ..”

“မင်းကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောချင်လို့ ..”

“မလိုပါဘူး။ မင်း ပျော်နေရင် ငါ စိတ်ဆင်းရဲရကျိုးနပ်တယ်..”

“မင်းကို ငါငါ့နေတာ ..”

“သိတယ်လေ .. ဒါ ဘာကြောင့်ဖြစ်သွားပါတယ်ဆိုတာ ငါ ပြော ပြပြီးပြီ။ အစတည်းက မလုပ်သင့်တာကို မင်းလုပ်တာပဲ ..”

“ဘာ..”

“ဒါ ပုံမှားရိုက်သင့်တဲ့ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ဘူး ..”

ပုံမှားရိုက်ပြီး မင်း စိတ်ကူးတွေနဲ့ ပြောချလိုက်ဖို့ ငါ ရွှာထင်

ခွဲတာ ..

“ပြောချလိုက်ရအောင် သူက ငါ့ကို ကြိုက်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်းနောက်လိုက်တဲ့ကိစ္စ ငါ့က ဘယ်လိုဖိလင်နဲ့ ပြောရမှာလဲ၊ ရန်သူ လည်းမဟုတ် မိတ်ဆွေလည်းမဟုတ် ..”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ..”

“တင်မနေနဲ့ နားခါးတယ် ..”

“မင်း နောက်ထပ် နားခါးစရာမလိုတော့ပါဘူး ..”

“ဘာ...”

ကိုကို အသံက တစ်မျိုးဖြစ်နေသဖြင့် ဆေး မျက်မှောင်ကုတ်သွား မိသည်။ စီးကရက်ကို လက်ညှိုးနဲ့ တောက်၍ ပြာခြေချရင်း ...

“ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ ..”

“ဟွန်း ..”

ဒါက ‘ခုမှ မေးဖော်ရပါလား’ ဆိုသည့် ရယ်သံမျိုး ...။

“မင်း မှန်တယ် ညီ .. ငါမှားတယ် ..”

“တယောထိုးမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ .. လိုရင်းကိုပြောစမ်းပါ၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ .. ခု ..”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး .. ငါ လိုချင်တဲ့ အသိအမှတ်ပြုခြင်းတွေနဲ့ ဖေဖေက ဂုဏ်ပြုတာပါ။ ငါ မလိုချင်ဆုံးက ဖေဖေရဲ့ အားထားရတဲ့ သားနေရာကို မရသေးဘဲ မိန်းမရမှာကိုပဲ။ အခု ငါ သူနဲ့လက်ထပ်ရ တော့မယ် ..”

“ကိုကို မင်း ဒီလောက်ထိကြောင်ရလား၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အရေးပေးမှုပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာကိုပဲ အရင်ရရ မင်းရှိနေတာ အဲဒီ အရိပ်ထဲမှာပဲမို့လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါပဲလိုချင်တယ် အတင်းစွဲလမ်းနေ တာလဲ .. တကယ်ပဲကွာ ကြီးကောင့်ကြီးမားအရွယ်ကြီးကျမှ လိုတာ မရလို့ ခြေဆင်းတိုက်တာကနေတဲ့ ကလေးကျနေတာလဲ။ ခဲဒါတွေ

ကြောင့် ခက်တာ ..”

“ထားလိုက်ပါ .. ငါက မင်းလိုမဟုတ်တာတော့ သေချာနေတာပဲ..”

“နေပါဦး .. မင်းက ယဉ်စေခင် ကို အဲဒီလောက် .. ဘက်မခံ နိုင်ဖြစ်နေတာလား ..”

“သူကလည်း ငါ့ကို ငြင်းလိုက်တယ်လေ၊ အဲဒါ ငါ တစ်ခုခုပြော လိုက်တယ်ဆိုပြီး ဖေဖေ ငါ့ကို ထိုးတယ် ..”

“မင်းက ပြောလိုက်လို့လား ..”

“သူ နောက်ဆုတ်ဖို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်ကွာ ..”

“တော်ပါတော့ ..”

စီးကရက်ကို မြေပြင်ပေါ်ပစ်ပေါက်ပြီး ခြေထောက်နဲ့ ဖိနင်းဝစ်ဖိ ကာ ..

“မင်းရဲ့ ဒါပေမယ့်ကို လျှော့တော့ ကိုကို၊ မင်းကိုယ်တိုင် မင်းပြော တဲ့စကားကို ဒါပေမယ့်တွေချန်နေရင် ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းဆိုတာ ဘယ်တော့ မှ ရှိလာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဆုံးဖြတ်ချက်တာ၊ ခုချပြီးရင် ဒါပေမယ့်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ မင်းရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြားက အတ္တမျိုးနဲ့သူ မှန်တယ်ထင်နေတာ၊ မင်း သူနဲ့ အမိလိုက်ချင်ရင် သူ့လို အတ္တမျိုး မထားနိုင်ဘဲနဲ့ မရဘူးက ..”

ကိုကို စကားသံအကြားကြီးတိတ်ကျသွားသည်။ ပြီးမှ ..

“သူ့အတ္တမျိုး မင်းမှာ ရှိပါတယ်၊ ငါ့အစားမင်း တိုက်ကြည့်ပါ လား ညီ .. ပြင်းရှုတဲ့အတ္တတွေ ထိပ်တိုက်တွေတဲ့အခါ ဘယ်လိုဖြစ်လာ မလဲဆိုတာ ..”

“စိတ်မဝင်စားဘူး ကိုကို .. ကိုယ်စနဲ့တာကို ကိုယ့်ဘာသာ အပြီး သတ်ဖို့ ကြိုးစား၊ မင်းအတွက် ငါ တကူးတက ဘာမှဆောင်ရွက်ပေး နိုင်တဲ့အတွက် ဆောရီးပဲ၊ ကြိုးပမ်းကြပုံချင်း မတူပေမယ့် မင်းနဲ့ငါ ရည်ရွယ်ချက်ချင်း အတူတူပဲ .. ငါလည်း သူ့ရွေးဖြစ်ဖို့ကြိုးစားနေတာ ..”

“မင်း လုပ်နိုင်မှာပါ၊ ငါတော့ ဒီတစ်ခါ ..”

“ပြောလေ ..”

“ဆင်းရဲမှာကြောက်သလို စိတ်ညစ်တဲ့ဒဏ်ကိုလည်း ငါ မခံနိုင်ဘူး ညီ၊ အခု ငါ့သူငယ်ချင်းနဲ့ အဆက်အသွယ်ရတယ်၊ ငါ သူနဲ့ စင်ကာပူ လိုက်သွားမလို့ ..”

“ဘာ..”

“ဒါကတော့ ချမ်းသာချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့စိတ်ချမ်းသာအောင် နေလိုက်ချင်လို့၊ သွားဖြစ်မယ်ဆို ဒီအပတ်ထဲမှာပဲကွာ .. ငါမင်းကို နှုတ်ဆက်ချင်စိတ် ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာဆိုတော့ ခုတစ်ခါတည်းပဲ .. ဝှက်ခံဘိုင်း ..”

“ကိုကို ..”

ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်ကျန်ခဲ့မှန်းမသိပေ။ ဖုန်းကိုကြည့်ပြီး အကြာကြီး ငိုနေမိခဲ့၏။ ‘ငါ့အလုပ် ငါလုပ်နေတာ’ ဆိုတဲ့ မာနနဲ့ ကိုကိုကို သူ ဘာမှ မကူညီခဲ့မိတာ မှားသွားပြီလား ..။

မြူစီစီပျော့ညိုညိုကောင်အဖြစ်နဲ့ ဝေဖေက အထင်သေးနေပါသည်လို့ ကိုကို ပြောတော့ သူ တမင်တကာ ကားယူမောင်းပြီး ဝင်တိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ဦးဖေယုကြီး နဲ့ ကိစ္စမှာ ရုံးနိမ့်ခဲ့ရသည်ဆိုတာကိုလည်း ကိုကို အဖြစ်နဲ့ပဲ သူ ဝင်ရိုင်းပေးခဲ့တာပင် ..။

“ဝေဖေ ကြိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့ ကျွန်တော် နေတာပဲလေ” လို့ ရဲရဲရင့်ရင့် ပြောပြီး အလိုက်သင့်ပြောင်းလဲနေလိုက်ရင် ပြီးသွားမှာမဟုတ်ဘူးလား..။

ဒါပေမယ့် ကိုကိုက အလိုက်ငါးလိုက်လေး ပြောင်းလဲရော့ချလိုက်ဖို့တောင် မကြိုးစားခဲ့ပေ ..။

သူလုပ်ပေးသမျှ အပြစ်တင်ခံနေရတယ်ချည်းပဲ ကြားနေခဲ့ရသဖြင့် သူ စိတ်ပျက်ခဲ့တာ အမှန်ပင် ..။

ပြီးတော့ ယဉ်စေခင် နဲ့ ကိစ္စမှာလည်း သူ ဒီထက်ဘာပြောဦးမှာ

ထဲ ..။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားအလေးတစ်ယောက်က ချစ်နိုင်ပါသွားဆိုတာပေါ်လွင်အောင် ဖွင့်ပြောခါထုတ်သင့်တဲ့ ထိခွလည်း မဟုတ် ..။

ယောက်ျားလေးဆိုပေမယ့် မိန်းကလေးဘက်က ဝှက်သိက္ခာကို ခြွင်းမချန် ထိပါးစော်ကားဖို့ဆိုတာ ခတ်ပါ၏။

သူ အကဲခတ်မိသလောက်မှာ ယဉ်စေခင် က စိတ်ပျက်သည်းညှိစွယ် မိန်းကလေးမျိုးလည်းမဟုတ် ..။

အခန်း (၃၃)

“တောက် .. ဒီကောင်တော့ ..”

ဦးမြတ်တင် ကြိုးဖုန်ကို ချလိုက်ပြီးတော့ လက်တိုင်ဖုန်းကို ကိုင်မိပြန်သည်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ကိုဆက်သွယ်မေးမြန်းရမှန်းလည်း မသိ။

နာရီကြည့်တော့ ည ဆယ်နာရီကျော်နေပြီဖြစ်သည်။ ဟန်းဖုန်းထဲမှာ နံပါတ်တစ်ခုရှာပြီး ဆက်မိပြန်ကာ ..

“ကိုကြည်ဌေးလား ဗျာ ..”

“.....”

“ညနေက ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောနေပြီး သူ တန်းပြန်သွားတာလား၊ တစ်ခုခုများ ပြောသွားသေးလား ..”

“.....”

“ဪ ..”

“.....”

“အေးဗျာ .. ခုယီ ပြန်မလာဘူး ..”

“.....”

“ခြောက်နာရီမထိုးခင် ပုံမှန်ပြန်ရောက်နေကျ၊ ဒီမှာ သူ့အပေါင်း

.....လည်း သိပ်မှမရှိတာ ..”

“.....”

“သူတို့ဆီကို မေးကြည့်ပြီးပြီ၊ ခင်ဗျား သိသလောက် မေးမြန်းကြည့်သေးခမ်းပါ၊ ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေတာ ကိုဇေယျာ နဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူတစ်ဦးက အခဲမကျော့သံတွေ ထွက်နေတာလေ .. အင်း .. အဲဒါကြောင့် ..”

“.....”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ ..”

ဖုန်းပြောပြီးချိန်မှာ ကြိုးဖုန်းက ထခြည်လာသဖြင့် ကမ်းကတန်းထောက်ကိုင်လိုက်မိသည်။

“ဟလို ..”

“.....”

“အေး .. အေး .. အန်ကယ်လ်ဦးမြတ်တင် ပါ မင်းက ..”

“.....”

“အေး .. မောင်ညွန့်လွင် ပြောပါဦး၊ မင်းဆီလာတာ ဘယ်အချိန်လဲ .. ဘာတွေပြောသွားသေးလဲ ..”

ဦးမြတ်တင် ဗျာများနေတာကို အခန်းတံခါးဝကနေ ဒေါ်နွေးနွေးက တိတ်ဆိတ်စွာကြည့်နေခဲ့၏။ သူမ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေဆူသိနေတာ ..

“သား ထွက်သွားပြီမို့လား .. အစ်ကို ..”

ဟင် ..

ဦးမြတ်တင် နောက်ကို မျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ ဒေါ်နွေးနွေးက ချီခြင်လိုက်တာနှင့် ပျာပျာသလဲလျှောက်လာပြီး ..

“ဘာဖြစ်လို့ ထထွက်လာတာလဲ နွေး .. မင့်သား ပြန်လာမှာပါ ..”

“အားတိုင်းလေးပဲကွာ .. တစ်ခါတစ်လေလည်း အလည်လွန်တာရှိမှာပါ ..”

“ဒါပေမယ့် သား ပြန်လာရင် အစ်ကို ဒေါသတွေထွက်ဦးမှာပဲ ..”

မိုးလား ..

ဦးမြတ်တင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“သူက ယောက်ျားပီသနေပြီဆိုလည်း အစ်ကို့ရှေ့ကို မျက်လွှာချပြီး ဝင်လာဦးမှာပဲ အစ်ကို့၊ ငိုနေလည်းအပြစ်၊ ရယ်နေလည်း အပြစ်၊ အစ်ကို့ရင်ထဲကို နွေးနွေးမလည်နိုင်တော့ဘူးထင်တယ်။ နွေး ကို နားလည်ခွင့်မလဲပါ။ အစ်ကိုက နွေး နားလည်နေတဲ့ ဝေပွန်းတစ်ယောက်ပဲဖြစ်နေပေးပါ ..”

ဒေါ်နွေးနွေး မျက်ရည်တွေကျလာတော့ ဦးမြတ်တင် မျက်နှာရှုံ့ခဲ့သွား၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါပြီး မျက်နှာလွှဲနေသွားခဲ့သည်။

“နွေး အစ်ကိုနဲ့ သားအတွက် ဘာပဲလုပ်ပေးရပေးရ အားလုံးကို အဆင်ပြေစေချင်တယ်။ အစ်ကို့ကိုရော သားလေးကိုရော ပျော်ရွှင်နေစေချင်တယ်။ နွေး ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို စိတ်ပူနေမယ့်အစား အစ်ကို့ရက်စက်မှုတွေကို ခံစားပြီး ကွယ်ရာမှာ တသိမ့်သိမ့်ကြေကွဲနေရှာမယ့် သားလေးကိုပဲ ညှာတာပါ ..”

“နွေး ..”

ဦးမြတ်တင် ဖျတ်ခနဲလှည့်လာကာ ဒေါ်နွေးနွေး ရဲ့ ပခုံးလေးတွစ်ဖက်ကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်၍ ..

“ကိုယ့်သားကို ကိုယ်ချစ်တယ်။ ကိုယ့်ရင်သွေးကို ချစ်တာပေါ့နွေး ရယ် ..။ သူ့ကို ကိုယ်ဒီထက် မာကြာစေချင်တာ၊ ဒီထက် ခိုင်မာပြတ်သားတဲ့ ယောက်ျားကောင်းဖြစ်စေချင်တာ၊ အဲ့ဒါတွေလည်း စေတနာတွေပါ။ သူ့ကိုရှက်အောင်ပြောတယ်။ မခံနိုင်အောင် နှိုးဆွကြည့်တာ။ သူ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ပြောင်းလဲမလာဘူး၊ အဲ့ဒါတွေကြောင့် ..”

“မိန်းမလျှော်လေးလုံးလုံးဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်တောင် ဒါက အစ်ကို့သားပဲလေ ..”

ဦးမြတ်တင် ရဲ့ လက်က ဝပ်ဖြည်းဖြည်းပြေလျော့သွားခဲ့၏။ ဒေါ်

နွေးနွေး က ထိုလက်ကို ပြန်၍ဆွဲကိုင်ထားကာ ..။

“အစ်ကို သူ့ကို ဒီပုံစံတွေကြောင့် မချင်မရဲ ဖြစ်နေရတယ်ဆိုရင် ဒီပုံစံရှိခဲ့တဲ့ လူကို မမေ့နိုင်သေးတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မမေ့နိုင်သလဲဆိုတာ အစ်ကို့ရင်ထဲက ..”

“မဟုတ်ဘူး နွေး .. အဲဒါ လုံးဝမဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် .. သားရဲ့ မျိုသိပ်ခံစားတတ်တဲ့အကျင့်ကို အစ်ကို့တော့မနပ်ဖြစ်နေတိုင်း အစ်ကို့အတိတ်ကို သိထားခဲ့တဲ့ နွေး ရဲ့ရင်ထဲမှာ ကောင်းနိုင်ပါ့မလား ..”

“ခက်တာပဲကွာ ..”

“မခက်ပါဘူး အစ်ကို၊ တစ်သက်လုံးပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကို လွမ်းခွင့်ရှိပါတယ်။ အစ်ကို့ကို နွေး နားလည်ပေးနိုင်တယ်။ သားလေးကိုပဲ အစ်ကို နားလည်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေးပါ ..”

ဦးမြတ်တင် ဘာတစ်ခွန်းမှ ဖြေရှင်းနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပေ ..။ ဒေါ်

နွေးနွေး ရဲ့ မျက်ရည်တွေကိုသာ တယုတယသုတ်ပေးမိကာ ..။

“သူ နိုင်ငံခြားခရီးသွားတော့မယ်လို့ သတင်းရထားတယ် ..”

“ဟင် ..”

“မစိုးရိမ်နဲ့ .. ကိုယ်ရအောင် စုံစမ်းပြီး ပြန်ခေါ်ပေးမယ်။ သူ ပြန်ရောက်လာရင်လည်း မင်း စိတ်ဆင်းရဲစေမယ့် အပြုအမူအပြောအဆိုတွေ ကိုယ်မဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်ပါ့မယ် ..။ မင်းပဲ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို စတုရိတ်ပါ ..”

ဒေါ်နွေးနွေး မပြုံးနိုင်ပေမယ့် ခေါင်းညိတ်ပြုရှာ၏။ မေတ္တာတရား၏ ရှင်သန်ခြင်းဟာ ရေကြည်ရာ မြက်နှုတ်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ပန်းပွင့်ပွင့်၏ လက်အစုံလား ..။

အခန်း (၃၄)

“ဘာ...”

လေဆိပ်အဆောက်အဦးထဲမှာ အကျအနာထိုင်လိုက်ပြီးကာမှ ကိုကို ဖုန်းဝင်လာသည်။ ပြောချလိုက်တာက လူကို စွပ်စွပ်စွဲစွဲ ...

“ရှင်က အခု လေဆိပ်ထဲမှာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒီဖလိုက်(ထ်)နဲ့ပဲ လား ...

မေးရင်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လှည့်ပတ်ရှာမိသည်။ ဘယ်မှာမှ ကိုကို ကို မတွေ့ ...။

“ငါက လူမသိအောင် ထွက်ဖို့ ကြိုးစားတာ၊ မင်းကတော့ ငါ့ ခြေရိပ်ကိုပဲ လိုက်ကြည့်နေတဲ့ပုံပဲ ...”

“ကိုကို -- ရှင် -- ရှင် စကားပြောတာမတင်စီးနဲ့နော် ...။ ခုနေ အနား မှာသာရှိရင် ရှင် ပါးကွဲပြီ ...”

“မင်း ငါ့နောက်လိုက်လာတာမဟုတ်ရင် ငါပြောတာကို ဒေါသတွေ ထွက်နေမယ့်အစား ထပြန်သွားသင့်တာ ...”

“ကျွန်မက ...”

ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိတော့ပါ။

“တောက် ...”

ဒီလောက်တောင်ပဲ တိုက်ဆိုင်နေရသလား ...။

စဖ. တက်ခေါက်ရင်း ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်၏။ မျက်လုံးကလည်း သူ့ကိုမဲ ရှာကြည့်မိပြန်ကာ မခံချင်ဒေါသက ချက်ချင်းထပြန်သွားဖို့သာ တိုက်တွန်းနေတော့သည်။

အန်တီနွေး တို့ဘက်က အတင်းတောင်းပန်နေသဖြင့် သူမအတွက် ဆုံးဖြတ်ရခက်ခဲဖို့တွေ ဖြစ်လာတော့မည်။ လူကြီးချင်းသဘောတူပြေ လည်ကြတာနှင့် အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခု ပြီးပြည့်စုံစွာ တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ မလွယ်ကူမှန်း သူမ နားလည်လာပြီပို၍ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့သည့် ဒီခရီးစဉ်ကိုသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိတာဖြစ်သည်။

သို့သော် ...။

“ပြီး ...”

လက်မှတ်ကို ဆုတ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီး နေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ခရီးစဉ်ကြော့ညာသံပေါ်လာကာ ခရီးသည်တွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်ကုန်ကြ၏။ သူမမှာ လက်ဆွဲအိတ်သေးသေးလေးတစ်လုံးနဲ့ ဆလင်ဘက်(ခ်) တစ်စုံပဲ လွယ်ထားတာနဲ့ အိတ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ကာ နေရာမှ ပြန်ထိုင် နေလိုက်၏။

ကိုကို ခာယ်မှာလဲ ...။

သူ ဒီက ထွက်ကိုလာရမည်။ သူ ပြောခဲ့သော စွပ်စွဲသည့်စကား တွေအတွက် အားပေးတာရ ချေပချင်သည်။ ပြီးမှ လှည့်ပြန်ခဲ့လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်၍ ...။

သူ့ကို မတွေ့ပါလား ...။

သူမ အမြန်ထလိုက်သွားရန်နိုးနှင့် တွေ့ဆွေးပြီးမှ လက်မှတ်ကို ဆုတ်ဖြုတ်ပြီးတာ သတိရသွားသည်။ ပြောချင်တာလည်း ပြောခွင့်မချ ခရီးစဉ်လည်း ပျက်ခဲ့ရကာ နေရာမှာအကြာကြီး ထိုင်နေမိခဲ့၏။

တို့ပြင် အိမ်ကိုလည်း မပြန်ချင်ဘဲ လှုပ်လီလှုပ်လဲ လျှောက်ထွက်လာမိစဉ် -။

ကိုကို -။

ရှင်းဘောင်းဘီနှင့် မီးခိုးရောင် ကုတ်အင်္ကျီကို လက်တစ်တောင် ဆစ်လောက်ထိခေါက်တင်ပြီး ဝတ်ထားသည်။

ပြီးတော့ အတွင်းခံစေ့ရှုပ်အဝါရောင်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီကို ရင်ခွဲပုံစံ ဝတ်ထားသဖြင့် သေချာစေ့မတ်ကျကျပုံမျိုးတော့ မဟုတ်ပေ -။

“သူ ပြည်တွင်းလေကြောင်းခရီးခွဲသွားမှာကို ငါ မလိုက်ဖြစ်အောင် တမင် မဟုတ်ကဟုတ်က ပြောတာလား -”

လေဆိပ်ဝင်းကြီးရဲ့ အပြင်လမ်းကနေ ဆိုင်ကယ်လ်နဲ့ ဖြတ်သွားတာနဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက်ကူးနေတာလိုပဲ ထင်လိုက်မိ၏။

ကိုကိုက သူ့အဖေ ငြိုငြင်မှာတို သေမတတ်ကြောက်တဲ့သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိဘသဘောကျ ကိုယ့်ကို တားဆီးဖို့ ကြိုးစားလိုက်တာမှန်း နားလည်လိုက်၏။

ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန်တွေ အများကြီးရှိသေးတယ် ကိုကို -။

အခန်း (၃၅)

“တောက် .. ကိုကို ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေမှန်းမသိဘူး -”

“သူလည်း ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ ဆေး ရာ၊ ငွေလည်းအလုံအလောက် ဝါမှာပါ။ သူ စိတ်ပြေရာပြေကြောင်း နေပါစေကွာ -”

“မင်း မသိဘူး နေမျိုး၊ ကိုကို စိတ်က အဲဒီလို ထစ်ထောက်တည်း နေလေ သူ့စိတ်ကူးတွေအတိုင်း ထင်သလိုပုံဖော်ပြီး ငုတ်ဆုလေပဲ ဖြစ်မှာ -”

“မင်း ဆဲဒါကိုက မင်းအစ်ကိုကို အထင်သေးနေတာ -”

“ကြီးစရာမှ မရှိတာ -”

“ဆဲဒါကြောင့်လည်း ဟိုက ခုန်းထွက်သွားတာပေါ့၊ ကဲဝါကွာအခု လောလောဆယ် ငါ့ကို မီးဖိုဖိုမရောက်ခင် ရှုပေးနဲ့၊ ခပ်မှောင်မောင်ကြီးနဲ့ ငါပဲ ဝင်တွေ့လိုက်မယ်၊ မင်းပြောတဲ့ရက်ပဲ ရှိနေမယ် ရော် -”

“အင်း ..”

“အိုလေ -”

ထစ်သားမှာ ရပ်ပေးလိုက်တော့ နေမျိုး က ဆင်သွားတာ -။

“ဆိုင်ကယ်လ်နီး ဦးရုပ်လည်း မပါဘူး၊ နေရာ .. နေရာလည်း သွား

လို့မရဘူးနော် ဆေး .. သတိလည်းထားဦး ..”
 ခေါင်းညှိတ်ပြပြီး သူ လမ်းအတိုင်း ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။ သို့
 သော် ဖုန်းသံက မြည်လာခဲ့သဖြင့် ဖွင့်ပေးလိုက်လျှင် ..
 “ဆေးသားညီ ..”
 ဖုန်းကိုင်လိုက်တော့ စိမ်းသက်နေသော စကားသံက ခပ်ရိရိလျှောင်
 ရယ်သံနှင့် ..
 “ပြည်တွင်းဖြစ် အုတ်သဲကျောက် ရောင်းဝယ်ရေးနဲ့ ထရန်စပို့(စ်)
 လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်ကြီး ..”
 “ပြော .. ဘာကိစ္စလဲ ..”
 “မင်းက သူများဦးနှောက်တွေဖောက်စားပြီး တောက်ကြွားလာ
 တဲ့ကောင်ပဲ ..”
 “ဟုတ်တော့ ..”
 “မင်းဖအေ ငတုံးရဲ့လို့ မသိတာ ..”
 စိတ်က ထောင်းခဲနဲ့ဖြစ်သွားကာ ဆိုင်ကယ်ကပါ ဦးခါသွား၏။
 “ဒါပေမယ့် မင်းက ကိုကိုဖြစ်ဖြစ် ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် မင်း ရိတ်သိမ်း
 စားသုံးထားတဲ့ မတန်တဆတွေအတွက် မင်းပဲ ပြန်ပေးဆပ်ရမှာ ..”
 “လုပ်လေ .. ကိုယ်အသုံးမကျခဲ့တာတွေအတွက် တန်နဲ့နဲ့ အခဲ
 မကျေဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ စိတ်ချမ်းသာသွားတောင် ငါ့ ဆောင်ရွက်ပေး
 မယ်သောဖြစ်ချင်တာလေ ပြော ..”
 “မင်းကို သတ်ချင်တယ် .. ခုပဲ ..”
 နောက်မှာ ကပ်ပါလာခဲ့မယ်လို့ မထင်ခဲ့ပေ ..။ သိလိုက်သည့်အချိန်
 မှာ တစ်ဖက်က နေရာကောင်းကို ရွေးချယ်ထားပြီး ဖြစ်နေခဲ့လျက်..။
 “ဒုန်း ..”
 “ဂျိုး ..”
 “ဝုန်း ..”

အနားကို သွားခနဲရောက်လာပြီး ကပ်ချိတ်ပစ်လိုက်သဖြင့် ဆိုင်
 ကယ်လ်ကို ဘယ်လိုမှ လွတ်အောင် ရှောင်တိမ်းချိန် ဓရလိုက်ပေ ..။
 အရှိန်နှင့် လိမ့်ထွက်သွားကာ နားထဲမှာ ဆူညံသံတွေ ဝက်ဝက်တွဲသွား
 သလိုပင် ..။
 ပြီးတော့ မီးပွင့် မီးပွားတွေ တအုန်းအုန်းလွင့်စင်ထွက်သွားခဲ့ပြီး
 ရုတ်ချည်းအမှောင်ကျသွားပြန်ကာ ..။
 ဆေး ဘာကိုမှ မသိတော့ ..။
 ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စသာရှိကာ ဖြတ်
 သွားသည့်ကားဆိုတာလည်း လောလောဆယ် မရှိခဲ့ဘဲ ..။
 “စိတ်မပူနဲ့ နွေး .. လေယာဉ်နဲ့ပါမသွားဘူးလို့ အဲဒီဝန်ထမ်းမိန့်
 ကလေးက အတိအကျပြောလိုက်တာ၊ ကိုယ်ရအောင် စုံစမ်းပြီး လိုက်စွာ
 ပါ့မယ်၊ ငစေ့နော် ..”
 ရှေ့မှာ ဆိုင်ကယ်လ်တစ်စီး မှောက်လျက်သားနှင့် မတ်တစ်စုံ
 ကြည့်နေသူတစ်ချို့ကို လှမ်းမြင်ကာ ဦးမြတ်တင် ကားကို အနီးဆုံးမှာ
 ရပ်လိုက်၏။
 “ဟိုမှာ ကားတစ်စီးလာပြီ ..”
 “ဒီကောင်လေး ဆိုင်ကယ်လ် မှောက်သွားတာ ခေါင်းမှာ ငွေးတွေ
 မနည်းဘူးဗျာ .. ဆေးရုံ အမြန်ပို့ပေးလိုက်ပါ၊ ကူညီပေးပါ ..”
 “လုပ်ပါ ဦးလေးရာ .. ကားအနက်တစ်စီးနဲ့ ငြိသွားတာနဲ့ ဟို
 ကားက မောင်းပြေးတာ ..”
 “ခဏလေး ..”
 ဦးမြတ်တင် လူငယ်၏ မှောက်ခုံအနေအထားကို လှမ်းကြည့်လိုက်
 တည်းက ရင်တွေတဒိန်းဒိန်းဆောင့်ခါလာခဲ့၏။ အနားရောက်တော့
 သူ သေချာသိလိုက်သည်။
 ဘယ်လို ထိတ်လန့်တုန်ယင်လာမှန်းမသိသောလက်နှစ်စက်တ

၂၅၂

တို့တို့ ပန်းကို ဆုပ်ကိုင်မိကာမှ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ဆွဲလှန်
လိုက်တာနဲ့ ခွန်းအားမဲ့နေခဲ့၏။

“လာဗျာ .. ကျွန်ုပ်တို့ ဝိုင်းထူလိုက်ရအောင် ..”

ဘေးလူတွေ ဝင်ပါလာမှ မျက်နှာစော့လှန်လာသည် ကိုကို မျက်နှာ
သည်။

“သား ..”

ဦးမြတ်တင် နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်ခတ်သွား၏။ အသံမထွက်သော်
လည်း မျက်ရည်တို့ စိုစွတ်လာခဲ့ပြီး ..

c)ကြောင့် ..

အခန်း (၃၆)

“ကျွန်တော် အိုသွေးပါ၊ ဒေါက်တာ .. ကျွန်တော်သွေးကိုယူပါ..”
စကားသံတွေကို ကြားနေရသည်။ အသံစိတ်က ကိုယ်မှာမထင်
သေးဘဲ လူအများကြီး၏ စကားသံတွေ၊ လှုပ်ရှားသွားလာသံတွေ အားလုံး
ကို သိနေခဲ့၏။

သို့သော် စေတနာအတိုင်းမှ ပြန်လည်မှောင်ကျသွားခဲ့၏။ ထိုကြီး
တွေ ပျာယာခတ်လှုပ်ရှားနေကြတာကို သူ ကြားမိလိုက်၊ များသွားလိုက်
နှင့် အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ဘုန်သွားခဲ့သည်။

“အိမ်လည်းပြန်ရောက်နေပြီ .. သူ့အခြေအနေလည်း စိတ်ချမပြု
မို့လား မေမေ .. သမီး ပြန်မယ်၊ ပြီးမှ မေ့နေကို ပြန်လာကြိုမယ်လေ..”

ဒေါ်ယဉ်ဆွေ ကားပေါ်က ခြေတစ်ဖက်ချဆင်းပြီးမှ ပြန်ရပ်လိုက်
ပြီး စေ ကို တောင်းပန်သလိုလှည့်ကြည့်သည်။

“မကောင်းပါဘူး သမီးရယ်၊ ပြီးတော့ တိုကိုက ငြင်းခဲ့လို့ မေမေ
တို့က စိတ်ဆိုးနေတယ်ဆိုရင် သဘောထားသေးသိမ်ရာလောက်တော့
ကွယ်၊ အခု နွေး ကလည်း လူမမာ၊ ကိုတင် ကလည်း သူ့သားအတွက်
သွေးပေးရတာနဲ့ စိုးရိမ်နေရတာနဲ့ ဘေးကရောက်နေရတယ်၊ သူတို့နဲ့

အရှင်းနှီးဆုံး မေမေတို့က ဒီတိုင်းကြည့်နေသင့်သလား .."

မေမေတို့က တွေ့က ကျိုးကြောင်း ဆီလျော်နေတာမို့ စစ မသွားချင်သည့် အရိပ်အာဝါသထဲကို ခြေချခဲ့ရ၏။

"သမီးလေး ပါလာတယ် .."

ဒေါ်နွေးနွေး မျက်နှာက ချက်ချင်းပြုံးကြည်သွား၏။ အနွေးထည်ပါသီးနှင့် မျက်နှာလေး ပျော့ကျနေပေမယ့် ကြည်လင်နေသည့် အပြုံးဖြင့် ကောင်းကောင်းနုလဲထနေပြီဖြစ်သည့် လူမမာနဲ့ တူနေ၏။

ဦးမြတ်တင် က ဒါကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်သွားသည်။ အဖြစ်အပျက်အခြေအနေတွေကြောင့် ဧနီးသည် ဘယ်လောက်ထိ စိတ်နှလုံးညှိုးနွမ်းပြီး ချုံးချုံးကျနေသလဲဆိုတာ သူ အသိဆုံး ..။

"ထိုင်ရာ မဆွေ .. အိမ်မှာတော့ လူမမာတွေချည်းပဲ .."

"ကိုကို အခြေအနေ စိတ်ချရပြီမို့လားဟင်၊ ကျွန်မ နောက်ကျမှ သိရလို့ပါ .."

"စိတ်ချရပါပြီ .. ဒါပေမယ့် လွှတ်မထားနိုင်တော့ အိမ်ကိုအပါခေါ်လာခဲ့ရတယ်လေ၊ သူ့ အမေကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ပါ၊ ပြီးတော့ ဆေးရုံမှာဆို ထူထောင်လာတာနဲ့ ပြန်ထွက်သွားမှာလည်း စိုးနေလို့ .."

"ကောင်းပါတယ်ရှင် .. ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ် ပိုပြီးလွတ်လပ်တာပေါ့၊ လူလေးမှာ ဒဏ်ရာတွေ အများကြီးပါလား .."

အားလုံးအတူတူ ကိုကို အခန်းရှေ့ရောက်လာကြသည်။ ကိုကိုက အိပ်ပျော်နေလျက် ပတ်တီးစည်းထားရသည့် လက်ကို ဝိုက်ပေါ်တင်ထားကာ နဖူးမှလည်း ပတ်တီးနဲ့ဖြစ်၏။

ရှင်ဘတ်ဖွင့်ထားသည့် အင်္ကျီထဲကနေ ပခုံးကနေ သိုင်းစည်းထားသည့် ဝတ်တီးကိုလည်း ခြင်နေရသည်။

"ငြိမ်တဲ့ကားက မောင်းပြေးတာလေ .. ဆိုင်ကယ်လီစီးဦးထုပ်လည်း မပါတော့ မှောက်တဲ့အရှိန်နဲ့ တော်ဘော်ထိသွားတာ .."

"ဖြစ်ရလေကွယ် .. ဆိုင်ကယ်လီတွေ ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ဝိသဟအန္တရာယ်များပါတယ် .."

ဒေါ်ယဉ်ဆွေ က ကိုကိုဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ပါးလေးစမ်းလိုက်လက်ခုံကိုင်လိုက်နှင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရှာ၏။ စစ ကတော့ ဝတ်တပ်လေးရပ်နေရာကနေ ဘာမှ ဝင်မပြောပေ ..။

ဘယ်မှာမှလည်း မထိုင်ဘဲနေသဖြင့် ..။

"သမီးလေး ထိုင်လေ .."

"ဟုတ် .."

"သားနဲ့ လူငယ်ချင်း ခေတတစ်ဖြုတ် စကားပြောအဆင်မပြေဖြစ်ကြတာနဲ့ အန်တီတို့ကို စိမ်းမသွားပါနဲ့ သမီးရယ် .."

"ဟင့်အင်း .. မဟုတ်ပါဘူး .."

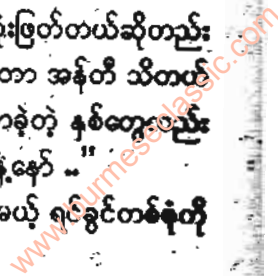
"မဟုတ်ဘူးဆိုရင် အရင်လိုပဲ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်လေးနေပါ သမီးရဲ့ သားကို လာကြည့်ပါဦး ဒဏ်ရာတွေကိုလေ .."

ဒေါ်နွေးနွေး ဘယ်လောက်ထိဆန္ဒရှိနေသလဲဆိုတာ သိလိုက်ရသဖြင့် စစ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ဖုန်းတွေဆက်ပြီး အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်တုန်းကလည်း ဒေါ်နွေးနွေး ပဲ ဖြစ်ကာ ..။

"သမီးကိုလေ အန်တီက ကိုယ့်သမီးလေးလိုချစ်တာ၊ သားကို သမီးနဲ့ပဲ နီးစပ်စေချင်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးက ကိုယ့်ရဲ့အမိခြေကို ခင်တွယ်တယ်၊ ယဉ်ကျေးမှုကို ကျော်လွန်ပြီး မတွေးဘူး၊ မဝတ်ဘူး၊ အဲဒါလေးကိုပဲ အန်တီက သဘောကျခဲ့ရတာ သိလား .."

"နိုင်ငံခြားကို လိုက်သွားတော့မို့ သမီး ဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုတည်းက သားရဲ့ အပြောအဆိုတွေ လွန်ကျွန်တယ်ဆိုတာ အန်တီ သိတယ် သမီး ..။ ဆွေ တို့နဲ့ ဆိုးတူကောင်းဘက် နေလာခဲ့တဲ့ နှစ်တွေလည်း ဓနည်းဘူးပဲကွယ်၊ ခုကျမှတော့ ထွက်မသွားပါနဲ့နော် .."

"အန်တီတို့ကို စိတ်ဆိုးရင်တောင် ကျန်ခဲ့မယ့် ရင်ခွင်တစ်ခုတို့

၅၆

သမီး ငဲ့ညှာပါ။ အော့ ဘဝက သမီးလေးကြောင့် ရှင်သန်နေခဲ့တာဆို ရင် သမီးမရှိတော့ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ .." တဲ့ ..။

ညစဉ် ဝန်းဆွဲဆက်နေသဖြင့် သူမရဲ့ ဒေါသမာနတွေလည်း အရည် အဖျက်လုလုပါ။ ဒါပေမယ့် ဝေလဖြစ်ဖြစ် သွားကိုသွားချင်နေတာနို့ မေမေ တို့လည်း သေချာပြောပြခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သူမ ခုလို မသွားဖြစ်ဘူးဆိုတာ အရာရာကို ငဲ့ညှာထောက်ထား၍ သာလို့ လူကြီးတွေက ထင်နေကြပေမယ့် တကယ်တော့ ..။

"ဟော .. သား နီးလာပြီ .."

တွေးနေမိတုန်းနို့ ကိုကို့ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်မိတာ အလျင်စလို အန်သွားသလား မသိ ..။

သို့သော် ကိုကို့ မျက်လုံးတွေက သူမထက် လက်ဦးမှရယူထားပြီး ဖြစ်ကာ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြ၏။

'သူမက ငြင်းဆူသည်ဆိုပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဒီရောက်နေတာလဲ' လို့ ဆေး က တွေးလိုက်မိကာ ..။

'ငါတော့ သူ့ကိုကြိုက်လွန်းလို့ ကြီးဆွဲရာ ကနေရသလိုဖြစ်နေ ပြီ .. ဝါလုပ်မိသမျှ ဒီလူ အထင်မြင်သေးဖို့ပဲ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်နေရတာလဲ..'

စေ က ဤတဲ့သို့ တွေးရင်း နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်၏။ တစ်ယောက် တစ်မျိုးအတွေးနှင့် မျက်နှာလှည့်မိကြတာလည်း ပြိုင်တူပဲဖြစ်၏။

လူကြီးတွေကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရန်ဖြစ်ထားကြသည့် ထလေးနှစ်ယောက်လို နားလည်သည့်အပြုအမူနှင့် တစ်မျက်ကြည့်ကာ..။

"လေးလေး သမီး .. ဒီမှာ လာတိုင် .."

"ရပါတယ် အနီပီနေး ရဲ့ .."

စေ က လူကြီးတွေရဲ့ နောက်မှာပဲ နံဆွဲထိုင်လိုက်၏။ ဒေါ်နွေးနွေး မျက်နှာတော့ ပျက်သွားပေမယ့် အားတင်းပြီးလိုက်ကာ ..။

"အစ်ကိုလည်း ပင်ပန်းနေပါပြီ။ သွားနားလိုက်ပါလားဟင် .."

"ဟုတ်တာပေါ့ .. ကိုတင် က အလုပ်ကိုလည်း ထွက်ထားလို့မေ့ သား အတွက်လိုတဲ့ သွေးလည်းပေးထားရသေးတယ်။ ခုထိ ထောင်း ထောင်း မနားရသေးဘူးမို့လား .."

"ကျွန်တော်က ပြဿနာမရှိပါဘူးဗျာ .. လူနာကို လူမမာက ပြန် စောင့်လိုမှ မဖြစ်တာ။ ဒီရက်ပိုင်းကျမှ ညလာစောင့်ပေးပါခေါ်တာလည်း အလုပ်သမားတွေက အဆင်မပြေဘူး။ သူတို့က မနက်လာ ညပြန် အသား တူနေလို့ပါတဲ့ .."

"ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ ဆွေ လည်းရှိတုန်း စကားပြောရင်း နွေး ဝဲ နေလိုက်ပါ့မယ်။ အစ်ကို နားလိုက်ပါနော် .."

"ကျွန်တော့်အတွက် မလိုပါဘူး။ ထိုင်မရ ထမရတဲ့ လူမမာမှ မဟုတ်တာ .."

ရုတ်တရက် ဝင်ပြောလိုက်သည့် ကိုကို့ လေးသံက ကိုကို လို့ပင် ထင်ချင်စရာမရှိ ..။

တင်းနေသည့် မျက်နှာကို မျက်မှောင်ကုတ်ထားသေးသည်။ သူ ဘက်ကို အားလုံးလှည့်ကြည့်ကြတော့ မျက်နှာလှည့်ပစ်၏။ အပြင်ထွက် တော့မလို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည့် ဦးမြတ်တင် နေရာမှာတင် တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်နွေးနွေး သွေးမရှိတော့သလို ပြူးဖျော့ကျသွားလေသည်။

သားလေး သူ့အဖေကို စိတ်နာသွားပြီလား ..။

မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဦးမြတ်တင် ၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးသည် အထ်ရာအနာတရတို့နှင့် ဗုန်းဗုန်းလဲကျတော့မည့် စစ်သူကြီးတစ်ဦးကဲ့သို့ မမျိုတရိမာနတို့ဖြင့် ..။

"သား .. သား မထနဲ့ဦးလေ .."

ဒေါ်နွေးနွေး အသံကြောင့် ဦးမြတ်တင် တင်းခနဲ အံကြိတ်သည်။ ဦးတော့ အခန်းထဲက ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ဒေါ်နွေးနွေး လှည့်ကြည့် စာမထ့် ဘာမှမတတ်နိုင် ..။

ကိုကို လက်မောင်းကိုပဲ ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ ..

“သား ရင်ဘတ်မှာ ဒဏ်ရာတွေ မနည်းဘူး၊ နံရိုးလည်းထိထား တယ်၊ အနည်းဆုံး သုံးရက်လောက်တော့ ..”

“ကျွန်တော့် ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ..”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ လူလေးရယ် .. မင်းကို ကိုတင် က အချိန်မီတွေ့ ပြီး ဆေးရုံတင်ခဲ့တာကိုး ..”

ဒေါ်ယဉ်ဆွေ က ကြားဝင်ရှင်းပြရင်း ..

“သား .. နိုင်ငံခြားထွက်တော့မယ်ဆိုလို့ နွေး ကလည်း အိပ်ရာထဲ လဲ၊ ကိုတင် လည်း အရူးမီးပိုင်းဖြစ်ပြီး သတင်းအတိအကျရတာနဲ့ လေဆိပ် ကို တန်းလိုက်တာ၊ သူ လေယာဉ်မမီဘူးတဲ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီက လှည့်ပြန် လာတော့ သားကိုတွေ့တာပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ မိဘက သွေးသားတင်မက ဘူး အသက်ပါပေးရတဲ့မေတ္တာတွေနဲ့ သားကို ကယ်တင်ခဲ့တာပါကွယ်..”

ဒါကတော့ လွတ်တဲ့ငါး ကြီးတာပဲနော့ပေါ့။ ကိုကိုကို ဒီလောက် ထိ သင်ပြထားခဲ့ပြီးမှ ခိုင်းစားလို့ရခါနီးမှာ ထွက်သွားတာ ဘယ်ကြိုက် မလဲ ..။

ဆေး က ရင်ထဲမှာ တစ်ခွန်းချင်း တုံ့ပြန်နေလျက်၊ သူ့မျက်နှာကို ထိုစကားရပ်များမှ ဖြစ်သော ခါးသီးမှုတွေက စာတမ်းတွေပေါ်နေခဲ့၏။

ထို မျက်နှာကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ စေ က စူးစိုက်အကဲခတ်နေ လျက် ..

ခုတော့ သူ့ရဲ့ ရိုးသားဟန်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ ..။ သားလိမ္မာ ဖြစ်မလားလို့ တမင်ကြောက်ရွံ့ရုံရှိသေဟန်ပြနေတာလား ..

စိတ်ထဲပေါ်လာတဲ့အတိုင်း တွေးလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ် .. သားအဖေ သားကို ကိုယ်ထိလက် ရောက် ဆုံးမခဲ့တာကလည်း မေတ္တာစောနဲ့ပါ၊ နောက်ဆိုရင်လေ နောက် ဆိုရင် သားကို သူ ဒီလို ..”

“ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း နေပါရစေ ..”

ဒေါ်နွေးနွေး စကားဆက်ခွင့်မရတော့ပေ။ ဒေါ်ယဉ်ဆွေ က ဒေါ်နွေးနွေး နဲ့ နှစ်သိမ့်သလို လှမ်းကြည့်၏။ ကိုယ်ထိလက်ရောက်ဆုံးမလိုက်သည့် နှစ်တို စေ က ခုမှသိလိုက်ရတာဖြစ်သည်။

ဒီကိစ္စ သူမနဲ့သာ လုံးဝသက်ဆိုင်နေမှန်းလည်း နားလည်လိုက်၏။ နှစ်ကြောင့် လေဆိပ်ထဲကနေ ပြန်လာမိတဲ့အထိ ဒေါ်သမာနကို နှိုးဆွ သည့်စကားတွေ ပြောခဲ့တာကိုလည်း တွေးလိုက်မိလေသည်။

“ထိုင်ပါဦး ဆွေ ရယ် .. သားရဲ့ ဆက်ဆံရေးကြောင့် စိတ်ပျက် ထွားပါနဲ့နော်၊ သူ့အဖေက သိပ်မနူးညံ့တတ်တော့လေ ..”

“ပြောရမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ နွေး ရယ် .. တို့က နွေး တို့မိသားစု နဲ့ နားလည်မှုတွေ လွဲနေကြတာကိုပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ၊ ကိုယ် တွေထိုင်တဲ့ကိစ္စမို့လို့သာပါ၊ တို့ တကယ်ကို ကူညီပေးချင်ပါတယ်..”

“ခုလို ကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ..”

အပြင်ထွက်လာကြပြီးမှ ထိုင်ရပြန်တော့ စေ ပင့်သက်လေးရွိုက် နေ၏။ ဒေါ်နွေးနွေး က သူမတို့သားအမိကို တောင်းပန်သည့်အပြုံးယုံယုံ နှိုးဆွကြည့်၍ ..

“တကယ်ကူညီချင်တယ်ဆိုရင် နွေး တစ်ခုလောက်ပြောချင်ပါ တယ် ..”

“တင် .. ပြောလေ နွေး၊ ဆွေ တို့ တတ်နိုင်တာကို ကူညီမှာပေါ့..”

“အားတော့နာပါတယ် ဆွေ ရယ်၊ တို့လူကြီးချင်းက နားလည်မှု ကြီးမားစွာ ကူညီချင်တာသိပေမယ့် သမီးလေးကို ပြောရမှာ အရမ်းကို နာတာပဲ ..”

“တင် .. စေ ကိုလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. သမီးရယ် .. အန်တီတို့မှာ သမီး အန်တီလယ်လ် နည်း သားနဲ့ သိပ်အဆင်မပြေသေးဘူးလေ၊ အခု အန်တီကိုတောင်

သားက ခပ်စိမ်းစိမ်းလုပ်နေတာ၊ သူ ဘယ်လိုပဲအထင်လွဲနေပေမယ့် အန်တီ ပစ်မထားနိုင်ဘူး။ သမီးကို အကူအညီတောင်းချင်တာက နေ့ခင်း ဘက်မှာ သားအတွက် အချိန်နည်းနည်းပေးပြီး စကားပြောဖော်လေး ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ..”

“အဲဒါဆို ပိုဆိုးသွားပြီထင်တယ် အန်တီ၊ သူနဲ့ စေ က စကားပြော တိုင်း တစ်ခါမှ အဆင်ပြေခဲ့တာမရှိဘူး။ ခုလို သူစိတ်ပြောင်းလဲနေတုန်း ဆို ပိုဆိုးမှာ ..”

“ဒါကတော့ လူမမာဆိုတာ ကိုယ်လက်မအိမ်သာဖြစ်နေတိုင်း စိတ်က အလိုလိုတိုနေတတ်တာပဲ သမီးရဲ့ ဒီမှာ မိဘဆုံးမတာကိုလည်း အထင်လွဲနေတဲ့အချိန်မှာ သမီးက မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦးလိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် လူနာစောင့်လုပ်ပေးသင့်တယ်လို့ မေမေ ထင်တယ် ..”

သတ်မှတ်တဲ့အတိုင်းဆို တစ်လအတွင်း လက်ထပ်ဖို့သေချာပြီးနေ သည့် ဈေစပ်ပြီးသားလူတွေပဲ ...။

ကြားထဲမှာ ဘယ်လိုပြဿနာပဲရှိခဲ့ရှိခဲ့ နာမကျန်းဖြစ်နေတုန်းမှာ တော့ ကူညီသင့်တယ်လို့ ဒေါ်ယဉ်ဆွေ က တစ်ထစ်ချတွက်၍ ...။

“တစ်ချို့ ငယ်ငယ်တည်းက သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့လူတွေတောင် ရန် တကျက်ကျက်ဖြစ်ရင်း ကြီးပြင်းလာကြသေးတာ၊ သမီးတို့က ကလေး တွေလို ရန်ဖြစ်စိတ်ကောက်နေကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ စကားပြော မှားကြတဲ့အပေါ်မှာ မာနတွေနဲ့ တုပြိုင်တိုက်ခိုက်နေကြတာ ..”

ဘယ်နှယ် ကိုယ့်အမေက ကိုယ့်ဘက်က မပါရတာလဲ ...။

နဂိုတည်းက အထင်သေးစကားတွေနဲ့ ပစ်တောက်ခဲ့တဲ့လူကို ...။

“အဲဒါမလွယ်လောက်ဘူး မေမေ .. အန်တီကိုလည်း အားနာပါ တယ်၊ သူ့လည်း အဲဒီလိုကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး စေ သိတယ်၊ အခု စေ ခရီးမထွက်ဖြစ်ဘဲ ပြန်လှည့်လာတာကလည်း တခြားအကြောင်းကြောင့်ပဲ ပါ။ မင်္ဂလာကိစ္စကို ပြီးသွားပြီလို့ ထားခဲ့ပြီးသား ..”

“မင်္ဂလာကိစ္စကြီးနဲ့ တုတ်နှောင်ပြောတာမဟုတ်ရပါဘူးကွယ်၊ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်တည်းပဲ ကူညီဖို့ပါ၊ နောက်ဆုံး သမီးနဲ့ စကားနိုင်လှ ရန်ဖြစ်နေရရင်တောင် သား အန်တီတို့ရဲ့ အရိပ်ထဲမှာ မေ့မေ့ပျောက် ပျောက်နေနေမှာလေ၊ မဟုတ်ရင် သူ ဘာလုပ်သွားဦးမလဲ မသိဘူး ..”

ဘယ်လိုငြင်းပေမယ့် လူကြီးနှစ်ယောက်၏ သွယ်ဝိုက်တင်းကျပ် ၍ အမျိုးမျိုးတောင်းဆိုခဲ့ခြင်းမှာ စေ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရသည်။

ကြိုတင် စိတ်ကူးထားခဲ့သမျှ ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာခဲ့ဘဲ ထင် တာတွေသာ ဖြစ်ခဲ့ရလျက် ...။

အခန်း (၃၇)

“မင်းရောက်လာတာ အတော်ပဲ .. ငါ့ကို အင်္ကျီချွတ်ပေးစမ်းပါ”
 “ဘာ...”
 တကယ်ကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသဖြင့် အသံကျယ်လောင်
 သွားသည်။ ဆေး က 'ဘာဖြစ်တာလဲ' ဆိုသည့် ခပ်ချဉ်ချဉ်အကြည့်နှင့်
 “မင်း ငါ့အတွက် လာတာမဟုတ်ဘူးလား ..”
 “ဘာပြောတယ် ..”
 “လူမမာ စောင့်ပေးဖို့လေ၊ ရိုးရိုးလေးပြောတာ ပြူးပြမနေနဲ့ ..”
 “ရိုးရိုးပေမယ့် ကြားကောင်အောင်ပြော၊ ဒီက မကောင်းတတ်လို့
 လာရတာ ..”
 “မင်းကိုလည်း ကောင်းမှန်းသိလို့လာပါတယ် ငါပြောမိလို့လား ..”
 “ရှင်နော် ..”
 စိတ်က ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကိုင်လာသည့် သူ့အတွက်
 လူမမာစာ အိတ်ကို စားပွဲပေါ်ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ချကာ လှည့်ပြန်ရာ
 ဖို့ စိတ်ကူးနှင့် ..
 “ဟေ့ ..”

ရွှေနဲ့ငြိမ်းသားဝဟေယာချီ

“အို .. ဘာလုပ်တာလဲ ..”
 “ဆွဲထားတာလေ .. ဒီမှာထိုင်ဦး ..”
 “လွှတ် ..”
 သူ့လက်ကိုခါပစ်လိုက်ပြီး မွေ့ရာနားကရုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာ။
 “စကားကို ဆင်ခြင်ပြော ..”
 ဆေး က ပြူးသည်။ တည်သည်မမည်သော အကြည့်နှင့် ပြူးကာ။
 “ငါက စကားပြောမယ့်သူ ရောက်လာလို့ ကျေနပ်သွားတာ ..”
 “ရှင်အတွက် စကားပြောဖော်ပဲ လိုတာလား ..”
 “ဟင် ..”
 “အန်ကယ်လ်တို့ အနားကပ်ရင်တော့ မျက်နှာပုပ်ကြီးချထား
 တယ်၊ ရှင်ကြောင့် မိဘတွေ ..”
 “don't stop ..”
 သူက လက်ကာတားဆီး၍ ..
 “တခြားအကြောင်းပဲပြော ..”
 “ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ကိုကို .. အစကတော့ အန်ကယ်လ်
 ဆီက နွေးထွေးမှုရဖို့ပဲ ရှင် မျှော်လင့်တကြီးဖြစ်နေခဲ့တာ ..”
 “အစက ဟုတ်မှာပေါ့ .. အခု အဆုံးသတ်ရောက်သွားပြီ ..”
 “ဘာကို အဆုံးသတ်လဲ ..”
 “တစ်ခုခု ..”
 “အန်ကယ်လ် လက်သီးတစ်ချက်ကြောင့် ရှင် ဒီလောက်ထိ စိတ်နာ
 သွားတာ မယုံနိုင်အောင်ပဲ ..”
 “တခြားအကြောင်းပြောလို့ရမလား ..”
 “မဟုတ်ဘူးလေ .. မိသားစု နွေးထွေးဖို့ဆိုတာလည်း ..”
 “ငါ့အတွက် မလိုဘူး .. သစ္စာ မေတ္တာတွေဆိုတာ ရှေ့မှဖြစ်တာ၊
 ငွေမရှိတဲ့လူ ဘာတွေကောင်းအောင်လုပ်လုပ် ရေပေါ်အုတ်နေသလိုပဲ ..”

“ငွေကအဓိကမှန်းသိရင်လည်း အန်ကယ်လ်က ချမ်းသာတာပဲ၊ ကိုယ့်အဖေနဲ့ အဆင်ပြေအောင်နေဖို့ကို ရှင် ကြိုးစားရမှာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ငွေက အဓိကဆိုပြီး ငွေရဖို့အတွက်နဲ့ ငွေရှိတဲ့လူကိုတည့်အောင်ပေါင်း .. ဟုတ်လား ..”

ငွေချင်းထပ်အောင် ပြောပြီးမဲသည်။ စေ ထိုမျက်နှာလေသံတွေကို အမြင်ကက်သွားမိကာ ..

“ငွေရှိတဲ့လူက ရှင်အဖေပဲလေ ..”

“သိကြားမင်းဖြစ်ဖြစ် ဂရုစိုက်စရာမလိုဘူး၊ မင်းလည်း ငါ့ကို အကြံဉာဏ်တွေပေးမနေနဲ့ .. အခု လောလောဆယ် ငါ့ကို ဒီအင်္ကျီဝိုင်းချွတ်ပေးစမ်းပါ ..”

“အို .. ဘယ်လိုလုပ်သင့်တော်မှာလဲ ..”

“ငါ့လက်တစ်ဖက် မလှုပ်နိုင်လို့ ယဉ်စေခင် .. လူမမာလို့ပဲ မင်းသဘောထားလိုက်၊ ငြိမ်းချမ်းသွားလိမ့်မယ် ..”

သူမ မနေသာတော့ပေ ..။ လူမမာစောင့်ဖို့ လာနေပြီးမှ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်နေပြန်ရင်လည်း မကောင်း ..။

“ပတ်တီးတွေရော သိုင်းကြိုးတွေရော ချုပ်နေတာပဲ၊ ဒဏ်ရာတွေကို ထိသွားရင်လည်း ဒုက္ခ ..”

သူမ ပွစိပွစိရေရွတ်ရင်း မွေ့ရာစပ်မှာ တင်ပါးလွှဲလေးဝင်ထိုင်သည်။ သူ ချွတ်ဖို့ကြိုးစားနေသည့် အင်္ကျီကို ဝိုင်းကူပေးဖို့ ဟိုအစကိုင် ဒီအနားက ကိုင်နှင့် လုပ်နေပြီးမှ အဆင်မပြေတော့ ထိုင်ရာက ပြန်ထ၏။

မွေ့ရာပေါ်ကို ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး ခူးထောက်လျက်လေး တင်လိုက်ပြီးမှ သူ့ဆေးကို ပုံစံတကျရောက်သွားခဲ့သည်။

“နာရင်ပြောနော် .. ဒီက သိပ်ကိုင်ရဲတာမဟုတ်ဘူး ..”

“လုပ်ပါကွာ .. ဒီမှာ လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပေးထားရတာ ကျော

က အောင့်လာပြီ ..”

“ဟုတ်လား ..”

“အား ..”

“အောင်မယ်လေး ..”

“မင်းက ဘာလို့အော်တာလဲ ..”

“ရှင် အော်တော့ လန့်သွားတာပေါ့ ..”

နာသည့်အထဲကနေ ဆေး ရယ်ချင်သွားသည်။ သူမနဲ့ နီးကပ်နေသဖြင့် သူမကိုယ်က ပျံ့လွင့်နေသော ကိုယ်သင်းနဲ့ကြောင့် နည်းနည်းတော့ စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောက်ဖြစ်နေမိသည်။

မနှစ်သက်တာလား၊ မနေတတ်သလိုမျိုးလား ..။ ဒါပေမယ့် ဘာမှန်းလည်းမသိ ..။

“အခု ဘယ်နားက နာသွားတာလဲဟင် ..”

“ဘယ်ကမှ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက ပတ်တီးကိုပါ အတင်းဆွဲယူနေလို့ ..”

“ဟုတ်လား .. ဆောရီးနော်၊ စေ ဒီတစ်ခါ သေချာကြည့်လုပ်ပေးမယ် ..”

စေတနာရှေ့ရောက်သွားပြီး သူမ သတိမေ့သွားတာလားမသိ ..။ လူကပါ သူ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်လေးရွှေ့ရောက်လာကာ ကြိုးသိုင်းထားရသည့်လက်ကို သေချာလုပ်ပေးနေ၏။

သူမက အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ရောက်နေပေမယ့် ကိုယ့်ရှေ့ နီးနီးထားမှာ သူမက မျက်လွှာလေးစင်းချထားသည်။ စိုအိနေသည့် နှုတ်ခမ်းတွေ ခဲလေးတွေက အလုပ်ပေါ်မှာ မချင့်မရဲ ဖြစ်နေသဖြင့် ဖိပိတ်သွားလိုက်မဟာတဟလေး လှုပ်ခတ်နေလိုက်နှင့် ..။

ဒါကို စူးစိုက်ကြည့်မိကာ ဆေး ပူထူရှိန်းဖိန်းသွားသည်။ ခုတ်တရက် ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိလိုက်ဘဲ ..။

“ရပြီ --”

“ဟင် .. မပြီးသေးဘူးလေ ..”

သူ့လက်ကို အမှတ်တမဲ့လွှဲရှောင်ပစ်လိုက်လျှင် စူးစိုက်လုပ်နေသည့် စေ့က ဘာမှန်းမသိဘဲ လက်စမသတ်ရသေးသည့်အဖြစ်ကြောင့် အတင်း ပြန်လိုက်ဆွဲ၏။

လူက ဒူးထောက်နေရတာမို့ ဟန်ချက်ပျက်ကာ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် ဟပ်ထိုးပုံကျသွားသည်။ ဒဏ်ရာတွေကို ထိမိမှာမိုးပြီး ဆေး ကိုယ်ကို နောက်ပြန်ရိုလိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ထပ်လျက်သားလဲလေသည်။

ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ဆေးက ပက်လက်ဖြစ်သွားလျက် စေ့က သူ့ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ..။

မျက်နှာနှစ်ခုသည် ထိကပ်မိသွားပြီးမှ အနည်းငယ်ပြန်ကွာသွား ၏။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် ငေးကြည့်နေမိကြ၏။

ဆေးကိုယ့်ရင်ခန့်သံတွေကို ပြန်ကြားလာရကာ ဒီလောက်ထိတော့ သမာဓိမကောင်းနိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာအတည်ပြုထောက်ခံမိ လျက် ..။

စေ့ရဲ့ ပါးပြင်နုနုလေးကို လက်ခုံနဲ့ ဖုတ်လေးတို့ထိနေရင်း သူမ မျက်နှာလေးငုံ့ကျလာအောင် ဆွဲယူလိုက်မိလျှင် ...

“ဟင့်အင်း ..”

စေ့ ဖုတ်ခနဲအသိဝင်လာသည်နှင့် သူ့လက်ကို ဖယ်ချပစ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာဘေးက ခေါင်းအုံးစပ်မှာ လက်ထောက်၍ နေရာမှထဖို့ပြင် ၏။ သို့သော် ...

ဆေးသာညှီ ဆိုတာ အဲဒီလိုကြမ်းပြီဆို ဘယ်တော့မှ အရှုံးပေးမဲ့ တာမရှိ ..။

အခန်း (၃၈)

“မင့်သား နေကောင်းရဲ့လား .. ဒဏ်ရာတွေ ဘယ်လိုနေလဲ ..”
“သက်သာတယ်ထင်တာပဲ အစ်ကို .. ခေါင်းအုံးတွေဆင့်ခို ထိုင်နေတာ လိုကိုမလဲ့ဘူး။ ဖုန်းတွေခေါ်လိုက် ပြောလိုက်နဲ့ပဲ ..”

ဖြေပုံအရ နွေး ကိုလည်း သိပ်အကပ်မခံဘူးဆိုတာ ဦးမြတ်ထ သိလိုက်သည်။ သူ့စိတ်တွေရော ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ..။ ဒီဘာအ ဆုံးရှုံးလိုက်ရမလို့ ဖြစ်သွားပြီးမှ အစက မကျေနပ်မရောင်ရဲ့နိုင်သ လော့ဘ ဒေါသတွေက ဒီကလေးကို မျက်စိအောက်မှာမြင်ခွင့်ရနေတ နဲ့တင် ကျေနပ်နိုင်နေ၏။

ဒါပေမယ့် ‘အဖေ ဒီလိုချစ်ပါတယ် သားရယ်’ လို့ မျက်ညှည် ထိုး တောင်းပန်ရအောင် ‘ငါကမိဘ’ ဆိုသည့် မာနကတော့ရှိနေသ သည်သာ ..။

“အစ်ကို အလုပ်က ပြန်လာတာ စောလှချေလားဟင်၊ ချွတ်လည်း မကောင်းပါလား ..”

ဒေါ်နွေးနွေးက ဦးမြတ်တင် ရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ကို ပိုက်တွေထ ရင်း ဘေးကနေ တမော့မော့နှင့် ပါလာတာ ..။

“သားကို စိတ်မဖြောင့်ဖြစ်နေလို့လား အစ်ကို .. လူငယ်ဆိုတာ..”

“မဟုတ်ပါဘူး နွေး ရယ် .. သူ ကလေးလေးမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီ လောက်ထိ လိုက်ပူနေစရာမလိုပါဘူး၊ ခုတစ်လော ဖုန်းတွေဝင်ဝင်လာတာ ဘာတွေမှန်းမသိဘူးကွာ ..”

“ဘယ်သူဆီကလဲ ..”

“မသိဘူး .. ဘာမှန်းမသိဘဲနဲ့ သက်သက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးနေတာ ..”

“ဒါဆိုလည်း ခေါင်းထဲမထည့်နဲ့ပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဖုန်းလာတိုင်း မကိုင်နဲ့ပေါ့ ..”

“ကိုယ်တို့က ဖုန်းနဲ့ပဲ အလုပ်လုပ်နေကြတာလေ၊ အရေးကြီးဖုန်းတွေကို မပြောလိုက်မိတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ နံပါတ်တွေ အမျိုးမျိုးနဲ့ ဆက်နေတာကို ဘယ်လိုရွေးချယ်ကိုင်လို့ရမှာလဲ ..”

“ဟုတ်လား .. ကြာပြီလားအစ်ကို၊ ဖုန်းဆက်ပြီး ဘာတွေပြောနေလို့လဲဟင် ..”

ဦးမြတ်တင် ခေါင်းတခါခါဖြစ်နေကာ ဒေါ်နွေးနွေး ဖျော်ပေးထားနေကျ သံပုရာရည်ဖန်ခွက်နားကို လျှောက်သွားသည်။

သူ့ဘာသာယူသောက်လိုက်ပြီးမှ တစ်ဝက်ကျော်ကုန်သွားတော့ ဒေါ်နွေးနွေး ကို ပြန်ငဲ့ကြည့်၍ ..

“ဘာလို့ ဒါတွေလုပ်ထားတာလဲ နွေး ရယ် .. ကိုယ့်ဘာသာ သက်တောင့်သက်သာနေပါလား၊ ကိုယ် ပြန်လာမယ်လို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာက မင်းကို အသိပေးချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး ..”

“အစ်ကိုရယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. မင်း အိပ်နေရင် ကောင်မလေးတွေ လာကိုင်မှာပဲလေ၊ အိပ်နေလားသိချင်လို့ပါ၊ မင်း လာကိုင်လိုက်တော့ ..”

“ဘာဖြစ်လဲ အစ်ကိုရယ်၊ နွေး က စိတ်လက်မအိသာဖြစ်တာမျိုး

ပါ၊ သားလေးလည်း နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်၊ နွေး က လူစားပြုလုပ်နေရမှာလား ..”

ပြောနေရင်း ပြုံးပြလိုက်ကာ ..

“အစ်ကို အိမ်ပြန်လာရင် နွေး ရဲ့ သံပုရာဖျော်ရည်ကို သောက်လိုက်ရမှ အမောပြေတတ်တာလည်း နွေး သိတယ်၊ ဘယ်အချိန်ပြန်လာလိမ့် နွေး က ဒီတိုင်းမပျက်မကွက် ပြုစုချင်တာ ..”

ဒေါ်နွေးနွေး က စကားလုံးအနုအရွလေးတွေ ပြောပြနေပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေကတော့ နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်လွန်းသော တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုအပြည့်နှင့် ရှိနေ၏။

“လာလေ အစ်ကို .. သားဆီသွားရအောင် ..”

“အင်း ..”

နီးသည်ပေါ် အားနာသည့်စိတ်တုံ့ဖြစ်နေရင်း အမှတ်တမဲ့ခေါင်းညှိတ်လိုက်မိ၏။ သို့သော် ခြေလှမ်းတုံ့သွားကာ ..

“နေပါစေတော့ .. တော်ကြာ ကိုယ့်ကြောင့် ..”

“အစ်ကိုသာ သူ့အပြုအမူအပြောအဆိုတွေကို ခဏလောက် ဥပေက္ခာ ထားပေးလိုက်နိုင်ရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ အစ်ကို ..”

ပြောနေရင်း ပြုံးကာ ..

“ဝါလိုလူနဲ့တွေ့ပြီဆိုပြီး အစ်ကို ကျေနပ်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်လာမှာပါ .. နွေး ပြောရဲတယ် ..”

ဦးမြတ်တင် သက်ငြင်းချမိ၏။ ခြေလှမ်းတွဲက ကိုကို အိပ်ခန်းထဲတို့ ရောက်လာလျှင် ဒေါ်နွေးနွေး က နောက်တစ်လှမ်းထုတ်၍ ချန်ခင်းခဲ့၏။

ဦးမြတ်တင် နေ့ထားသည့်တံခါးကို တွန်းပြီးဝင်လိုက်လျှင် ..

“အ ..”

“သား ..”

တံခါးနားကို ယိမ်းယိုင်လဲကျလာသည့် ကိုကို့ ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ဦးမြတ်တင် ကိုယ်ပေါ်ကို ပစ်ခိုလိုက်သည်နှင့် ။

“အား .. ကျွတ် .. ကျွတ် ..”
“သား .. မင်း .. ဘာဖြစ် ..”
“ရတယ် ..”

နံရံပေါ်ကို နောက်ပြန်ခိုကျကာ တစ်ကိုယ်လုံး၏ ဖိအားကို တောင့်ခံလိုက်ရသမယ့် ဒဏ်ရာတွေနဲ့ သားဖြစ်သူကိုပဲ စိတ်ပူသွားကာ ဦးမြတ်တင် ဆေးဝေးသည့် လက်တွေကို မခွာနိုင် ။

ကိုကိုက ခပ်မတ်မတ်ပြန်ရပ်ပြီး ထိုလက်တွေကို ဖယ်ချပစ်၏။ ဒါပေမယ့် နီးကပ်နေသည့် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားမိကာ သံလိုက်ကဲ့သို့ ဆွဲငင်သွားခဲ့ကြပြီး ။

“သား ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင် ..”

ဒေါ်နွေးနွေး ပျာပျာသလဲ ဝင်လာပေမယ့် နောက်ဆက်တွဲစကား ပါမလာတော့ပေ။ ထိုအချိန်ထိ မျက်လုံးတွေ စူးစိုက်နေဆဲဖြစ်ကာ ဆေးက ထိုမျက်လုံးအရံထဲက ‘သား’ လို့ ခေါ်လိုက်သော နွေးထွေးသည့် အကြင်နာကိုရှာ၏။

ဘယ်မှာလဲ အမြဲတမ်း မကျေနပ်မောင်းမနေခဲ့တဲ့ နှုတ်ဖျားက ‘သား’ လို့ ခေါ်လိုက်ရတဲ့အကြောင်းရင်း၊ ဘာအကြောင်းနဲ့ ပြောင်းလဲလိုက်နိုင်တာလဲ ။

ဆေး က တွေးသလို ထိုမျက်လုံးစိမ်းတွေကိုကြည့်ပြီး ဦးမြတ်တင် ရင်နှင့်သွားခဲ့သည်။

ကိုယ့်ဆီက ဒီလိုသွားခဲ့တဲ့အကြည့်တွေကြောင့် တစ်ဖက်သား ဘယ်လိုနာကျင်ခဲ့ရသလဲဆိုတာကိုပါ နားလည်သွားခဲ့သည်။ သူပဲ မျက်ဝန်းတွေကို အရင်လွှဲလိုက်ကာ ဒေါ်နွေးနွေး ဘက်ကိုလှည့်ပေမယ့် မျက်နှာ ခပ်လွှဲလွှဲနှင့် ။

“ဒဏ်ရာတွေ နည်းနည်းလောက် မေးကြည့်လိုက်ပါဦး ..”

ဒါပဲပြောပြီး ထွက်သွားခဲ့သည်။ နိမ့်နိမ့် နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်တင် ဖျတ်တင်ထားခြင်းကြောင့် ဦးမြတ်တင် ၏ ဝေဒနာကို ဒေါ်နွေးနွေး နားလည်သွားသည်။

သို့သော် ခင်ပွန်း၏ ကျောပြင်ကိုမေးကြည့်မိရင်း ကိုကို့ဘက်ကို လှည့်လိုက်တော့ နွေးထွေးသည်အပြုံးနှင့် ဖြစ်ကာ ။

“သားလေး ဘာဖြစ်လို့ ခုတင်ပေါ်က ထလာတာလဲ သားရယ်၊ ခါးရိုးထိသွားတယ်ဆိုတော့ ရုတ်တရက် မတ်တပ်ရပ်လို့ ဘယ်အဆင်ပြေမလဲ ..”

“ဒါပေမယ့် စမ်းလျှောက်ကြည့်မှ သိမှာမို့လို့ပါ ..”

“လာ .. မေမေ့ကို တွဲလိုက် သား ..”

“ရပါတယ် ..”

ကိုယ့်ချိုင်းကြားထဲက ခေါင်းလျှိုဝင်တမ်းဖို့လုပ်တော့ သူ ခါးခါး သီးသီး ခေါင်းခါမိသည်။ အထိအကိုင် မခံလောက်အောင် စိမ်းကားသွားတာလားလို့ ယင်သော ရီဝေသည့်အကြည့်တွေ သူ့ဆီရောက်လာသည်။

ဆေး က ပြန်မကြည့်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာထိန်းရင်း အံ့ကြိတ်လျှောက်သည်။ တကယ်တော့ ဒေါ်နွေးနွေး က လူမမာဖြစ်သည်ပြင် လူကြီးတစ်ယောက်ကို သူ မခိုရက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဖေဖေဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် မိတ္တူ ဖြစ်နေပေမယ့် မယုံနိုင်အောင် ထူခိုက်တတ်လွန်းသည့် ဒေါ်နွေးနွေး ကြောင့် သူ့စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေခဲ့ပြီဖြစ်၏။

“ငါ့ပုံစံကို ဖေဖေ အရမ်းအထင်သေးနေတာ၊ မင်းကမှ အဖေလူသားပါ ..” တဲ့ ။

ကိုကိုက ဒီတိုင်းပြောပြီး ညည်းညူခဲ့ဖူး၏။ ကိုယ့်ကို့ဘာမှ ဒီလို ဝံ့ခံဖြစ်သွားပါသည်ပြောလျှင် ‘ငါမပြောဘူးလား’ လို့ ဝံ့ကို ပြောဦးမှာ

ဝဲခြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် မေမေ အမှာညီအစ်ကိုမွေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်သိထား
ခဲ့တာမဟုတ်ပေ ...။

“သား ..”

သူ စားဖွဲ့ရွှေက ခုံမှာ ထိုင်လိုက်တော့ ဒေါ်နွေးနွေး က ဘေးမှာပဲ
ခုံဆွဲထိုင်လိုက်ကာ ...။

“အိပ်ရာထဲမှာ တစ်ရက်လောက်တော့ သက်သက်သာသာ နေစေ
ချင်တယ် သားရယ်၊ အပ်နဲ့ ထွင်းရမှာ ပေါက်ဆိန်နဲ့ ပေါက်နေရမှာစိုး
လို့ပါ ..”

“ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး အပ်နဲ့ထွင်းခံနေရတာ ပိုဆိုးတယ် အန်တီ..”

ဒေါ်နွေးနွေး အပြုံးတွေလျော့ရိလျော့ရိဖြစ်သွား၏။ ‘အန်တီ’ လို့
ခေါ်သံက ရင်ထဲကို ဆူးတစ်ချောင်းလို ဝင်သွားခဲ့လျက် ...။

“သားက .. သားက အိမ်မှာ မနေချင်တော့ဘူးပေါ့ ..”

မဖြေပေမယ့် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ပုံက ဖြေတာထက် ရှင်းသွားခဲ့
၏။ ဒေါ်နွေးနွေး မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ရောင်တွေနဲ့ လက်လာခဲ့၏။
ဒါပေမယ့် မျက်တောင်တွေနဲ့ ငုတ်ခတ်ဖယ်ရှား၍ ...။

“သား နောက်ထပ် ထွက်သွားဖို့ကြိုးစားဦးမယ်ဆိုရင် မေမေတို့
က တားဆီးထားနိုင်တော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သားရယ် ခဏတွေ
ပြီး ခဏနဲ့ကွဲကြတယ်ဆိုတာ မိသားစုသဘာဝမဟုတ်ပါဘူး ..”

“အမုန်းတစ်ခု အရင်းပြုပြီး သားမယားကို ပစ်ထားတဲ့ ယောက်ျား
တွေကလေး သဘာဝကျတယ်ပေါ့ ..”

ပြန်လှန်မေးခွန်းနှင့် ကာကွယ်စုရနေသည့်မျက်ဝန်းတွေက တစ်ဖက်
လူကို သိမ်ငယ်သွားစေတဲ့အထဲ ပြင်းထန်နေသဖြင့် ဒေါ်နွေးနွေး က
တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီး ပြန်ဖြေဖို့မေ့နေခဲ့၏။

ပြီးတော့... မထီမဲ့မြင် မဲ့ပြုံး ...။

“ဗွန်း .. မိန်းမတစ်ယောက်ကနေ နှစ်ယောက်ထပ်ယူတဲ့သူက
သားတွေ ..”

စကားသည် ဒီနေရာမှာ ထစ်ငါ့ပြတ်တောက်သွားခဲ့လျက် ပြီးစု..

“သားသမီးတွေကို လက်ဆွဲပြီး သေတဲ့အထိ တစ်ယောက်တည်း
ရွန်းကန်သွားခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အထင်လွှဲပြီး မုန်းနေသတဲ့၊
ရယ်စရာအကောင်းဆုံး ဟာသပဲ ..”

“သားအတွက် ရယ်စရာဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် မေမေကတော့ တစ်သက်
လုံး ငိုနေခဲ့ရတာပါ ..”

ခံစားချက်အပြည့်နှင့် ဒေါ်နွေးနွေး အသံက ဖြည်းလေးတုန်ယင်
နေကာ ...။

“အဲဒီ သဘာဝမကျခဲ့တဲ့လူရဲ့ မဟေသိဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အန်တီအတွက်
တော့ ဘယ်လိုဟာသမှ ရှာမရခဲ့ပါဘူး။ အမုန်းမခံရပေမယ့် အချစ်ကို
မရခဲ့တဲ့ငရဲမှာ ခြေတုန်လက်ပမ်းလည်းကျခဲ့ပါပြီ ..”

မျက်ရည်တစ်စက်ပေါက်ခနဲ ကြွေဆင်းသွားတော့ မျက်ရည်စက်
ထို့ မြင်လိုက်သည့် ဆေး ရဲ့ အကြည့်တွေ ဒေါ်နွေးနွေး မျက်နှာဆီ ရောက်
ထားခဲ့၏။

“အချစ်ကိုမရတဲ့အတွက် အမုန်းခံနေရရင်ကောင်းသားလို့ တောင်
ထလာမိတယ် ..”

ဒေါ်နွေးနွေး က ကိုင်ထားဆံ့ရှိသည့် ဦးမြတ်တင် ရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်
ထို့ တတုန်ကယင်ဖွင့်သည်။ ဆေး ရဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း ထိုဆီရောက်
သွားခဲ့၏။

အထဲက ကတ္တူစာရွက်ဖြူလေး ထုတ်ယူလိုက်သည်လို့ထင်ရစေ
ဖျော် တကယ်က ဓာတ်ပုံတစ်ပုံဖြစ်နေ၏။

“ဒီပုံထဲက ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်က ဘယ်သူ
တွေလဲ သား သိလား ..”

ရယ်နေသည် မျက်နှာတွေကို မြင်လိုက်တာနှင့် သူ ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။ ကောင်လေးသည် ဖေဖေဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လျက် မိန်းကလေးက မေမေ ...။

ဒေါ်နွေးနွေး က သူ့မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်ကာ ...။

“သား သိသွားပြီနော် .. ဒီမှာရော ..”

နောက်ထပ် ထုတ်လိုက်တော့ ပလတ်စတစ်ကန်လောင်းထားသည့် မှတ်ပုံတင်ဟောင်းတစ်ခု ...။

“ဒီပုံက ဒေါ်ဖြူဖြူဖွေး ရဲ့ပုံမှန်း သိတော့ သား ဘယ်လိုခံစားရလဲ...”

သူ မျက်နှာလှုပ်ပစ်တော့ ဒေါ်နွေးနွေး က ပြုံးဖိုကြိုးစားရင်း မျက်ရည်သုတ်၍ ...။

“သူပိုက်ဆံအိတ်ကို မဖွင့်ခဲ့လို့တော့ မမှာပေမယ့် ဘယ်အခါ အနေမှာဖြစ်ဖြစ် ဒီထဲက ဘာပဲလိုလို သူ မေမေ့ကို ဘယ်တော့မှ အိတ်ထဲ မဖွင့်ခိုင်းဘူး။ အိတ်ထဲမှာယူလိုက်ပါ။ အိတ်ထဲထည့်ပေးပါဆိုတာမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် မေမေ့ ရှေ့မှာပဲထားတယ် ကိုင်တာကိုလည်း မထားဘူး။ မေမေ့ကို ယုံကြည်တာပဲဖြစ်မှာပေါ့ ... ဒါပေမယ့် ...”

ဒေါ်နွေးနွေး က ပုံတွေကို နေရာတကျပြန်ထည့်လိုက်ပြီးမှ အိတ်ကို ပိတ်ကာ ...။

“မေမေ ဖွင့်ကြည့်ခဲ့တယ် .. ပြီးတော့ ..”

သူ့မျက်နှာကို တောင်းပန်သလိုကြည့်လာတော့ ဆေး ကတ်တရုတ် နားမလည်ခဲ့ပေ ...။

“ပြီးတော့လေ သားရဲ့ ဒိုင်ယာရီကိုလည်း မေမေ ဖတ်ဖို့ ကယ် ...”

သူ့ကို ကိုကို လို့ ထင်နေသည်ပဲ။ မျက်နှာတော့ ပူသွားမိသည်။ သို့သော် တောင်းပန်နေတာက ဒေါ်နွေးနွေး ပဲ ဖြစ်ကာ ...။

“မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ .. သား ထွက်မသွားခင် ဒိုင်ယာရီရှာနေ

တာ မေမေ တွေ့တယ်။ မေမေက ယူဖတ်ထားမိတော့ စုတ်တံချပ် ပြန်ထုတ်ပေးရမှာ ခက်နေလို့ပါ။ မေမေက ဒီအိတ်မှာ နမ်းခွင့်မရှိတဲ့ ဝန်းပြီးတော့ ထီးတစ်ချောင်းလို မိုးပေးထားခဲ့ပေမယ့် စုတ်ပြန်တော့ ထီးပါ...”

ပြောနေရင်း မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျလေသည်။ ဆေး ရင်ထဲ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်လာမှန်း မသိတော့ပေ။ ဒီလိုအဖြစ်တွေရှိနေခဲ့မယ်လို့လည်း မထင်။ ဒေါ်နွေးနွေး လို အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ထံမှ ဒီလို ရှိုက်သံတွေကို ကြားလာရလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့တာလည်း အမှန်ပင် ...။

သူ ကြုံတွေ့နေရတာ ဘာတွေလဲ ...။

“သူ့ရဲ့ဘေးမှာ ရှိနေခွင့်ရခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်ကို ကျွေးတာမဟုတ်မှန်း သိရက်နဲ့ စားလိုက်ရတဲ့ ထမင်းပွဲလိုပဲ ...”

စကားသံတို့က ခံစားချက်ကြောင့် နှင့်နေခဲ့၏။

“သူ့ရဲ့ သားလေးကို ချစ်ပေမယ့်လည်း မိထွေးတစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာရဲ့ မြေပြင်မှာ စက္ကူနဲ့ အရပ်ရေးသလိုပါပဲ ...”

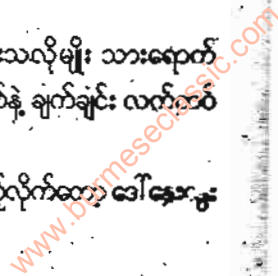
ထိန်းချုပ်နေသည့်ကြားက မျက်ရည်တွေကို တားဆီးမနိုင်ခဲ့ဘဲ ဒေါ်နွေးနွေး ရှိုက်သံမပွင့်တပွင့်ထွက်လေသည်။

“သားရဲ့ အဖေက မေမေ့ကို သနားငဲ့ညှာမှုနဲ့ ဆက်ဆံတယ်။ သားကတော့ မေမေ့ကို အားနာခဲ့တာဖြစ်မှာပါ။ အဲဒီလူနှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲကို မေမေ ဘယ်လိုမှ ကြည့်ခွင့်မရှိလို့ စည်းကမ်းမဲ့တဲ့အလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ သားရယ်။ အဲဒါတွေကို ရလို ဝန်ခံနေရတာလည်း သားက ထွက်သွားတော့မယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ခိုင်မာနေလို့ပါ ...”

ဆေး က တိတ်ဆိတ်နေဆဲရှိ၏။

“ပြီးတော့ သား ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ရေးထားသလိုမျိုး သားရောက်လာတာနဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ မွေးစားသမီးကစ်ယောက်နဲ့ ချက်ချင်း လက်ထပ်ပေးပြီး ရှင်းထုတ်ဖို့ကြံခဲ့တယ်ဆိုတာ ...”

ဆေး မျက်နှာခဲနေပြစ်သွားသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်နွေးနွေး

လက်ကာပြု၍ ..

“မေမေက စိတ်ဆိုးလို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်းပြချင်လို့ပါ။ မေမေလေ မိတွေးနေရတဲ့ ရဲခဲပေမယ့် သားလေးကိုတော့ ကိုယ့်ဝမ်းနဲ့ လွယ်မွေးခဲ့ရတဲ့ သားလေးလို ချစ်ခဲ့တာပါ ..”

ဒါ ယုံချင်စရာမဟုတ်ပေမယ့် ဆေး ရုတ်တရက်တော့ မျက်နှာလွှဲ ဖို့ မေ့နေခဲ့၏။

“သား ယုံချင်မှ ယုံပါ။ ဒါပေမယ့် သားရယ် .. မေမေ ကိုယ့်ရင်သွေး ကို လွယ်မွေးနိုင်ပေမယ့် ကလေးမရနိုင်တဲ့ မိန်းမအဖြစ် ဒီနေ့ထိ သား အဖေရဲ့ဘေးမှာ နေပေးခဲ့တယ် ..”

ဟင် ၆ ဒါက ယုံတမ်းစကားလား ..။ အမိပွယ်မရှိတာတွေပေါ် လာပြီလို့ တွေးမိပြီး ဆေး မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဒီတိုင်းကြားလိုက်ရလို့ သား နားထိမှာ မှသားဆန်သွားမှာပဲ။ တကယ်တော့ မေမေ သားရဲ့ အဖေပေါ်မှာ နားလည်သွားခဲ့တဲ့အတွက် ဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချခဲ့တာ၊ ‘တို့ ကလေးမယူသေးဘူး’ လို့ သူ ပြောခဲ့ တုန်းက သာမှမသိခဲ့ရသေးပေမယ့် အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်ကျော် သုံး နှစ်အထိ ကလေးယူဖို့ ပြောမလာတော့ မေမေ ဝေဒနာတွေဖြစ်လာခဲ့ တယ် ..”

ဦးမြတ်တင် ရဲ့ အေးစက်သည့်တုံ့ပြန်မှုတွေကြောင့် တစ်စစ ဝေး ကွာသလိုခံစားလာခဲ့ရခြင်းတွေဟာ ‘မိသားစုဘဝလေးကို သူ ဘာဖြစ်လို့ မတောင့်တခဲ့တာလဲ’ လို့ မျှော်လင့်လာမိလေ နာကျင်ရလေ ..။

သူ့မှာ ချစ်သူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးသည်ဆိုတာ သိခဲ့သည်။ ကလေး ရှိခဲ့မှန်းလည်း သိထားတာပဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်နွေးနွေး တစ်ဖက် သက် ချစ်နေရခြင်းဖြင့် အားလုံးကို အမှတ်တမဲ့ဖြစ်သွားခဲ့၏။

ပိုချစ်လာလေ ပိုနင့်လေဖြစ်ရသည့်အခါမှာ သူ ဒိုင်ယာရီကို ခိုးဖတ် ခဲ့မိသည်။ သူ မကိုင်စေချင်သော အရာမှန်သမျှကို ကိုင်ကြည့်ခဲ့သည်။

မသွားစေချင်သည့် အခန်း၊ နေရာ ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် ရအောင်ဝင်ကြည့် ခဲ့၏။ ထိုအခါမှ ဦးမြတ်တင် ၏ စုဆောင်းသိမ်းဆည်းထားသမျှ အရာရာ သည် ဖြူဖြူဖွေး ချိုသော မိန်းကလေးနှင့်ပတ်သက်နေတာတွေသာ ဖြစ် နေခဲ့မှန်း သိလိုက်ရပြီး ..

“လူဟာ အရှင်လတ်လတ်ငရဲကျသွားသလိုပါပဲ။ အဲဒီအချိန်ထိ မေမေ ခံစားရပေမယ့် တစ်နေ့နေ့ဆိုတာကို မျှော်လင့်နေတုန်းပဲ။ သူ့ရင် ထဲကဒဏ်ရာ ပျောက်ပျက်သွားမယ့်နေ့ပေါ့နော် .. ဒါပေမယ့် တစ်နေရာ မှာ မေမေ ရှာတွေ့မြင်ဖူးထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို သူ လက်ကိုင်အိတ်ထဲ၊ ရောက်နေတာ မြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာတော့ ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို နားလည် သွားတယ် ..”

ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တို့သွေနေပေမယ့် မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည် တို့နှင့် သူ လက်ခုံတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ..

“သူ့ရင်ထဲက ချစ်တဲ့အချစ်စိတ်တွေက မုန်းပါတယ်လို့ အော်နေ သလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ချစ်နေခဲ့တာ၊ အဲဒီအချစ်တွေကို အချိန် ထာလကလည်း ပျောက်ပျက်မပစ်နိုင်ဘူး၊ မေမေ ဘယ်လောက်ပဲ ပါရမီ ကြည့်နိုင်ပေမယ့်လည်း အစားမထိုးနိုင်ဘူး၊ သူ အဲလောက်ချစ်နေတဲ့ မိန်းမက သားရဲ့ မေမေလေ ..”

ဆေး မျက်လွှာချနေမိကာ လူကြီးတွေရဲ့ အရေးအခင်းကြောင့် ဇာ တစ်ကိုယ်လုံး ချိုးနွမ်းကျလာသလိုပင် ..။

“ဖွေး နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဟိုးငယ်ငယ်လေးတည်းက အမှတ်တရ တွေ၊ ကွဲကွာခဲ့တဲ့အထိ မုန်းခဲ့ရတဲ့ အချစ်ကြီးတာတွေ၊ ပြီးတော့ ဘယ် ထောင့်မှ မမေ့နိုင်တာတွေ၊ အဲဒါတွေက သူ ဒိုင်ယာရီထဲမှာပဲ ပြည့်စုံ နေခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေခဲ့တာ၊ သူ့ရင်သွေးလေးကို ဘာဘာ ခြင်ခွင့်မရခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ကို အဲလောက်ထိ မာနပြုသွားတဲ့အတွက်နဲ့ ဖွေး ကို သူ ဖိတ်နာနေတာ၊ သားတို့ သားအမိကို ချစ်လွန်းလို့ မုန်းနေ

တာ ..

ဒေါ်ဇွေးဇွေးက တုန်လှိုက်စွာပြောနေရင်း မျက်ရည်စတို့ကို လက်ခုံနဲ့ ကပ်သုတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါတွေကို နားလည်သွားခဲ့တဲ့အတွက် နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ဆင်းရဲမယ့်အလုပ်မျိုး ထပ်မလုပ်တော့ဖို့ မေမေ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ့ အခက်တွေ့လာနိုင်တဲ့ပြဿနာမျိုးလည်း မဖန်တီးချင်ဘူး၊ ဖွေးရဲ့ ကလေးကို ပြန်ရှာမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိတာလည်း ဖွေးဆုံးသွားပြီလို့ ကြားလိုက်ရတဲ့အချိန်တည်းကပဲ၊ ဒါပေမယ့် သားကို အလွယ်တကူမတွေ့ခဲ့ဘူး ..”

မေမေက သူတို့ ကိုယ်ဝန်နဲ့ စပြီး တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့နေခဲ့တာလို့ ဒေါ်လေး ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

“ကိုတင့် ကို မမ စိတ်နာချက်ကတော့ ကမ်းကုန်ပါပဲ၊ နာမည်တူတောင် အပြောမခံခဲ့တာ တကယ်ပဲ ..”

ကိုကိုကို ဖအေဆီ သွားပါလားလို့ တိုက်တွန်းနေတော့ ဒေါ်လေးကို သူ စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောမိသေးသည်။

“မေမေတောင် သေတဲ့အထိ ပြတ်တောက်နေခဲ့တာ၊ ဒေါ်လေး ဘာတွေတိုက်တွန်းနေတာလဲ၊ စိတ်နာတဲ့သူက နာစရာရှိလို့ နာတာ.. လူကြီးတွေဘာဖြစ်ကြသလဲ သေချာမသိပေမယ့် ကျွန်တော်တို့လည်း မေမေလိုပဲ နာတယ် ..”

“ဟဲ့ .. စိတ်နာပေမယ့် ဖအေက ဖအေပဲ .. ဟိုမှာလည်း သားသမီး ရှိကြတာမဟုတ်ဘူး၊ မိထွေး ဆူမှာပြောမှာလည်း ကြောက်စရာမလိုဘူး၊ ဟိုကိုယ်တိုင်က လိုက်ရှာနေတာ ..”

“ခိုင်းစားချင်လို့နေမှာပေါ့ .. ဒီလိုအိမ်မျိုးကို စိန်စီထားပါတယ်ဆိုတာတောင် မသွားဘူး၊ ကိုကိုနော် .. လုံးဝ စိတ်မကူးနဲ့ ..”

“အေး .. မပြောမရှိနဲ့နော် .. မမက သူ့စိတ်ခံစားရတာရှိပေမယ့်

ကိုကိုတော့ ဖအေမှန်းသိစေချင်သေးတာ အသိသာကြီး၊ သူ ဆုံးတာနဲ့တော့ ပြောသွားတယ် ..”

“သူ့အဖေဆီ ဘယ်တော့မှ ပေးမလွှတ်နဲ့တဲ့၊ ဒေါ်လေး ဒီတိုင်း ဘာတိလျှောက်ပြောလာပြီးမှ ခုမှ ပြန်ပြင်ပြောချင်လို့လား ..”

“ပြန်ပြင်မှာမဟုတ်ဘူး .. ထပ်ဖြည့်ပြောစရာကျန်နေတာ၊ သူ့အဖေ ကိုယ်တိုင် လာမခေါ်ဘဲ လုံးဝမလွှတ်နဲ့လို့ပြောသွားတာ ..”

“အခု မိထွေးတော်ကြီး ခေါ်တာလေ .. ဟို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကခေါ်လို့ သား ..”

“အောင်မယ်လေး ဖအေကို ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတဲ့ ခက်တော့တာပဲ ..”

ကြားခဲ့ရသမျှကို သူ မှတ်မိနေသည်။ ကိုယ်ပြောခဲ့တာတွေကိုလည်း သတိရပါ၏။ သို့သော် ဒီနေ့ထိ သူသိထားခဲ့တွေက ခု တစ်ထိုင်တည်း

“ကြားနေရတဲ့ ငိုရိုက်သံတွေ မပါနဲ့ ..”

“သား ..”

သူ့အတွေးတွေထဲကို ဒေါ်ဇွေးဇွေး ရဲ့ ခေါ်သံတိုးတိုးက ကျယ်လာင်စွာဝင်လာ၏။

“မေမေ ပြောနေတာတွေက မေမေဘဝနဲ့ ရင်းခဲ့ရတဲ့ အဖြေတွေပေါ့၊ မေမေကို မယုံရင်တောင် သားအဖေရဲ့ အမှန်းတွေကို သား နားလည်သေးရင် မေမေ ကျေနပ်ပါတယ် .. ပြီးတော့လေ ..”

ဒေါ်ဇွေးဇွေး က ပြောမယ့်စကားတွေအတွက် အားယူသလိုပင် သတ်တစ်ချက်ရှိုက်ရင်း..

“မေမေ စေတနာကို မတုံ့ပြန်နိုင်ရင်တောင် နည်းနည်းလေးတော့ နားလည်ပေးပါ၊ ခွေးစားသမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးပြီး ရှင်းထုတ်ပေးဖို့ကြံခဲ့တာ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ မေမေကလေ သားအဖေရဲ့ အချစ်တွေကို နားမလည်သေးခင် သား ခုလိုမျိုးတွေ ဆုံးဖြတ်သွားရင် ခက်ရချေရဲ့လို့ တွေးပူခဲ့တာပါ ..”

သူ့မျက်နှာကိုကြည့်၍ နားလည်ဖို့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်တောင်းပန်နေကာ ...။

“သားတို့ သားအဖ ပြေလည်ငြိမ်းချမ်းသွားမှ သားအဖလည်း ပြည့်စုံသာသာတဲ့ဘဝကို ရမယ်။ မေမေ လိုချင်ခဲ့တဲ့ မိသားစုဘဝလေးကိုလည်း ရမယ်။ အဲဒါတွေ ပြီးပြည့်စုံဖို့က သားလေး အိမ်မှာရှိနေမှဖြစ်မှာ ...။ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ပေးဖို့စဉ်ခွဲတာပါကွယ် ...”

ဆေး နဖူးပွတ်ရင်း စိတ်အိုက်လာသည့် ပူလောင်ခြင်းကို ဆံပင်တွေ ဖွ၍ ဖြေမိ၏။ တစ်ခုခုတော့ အလွဲကြီးလွဲနေပြီဖြစ်သည်။

သူ့နေရာမှာ ကိုကို ဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲ ...။

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုတွေဖြစ်ပျက်နေမိသလဲဆိုတာ အပြေမရှာချင်ဘဲ ကိုကိုကို ဆွဲတွေးလိုက်မိသည်။ လောလောဆယ် သူတွေးမိတာကတော့ ဒီနေရာကနေ အခြန်ဆုံးထွက်သွားလိုခြင်းပဲဖြစ်သည်။

သူ အမြဲပြောဖြစ်နေတဲ့ စကားအတိုင်း ခြောက်ရပါမူ ကိုယ်ကျိုးမရှိဘဲ မီးတောက်မတတ် ခေါင်းပူခဲ့ရခြင်းက ဒါပထမဆုံး ...။

အခန်း (၃၉)

“ရှင် သက်သာနေပြီပဲ .. ဒီနေ့ စေ နေပေးဖို့မလိုတော့ဘူး ..”
“ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်နေတာလား ..”
“ကိုယ့်ဘာသာ မဆုံးဖြတ်လို့ ကျွန်မက ဘယ်လူကြီးဆီမှာ ဝါခစ်ယူနေရမှာလဲ ..”

“ငါ မသက်သာသေးဘူး ..”
“တာ ...”

သူ့ကိုကြည့်တော့ ပြောင်းပေါက်နားမှာ လက်ပိုက်ရပ်နေတာ အကောင်း ...။

စေ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်တော့ ဆေး က မျက်နှာကိုတညိတ်—
“ဘာလဲ .. အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေမှ မင်းက လူမမာထင်တာလား ..”
“အသိသာကြီးပဲ ..”

မျက်စောင်းရွယ်ပြီး ယူလာသည့် ချိုင့်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ သူမ မနက်တိုင်းဆရာကလာတာ ဒီနေ့နဲ့ဆို လေးရက်ရှိပြီဖြစ်သည်။ လာတိုင်းပဲ လူမမာစာတစ်ခုခု ချက်ပြုတ်ယူလာတတ်တာ ...။
“ဒီမှာ ဆိတ်သားနပ်နဲ့ သရက်သီးသနပ်

ချိုင့်ကို ပြုတ်ပြီး တစ်ဆင့်စီချောင်း၍ နှစ်လုံးကို တစ်ဖက်စီကိုင်ထားကာ ..

“ရှင်က ဘာရုံ့မဲ့တာလဲ ..”

“ဆိတ်သားကို ငါ အမုန်းဆုံးပဲ ..”

“ဟိုတစ်ခါ ထမင်းစားကြတုန်းကတော့ ရှင်ပဲ ဆိတ်သားနှင် တစ်ချိုးတည်း စားသွားတာ ..”

“မင်း မှတ်ထားတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကျွန်မက ဆိတ်သားမကြိုက်တော့ စိတ်ပျက်သွားလို့ ကြည့်လိုက်မိတာ ..”

“ငါလည်း မကြိုက်ဘူး ..”

“ဘယ်လို ..”

“ခု မကြိုက်တော့ဘူး ..”

စစ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ကောက်သွားသည် မသိ ..။

“မတတ်နိုင်ဘူး .. မေမေက ဒါပဲ လုပ်ပေးလိုက်တာ ..”

“မင်း ချက်ပြုတ်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ဘာလဲ ရှင်က စစ ကို အဲလိုထင်နေတာလား၊ မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ရမှာ ဒီက အကြောက်ဆုံးပဲ၊ ဝါသနာလည်း မပါဘူး၊ ချက်လည်း မချက်တတ်ဘူး၊ ချက်တတ်ဖို့ ကြိုးစားချင်စိတ်ကိုမရှိတာ ..”

“နောက်ထပ် မရှိတာ ဘာရှိသေးလဲ ..”

“ရှင် အထင်တကြီးဖြစ်လောက်ဖွယ် ဘာမှမရှိတာတော့ သေချာတယ် ..”

ပြောရင်း သူ ဝတ်ထားသည့် တီရှပ်အပြာရောင်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ အောက်က ခရမ်းရင့်ရောင် ပုဆိုးနှင့် အထူးတဆန်း...။

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ပြုံးလိုက်မိသည်။ အပြင်မှာ လူရမ်းကားလို ထင်တိုင်းကြနေတော့ ပုံစံတစ်မျိုး .. အိမ်ရောက်လာတော့ ဒီတိုင်းနဲ့..။

“အဲဒါ ဘာတွေလဲ ..”

“အန်တီတို့အတွက် မေမေ ပေးလိုက်တာ၊ မြင်းခွာရွတ်သုပ်နဲ့ ကြက်သားကြာစံချက် ..”

“အဲဒါ ကိုယ်ကြိုက်တယ် ..”

“ဒါပေမယ့် ရှင်အတွက်မဟုတ်ဘူး ..”

စစ ပက်ခနဲပြောပြီး တစ်ချက်မှ နောက်မတွန့်ဘဲ အပြင်ထွက်သွားသည်။ ဆေး က ပြုံးလိုက်ရင်း ..။

“မင်း ဒီထဲကဟာတွေပါ လာသိမ်းနော် .. အဲဒီအနံ့တွေ ငါ ခံနိုင်ဘူး ..”

သေလိုက် ..။

တိတ်တိတ်ကြိတ်ပြောမိစဉ် ဒေါ်နွေးနွေး အနားရောက်လာတာ..။

“သမီးနဲ့ သား ဒုငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဖြစ်သွားပြီလားဟင် ..”

“ဟင် ..”

“သားက အန်တီကိုတောင် စကားဟက်ဟက်ပက်ပက်မပြောတော့ဘူး၊ ခုလို အသံမျိုး သမီးရောက်လာမှ ကြားရတာ ..”

စစ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ပြီးတော့ လူကြီးတွေ အဓိပ္ပာယ်ကောက်လွဲသွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိ၏။

သူမ ပြန်တော့မလို ဆုံးဖြတ်ထားပြီးမှ ..။

“ဒီမှာ သားအတွက် ပြောင်းဖူးပူတင်းလေး လုပ်ထားတာ၊ သမီးပဲ ယူသွားပေးနော် ..”

“ဒါ သူ ကြိုက်လို့လား အန်တီ ..”

“ဟိုတစ်ခါ လုပ်တုန်းကတော့ အားပါးတရစားတယ် သမီးနဲ့၊ အန်တီက သမီး အန်ကယ်လ်ကို ထမင်းကျွေးပြီးရင် ဆေးဘိုတ်ဗွဲဘာနို့လို့ ..”

“အန်ကယ်လ် ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

ဒေါ်နွေးနွေး သက်ပြင်းချ လိုက်ပြီး ကိုင်ထားသည့် ဗန်းကန်လေး ထို စားပွဲပေါ်မှာ ချထားလိုက်သည်။

“စိတ်ကြောင့်ပဲ သမီးရယ် .. အလုပ်ထဲမှာလည်း မညီညွတ်မှုတွေ ဖြစ်၊ အိမ်မှာကလည်း သားအတွက် စိတ်ပူနေရတယ်လေ၊ ဒီကြားထဲ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ဖုန်းတွေ လာနေတာကတစ်မျိုး၊ အကုန် ထုံး ရပြီပြီ၊ ဖိစီးနေတာ သမီးရဲ့ ..”

“စေ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပေ .. ဒီလူနဲ့ သူမ ကြားမှာ ကိုယ့်ဘက် ထဲ တစ်ဖတ်သက် လိုလားနေခဲ့သည့်အဖြစ်ကို ဘယ်တော့မှ ဖျောက်ဖျက် စလွယ်တော့ပြီမှန်းလည်း မှားလည်သွားသည်။

လူကို အထင်မြင်သေးနေ၍သာ ချစ်သူလည်း မဟုတ် ဘာလည်း မဟုတ်ဘဲ ဇွတ်တရွတ် အနမ်းတွေ ခြေခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာအမှားမှ မကျူးလွန်ခဲ့သလို နေခဲ့သည်။

သူမကော ကိုယ့်ကို လက်မထပ်လိုပါလို့ ငြင်းခဲ့သည့် ယောက်ျား ကိုမှ ..

“အမေ ..”

သူ့ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာမှ ခြေထောက်မှာ စူးခနဲနာကျင် သွားကာ ခလုတ်တိုက်မိသလိုဖြစ်သွား၏။ ကြမ်းပြင်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက် တော့ ဆူးချွန်တွေပါသော လက်ပတ်လေးတစ်ခု ..

စိတ်ဝင်စားပြီး ကောက်ယူကြည့်လိုက်မိသည်။ အနက်ရောင် လက်ပတ်က စတီးလုံးချွန်တွေ တလက်လက်နှင့် လှတော့လှပေမယ့် ကြောက်စရာကောင်းနေ၏။

ဒါမျိုးတွေ ကိုကို ဆီမှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ ဒါပေမယ့် အပြင်မှာ တော့ ဒီလိုလက်ပတ်မျိုး သူ့လက်မှာ တွေ့ခဲ့ဖူးတာ ခပ်ရောရော ပေါ်လာသည်။ ကိုကို ပုံစံက အိမ်မှာနဲ့ အပြင်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ကွဲပြားနေခဲ့တာလဲ။ ဒါပေမယ့် ဒဏ်ရာတွေနဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်လာကာမှ အပြင်ကပုံစံမျိုးပဲ

ဖြစ်နေပြန်သည်။

“အန်တီ ပြောသလို အန်ကယ်လ်ကို တကယ်စိတ်မှာပြီး အခွဲတိုက် နေတာလား၊ ဘယ်ဟာက အမှန်လဲ ..။”

တွေးနေရင်း သူ့ရဲ့ အဝတ်စင်တွေဘက်ကို လျှောက်သွားခဲ့မိ၏။ ကိုကို ဘယ်ရောက်သွားသလဲဆိုတာ မသိပေမယ့် သူမ ရွာတွေ့ရင်တာ က ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ ဂျင်းဂျက်ကက်တွေ ..။

အပြင်မှာဆို ဂျင်းတွေ အမျိုးမျိုးဝတ်ပြီး အိမ်မှာကျတော့ လုပ်ငန်း ရှင် သူဌေးပေါက်စလို ဒါမှမဟုတ် လူတော်လူကောင်းစတိုင်လ်မျိုးနှင့် အေးအေးလူလူ ..။

မြင်နေရသည့် ချိတ်စင်တွေထဲမှာတော့ ဂျင်းအင်္ကျီ ဘောင်းဘီနဲ့ တူတာ တစ်ထည်မှ မတွေ့ပေ။ အပြင်ရောက်သွားမှ တစ်နေရာမှာ ဝုံစံ ချိန်းပြီး ဝတ်ထွက်သွားတာများလား ..။

အေးတိအေးစက် တုံထိဘာပေးတာကို မကြိုက်သည့် အန်ကယ်လ် ရှေ့မှာ ဒီတိုင်းနေပြီး ဘာဖြစ်လို့ အပြင်ရောက်မှ ထင်တိုင်းကြံနေတာလဲ။

မတူညီဘဲဖြစ်နေသည့် စရိုက်နှစ်မျိုးကြောင့် ကိုယ်တွေးမိနေတာ တွေ အဓိပ္ပာယ်ရှိသလား မရှိဘူးလားတောင် သတိမရနိုင်ဘဲ ဒီရိုထဲကိုပါ စိတ်ဝင်စားနေမိ၏။

ဒီဒီရိုထဲမှာတော့ ဂျင်းဝတ်စုံတွေ ရှိကောင်းရှိနိုင်၏။ သို့သော် သူမလက်ကိုင်ပေါ်မှာ ထိကိုင်လိုက်သည်နှင့် ..။

“မင်း သိချင်တာတွေ ဒီရိုထဲမှာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး ..”

နောက်က ထွက်လာသည့်အသံကြောင့် စေ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကို ရဲရဲရင်ဆိုင်ဖို့ စိတ်ကိုတင်းနေမိသည်။ ကိုကိုက ဘေးတိုရောက် လာကာ ..။

“ဒီ ဒီရိုကို ငါတောင် တစ်ခါမှ ဖွင့်မကြည့်ဖူးဘူး ..”

သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူက မေးခွတ်၍ ..။

“ဘာသိချင်လို့လဲ ..”

“ဘယ်သူမှ မသိစေချင်လို့ ဖုံးကွယ်လှုပ်ရှားနေတာကို ဒီကမေး
တော့ရော ရှင်က ဖြေမှာမို့လို့လား ..”

“ဖြေချင်စိတ်ရှိရင် ဖြေမှာပေါ့ .. မင်း နောက်ထပ် သူများပစ္စည်းကို..”

“ဒီမှာ ကျွန်မက စည်းကမ်းမဲ့မိတာဆိုရင်လည်း တခြားသူတွေ
စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် ကိုယ့်ရဲ့ စာရိတ္တကို စတေးတာပဲ ..”

“ဟုတ်လား .. တိုင်တယ်လ် ကောင်းသားပဲ ..”

“အားလုံး ကောင်းဖို့အတွက်ပါ။ ရှင်ကြောင့် လူကြီးတွေ ဘယ်
လောက် စိတ်ဆင်းရဲနေရသလဲဆိုတာ ရှင် ဂရုမစိုက်ပေမယ့် စေ တို့က
မကြည့်ချင် မြင်လျက်သား ..”

“ကြည့်လို့ မြင်တာပါကွာ .. လက်ကြီးနဲ့ကားထားပြီးတော့
မကြည့်ရပါဘူးလုပ်နေတာ ..”

“ရှင်နော် ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. မင်း ဒီအိမ်ကိုလာနေရင် ဒီက အကြောင်းတွေ
ကြားရမှာပေါ့ ..”

“ကျွန်မက ကြားချင်လွန်းလို့ လာနေတယ်ပေါ့ ..”

“မသိဘူး ..”

စေ မျက်နှာလေး ဓာင်းသွားလျက် သူ့ကို စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီး
တော့ နေရာက ခွာဖို့ပြင်လိုက်လျှင် ဆေး က သူမရှေ့ကနေ လက်ဆန့်
ပြီး ဝီရိမှာ ထောက်ထားလိုက်၏။

“မင်း ကိုကိုကို စိတ်ဝင်စားနေတာလား ..”

“ရှင် မေးပြန်ပြီ ..”

“အခု ဝီရိကို စိတ်ဝင်စားတာက ဘာရှာချင်လို့လဲ ..”

“ရှင် အသွင်ပြောင်းနေတဲ့ ကျင်းဝတ်စုံတွေ ဒီထဲမှာပဲထားဟာလား..
အပြင်မှာ အရှေ့ခွဲလဲတာလား သိချင်လို့ ..”

ရွှေနဲ့ ခြံသား ဂဟေထားချိ

သူက ခပ်မိန့်မိန့်ပြုံးသည်။ ထို မျက်နှာကို အမြင်ကက်ကက်နှင့်
စေ ဒီဘက်ကနေ ချာခနဲလှည့်ထွက်၏။ ထိုဘက်လက်က နာနေသဖြင့်
ဆေး သူ့ပခုံးစောင်းနဲ့ ကပ်ပိတ်ထားလိုက်ကာ ..

“မင်း စိတ်ထဲမှာ ငါက စရိုက်နှစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်ပဲ .. သေ့..”

“နှစ်မျိုးတောင် ကချင်မှကဦးမှာ ..”

“ဗား .. ဟား .. ဟား ..”

သူက ဆံပင်တွေဖွပ်စစ်ရင်း ရယ်ကာ ..

“ဒါဆို ထပ်ဖြေ .. ဘယ်ပုံစံကို မင်း ကြိုက်လဲ ..”

“ဘယ်ပုံစံကိုမှ မကြိုက်ဘူး ..”

“လိမ်နေရင် ငါက အလိမ်ဖော်တတ်တယ် ..”

ဆေး က မတ်မတ်ပြန်ရပ်လိုက်ပေမယ့် စေ ကိုယ်လေးကို သူတို့ထံ
နဲ့ ထိကင်ထားတော့မတတ် ရှေ့တိုးလိုက်ကာ ..

“ပုံစံတင်ကွဲတာမဟုတ်ဘဲ အဲဒါက လူနှစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့ရင်

မင်း တစ်ခုခုကို ခွဲခြားတောင်းခံလာမှာပါ ..”

သူ ဘာပြောမှန်းမသိဘဲ ဘာပြောလိုက်တာလဲဆိုတာကို အပြေး
အလွှားစဉ်းစားရင်း စေ သူ့ကိုပဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထူးထူးခြားခြား စူးရဲနေသည့် သူ့မျက်လုံးတွေက တစ်ခုခုကို ဖြော
နေသလိုလို သိချင်နေသလိုလို .. ပြီးတော့ ပြီးတော့မလို တည်တောမလို
နှင့် သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲကို စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။

ထို့နောက် တစ်ခွန်းချင်း ပီပြင်စွာ ပြောသွားခဲ့သည့် စကားတွေ
ကြောင့် သူမ မှင်တက်မိကျန်ရစ်လေသည်။

“ငါက သူ့ရဲ့ အမွှာညီ ဆေးသားညီ ..”

အခန်း (၄၀)

“ကျွန်တော်က တင်ကိုကို ပါ ..”

“ဟင်!..”

“ကိုကို ..”

အမှတ်တမဲ့ နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်းတွေက လည်ပင်းတွေရှည်ကုန်ကြ၏။ ဒေါ်နုရီ လည်း ကွက်ရေးနေသည့် ပေးရမည့်ကြွေးစာရင်းတွေကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချထားလိုက်၏။

ဦးသူအောင် က ဆေးလိပ်မီးညှို့မလို ကိုင်ထားသည့် မီးခြစ်ကို နှုတ်ခမ်းမှာ မှားယွင်းတပ်လိုက်၊ ပြီးတော့မှ ဆေးလိပ်ရော မီးခြစ်ပါ စားပွဲပေါ်မှာ ချထားလိုက်ရတာ ..

“ကိုကို .. ဟုတ်လား ..”

“မင်း အိမ်ပြန်လာတယ် ..”

မယုံနိုင်သလိုထပ်မေးမိကြသည်။ ကိုကိုက အစိမ်းရင့်ရောင် ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားကာ ဆေး ထက် ပို၍ တိုတိုရှင်းရှင်းရှုနေတတ်သည့် ဆံပင်တွေကလည်း ခုကျတော့ ဆေး

ရွှေနဲ့မြသားကဟောထား၍

နဲ့ တစ်ပုံစံတည်း ..။

“မင်းမျက်နှာကို သေချာကြည့်လိုက်မိလို့သာ ယုံလိုက်ရတယ်။ ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ ဘာနဲ့ဆိုတော့ ညီ ပဲ မှတ်တာ ..”

ဦးသူအောင် က စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောပြီး သူတို့ရှေ့မှာ တို ဘို ဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့အထိ တစိုက်မတ်မတ်ကြည့်နေဆဲ ..။

အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနှင့် အိမ်ပေါ်တက်လာတတ်တာ ညီ ပဲ ဖြစ်ကာ လာချင်တဲ့အချိန် ရောက်လာသည်။ ပြန်ချင်တဲ့အချိန် ထပြန်သွားတာပဲဖြစ်၏။

ဝင်လာရင်လည်း ဘာပစ္စည်းမှ သယ်ဆောင်မလာတတ်သလို ပြန်ထွက်သွားရင်လည်း လက်ချည်းသက်သက်နှင့် ..။

“နေပါဦး သားရယ် .. မျက်စိတွေတောင် လည်ကုန်ပြီ၊ ဘယ်နှယ် ပြုန်းစားကြီး အထုပ်မပါ အပိုးမပါနဲ့ ..”

“ဒေါ်လေးက ဘာတွေ ထုပ်ပိုးလာစေချင်လို့လဲ ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. အလည်လာတာဆိုရင်တောင်မှ ..”

“ကျွန်တော် အပြီး ပြန်လာတာ ..”

“ဟင်!..”

“မင်း ဘာဖြစ်လာလို့လဲ ..”

ကိုကိုက ခေါင်းပဲခါပြကာ နောက်မှီပေါ် မျက်နှာပါ မော့လှန်ဝစ်ဝစ်ပြန်သည်။ သူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိဆဲ ..။

“ညီ ပြောတာမှန်တယ် ..”

“ဘာပြောတာလဲ ..”

“မင်းနဲ့ ညီ နဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်လာတာလား၊ မင်းဆီကို ရောက်တာလို့လား .. ဟင် .. ကိုကို ..”

ဒေါ်နုရီ က သိချင်စောနှင့် မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်ထုတ်၏။ ထိုကိုကိုက ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါနှင့် ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မကြည့်ဘဲ

မော့နေရင်း ..

“ကျွန်တော် မသွားခင်တည်းက သူ တားနေတာပဲ၊ ကျွန်တော် ကိုက အမိုက်ခံမိတာ ..”

သစ်ခြောက်ပင်အောက်မှာ ပန်းကောက်ဖို့ စောင့်နေတဲ့ လူလို သူ့ လောက်မိုက်မိတာရှိရဲ့လား ..။

“မင်းကို ကိုတင် က ဂရုမစိုက်ဘူးလား ကိုကို၊ ဘယ်လိုဆက်ဆံ လိုက်လို့လဲ ..”

“အဟမ်း ..”

ကိုယ့်အပူနဲ့ကိုယ် ရှင်းမရနေတုန်းမှာ အိမ်ရှေ့က ချောင်းဟန်သံ ကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ တောင်းဘိရည်အနက် ကုတ်အင်္ကျီ အနက်နှင့် အပြာရောင်ရှပ်အင်္ကျီဝတ်ထားသည့် လူတစ်ယောက် ..။

“ကျွန်တော် အထဲဝင်လာလို့ရမလား .. အရီ ..”

ဟင် ..

ဒီအသံ .. ဒီအသံကို ဒေါ်နုရီ ကောင်းကောင်းသိနေခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရဘဲ နေရာမှ ထလာခဲ့ကာ ..

“ဝင်ပါရှင် .. ဒါနဲ့ ရှင်က .. ဟင် ..”

မျက်နှာချင်းဆိုင်မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တအံ့တသြဖြစ်သွားမိလေသည်။ ကိုချိုအေး ..။

“ဟုတ်ပါတယ် .. ကျွန်တော်ပါ .. အဟွန်း .. နည်းနည်းဝလာလို့ မမှတ်မိတာဖြစ်မယ် ..”

“အင်း .. ဟို ..”

ဒေါ်နုရီ ပြုံးပြလိုက်တာပေမယ့် မှီသလိုဖြစ်သွားခဲ့၏။ ချိုအေး ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်ကြောင့် မိသားစု ဖရိုဖရဲပြိုကွဲသွားခဲ့တာ ခုချိန် ထိ သေကွဲရှင်ကွဲတွေ ကွဲနေကြတုန်း ..။

ဦးချိုအေး က ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ဝင်လာကာ သူ့ကို စူးစမ်းကြည့်နေ

ကြဆဲ ဦးသူအောင် နဲ့ ကိုကို တို့ရှေ့မှာ တရင်းတန်းထိုင်လိုက်၏။

“နေကောင်းလား ကိုသူ ..”

“ကောင်းတယ်ဗျ .. ဒါနဲ့ .. ခင်ဗျားက ..”

“ချိုအေး လေ .. ကျွန်တော် ဝလာလို့ထင်တယ်၊ မိတ်ဆွေတွေ ထ သိပ်မမှတ်မိကြတော့ဘူး ..”

“ဪ ..”

ဦးသူအောင် က မျက်နှာချက်ချင်းပျက်သွားသည်။ ကိုကိုကို လှည့် ကြည့်လိုက်တော့ ဦးချိုအေး ကိုပဲ သေချာကြည့်နေကာ ..။

“ငါ့တူက ဖအေတူသားပဲကွ .. အဟွန်း .. မင်းအဖေတုန်းကလည်း တောင်းမှာဆို မင်းသားပဲ ..”

“အန်ကယ်လ်က မေမေ သူငယ်ချင်းဆိုတာလား ..”

“ဟုတ်ပကွာ ..”

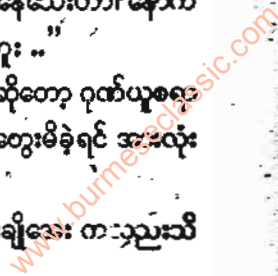
တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် အသားလတ်လတ်နှင့် လူကြီးက ခန့်ချောကြီး ဝဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် သူ အမြဲတမ်းကြားနေခဲ့သည့် ချိုအေး ဆိုသူက တော့ နယ်က တက်လာသည့် ခပ်နံနံခပ်မွဲမွဲ ပြီးတော့ ..။

“အရီ တို့ အံ့ဩနေလား မသိဘူး၊ ကျွန်တော်က မွေး ဆီကပြန် သွားတည်းက သင်တန်းတွေလျှောက်တက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ထင် သလို လိမ့်နေတာလေ၊ ကံကောင်းချင်တော့ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် အတူအညီနဲ့ မလေးကို ပါသွားတာ၊ အစကတော့ အဆင်မပြေဘူးပေါ့ ..။

ဟိုမှာလည်း လူးလူးလိမ့်လိမ့်နဲ့ ဒုက္ခရောက်နေသေးတာ၊ နောက် တော့လည်း ကြိုးစားမှုက အချည်းအနှီးမဖြစ်ပါဘူး ..”

“ဟိုချိုအေး လိုလူက အရမ်းကြိုးစားခဲ့တယ်ဆိုတော့ ဂုဏ်ယူစရာ ချီးမွမ်း .. တကယ်ဆို ရှင် အဲ့ဒီလို အစတည်းက တွေးမိခဲ့ရင် အားလုံး အဆင်ပြေချောမွေ့သွားကြမှာ ..”

ဒေါ်နုရီ က တမင်ရိလိုက်တာဖြစ်သည်။ ဦးချိုအေး က သူ့ညာသိ

၂၉၂

သည်။ မျက်ဝန်းမှာ နာကျင်ဟန် ရိပ်ခဲနဲ့ဖြစ်သွားခဲ့ပေမယ့် အပြုံးမပျက်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး အရီ .. ငါသာ ဒီလိုအစတည်း က ကြိုးစားခဲ့ရင် ယှဉ်ပြိုင်မှုတိုင်းမှာ အနိုင်ရခဲ့မှာပဲလို့ ..”

“အရာရာဟာ ဆင်းရဲချမ်းသာမှုတွေနဲ့ချည်းပဲ ဆုံးဖြတ်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုချိုအေး ရယ် .. အခု ရှင် ချမ်းသာလာပေမယ့် ပြီးဆုံး သွားတဲ့ အရာတွေကို ဘာမှ ပြန်မရနိုင်တော့တာ ကြည့်ပါလား ..”

“ဒါကလည်း အရီ ထင်လို့ပါ။ ဘယ်သံဃာတော် ဘယ်လောကီပဲ ဆွမ်းခံထွက်စောစော ဆွမ်းဘုဉ်းပေးချိန်က အတူတူပဲ။ ဆယ့်နှစ်နာရီ မွန်းမလွဲသေးရင် ကျွန်တော်လည်း မျှော်လင်လို့ရသေးတယ်မို့လား ..”

ဒေါ်နုရီ မျက်နှာ သိသာစွာ တင်းသွားသည်။ ဦးသူအောင် က ဇနီး သည်မျက်နှာကို ကြည့်၍ ဒီစကားဘယ်ကို ဦးတည်နေတာမှန်း မခံ ဖေမယ့် ..

“ဒါနဲ့ ခရီးရောက်မဆိုက်ဗျာ စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ ကိုချိုအေး က ဘယ်ကို ဦးတည်လာတာလဲ မသိဘူး ..”

“ဗျာ ..”

“ဪ .. အထုပ်အဝိုးတွေဘာတွေလည်း မပါတော့လေ ..”

“ဟုတ်တယ် ကိုသူ .. ကျွန်တော် စကားခဏပြောရုံပဲလာတာ ဒါပေမယ့် ..”

မျက်လုံးက ကိုကို့ဆီ ဝှေ့သွားသည်။ သူတို့သတိထားမိပေမယ့် ဘာကြောင့်ဆိုတာတော့ မသိကြပေ။

ကိုကို ခုချိန်ထိ ပါးစပ်ပိတ်နေနိုင်တာကိုလည်း အံ့ဩနေမိကြ၏။ ဟိုတုန်းကတည်းက ကိုချိုအေး ဆိုသည့်လူ ဘယ်လိုလူမှန်း သူတို့ တွေ တာတွတ်တွတ်ပြောနေခဲ့ကြတာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး မသိတော့ လည်း မဟုတ် ..။

“ဒီလူကိုက မရိုးသ ဝေးတာပါကွာ .. ကိုယ့်ကြောင့် ဒီမှာ သူများ

အင်မယားအကြိမ်ကြိမ် ပြဿနာတက်နေတာ မသိတာကျနေတာပဲ..”

“သူမှာလည်း ဒီလောက်ပဲ မိန်းမရှားနေသလား မသိဘူး။ မမကိုပဲ ထာ ဒုက္ခပေးနေတယ် ..”

စသဖြင့်သော စိတ်တိုမှုတွေက ကလေးတွေရှေ့မှာဆိုပြီး ရောင်ခဲ့ ကြတာမှမဟုတ်ဘဲ ရုတ်တရက် လူကို မမှတ်မိရင်တောင် ချိုအေး ဆိုတာ ကြားလိုက်တာနှင့် သိရမည်သာ ..။

ဒါပေမယ့် ကိုကို ကတော့ ဦးချိုအေး ဆိုသည့်လူ ဘယ်လိုချစ်သာ အောင် လုပ်လာနိုင်ခဲ့သလဲဆိုတာကိုသာ စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေခဲ့လျက်။

“အန်ကယ်လ်လုံစံကြည့်ရတာ တော်တော်ကြီးပွားလာခဲ့တဲ့ပုံပဲ ..”

မထင်မှတ်သည့် စကားကို ဝင်ပြော၏။ ဒေါ်နုရီ မျက်လုံးပြူးသွား ထာ တူဖြစ်သူကို မယုံနိုင်စွာ ကြည့်လိုက်မိ၏။

ဦးချိုအေး ၏ သဘောကျသွားသောမျက်နှာကြီးက ဒေါ်နုရီ ထံသို့ တွေ့ပြီလား ဆိုသည့် မေးခွန်းမျိုးနှင့် ရောက်လာခဲ့၏။

ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြီး ကိုကို့ဘက် လှည့်ကာ ...

“ဘယ်လောက်ပြေလည်လာတယ်ဆိုတာထက် ဘယ်လိုကြိုးစား ခဲ့ရသလဲဆိုတာ မေးကြည့်တာနဲ့တင် ဘယ်လိုလောက်မလဲ သားရယ်။ သား လက်တွေ့လိုက်ကြည့်လိုက်ရင် အန်ကယ်လ်လုံ ကြိုးစားချင်စိတ် တွေ ချက်ချင်းဖြစ်လာမှာ ..”

“ကိုချိုအေး ..”

“ဒီလိုရှိပါတယ် ကိုသူ .. ကျွန်တော်က စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေတဲ့ ဗျူထယ်တစ်ယောက်ကို ခွန်အားဖြစ်စေမယ့်စကားမျိုး ပြောချင်တာပါ။”

“ဒီအိမ်မှာ သူ့စိတ်နဲ့ သူ့ကိုယ် လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ခဲ့ကြတာပါ။ ဘယ်သူက စိတ်ဓာတ်ကျစရာရှိ ..”

“ကိုကို သူ့အဖေကြောင့် ဘယ်လောက်ထိ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေ သလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ် ..”

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်လို...”

“ရှင်က ..”

သူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ နောက်ထပ် ဘာစကားပြောရမည်ဆိုတာတောင် ရုတ်တရက်မေ့လျော့ကုန်ကြသည်။

ကိုကို ကလည်း တအံ့တဩကြီးရှိနေခဲ့လျက် ဦးချိုအေး ကို ငေးကြည့်နေခဲ့တာ မျက်လုံးမခွာနိုင် ...။

“ကျွန်တော် အရီ နဲ့ စကားပြောချင်ပါတယ် ..”

“ကျွန်မနဲ့ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် ..”

“ဘာကိစ္စလဲ ..”

“ကိုကို နဲ့ ပတ်သက်လို့ပါ ..”

“အဲဒါ ရှင်နဲ့ ပြောစရာဘာမှမရှိဘူး ကိုချိုအေး ..”

“ဟုတ်တယ် ကိုချိုအေး .. ခင်ဗျားပါဝင်လာခဲ့တဲ့ ကဏ္ဍက တောင် ကျော်နေပြီထင်တယ် ..”

ဦးချိုအေး က အေးစက်စေ ပြုံးလိုက်သည်။ သူဌေးကြီးစတိုင်လ် အပြည့်နှင့် လုံးဝပြောင်းလဲလာသည့် ဦးချိုအေး သည် လူသားမကဘဲ အကြည့်တွေ အပြုံးတွေကအစ ယုံကြည်ချက်အပြည့်နှင့် ခပ်မိန့်မိန့်...။

ထို့ပြင် သူ့ကိုအထင်ကြီးသည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့် ကြည့်နေသည့် ကိုကိုထံ မျက်လုံးစော့သွားခဲ့ပြီး ...။

“လူငယ်တွေဆိုတာ အထင်ကြီးလောက်အောင် ဦးဆောင်ပြနိုင်မှ ဆရာတင်ချင်တာ၊ ခုခေတ်လူငယ်တွေကို လှည့်စားလို့မရနိုင်ဘူးဆိုတာ”

“ဘယ်သူက ဘယ်သူကို လှည့်စားနေတာမို့လို့လဲ ကိုချိုအေး၊ ဟိုတုန်းကလည်း ရှင် အနေအထိုင်မတတ်လို့ သူများအိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာတွေ တက်ခဲ့ရတယ် ..”

“ကျွန်တော့်အကန့်က ရှင်းပါတယ်၊ ရိုးသားမှုကို အရောင်ဆိုးတာ

“ဘယ်သူလဲ အရီ ..”

“ဒါတွေကို ပြန်တူးဖော်ပြီး ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး ကိုချိုအေး၊ အခု လောလောဆယ် ရှင် ဒီကိုအလည်လာတာဆိုရင် ဧည့်သည်ပီပီ အိမ်ရှင် နတ်နာကိုကြည့်ပါ ..”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအိမ် ဒီမိသားစုမှာ စည်သည်လိုနေရမယ့် လူမဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မှတ်ထားတာ ..”

“ဘာ...”

အံ့ဩလွန်းလို့ ဘယ်စကားနဲ့ တိုက်ခိုက်ရမှန်းတောင် မသိတော့ တော့ ဒီလူ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ ပြောနေတာလဲ ...။ ဘာရည်ရွယ်ချက် နဲ့ ရောက်လာတာလဲ ...။

“ခုချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို အရီ တို့ သူတို့နားလည်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ တာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ဖွေး က လောကကြီးမှာ နို့စုမရှိတော့တာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ ထို တာဝန်ကျေအောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ခု ပြန်လာတာလည်း ဒီ တာဝန် ကျေဖို့ပဲ ..”

“နေပါဦး .. ရှင် ပြောနေတာတွေက ဘာတွေလဲ .. ဒီစကားတွေ ကြောင့် ..”

“အားလုံး သိသင့်ပြီထင်လို့ ပြောပြနေရတဲ့ စကားတွေပါ၊ ဒါပေမယ့် အခု ဒီနေရာမှာ ပြောတာကို သဘာမကျဘူးဆိုရင်တော့ အရီ နဲ့ ကျွန်တော် သစ်သစ်ဆွေးနွေးလို့ရပါတယ် ..”

ဦးသူအောင် မျက်နှာပျက်သွားကာ ကိုကိုကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ သည်။ ကိုကို ကလည်း အခြေအနေတွေကို နားမလည်နိုင်သောမျက်နှာ နှင့် သူ့ဘက်ကို ပုည့်လာ၏။

မေမေနဲ့ ဦးချိုအေး က ဘယ်လိုကတိကဝတ်တွေရှိခဲ့ကြတာလဲ...။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူကြီးက ချစ်သောနေတာတောင်မှ သူ့ဘက်တည်

ဖို့အတွက် သစ္စာရှိရှိ ရောက်လာတယ်ဆိုတာ လေးစားစရာပဲဟုတ်ဘူးလား ..။

ခုချိန်မှာ ဒီလိုလူမျိုးတွေနဲ့ ချိတ်ဆက်မိထားတာက တိုးတက်လမ်းပွင့်တာပဲမို့ ဒါက ကျေနပ်စရာပဲဖြစ်၏။ ကြိတ်တွေးပြီး မှတ်ချက်ချတတ်သည့် အကျင့်အတိုင်း ကိုကိုက သူ့တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ စီစဉ်ရေးဆွဲနေခဲ့၏။

ဦးသူအောင် စိတ်ထဲမှာ မူလောင်နေတာတွေက ကိုကိုနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေဖြစ်နေခဲ့လျက် လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ကမ္ဘာပြုမလို ရောက်ချားသွားခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ..။

ချိုအေး ပြောလိုက်သည့်ပုံက ဖွေး နဲ့ သူနဲ့ ဘာလိုလို ..။

အခန်း (၄၁)

“ဘာ.. မင်း ဘာပြောတယ် .. ဟေ့ ..”

“... ..”

“အဟွတ် .. အဟွတ် .. ဟေ့ ရှင်းအောင်ပြော .. အဟွတ် ..”

ချောင်းဆိုးနေသည့်ကြားက ဒေါသထွက်နေတာကိုလည်း ထိန်းစရာပေ။ ဖုန်းကိုင်ရင်း အပြင်ထွက်လာတော့ အထဲကနေ ထွက်လာသည့်သေး ခြေလှမ်းတွေကို နှေးပစ်လိုက်၏။

ဦးမြတ်တင် က ညဝတ်အင်္ကျီကြီးဖားဖားနဲ့ပဲဖြစ်ကာ ပိုးဖဲစလိုဈော့ပျော့ဖတ်ဖတ်မဟုတ်ဘဲ ကတ္တီပါအထူကြီးနဲ့ဖြစ်၏။

ထိုပြင် ခြံထဲကိုဆင်းထွက်သွားသည့် တောက်လျှောက်မှာ ရောင်းတွေဆိုးသွားသေးသည်။ သူ ဒီတိုင်းရပ်ကြည့်နေမိပြီးမှ ဆက်ထွက်လာခဲ့၏။

ဘယ်သူမှ သတိမထားမိခင် အပြင်ကို ရောက်အောင်ထွက်ခဲ့နိုင်စေမယ့် ဖုန်းသံကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေရ၏။ ထုတ်ကြည့်လိုက်တိုင်း ဒေါ်လေးဆီကပဲ ဖြစ်နေကာ ခါတိုင်းဆို တစ်ခါ ဒေါ်လိုက်ထိုင်ဘဲ ထားလိုက်တာနှင့် ဒေါ်လေး နားလည်သွားခဲ့၏။

သူ မကိုင်ချင်လို့ ဒါမှမဟုတ် သူ မပြောအားလို့ဆိုတာသိပြီး သူ ပြန်ခါမည့်တစ်ချိန်ချိန်ကိုသာ စောင့်နေတတ်ခဲ့တာ .. ခုကျမှ ..

“ကျွတ် ..”

ဖုန်းသံဖျောက်ပစ်လိုက်ကာ နေမျိုး ဆီကို နောက်ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ ခေါ်၍ အကျိုးအကြောင်းမေးသည်။

“ဟုတ်တယ် .. ငါ ဆိုင်ကယ်လ်မှောက်ပြီး ဝူအောင်းနေရလို့ ..”

“... ..”

“ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ်ကွာ .. မင်းတို့ ဦးကောင်းစံ နဲ့ အလုပ်ကိစ္စပြော ဖြစ်ကြလား ..”

“... ..”

“ပြီးရော ငါ ဒီနေ့ ပြန်ခဲ့မယ် ..”

ပြန်ခဲ့မယ်ဆိုပြီး တစ်ယောက်တည်း ကော်ဖီဆိုင်ထဲဝင်ခဲ့သည်။ စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်မိတဲ့အထိ စိတ်က တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ဖင့်လေးနေ ခဲ့တာကို အဖြေမရှာနိုင်ခဲ့ ..။

ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘဲ ထွက်လာခဲ့တဲ့အထိ သူ လုပ်သင့် သလား ..။

သူ့ရှေ့မှာ မျက်ရည်တွေတွေ ကျနေခဲ့လျက် အဖြစ်အပျက်တွေကို တစ်ဆုံးထိ ရှင်းပြသွားခဲ့သည့် ဒေါ်နွေးနွေး ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီး၏ တောင်းပန်ခယခြင်းတွေကို နင်းချေဖျက်ဆီးခဲ့ရာရောက်သွားသလား..။

“သားတို့ သားအမိကို သူ သိပ်ချစ်ပါတယ် သားရယ်၊ ချစ်လွန်း လို့ မချင်မရဲဖြစ်နေရတဲ့ လောဘတွေပါ ..”

“မေမေ့ကို မိတ္တူမို့ မိတ္တူမို့ပဲ သဘောထားနိုင်မယ်ဆိုရင်လည်း မေမေ ကျေနပ်ပါတယ်၊ သား အဖေကိုတော့ အထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့၊ ခုချိန်မှာ သူ့စိတ်ဖိစီးမှုတွေ ပိုများနေတယ်၊ သားက ကူညီပါနော် ..”

စကားတွေ အများကြီးပြောပြသွားပြီးတဲ့အချိန်မှာ ကူညီပါဆိုတဲ့

စကားဖြင့် အဆုံးသတ်၏။ သူ ခေါင်းမညိတ်ခဲ့ပေမယ့် ခေါင်းခေါနိုင် အောင် ဖြစ်နေခဲ့တာတော့ သေချာပါ၏။ ဒါဆို တစ်ဖက်သားဆို နားလည် သလိုလို မျှော်လင့်ချက်တွေပေးခဲ့ပြီးမှ ..။

“သား ..”

တွေးနေတုန်း ရှေ့မှာ ဘွားစနဲရောက်လာသဖြင့် ဆေး ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဒေါ်နွေးနွေး က ကြက်သွေးရောင် အနွေးထည် လေးနှင့်ဖြစ်ကာ သူမ နောက်မှာ စစ ..။

“သားကို ဒီမှာလာတွေ့တာ တော်သေးတာပေါ့ ..”

နေမကောင်းနေသဖြင့် ဒေါ်နွေးနွေး ကို ခြံထဲတောင် မဆင်းနဲ့ ဦးလို့ ဆရာဝန်က တားဆီးထားတာ သူသိသည်။

အခု သူ့နောက်ကို လိုက်လာခဲ့ပေမယ့် စိတ်ပျက်ဟန်မရှိဘဲ တကယ် ဝမ်းသာသွားသည့် မျက်နှာလေးက အပြုံးကြောင့် ကြည်လင်နေ၏။

စစ ကတော့ သူ့ကို အပြစ်တင်ချင်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ ဖြစ်ကာ ပန်းရောင်နှင့် အပါးသားလည်စည်းလေးပါသော ကိုယ်ကပ် ဝတ်စုံလေးဝတ်ထား၏။

“သား .. ကော်ဖီ လာသောက်တာလားဟင်၊ သောက်ပြီးရင် မေမေ တို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့မှာမို့လား ..”

အချိန်မရွေး ခေါင်းခါပစ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့သည့်စိတ်က ဒီ တစ်ခါ မျက်ဝန်းတွေကို အရင်လွှဲပစ်မိကာ ..။

“ကျွန်တော် ပြန်မလိုက်တော့ဘူး ..”

“ဟင်!..”

“ရှင် အဲ့ဒီလို သစ်စိမ်းချိုးချိုးသွားတာ အချိန်မရွေး ဝုန်းဝုန်းလဲ ထွာသွားနိုင်တဲ့ ရှင်အဖေကိုနော်၊ အဲဒါ နည်းနည်းလောက် ပြန်တော့နဲ့..”

“ပြန်တွေးတာ နှိုင်းယှဉ်တာတွေ ငါဘယ်တုန်းကမှ လုပ်ခဲ့ဘူး မြင်တာကိုကြည့်တယ်၊ လက်တန်းထိုး ဆုံးဖြတ်တယ်၊ ထွတ်လာတဲ့

အဖြေ ဘာဖြစ်ဖြစ်..."

"အဲဒီလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ သားရယ်၊ သား .. သားလေးက ကိုတို့ရဲ့ ညီလေးမှန်း သမီး ပြောပြလို့ အန်တီ သိပြီးပြီ၊ သားရဲ့ အဖေ ဧရာ သူ့သားနှစ်ယောက်စလုံးက သူ့ကို မုန်းတီးနေကြတယ်ဆိုတာ သိရင် .."

"သူက အဲဒီနှစ်ကောင်ကို မွေးမလာခင်တည်းက မုန်းနေခဲ့တာ..."

"သားရယ် .."

"မိဘဖြစ်ဖြစ် သူမိမီးဖြစ်ဖြစ် အန်တီစိတ်ရင်းကို သိခွင့်ရတဲ့အတွက် အားမှာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို လိုအပ်နေတာက ကျွန်တော်မဟုတ်ဘူး .."

"အဲဒါက မှန်ပါတယ်၊ လူကြီးတွေရဲ့ ရှစ်ကြမုန်းကြတဲ့ ဂယက်က တလေးတွေနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး သားရယ် .."

"သိပ်ဆိုင်တာပေါ့၊ အန်တီ၊ ဆိုင်လို့ ကိုကို ဒီနေ့ အဲဒီ အရိပ်အောက်မှာ ခရီးတော့တာပေါ့၊ ကျွန်တော်သာ ဆိုင်ကယ်လ်မှောက်ပြီး အဲဒီအိမ်ထဲမှာ သုံးလေးရက် ခိုလှုံနေခဲ့ဘူးဆိုရင် ဦးမြတ်တင် ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ မီးပွားရေးတွေကို အပြုတ်ဖြုတ်ပစ်ဖို့ထိ ခေါင်းထဲထည့်ခဲ့တာတွေ ခုလောက်ဆို စနေပြီ .."

"ဘုရား .. ဘုရား .."

"စစ .. မင်းတို့ ပြန်ကြတော့ .."

"ရှင် နည်းနည်းလောက် စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ကိုညီ ..၊ ခုချိန်မှာ သူ ဒေါသတွေအတွက် နောင်တရနေတဲ့ အန်ကယ်လ်က တခြားစိတ်ဖိစီး ဧရာတွေကို စုပြုံစားနေရတာ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး..."

သူ ထွက်လာခဲ့တော့ ရောင်းတွေဆိုးနေရင်း စိတ်တိုနေသည့် ဦးမြတ်တင် ရဲ့ ပုံရိပ်က ထင်လာသည်။ ဒါပေမယ့် တင်းခနဲအံ့ကြိတ် ခြံ ဖျောက်ပစ်လိုက်သည်။

ရွှေနဲ့မြသား ဂဟေထား၍

ဥပေက္ခာတရားဆိုတာ ခံရဖူးမှ နာရမှန်းသိကြတာ .. ဘယ်သူ ပိုခံခဲ့ရသလဲဆိုတာ ယှဉ်ကြည့်ရင် အလေးတင်လို့ထားရနိုင်သေးသည်။

အလှည့်ကျ မနွဲ့စတမ်းပေါ့ ...။

"ကျွန်မက ရှင်တို့အတွင်းရေးတွေ သိပ်မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အန်ကယ်လ်က ဒေါသထွက်တာ မုန်းတာရှိရင်တောင် .."

"ငါ့ကို တရားလာမပြန် ယဉ်စေခင် .. အဲဒီတရားတွေကို ထိုထို နာမိရင် နိဗ္ဗာန်တစ်ခါတည်း ကူးရင်ကူးသွားလိမ့်မယ်၊ ငါက တျော်တမ်း မဝင်ချင်တဲ့သူ - မရွတ်ထိုက်တဲ့လူလို သတ်မှတ်ပြီး လက်လျှော့လိုက်တော့..."

"သားရယ် .. မေမေ ပြောပါရစေ .."

"တော်ပါတော့ အန်တီ .."

ရောက်လာသည့် ကော်ဖီကို ဒီတိုင်းဘေးထပ်ရွှေ့လိုက်ကာ ဆေးရဲ့ မျက်နှာက တင်းမာနေခဲ့လျက် ..။

"ကိုကိုက အစတည်းက အဖေဆိုတာကို တမ်းတပြီး အဲဒီထို ရောက်အောင်သွားခဲ့တာ၊ သူ့မေတ္တာကို လိုအပ်လို့ အမျိုးမျိုးမျှော်သိပ်သည်း ခံနေထုံလူကိုတောင် အမုန်းတွေပြုပြီး ဥပေက္ခာတွေအထပ်ထပ်ထားခဲ့တာကို .. ဟွန်း .. ကျွန်တော်က အဖေဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုစိတ်ကူးနဲ့တောင် ပုံဖော်မကြည့်ခဲ့ဘူး .."

"အဲဒါကို မေမေက .."

"သူနဲ့ ကျွန်တော်က ပြဒါးတစ်လမ်းသံတစ်လမ်းပဲ၊ ကိုတို့ စိတ်ဝင် စားသေးတယ်ဆိုရင် သူ ပြန်လာလိမ့်မယ် .."

"သား .."

ကိုကိုက ကော်ဖီဖိုးပိုက်ဆံထုတ်ချထားခဲ့ကာ နေရာမှ ထထွက်လာခဲ့သည်။ မျက်ရည်တွေဝေနေသော ဒေါ်နွေးနွေး၏ မျက်ဝန်းအနံ့နှင့် ဒေါသရောင်လက်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေကို မှတ်တရက်ချောက်

မရဘဲ ချောင်းဆိုးသံတွေလည်း စိတ်အာရုံမှာ ကပ်ငြိနေဆဲဖြစ်၏။
 ခြေလှမ်းကို ပိုမြန်လိုက်ကာ တံခါးကို တွန်းပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။
 နောက်က 'အ' ဆိုသည့် ညည်းသံသဲ့သဲ့လေးကို ကြားလိုက်ရ၏။
 သူ လွတ်လိုက်သည့် မှန်ချပ်ကြီးနှင့် အလောတကြီးထွက်လိုက်
 လာသည့် စေ့ မျက်နှာလေး မိတ်ဆက်တော့မလို့ နည်းနည်းပဲလိုတော့၏။
 နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ခြေလှမ်းတွေကို ပိုမြန်လိုက်ကာ ..
 "ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာတာလဲ .."
 "အန်တီ အရမ်းငိုနေတယ် .."
 "အဲ့ဒါ ဘာကိစ္စ ငါ့နောက်လိုက်လာတာလဲ .."
 "ရှင်တော်တော် ရက်စက်ပါလား ကိုညီ .."
 "ဒီထက် ရက်စက်တာတွေ ငါ ထပ်မပြောချင်ဘူး၊ မင်း ပြန်တော့"
 "ရှင် ခဏလောက် ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ .."
 သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲဖြစ်သွားကာ ကိုယ်တစောင်းလှည့်လိုက်
 သဖြင့် အရှိန်လွန်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။
 ကိုယ့်ဘာသာ ဒယ်မင်းဒယ်ငိုဖြစ်သွားပြီး ခြေခေါက်မလဲအောင်
 တော်တော်ထိန်းလိုက်ရကာ ..
 "ရှင်မာနတွေကို ခဏလေးမျှသိပ်ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သင့်တယ်ဆို
 တာ ဦးစားပေး စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ဒါလေးတစ်ခုပဲ ရှင် လုပ်ပေး .."
 "ကောင်းပြီ .."
 ဆောင်းဘီအိတ်တွေထဲ လက်နှစ်ဖက်ထည့်၍ ကျကျနုနုလိုက်လျှာ
 လိုက်သဖြင့် စေ့ ဝမ်းသာသွားမိ၏။ သို့သော် ...
 "မာနကို ခဏလေးမျှသိပ်လို့ရတယ်ဆိုရင် အခု မင်းရဲ့ မာနတွေ
 ကို ခဏမျှသိပ်ထားလိုက် .."
 "ဘာ ..."
 "ဒီနေရာမှာ လူလည်းရှင်းတယ်ဆိုတော့ စုံတွဲတစ်တွဲနမ်းနေကြ

တယ်ဆိုတာ ဖြစ်သင့်တာပဲ၊ မင်းကို နှစ်စက္ကန့်လောက် နှစ်ချင်တယ်။"
 "ရှင် .. ရှင် .. ယုတ်ယုတ်မာမာတွေ ပြောတယ် ဟုတ်အားမ လူ
 ညစ် .. လူရမ်းကား .. ကဲ .. ကဲ .."
 မျက်နှာလေးတစ်ပြင်လုံး နီရဲသွားကာ ဆလင်းဘက်ခံနဲ့ တအား
 လွှဲရိုက်မိ၏။ အရှိန်ကို မသေးပေမယ့် တစ်ချက်မှလည်း မထိသည့်ပြင်
 သူမ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ဆေး က ပိုင်နိုင်စွာ ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်ပြီ။
 "မင်း မာနတွေကို အရင် လိုတိုးပိုလျှော့လုပ်ကြည့်ဦး၊ အဆင်ပြေ
 တယ်ဆိုရင် ငါ့နောက်လိုက်နဲ့ .."
 "အဲ့ဒီမှာ လဲသေလိုက် .."
 သူ့ကြောင့် နာကျင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် လက်ကောင်ဝတ်လေးတွေထို
 ဖိဆုပ်ထားရင်း ကျိန်ဆဲနေမိသည်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်လိုသတ္တဝါမှ
 မျိုးတုံးမသွားအောင် ကာကွယ်သင့်ပေမယ့် ဆေးသားညီ ဆိုတဲ့ သတ္တဝါ
 မျိုးကိုတော့ မျိုးတုံးစေချင်၏။
 နေရာတကာ ကန့်လန့်တိုက်ချင်တဲ့ အရိုင်းအခိုင်းသတ္တဝါ ..
 အခု ငါ ကျိန်ဆဲနေလို့ လျှာ ကိုက်မိပါစေ၊ ပုရွတ်ဆိတ်အုံ ခလုတ်
 တိုက်ပြီး ပျားအုံနဲ့ မျက်နှာကပ်မိပါစေ။
 ရင်ထဲမှာ မေတ္တာတွေအသင်္ချေအနုဖြင့် ပြန်လှည့်လာခဲ့စဉ် ဆိုင်ဘက်
 ကို ကွေ့ဝင်လာသည့် ကားတစ်စီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးကပ်စွာ ..
 "အမလေး .."
 လန်ဖျပ်ပြီး မျက်လုံးတွေပါ မှိတ်ပစ်လိုက်မိ၏။ သို့သော် .. ဘာနဲ့
 မှ ပုစ်မတိုက်မိဘဲ ရယ်သံသဲ့သဲ့က နားထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။
 ကံကောင်းလို့ ..၊ မောင်မင်းကြီးသား ဆေးသားညီ ဘေးခေသီရန်ဖာ
 ဝါစေနဲ့ ..။

အခန်း (၄၂)

“တောက် ..”

ကားထဲကို ကုန်းကွကြည့်ရင်း တက်ခေါက်လိုက်သံကြောင့် ဆေး
လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ အနားတိုးကြည့်လိုက်ရင်း ။

“ကား .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ဟေ့ ..”

ကုန်းနေသည့်ကိုယ် မတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ သူ့အသက်သာသာ
မတိမ်းမယိမ်းလောက်ရှိမည့်လူက ဝမ်းသာအားရနှင့် ။

“ကား ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိလိုကွာ .. ငါ့ညီ နည်းနည်းပါးပါး
ကြည့်တတ်ရင် ကြည့်ပေးစမ်းပါ။ သူ့ဌေးနဲ့ ချိန်းထားတာ တိုင်ပင်တွေ့
လွှဲကုန်ရင် ကိုယ်ကျိုးနည်းမှာ ..”

“ခဏဖယ်ပေး ..”

‘အေး .. အေး’ ဆိုပြီး ပျာပျာသလဲ ဖယ်ပေး၏။ သူ ကားနားရောက်
သည်နှင့် သိပ်မကြည့်လိုက်ရဘဲ ။

“ကား ဟိ(တ်)တက်နေတာတောင် ခင်ဗျား မသိဘူးလား ..”

“အေး .. အဲဒါကို နားမလည်တာကွာ .. ဟိ(တ်)တက်လို့ဆိုပြီး
ဘာလဲ .. အင်ဂျင်နဲ့ ရေတိုင်ကီကြားက ဟိုဥစ္စာလေး ..”

“သာမိုစတက် ..”

“အေး .. အဲဒါလဲထားတာ တစ်ပတ်တောင် မကြာသေးဘူး ..”

ဆေး က ဘာမှမပြောဘဲ တိုင်ကီအဖုံးကိုဖွင့်ကြည့်ပြီး ပြန်ပိတ်
သည်။ ပြီးတော့ ပြန်ဖွင့်လိုက်နှင့် ။

“ခင်ဗျား ပြောတဲ့ဟာ မဟုတ်လောက်ပါဘူး ..”

“ဟင် ..”

“ရေတိုင်ကီ အဖုံးမကောင်းဘူး၊ ဒီမှာ တောက်လျှောက်အနာရှိ
နေတာ ..”

“ဟုတ်လား ..”

“လောလောဆယ် မောင်းလို့ရအောင်တော့ လုပ်ပေးလိုက်မယ်၊
ထိုနားမှာ ရေခဲစိမ်ရေသန့်ဘူး နှစ်ဘူးသုံးဘူးလောက် သွားဝယ်ပေး ..”

“ဝယ်ပေးမယ် .. ဝယ်ပေးမယ် ..”

သူ ရေတိုင်ကီအဖုံးကိုဖွင့်၍ အိတ်ထဲက စက္ကူခေါက်တစ်ခုကိုပါ
ဖျတ်ယူလိုက်သည်။ ပြန်ပြေးလာသည့်သူက သူ့လုပ်သမျှကို စိတ်ဝင်
ထားနှင့်ကြည့်နေခဲ့လျက် ။

“ငါ့ညီက ကားပြင်ဆရာလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဒါပေမယ့် တော်တော် ကျွမ်းကျင်နေသလိုပဲ ..”

“ကိုယ် မကျွမ်းကျင်တာတစ်ခုခုကို လုပ်ပြနိုင်တိုင်း အလင်ကြီး
အဖွားနဲ့ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားခံရတာ ..”

“ဟင် .. ငါ့ကိုလား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

ဆေး က ပြုံးလိုက်ပြီး သူပေးသည့် အဝတ်စုတ်နဲ့လက်ကို ပွတ် သုတ်ရင်း ..

“သာခိုစတက် လဲထားတယ်ဆိုတာ သေချာလည်း စစ်ကြည့်ပါ ဦး။ အဲဒီကောင် ဖြုတ်တာ လဲတာက အင်ဂျင်တစ်အုံနဲ့ဆိုင်တယ်။ အလွယ် လေး ဖြုတ်ထုတ်ပစ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး ..”

“ဟုတ်လား .. အေး .. ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ။ ငါ အဲ့ဒါ လဲရတုန်းက သုံးနာရီလောက်ကြာမယ်ဆိုပြီး တစ်နာရီလောက်နဲ့ရလာတာ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ဟုတ်လား .. ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူးလား ..”

ဆေး က ရယ်နေရင်း ဘာမှမပြောဘဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ သို့ သော် သူ ဒီတိုင်းလျှောက်နေရင်း ကားက သူ့နောက်ကို မောင်းလိုက် လာကာ ..

“ညီလေး .. လာပါကွ။ ရှေ့နားမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရအောင် ငါ့သူဌေးက သူ ဖုန်းဆက်မှ လှုပ်ရှားရမယ်ဆိုတော့ ဖုန်းစောင့်ရင်း အချိန်ရသေးတယ်။ မင်းကို ပြုစုချင်လို့ပါ ..”

သူ့စိတ်တွေ ဘယ်လိုလေလွင့်ချင်နေမှန်း မသိဘဲ ခြေဦးတည့်ရာ သွားနေခဲ့မိတာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ရောက်ခဲ့ပြန်၏။

“တော်ပြီလား မှာလေကွာ .. လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုပေမယ့် ဒီမှာ စားစရာတွေ တော်တော်များများရမယ့်ပုံပဲ ..”

“ရတယ် .. ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့က ရိုးရိုးစီးပွားရေးသမားတွေမှ ဟုတ် ရဲ့လား ..”

“ဟင် .. ခြောက် .. ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ရွှေနေပြသား ဝဟောထား၍

အသားညိုညိုနှင့် ပါးစပ်ပြသလိုရှိပေမယ့် အားပါးတရ ရယ်လိုက် တော့ သဘောကောင်းသည့်ပုံ ပေါက်၏။

“မင်းက ပေါ်တင်ကြီးပါလား ..”

“ခင်ဗျားလည်း ပေါ်တင်ပြောနေတာပဲလေ .. လှုပ်ရှားရမှာတွေ ဘာတွေ ..”

“ခြောက် .. ဒါက ဒီလိုရှိတယ်။ မင်း စိတ်ဝင်စားရင်တော့ ပြောပြ လို့ရပါတယ်။ ငါတို့က ခုမှ သိကြတာပေမယ့် စကားပြောဖော်ဖြစ်ဖို့က ပြောစရာလိုသေးတယ်လေ ..”

ဆေး က စီးကရက်မီးညှိရင်း ပြုံးနေလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ မင်း နာမည်တောင် မမေးရသေးဘူး။ ငါ့နာမည်က ရန်နိုင် စို့ ..”

“နာမည်က အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ .. နာမည်မသိတော့ နောက် တစ်ခါတွေ့ရင် မခေါ်ဘဲ နေလိုက်ရုံပဲ။ အားနာစရာမလိုဘူး ..”

“ဟမ် ..”

“ပြောလို့ရပြီ ..”

ဒါလည်း ရန်နိုင် က ရယ်မောမပျက် ခေါင်းညိတ်၏။

“အေးကွ .. ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ စံတင်လောက်တဲ့ အချစ် ကြွင်းက စရာပဲ။ လူတစ်ယောက်ကကွာ .. အချစ်ဘစ်ခုကို မျိုသိပ် ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုအတိုင်းအတာမျိုးထိ သူ မျိုသိပ်နိုင်မလဲ ..”

“အဲ့ဒါ သူပဲ သိမှာပေါ့ ..”

“သူ့ကိုယ်သူလည်း မသိဘူးကွ။ အဲဒီ မိန်းမကို သူ ဒီလောက်ထိ ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ ဘာတွေလုပ်နေမိခဲ့မှန်း သတိရလာတဲ့အချိန် ကတည်းက။ အဲဒီအချိန်က ဘယ်အချိန်လဲ သိလား .. သူ့အသက် .. သူ့ တွေ့ရှိ ငါးဆယ်တွင်း၊ အဲဒီမိန်းမလည်း လူလောကမှာ ခရှိတော

၃၀၈

တဲ့အထိ .."

"မရှိတော့တဲ့ လူကို စွဲလမ်းနေခဲ့တာလား .."

"ဟုတ်တယ် .. ဟိုတုန်းကတော့ သူ့ဘဝက နိမ့်ပါးခဲ့တယ်ပေါ့ကွာ .."

"ကိုယ့်ကို ဆင်းရဲလို့ထားခဲ့တာကိုများ ဒီလောက်ထိ .."

"မဟုတ်ဘူး ငါ့ညီရ .. သူ့ချစ်နေတာကို ဟိုက သိတောင်မသိခဲ့တာ .."

"တော်ပါဗျာ .. စိတ်ဝင်စားဖို့မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော် အဲဒီလို အရူးမျိုးကို ဘယ်တော့မှလည်း သနားမှာမဟုတ်ဘူး .."

"ဟိုး .. ဟိုး .. အဲဒါ ငါ့သူဌေးပဲလေ သိပ်တော့ မကဲ့ရယ်ပါနဲ့ ဒါထက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာတွေရှိပါသေးတယ် .."

စားစရာတွေ လာချပေးသွားပေမယ့် သူ့မှာထားတာက ကော်ဖီမို့ ကော်ဖီကိုမွှေရင်း မြည်လာသည့်ဖုန်းကို ထုတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒေါ်လေးတို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အရေးတကြီး မရမက ခေါ်နေတာလဲ။

ငွေလိုတာတစ်ခုအတွက်နဲ့တော့ သူ အပြောဆိုးတာသိလျက်နှင့် ဒီလောက်ခေါ်နေမှာ မဟုတ်ပေ။ စိတ်တော့ ဝင်စားပေမယ့် အရင်တိုင်းပဲ အသံပိတ်ပြီး ဘေးမှာ ချထားလိုက်သည်။

"ဟွန်း .. ငါက အဲဒီအကြောင်းကိုပြောနေရရင် သိပ်ပီတိဖြစ်တာ ငါ့သူဌေးလို ချစ်တတ်တဲ့ ယောက်ျားရှိနေတာ ငါတို့ယောက်ျားတွေအတွက် ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် ရာဇဝင်တွင်မယ့် သမိုင်းသစ်တစ်ခုပဲလေ .."

ဒီဘက်က စကားကို ပြန်နားထောင်မိတော့ ဆေးက ခပ်မဲ့မဲ့ရယ်မိသည်။ ရန်နိုင် က မမှူးဘဲနှင့် အမှူးသမားနှင့် တူနေတဲ့အထိ အာဝဇ္ဇာ ရှင်နေ၏။

သူ့စိတ်တွေ လေးလံခုပ်ထွေးနေသဖြင့် အားလုံးကိုဘေးဖယ်ပြီး

ချိုင်တဲ့အကြောင်းအရာတွေပြောနေဖြစ်တာလည်း ကောင်းတာပါပဲလို့ တွေးမိတော့လည်း -

"ဆက်ပြောပါ ခင်ဗျား သူဌေးရဲ့ သမိုင်းသစ်ကို .."

"အဲလိုလုပ်စမ်းပါ ညီလေးရာ၊ ပြောရတာ စကားထောက်ရှိမှ အားရှိတာက အဟွန်း .. ငါ့ဆရာက သူ့ဘဝကို မြင့်မားအောင် ကြိုးစားတယ်။ သူ ရည်မှန်းထားတဲ့ အဆင့်ထိ မရောက်ရောက်အောင် သွားနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ချစ်တဲ့မိန်းမက အဲဒီမတိုင်ခင်တည်းက သေသွားခဲ့တာ ခင်း စဉ်းစားကြည့် .. အဲဒါ ဘယ်လိုအချစ်မျိုးလဲ .."

"ကြိုးစားခဲ့တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သေသွားပြီဆိုတဲ့အချိန်မှာ .."

"မဟုတ်ဘူးကွာ .. သူ အဲဒီလိုလုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမိန်းမကို သူ ဘယ်လောက်ထိ စွဲလမ်းခဲ့သလဲဆိုရင် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့သားကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ထိ သူ ကြိုးခဲ့တာ .."

"ဘယ်လို! .."

"သူ ပိုင်သင့်တယ်လို့ကို တရားသေတွက်ပြီး သူ့ဘဝလောက် အရေးပါတဲ့ ပလန်တစ်ခုကို စနစ်တကျရေးခဲ့တာ .."

"သူနဲ့ပတ်သက်မှုရှိခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ .."

"ဘာလဲ .. မင်း သူ့သားမို့လို့ ပြန်လိုချင်တာမျိုးထင်လို့လား .."

"ဘာရှိသေးလို့လဲ .. သူ့များရဲ့ သွေးသားကို ချစ်မြတ်နိုးစရာလည်း အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဒါကို လိုချင်ပါတယ်ဆိုရင်လည်း သူ့မှာ တခြားညီရွယ်ချက်က ချစ်ရခိုလို့ပဲ .. နေစမ်းပါဦး ခင်ဗျားသူဌေးက သူ့ရဲ့ ချစ်ရေးကိုယ်တာတွေကို ခင်ဗျား ဒီလောက်စပ်စုထားတာ ဘာမှမဟုတ်ဘူးလား .."

“သိမှမသိဘဲ .. ဒါပေမယ့် သူ ရင်ဖွင့်သင့်တယ်ထင်လို့ အားလုံးကို သိခွင့်ပေးထားတဲ့သူက ငါ့လူဖြစ်နေတာလေ၊ ဒါပေမယ့်ကွာ ငါတို့အားလုံးက သူ့အချစ်ကို လေးစားကြတဲ့ဘက်ကပါ ..”

“ကွယ်ရာမှာ တွေ့ကရာလူကို ဖွင့်ပြောပြတာကရော ..”

“ဒါလည်း ငါ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ငါ့လိုမျိုး ဒါကိုသိတဲ့လူတိုင်း အံ့ဩခေါင်းခါသွားကြတာပဲ၊ သူ့လို ဘယ်သူမှ မချစ်နိုင်ဘူးလေ ..”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကို ..”

“အဲဒါမျိုး မင်းတစ်ယောက်ပဲ ပြောဖူးသေးတာ ..”

သူ့ကို ဝေဖန်လိုက်ပေမယ့် ရန်နိုင် က စိတ်ဆိုးပုံမရှိဘဲ ရယ်နေသေးသည်။ ပြီးတော့ ..

“ပိုရှုန်းအောင် ခြံ့ပြောရရင်ကွာ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဖြစ်ကြပေမယ့် သူက ဒီမိန်းမကို တစ်ဖက်သက်ကြိုက်ချစ်ခဲ့ရတာ၊ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကတော့ ညားကြလေသတည်းပေါ့၊ အဲဒီမှာ သူ ဒီတိုင်းကျန်ရစ်ဖြစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ္တဇကို ဖြစ်သွားစေတာက အမွှာထဲက တစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ ကာရိုက်တာနဲ့ ပုံစံတူလေးဖြစ်နေတဲ့အချက်ပဲ ..”

အမွှာ ..

ကော်ဖီကို မျိုချလိုက်ပြီးပေမယ့် လမ်းကြောင်းတွေမှားကာ လည်နင်သွား၏။

“အဟမ်း ..”

ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရပေမယ့် လည်ချောင်းတစ်လျှောက်လုံး အောင့်တက်နာကျင်သွားခဲ့၏။ ထိုစဉ် မက်ဆေ့ချ်ဝင်လာသဖြင့် ဘေးမှာချထားသည့် ဖုန်းက ဖျတ်ခနဲလင်းလာ၏။

ဒေါ်လေးတို့ ဖုန်းဆက်မရသဖြင့် မက်ဆေ့ချ်ပို့လိုက်မှန်းသိကာ

ဖွင့်ဖတ်ဖို့သင့်ပေမယ့် နားထဲမှာ ရန်နိုင် ဆိုသူ ပြောရာသို့မပြင် အရာကြောင့် စိတ်နဲ့လူ မကပ်ချင် ..

မက်ဆေ့ချ်ဖတ်ရရိုး မဖတ်ရရိုးဖြစ်နေသည့် သူ့ကြည့်ရန်က သူ့စကားအရှိန်နဲ့သူ ..

“ဒီမိန်းမရဲ့ စိတ်ထဲမှာ သူရှိခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်လေးတစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ဒီကလေးကို သူ အရယူဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့တာ နှစ်ရှည်လများလေ .. မင်း အဲဒါကို အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ပြောချင်သေးလား ..”

သူ မဖြေနိုင်ပေ ..။ သို့သော် အမွှာနှစ်ကောင်နှင့် သုံးပွင့်ဆိုင်အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်က သူ့စိတ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ထိန်းချုပ်ညွှန်ကြားနေပြီဖြစ်ကာ မက်ဆေ့ချ်ကို ဖွင့်နေပေမယ့် လက်က သူ့ခရီးသူ ရှေ့ဆက်နေဝေမယ့် စိတ်ကတခြား ..။

... ညီညီ မင်းအပေမုန်းနေတဲ့ ချိုအေး ဆိုတဲ့ လူရောက်လာပြီး ကိုကိုကို ဘာလိုလိုစကားတွေနဲ့ ခေါ်ထုတ်သွားတယ်၊ သူက တအားချမ်းသာနေတော့ မင်းအစ်ကိုကလည်း ဖအေကို တစ်မျိုးထင်နေတုန်း တန်းပါသွားတာပဲ ..။ နိုင်ငံခြားကို တန်းသွားကြမယ်ပြောတယ်၊ ကိုတင့်ကို အကြောင်းကြားပြီး တစ်ခုခုလုပ်ပါဦး ..။

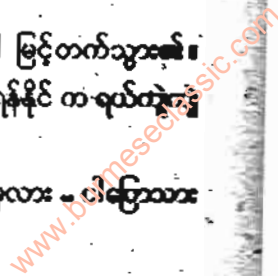
မက်ဆေ့ချ်ဖတ်လိုက်ရသည့်အချိန်မှာ ရန်နိုင် ထရပ်လိုက်သည့် အရိပ်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် သူ့လက်တစ် ဖျတ်ခနဲလှုပ်ရှားသွား၏။

“ခင်ဗျား သူ့ဌေး နာမည် ဘယ်သူလဲ ..”

“ဟင် ..”

အံ့ဩသည့်မျက်နှာနှင့် မျက်ခုံးတန်းတွေပါ မြင့်တက်သွား၏။ ပြီးတော့ ဖိဆုပ်ခံလိုက်ရသည့်လက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ရန်နိုင် က ရယ်တုံ့တုံ့ နှင့် ..။

“ဘယ်နှယ် သိချင်တော့လည်း ငါ့သူဌေးကိုမှလား .. ပါပြောသား

ပဲ မင်း စိတ်ဝင်စား ..”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ကိုရန်နိုင် .. ခင်ဗျားသူဌေးဆိုတာ ဦးချိုအေးလား ..”

“မင်း ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ ..”

“အခု သူ ဘယ်မှာလဲ ..”

“နေပါဦး .. မင်း .. မင်းက ..”

“အမွှာထဲက တစ်ယောက် ..”

“ဟင်!..”

ရန်နိုင် မျက်လုံးပြူးသွားကာ မျက်နှာပေါ်မှာတင်ခဲ့သမျှ အပြုံးတွေ ပျောက်ကွယ်ကုန်၏။ စားပွဲနောက်ကို ဆုတ်ရင်း ဖုန်းခေါ်ဖို့ကြိုးစားသည်နှင့် ဆေး က ဖုန်းကိုဆွဲယူထားလိုက်ကာ ..

“သတင်းပေးနေဖို့မလိုဘူး .. အခု ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သွား ..”

“မဖြစ်ဘူး .. မဖြစ်ဘူး .. မင်းက .. မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အမွှာထဲက ကောင်လေးဖြစ်နေရတာလဲ .. အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ..”

ကယောင်ကတမ်းတွေဖြစ်နေသည့် ရန်နိုင် ကို ကြည့်၍ ဆေး က အေးစက်စက်ပြုံးသည်။

ခင်ဗျား အစုတည်းက အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့စကားတွေကို တွေ့ကရာ လူနဲ့ မပြောဘဲနေရမှာ ..

အခန်း (၄၃)

“မှန်နက်တွေကာရံထားတဲ့ထဲမှာ မင်းကိုမင်း စူပါမင်းသားလို နေနေတာလား ..”

ကိုကို ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အပြင်က ဖွင့်လိုက်သဖြင့် မှန်ကလျှော့ခနဲကျသွားကာ သူ့ရှေ့မှာ ဆေး ရဲ့ မျက်နှာက အနီးကပ်ပေါ်လာ၏။

“ဟိုတယ်လ်ကြီးပေါ်က ဆင်းပြီး လေယာဉ်ပေါ်တန်းတက်တော့ မယ့် ကမ္ဘာကုန်သည်ကြီးများအသင်းရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးလိုလား ..”

“မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ ညီ .. ငါ့တက်လမ်းကို မင်း မနှောင့်ယှက်နဲ့-”

“ဘာကွ ..”

ကိုကိုက အထဲက ခလုတ်ဆီ လက်ရောက်သွားလျှင် ဆေး က မှန်ကို ဖမ်းကိုင်ထားလိုက်ကာ ..

“ဒီသော့ ဘာလို့ ငါ့ဆီရောက်နေသလဲ မင်းသိရင် ဘယ်လိုအကူအညီနဲ့မှ မင်း ငါ့ရှေ့က ပုန်းကွယ်ထွက်လို့မရဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်-”

ပြောပြီးတာနှင့် ကားသော့ကို ကိုကို ရင်ခွင်ထဲ ပစ်ထည့်ပေးလိုက်၏။ ပြီးမှ ..

“ကားပေါ်က ဆင်းမှာလား .. ငါ ဆွဲချရမလား ..”

“တောက် ..”

ကိုကို အကြီးအကျယ် ဒေါကန်သွားသည်။ လေဆိပ်အဆောက်အဦးထဲကို လှမ်းဝင်ဖို့ ခြေဘယ်နှစ်လှမ်းစာပဲရှိတော့တာလဲ .. ကိုယ့်အဖြစ်ကို မချင့်မရဲတွေးရင်း ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်ရ၏။

ဦးချိုအေး ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်မှာမှန်းမသိပေမယ့် သူကတော့ လေဆိပ်အပြင်ကို ပြန်ပါလာခဲ့ရပြီဖြစ်ကာ ..

“ဒါ ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ ညီ၊ ငါ အန်ကယ်လ်ချိုအေး နဲ့ နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသင်လိုက်မလို့ ..”

“ဘာပညာတွေလဲ .. အဲဒီလူကြီးဆီက မင်း ဘာတွေရမယ်ထင်နေလဲ ..”

“သူက မေမေ သူငယ်ချင်းမို့လို့ ငါကလည်း သူ့စိတ်မျိုးပဲဆိုပြီး သံယောဇဉ်နဲ့ ကူညီချင်တာ ..”

“အရူး ..”

“ဒုန်း ..”

ဒေါသသံနှင့်အတူ ကားက ကုန်းတက်နားမှာ ဆောင့်ခုန်ရပ်သွားခဲ့၏။ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ဖက်စီကနေ ဆင်းလိုက်ကြကာ၊ ဆေးက.ကိုကို ဘက်ကို ခြေလှမ်းကျဲများနဲ့ လျှောက်သွားခဲ့လျက် ..

“မင်းစိတ် မင်းရဲ့ ကာရိုက်တာက သူနဲ့ တူလို့ဟုတ်လား ..”

“မင်း ငါ့အင်္ကျီကိုလွှတ်လိုက်နော် ..”

“လွှတ်မယ် .. မင်းကို ဆုလည်းရဦးမှာ၊ ဟိုရွှေမှာ ကားပျက်လို့ မတ်တပ်ထွက်ရပ်နေတဲ့ လူကြီး တွေလား၊ အဲဒီ လူကြီးက သူ့ကို အဖေခေါ်မယ်ဆိုရင် မင်းကို သူ စီးနေတဲ့ကားကြီးပေးခဲ့မယ်တဲ့ ..”

“ဘာကွ ..”

ကိုကို မျက်နှာကြီးနီရဲသွားကာ ဆေး ရဲ့ အင်္ကျီကို ပြန်ဆုပ်ဆွဲ၏။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ .. မင်းက ရှက်တတ်သေးလို့လား၊ လှစ်လေ

ထိုးချလိုက် ..”

“တောက် ..”

မျက်ရည်တွေတွေ့ရလောက်က ကိုကို လက်တွေ့ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ ဆေး က ဒီတိုင်းကိုင်ထားလျက်နှင့် လက်ကို ဆောင့်ဆွဲ၍ ..

“မင်းကို ဘယ်သူမှန်တယ် ဘယ်သူမှားတယ်လို့ ငါ့ပြောတဲ့မင်း ဒီလူကြီးနဲ့ လိုက်သွားရင် သူပေးတာကိုယူပြီး သူ့ကို အဖေခေါ်ဖို့ပဲ၊ အဲဒီ အရူး လိုချင်နေတာ အဲဒါ ..”

ကိုကို မဆံ့ငင်ကာ ခံစားလိုက်ရခြင်းဖြင့် မျက်ရည်တွေတော့တောက်လာခဲ့၏။ ပြီးတော့ အံ့ကြိတ်၏။

သူ ဘာမှားခဲ့သလဲ ..

အခန်း (၄၄)

“ငါ ဘယ်တုန်းကမှ မမှားခဲ့ဘူး ချိုအေး၊ သူ မရှိတော့တဲ့အတွက် ငါ မျိုသိပ်ထားခဲ့ရတာကို ပြောပြလိုက်မယ်၊ သူလည်းမမှားခဲ့ဘူး၊ ငါ ပွေး ရဲ့ အချစ်၊ ပွေး ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို အကြွင်းမဲ့ယုံတယ်၊ ဖြစ်ခဲ့တာတွေ အားလုံးက မင်းကြောင့် ..”

ဦးမြတ်တင် ရဲ့ လက်ညှိုးက ဦးချိုအေး ရဲ့ မျက်နှာကို တည့်တည့် ထိုးညွှန်လာခဲ့လျက် ..

“ဒီအခြေအနေတွေဖြစ်အောင် မင်း လုပ်ကြံခဲ့တာ၊ မင်း လုပ်ကြံ နေတာကို ကာကွယ်ပေးခဲ့တဲ့ သူ့စိတ်ကိုပဲ ငါ တစ်သက်လုံး ခွင့်မလွှတ် နိုင်ခဲ့တာ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ရှင်းနေတာပဲ မြတ်ထွတ် ရာ၊ တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် ချစ်တာတွေ ဘယ်လောက်နှောင့်ဖွဲ့ကြပါစေ၊ တစ်ယောက် ရဲ့ စိတ်ကိုတစ်ယောက်က မရရင် သူ့အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်နေရပြီဆိုတာ အလကားပဲကွ၊ အချစ်ကကွဲပျောက်ပျက်လွယ်ပေမယ့် သနားညှာတာ ချင်တဲ့စိတ်က မေတ္တာတရားနဲ့ဆိုတော့ မေတ္တာဟာ အနိုင်မြဲဆုံး၊ ဒါကြောင့် သူ့စိတ်က ငါ့ဆီမှာ ..”

ရွှေနဲ့ ငြိမ်း ဂဟေထား

“မင်းပြောလိုပြီးရင် ငါ့သားနဲ့ ငါ ..”

“လိုရင်းမရောက်သေးဘူး မြတ်ထွတ် .. ဘယ်သားကိုမှ မင်း ငယ် ကြည့်လို့ ပစ်ထားခဲ့ပြီးမှ ..”

“မယုံကြည်တာမဟုတ်ဘူးကွ .. ဟိတ်ကောင် ငါးလိုကောင်ကို ငါ ဘာမှရှင်းပြနေဖို့မလိုဘူး၊ ငါနဲ့ ငါ့သားရဲ့ကြားမှာ လွှဲနေတဲ့ နားလည် မှု တစ်ချက်လေးကို ညှိလိုက်ရုံပဲ၊ ငါ့သားနဲ့ ငါ စကားပြောမယ် ..”

“ဘယ်မှာလဲ မင့်သား .. မင်းနဲ့အဆင်ပြေနေတဲ့ကောင် မင်းရပြီး ပြီလေ .. ကိုကို က ငါ့သားပါ ..”

“ဟာ .. ဒီ ခွေးဝံစားကောင် ..”

“အသက်ကြီးမှ ဆဲရေးတိုင်းထွာနေလိုက်တာကွာ .. ဟား .. ဟား .. ဟား .. ပစ်ထားတုန်းကထားပြီး ပိုင်ရှင်ပေါ်တော့မှ အရူးမီးတိုင်းဖြစ်နေ တာလား၊ ကိုကိုက ကလေးလေးမဟုတ်တော့ဘူးကွ .. အယုံသွင်းလို့ရ တဲ့ အရွယ်လည်းမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ငါ့ကို လက်ခံလို့ ငါ့နောက် လိုက်လာတာ ..”

“မင်း မဟုတ်တမ်းတရားတွေဟောပြီး စိတ်လေးနေတဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ကို စည်းရုံးထားတာ၊ ငါ့သား ငါ့ကို အထင်လွှဲနေတုန်းနို့ မင့် စကားတွေ အောင်သွားတာ၊ အခု ငါ့သားဘယ်မှာလဲ ..”

“ငါ့သားချင်းထပ်အောင် ရွတ်နေတာ နားငြီးလိုက်တာကွာ ..”

ဦးချိုအေး က စားပွဲပြင်ကျယ်ကြီးရဲ့တစ်ဖက်မှာ လှောင်ရယ်နေ သည့် မျက်နှာနှင့် ခေါင်းမောရယ်လိုက်၊ ခါးထောက်ရယ်လိုက်နှင့် အထောက်ကြီး ကျေနပ်အားရနေခဲ့၏။

“မင်းလောက် ဒေါသအတွဲတွေကြီးတဲ့ကောင်နဲ့ဆိုရင် ကိုကိုက ဒီပုံစံဖြစ်နေစရာလား၊ ဟား .. ဟား .. ဟား .. သူ မသေဆုံးခင် သူ့ရဲ့ စိတ်ကို ငါ့ရဲ့ခဲတယ်၊ သူ့အတွက် ငါ ကြိုးစားခွင့်မသာခဲ့ဘဲ သူ ဆုံးသွား တယ်၊ သူ့ညီမ လင်မယားက ခြေရာဖျောက်သွားလို့ မဟုတ်ခဲ့ရင်

၃၀၈

၂၈၀

ရွှေစံမြသားဝယ်ယူခြင်း

ဒီကလေးတွေက ငါ့လက်ပေါ်မှာပဲ ..

“အေး .. မင်းက ကလေးတွေရဲ့ ချေးသေးလျှင်ပိုတောင် မထိုက်လို့ကံကြမ္မာကလွဲစေခဲ့တာလေ။ မင်း တော်တော်အရူးရင့်နေပြီ ချိုအေး၊ မင်း ချမ်းသာနေပြီဆိုရင်လည်း အဲဒီ စည်းစိမ်တွေကို မင်းရဲ့ အရူးရောဂါကုဖို့ သိမ်းထားဦး ..”

“လူတွေကတစ်မျိုးစီ ရူးနေကြတာပဲကွ .. မင်းက ဦးတော့ပြောထားပေါ့၊ ဟောဒီ ဟိုတယ်လ်က ငါ့ဟိုတယ်လ်၊ နောက်ထပ် မင်းထက်သာတာတွေ ငါ ထပ်ရွတ်ပြလိုက်ရင် မင်းပြောနေတဲ့ အရာကို မင်း ဘယ်တော့မှ လိုက်လို့မိမှာမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ပိုနားလည်သွားလိမ့်မယ် ..”

ပြောပြီး အားပါးစာရရယ်နေသည်။ ‘စံပယ်ဖြူဖွေး’ ဆိုသည့်နာမည်နှင့် ဟိုတယ်နာမည်ကို ခုမှ စဉ်းစားမိသွားခဲ့သည်။ ချိုအေး ရဲ့ စိတ္တစဘယ်အထိ သက်တမ်းရင့်နေပြီကို သိလိုက်ကာ ဦးမြတ်တင် မျက်စိမျက်နှာပျက်လာ၏။

ရင်ခုန်သံတွေက စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်းနဲ့အတူ လူတစ်ကိုယ်လုံးရဲ့ အင်အားတွေကိုပါ သိမ်းကျုံးလွှပ်ချပစ်နေသလိုပင် ... မတ်တပ်ရပ်နေရင်း ထိုင်ကျသွားတော့မလောက် ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာခဲ့လျက် ...

“မင်း .. မင်း တော်သင့်ပြီ ချိုအေး .. ငါ တို့မိသားစုအပေါ် မင်း ဒုက္ခပေးခဲ့တာတွေ ..”

“မင်းကြောင့် ငါချစ်တဲ့မိနီးမ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေပြီး သေခဲ့ရတာကို ငါပေးတဲ့ဒုက္ခလို့ မင်း ပြောလိုက်တာလား ..”

“မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါ မင်းကြောင့် အားလုံးပျက်စီးကုန်တာ၊ ဖွေးနဲ့ ငါက ပြိုင်လာပြီဆို ဘယ်တော့မှ အရူးပေးခဲ့ကြတာ ထုံးစံမရှိဘူး၊ မင်း လုပ်ကြံမှန်း ငါသိတယ်၊ သူ ခေသိသေးခင်မှာ မင်းဘက်က လူကာကွယ်ခဲ့တယ်၊ မင်းကြောင့်ဆိုတာ သိလာပေမယ့် သူ ငါ့ကို အရူးမပေး၊ ဧကန်စိတ်နဲ့ ငါ့ကို လုံးဝ အလျှော့မပေးခဲ့ဘူး ..”

“မင်း စိတ်ကူးတွေထဲမှာ တော်တော် ချွတ်တော့ထားတာပဲ -”

“အေး .. အမှန်တရားဆိုတာ သိနေပေမယ့် လက်ခံချိန်ကနေတော့ အခြေအနေတွေမှာ နောက်ရောက်နေတတ်တယ်၊ မင်းလို အရူးတွေ စိတ်ကူးယဉ်စရာ အခွင့်အရေးပေါ့ ..”

ဦးချိုအေး အံ့ကြိတ်ထားသည့်မျက်နှာကြီးက နီရဲလာလေ ကြောက်စရာကောင်းလေဖြစ်နေခဲ့လျက် ...

“ငါတို့ တစ်ယောက်အချစ်ကို တစ်ယောက်က သိတယ်၊ တစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း တစ်ယောက်က နားလည်တယ်၊ ဘယ်ဘက်ကမှ လျှော့မပေးနိုင်တဲ့ သေရာပါမာနတွေကြောင့် ..”

စကားသံတို့ တုန်ယင်အက်ရှုလာခဲ့ပြီး ဦးမြတ်တင် စားပွဲခွန်မှာ တင်ပါးနဲ့ ကပ်မိုထားလိုက်ရသည်။ ကိုယ့်ရဲ့အတ္တလွန်ကဲခဲ့မှုကြောင့် ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်ကိုတောင် အနိုင်တိုက်နိုင်ဖို့ အလဲလဲအပြုပြု ကြိုးစားနေခဲ့ရလျက် ...

“ငါ့သားတွေအပေါ်မှာ ငါ မှားခဲ့တာဟာ ..”

“မင်း အခု ဝန်ခံပြီပေါ့ ..”

“ဘာကိုလဲ ချိုအေး .. ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ တာဝန်မကျေညွှန်ခဲ့တာ ငါ မှားတယ်၊ အိမ်ထောင်ရေးပြိုကွဲခဲ့ရတဲ့ပြဿနာမှာ ငါ ဓမ္မာဘူး ..”

“ဒါဖြင့် သူ မှားတယ်လို့ မင်းပြောနေတာပဲကွ .. ဒါက မင်းနဲ့ ဇနီးကိုင်ပိုင်မှာ သူနဲ့ငါ နားလည်မှုတွေနဲ့ စိတ်ချင်းပေါင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ထို့ မင်းကိုယ်တိုင် အတည်ပြုလိုက်တာပဲ ..”

“ဘာကွ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. မင်း မမှားရင် သူမှားတာပဲ၊ ငါ့လိုပင် ဘာ အဲဒါပဲ မြတ်ထွတ်၊ သူ့စိတ်ကို ငါရခဲ့လို့ ငါ့ကို သူပေးခဲ့တဲ့ ငွေထက် အတင်က ကိုကို ဖြစ်လာခဲ့တာ၊ ကိုကိုကို ပိုင်သင့်တာ ငါ့ထက်ပိုပြီး ..”

ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မှာလဲ ..”

“ပြောလေ .. ရူးလေ ခွေးသူခိုးကောင် ..”

“ဒုန်း ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ဦးမြတ်ထွက် က စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ လုပ်တတ်သည့်အတိုင်း မိမိကိုယ်ကို ဘာတွေဖြစ်နေတာကို မေ့လျော့လျက် စားပွဲပေါ်က အလှပန်းအိုးကို ဦးချိုအေး ရှိရာ တအားတွန်းပစ်လိုက်၏။

စားပွဲပြင်ကျယ်ကြီးကို လျှောတိုက်ဖြတ်သန်းလာသည့် ပန်းအိုး အရှိန်ကို ဦးချိုအေး က အသာလေးရှောင်လိုက်ပြီး အားပါးတရရယ်လေသည်။

ထိုစဉ် ဖြိုလဲကွဲရှ သံတွေကြောင့် ဟိုတယ်လ်ဝန်ထမ်းနှစ်ယောက် ပြေးလာကြလျှင် ဦးချိုအေး က လက်ပြတားလိုက်ပြီး ..

“ဒါက ကြွက်နဲ့ ကြောင် ကစားပွဲပါ .. မလိုဘူး .. သွားကြ ..”

“တောက် ..”

ဦးမြတ်တင် ဒေါသကြောင့် မျက်လုံးတွေပါ ပြာခိုက်လာ၏။ ဒေါသ အမျက်ဆိုတာ လူလိမ္မာတွေရဲ့ ရှောင်ကြဉ်အပ်သည့်အရာဆိုတာ သိသော်လည်း သူ့စိတ်တွေက မိုက်ရိုင်းချင်နေ၏။

ဒေါသအမှောင်က အသက်ကိုလည်း မေ့ကာ ခပ်ပြင်းပြင်းရွက်သွင်းနေသည့် အသက်ရှူသံကိုလည်း သတိမထားမိခဲ့ပေ။

“ငါ အခု လေဆိပ်ကို မဆင်းခင် သူ နောက်ဆုံးပေးသွားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု မင်းကိုပြမယ်။ ဒါကို မြင်လိုက်ရင်တော့ ကိုကိုကို ‘ငါသား’ လို့ အကြိမ်တစ်ရာထပ်အောင် အော်ပြီး ပြန်လုဖို့ မင်း ကြိုးစားနေတာ တွေ ရုပ်သွားမှာပါ ..”

“ဘာ...”

ပြောပုံက ဖွေး နဲ့ သူနဲ့ပဲ ဘာတွေညာတွေဖြစ်လျက်ခဲ့သလိုလို ..။

ဦးမြတ်တင် ဒေါသထိန်းနိုင်တော့တဲ့ စားပွဲရှေ့ကနေ ပတ်လျှောက်ကာ ဦးချိုအေး ရှိရာကိုသွားမိသည်။ ပြီးတော့ လက်မောင်းတစ်ခတ်ကို ဆွဲလှည့်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြည့်လိုက်ပြီး ..

“ဘာလဲ .. ဘာပစ္စည်းလဲ .. မင်းရဲ့ မျိုသိပ်ကောက်ကျစ်တဲ့ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်တွေ မကုန်သေးဘူးလား ..”

“ဉာဏ်မဟုတ်ဘူး မြတ်ထွတ် .. ဒါ ဖွေး ကိုယ်တိုင်ပေးခဲ့တာ၊ မင်း မရခဲ့တဲ့ တစ်စုံတစ်ရာပေါ့ကွာ ..”

ဦးချိုအေး က ကုတ်အင်္ကျီထဲကနေ မီးခိုးရောင်ဖိုင်အာဘူးလေး တစ်ဘူးကို ထုတ်ယူပြ၏။ ဦးမြတ်တင် က ထိုဘူးကို လက်ပြန်လွှဲခိုက်စစ်လိုက်လျှင် ဘူးက အရှိန်နဲ့ လွင့်ထွက်သွား၏။

သို့သော် မာကြောသည့် တစ်ခုခုနှင့် မထိခိုက်ဘဲ အခန်းတံခါးဝဘေးက သစ်တောအတုလေးထဲ ပစ်ဝင်သွားလေသည်။

သစ်လုံးဆိမ်ကလေး၏ ရှေ့မြက်ခင်းပြင် ပုံစံခွက်လေးထဲမှာ ဘူးက သက်ရာမပျက်နေရာယူသွားသည်အထိ ဦးချိုအေး က အစအဆုံးလိုက်ကြည့်နေကာ ..

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

လိုက်သံပေါက်အောင် အားပါးတရရယ်နေပြီးမှ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ..

“ငါတွက်ပြီးသားပါ။ မင်း မကြည့်ရဲပါဘူး၊ ဟား .. ဟား .. ဟား”

“မကြည့်ရဲတာမဟုတ်ဘူး .. ကြည့်စရာကိုမလိုတာ၊ ဖွေး ဆီက ငါ့ဘာမှရမှာမဟုတ်သလို သူ့ဆီက ငါ ရသင့်တာမှန်သမျှ မရခဲ့တဲ့ တစ်စုံတစ်ရာဆိုတာမရှိဘူး၊ မင်း ရူးတိုင်း လုပ်ကြံဖန်တီးပြောနေတာ တွေကို ငါက အရှူးမို့လို့ ယုံရမှာလား ..”

ဦးချိုအေး မျက်လုံးတွေက ဦးမြတ်တင် ရဲ့ စကားလုံးကိုင်းမှာ အရောင်တွေအမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေကာ တင်းမာလာသည့် မျက်နှာပြင်

သည် တစစနီရဲလာတာ ကြေးနီရောင်သမ်းလာတဲ့အထိ ..။

ထို့နောက် ..။

“မင်း ..”

ဦးမြတ်ထင် ရဲ့ အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို ဒေါသတကြီးဆုပ်ဆွဲကိုင် လိုက်၏။

“မင်း ခု သွားယူလိုက်၊ ငါ့ရှေ့မှာ ခု ဖွင့်ကြည့်၊ ဒါကိုမကြည့်ဘူး ဆိုရင် ကိုကို နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းနဲ့ငါ ညှိနှိုင်းစရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး..”

“မင်းလို မိန်းမလျှာကောင်ကများ ..”

ဦးမြတ်တင် ဒေါသအပြည့်နှင့် လက်သီးတစ်လုံးပစ်သွင်းလိုက်သည်။ သို့သော် ဟိုတစ်ချိန်ကလို သူ့ လက်သီးတစ်ချက်နှင့် လူတစ်ယောက် ကို ပက်ခနဲလှန်ထွက်မသွားစေခဲ့ဘဲ ..။

“ခွပ် ..”

မျက်နှာအနည်းငယ်လည်သွားသည့် ဦးချိုအေး ၏ တုံ့ပြန်လက်သီး ကြောင့်သာ ..။

“ဒုန်း ..”

ဦးမြတ်တင် နောက်ပြန်ပြုဆင်းသွားကာ ဖင်ထိုင်ခုံနှင့်အတူ အလဲလဲ အပြုပြု ..။

“ကိုကိုကို ငါ ခေါ်သွားမယ်၊ သူ ဤယံတိုင် ငါ့ကို အဖေလိုခေါ် လာတဲ့အထိ မင်းထက်သာအောင် ငါထားမယ်၊ သူ့စာရင်းထဲမှာ မင်း နာမည်ကို ပျက်ပစ်လိုက်တဲ့နေ့ ..”

“မင်း ..”

“မင်းရှေ့ကို ငါခေါ်လာပြမယ် .. အဲဒါ ကတိ ..”

“မသွားနဲ့ .. မင်း ငါ့သားကို မခေါ်ရဘူး..”

ဦးမြတ်တင် လဲကျနေရာမှ ရုတ်ခနဲထရပ်သည်။ မျက်ချင်း ပြန်လဲ ကျ၏။

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ချိုအေး မင်း ငါ့သားကို သွေးမထိုးနဲ့၊ မခေါ်သွားနဲ့ ဟိတ်တောင်.. ငါ့သားတွေကို မင်း မထိနဲ့.. ရပ် .. ရပ်စမ်း ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

နောက်က ပြုလဲသံထပ်ကြားလိုက်တော့ ဦးချိုအေး တုံ့ခနဲပြန်ရပ် သည်။ သို့သော် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ မျက်နှာမော့၍ အားပါးတရ ရယ် စေသည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း အရူးလို စကားတွေပြောရင်း ချွတ်ဆက်ထွက်လာခဲ့လျက် ..။

“ဟုတ်တယ် .. မင်း တစ်သက်လုံး အထင်သေးခဲ့တဲ့ အရူးကို မင်း အခု ရှုံးပြီ၊ ငါ့ရဲ့ နှလုံးသည်းပွတ်ကို မင်း ထုတ်ယူသွားခဲ့သလို မင်းရဲ့ အသည်းနှလုံးကို ငါ ထုတ်ယူနိုင်ခဲ့ပြီ မြတ်ထွတ်၊ မင်းရဲ့သားကို ငါ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ ..”

စကားသံရော ခြေလှမ်းတွေပါ တုံ့ခနဲရပ်သွားခဲ့၏။ သူ့ရှေ့မှာ ဖို့စံတူ မျက်နှာတူနှင့် လူသားနှစ်ဦးက ဆီးကြိုနေခဲ့လျက် ..။

“အရူးက အရူးလိုလုပ်တာပဲ ဦးချိုအေး၊ ကောင်းနေတဲ့လူတွေကို အရူးက လှည့်စားနိုင်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူး ..”

ပြော၍ ရှေ့တက်လာသည့် လူငယ်ကို ဦးချိုအေး က စူးစိုက်ကြည့် ၍ ပြီးတော့ နောက်မှာ ကျန်ရစ်တဲ့လူရွယ်ဆီ ပျတ်ခနဲအကြည့်ရောက် ခဲ့တာ ..။

“မင်းက ငါ့သား ..”

တုန်လှုပ်နေသည့် စကားသံနှင့်အတူ ကိုကိုထံ ခြေလှမ်းတွေ ချဉ်လိုက်လျှင် ..။

“တွန့်တော့အဖေက ဦးမြတ်ထွတ်တင် ..”

ဦးချိုအေး ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲပြန်ရပ်၏။ သူ့ကို ကျော့ချောင်းပြီး ဆီတို့ ပြေးဝင်သွားကြသည့် ခြေလှမ်းတွေကို ကျော့ခိုင်းသျှက်ကနေ

၃၂၄

နားစွဲထားရင်း ...

"ဟား .. ဟား .. ဟား .."

အရင်အတိုင်းပဲ ရယ်ချလိုက်သည်။ မျက်ဝန်းမှာ စိုစွတ်လာသည့် မျက်ရည်များက ပစ္စုပ္ပန်ကို ဝေဝါးစေခဲ့လျက် ဒေါသထန်နေသော မျက်နှာလေးတစ်ခု သူ့မျက်နှာရှေ့မှာ ပေါ်လာသည်။

"ငါ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ အရှုံးပေးမှာမဟုတ်ဘူး ချိုအေး။ ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုးဘယ်တော့မှ အရှုံးပေးလာမှာမဟုတ်တဲ့ အဲဒီယောက်ျားကိုမှ ငါက အသည်းနှင့်အောင်ချစ်တာ။ ဟိုတုန်းကနေ ခုထိ နောက်သေတဲ့အထိ ငါ့တစ်သက်လုံးမှာ အချစ်ဆုံးယောက်ျားက သူပဲ .."

"မယှဉ်စမ်းပါနဲ့ .. သူ့မှာ ရှိသမျှအရည်အချင်းတွေကို နင်ဘယ်တော့မှ လိုက်လို့မိမှာမဟုတ်ဘူး အဲဒါသိလား .. နင်က အမြဲတမ်းမရိုးသားခဲ့တဲ့သူ။ နင့် ရင်ထဲမှာ ရွံစရာကောင်းတဲ့ လျှို့ဝှက်မှုတွေရှိတယ်။ နင့်ကို ငါ သိပ်မုန်းတယ် ချိုအေး .."

"အဲဒီ ရွံစရာအရွပ်တွေတွေ ငါ့ကလေးမွေးတဲ့အထိ မပါစေရဘူး။ နင့်လိုလူ နင့်ရဲ့စရိုက်တွေကို ငါ့ကလေးမမြင်စေရဘူး။ ငါ့ရှေ့ကို နောက်ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့။ ငါ့ယောက်ျားနဲ့ ဝေးကွာနေသမျှ စက္ကန့်မိနစ်တိုင်း နင့်ကို တဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် မုန်းနေမယ့် မိန်းမက ငါပဲ .."

"ဟား .. ဟား .. ဟား .."

ခြေလှမ်းတွေက ယိုင်နဲ့လာသည်။ ရယ်သံက ငိုသံနှင့်အတူလာခဲ့၏။

"မုန်းစမ်းပါ .. မင်း ငါ့ကို ဟိုဘက်ကမ္ဘာထိမုန်းနေတုန်းမို့လား - မင်း မုန်းနေသရွေ့ ငါ့ နှလုံးသားကလည်း မင်းကိုမမေ့နိုင်ဘူး ဖွေး .."

သူ လှေကားထိပ်ကိုရောက်လာတော့ လှေကားဆိုသည့်အသံနှင့် ခြေလှမ်းက နှေးကျသွားသည်။ သို့သော် .. နောက်ထပ် စိမ့်ယိုလာသည့် မျက်ရည်က မြင်လွှာအားလုံးကို ပတိပါးတစ်စလို့ ဖုံးလွှမ်းသွားပြန်၏။

"ငါ မင့်သားကိုခေါ်သွားနိုင်ရင် မြတ်ထွတ် ကို မုန်းတဲ့ အမုန်းတွေ

နဲ့ လက်သပ်မွေးမယ်။ သူ့ကို မခေါ်နိုင်ရင်တော့ .."

ပြောနေရင်း ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲဖြစ်၏။

"မခေါ်နိုင်ရင်တော့ ငါက ဗီလိန်ပေါ့။ ငါ့ကြောင့် - ငါ့ကြောင့် သူတို့စည်းလုံးချစ်ခင်သွားကြတယ်ဆိုရင် ဒါ နှင့်အတွက်ပါပဲ။ အသည်းထို နှစ်ခြမ်းကွဲပြီး ဗရမ်းဗတာ ပစ်ခွင်းခဲ့ပေမယ့် ဘယ်ကိုထိပါစေ၊ ဝန်ဗုတ်တိုင်း မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ပါ ဖွေး ရယ် .."

"ဒုန်း - ဒုန်း -"

"ဟား .. သူ့ဌေး -"

ဟိုတယ်လ် တတိယတစ်ထပ်လုံး ဝရန်းသုန်းကား ပြေးလွှားထွက်လာကြ၏။ သိပ်မကြာသေးမီမှာ ဆေးရုံကား၏ အချက်ပေးသံ ဆူညံစွာ ဧွက်ပေါ်လာကာ ..

ရှေ့နောက် ပွေ့ချလာသည့် လူနာနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်က အရှုံးသမား၏ မချိုးပွားယုံယုံနှင့်ရှိနေကာ တစ်ယောက်သည် ပြိုင်ဘတ်ကင်းသည့် ပထမဆုနှင့် ..

"ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ .."

"မသိဘူး .."

တီးတိုးသံတွေထဲမှာလည်း သိထားသည့်စကားတစ်ခွန်းမှ မပါ။ ကားတစ်စီးထဲမှာ အတူယှဉ်တွဲပါလာခဲ့ကြသော ဦးမြတ်တင် နှင့် ဦးချိုအေး တို့ကတော့ မျက်နှာပေါ်မှာ ခံစားချက်တွေ အသီးသီးတင်နေဆဲပေမယ့် သတိလစ်မေ့ချောနေခဲ့ကြပြီး ပစ္စုပ္ပန်ကို ဘာမှမသိ ..

ထိုလူနှစ်ယောက် တစ်နေရာရာမှာ ဆက်လက်ရန်ဖြစ်နေကြသည်လား ..

အခန်း (၄၅)

“ဟိတ်ကောင် .. မင်း .. မင်း ငါ့သားကို ထားခဲ့စမ်း ..”

“အစ်ကို .. အစ်ကို သတိထားပါဦး ..”

ဟင် ...!

တအားအော်လိုက်မိတာ ကိုယ့်ဘာသာ သိလိုက်သည်။ မျက်လုံးတွေ သေချာပွင့်လာတော့ မောဟိုက်နေသည့် ရင်ဘတ်က မို့မောက်ရုန်းကြွနေဆဲရှိကာ လည်ချောင်းထဲမှာ ကျင်ရှုနေခဲ့၏။

ပြီးတော့ သူ့ဘေးမှာ ဒေါ်နွေးနွေး ရှိနေလျက် တစ်ဖက်မှာ ဒေါက်တာ၊ ခြေရင်းဘက်မှာ အိမ်က အလုပ်သမားနှစ်ယောက် စိုးရိမ်သည့်မျက်နှာတွေနှင့် ရှိနေကြပေမယ့် ...!

“ငါ့သား .. ငါ့သား ပါသွားပြီလား၊ ငါ ဘယ်လိုလုပ် အိမ်ပြန်ရောက်နေတာလဲ .. ဟိုကောင် ..”

“အစ်ကို ..”

သူ အတင်း ငုတ်တုတ်ထတိုင်တော့ ဒေါ်နွေးနွေး က မွေ့ရှာစပ်မှာ ပြောင်းထိုင်လိုက်ကာ သူ ရင်ဘတ်နဲ့ လက်ကို တယုတယထပ်ဆုပ်ကိုင်ထားကာ ...!

“မိတ်အေးအေးထား အစ်ကို၊ သားကြိုတယ် .. တစ်ချို့လုံး သူ့အစ်ကိုဘေးမှာရှိနေခဲ့တာ ..”

ပြောပြနေတုန်းမှာ ကိုကို တံခါးဝမှာပေါ်လာ၏။ လူနာထည်းသတ်ရပြီမို့ ဆရာဝန်က နားလည်သည့် အပြုံးနှင့် ထထွက်သွားခဲ့သည်။ ဒေါ်နွေးနွေး နေရာရွေ့ထိုင်လိုက်ရင်း ...!

“လာလေ သား ..”

“သား ..”

ဦးမြတ်တင် ထံမှ ခေါ်သံတိုးတိုးကြောင့် ရှေ့တိုးဖို့ တုံ့နေနေသည့် ကိုကို ခြေလှမ်းတွေ ပိုမြန်သွား၏။ ပြီးတော့ ဝမ်းသာတော့လည်း မျက်ရည်တွေပြန်ကာ ...!

“ဖေဖေ .. ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ဖေဖေက တောင်းပန်ရမှာ ..”

ဦးမြတ်တင် ကမ်းထားသည့်လက်ကို ကိုကိုက ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ဘေးကခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကာမှ နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်ဝန်းအိမ်တို့မှာ မျက်ရည်တွေပြည့်သိပ်လာကြကာ ...!

“ကျွန်တော် မှားခဲ့တာပါ ဖေဖေ၊ ညီသာ အချိန်မီရောက်လာခဲ့ရင် ခုလောက်ဆို .. ကျွန်တော် ..”

“ညီ .. သားငယ်လား ..”

“ဟုတ်စယ် .. ညီက .. ကျွန်တော့်ထက် ငယ်ပေမယ့် ..”

ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်သည့် မျက်ဝန်းတို့ကို ခပ်စိုက်စိုက်လှုံ့ပစ်မိကာ ...!

“ဖေဖေ ကိုလည်း အထင်လွဲနေတယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် ကျွန်တော့်ထက်ပိုတော်ပါတယ်၊ အတုနဲ့ အစစ် အမှားနဲ့ အမှန်ကို သူ ခွဲခြားနိုင်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကတော့ ဖေဖေ ပြောသလို ..”

“တော်ပါတော့ကွာ .. မင်း ဖေဖေကို တကယ်နားလည်ရင် အဲ့ဒီအတ္တတွေနောက်ထပ်ရွတ်မပြပါနဲ့တော့၊ ငါ့သားတွေ ဘယ်လိုလူဖြစ်ဖြစ်

ဖေဖေသားတွေပါ။ ဖေဖေ မင်းတို့ကိုသာ ဆုံးရှုံးလိုက်ရမယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ် သွားနိုင်မလဲ တွေးတောင်မတွေးရဲတော့ဘူး။ အဲဒါ သစ္စာစကားပါ ..”

ဦးမြတ်တင် ငိုနေရင်း ပြုံးနေခဲ့လျက် ..

“နောက်ဆို ဖေဖေတို့မိသားစု အေးအတူပူအမျှ သိုက်သိုက်ဝန်း ဝန်း နေသွားနိုင်ပြီ။ ဒီအတ္တစိတ်တွေကိုလည်း ဖေဖေ ဖွန့်လွှတ်ဖို့ကြိုး စားမယ် .. သားငယ်ရော ..”

“သူ့ အပြင်မှာရှိတယ် ဖေဖေ .. ဖေဖေ ပြောသလို သူ့ကိုလည်း ဖေဖေ နားလည်ပေးလိုက်ပါ။ ညီက ဖေဖေကို ချစ်ပါတယ် ..”

ဒီစကားကိုပြောရင်း ကိုကိုက ဦးမြတ်တင် လက်ထဲကို ဘူးလေး တစ်ဘူးထည့်ပေးသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ဦးချိုအေး သူ့ကို ဖွင့်ကြည့် ခိုင်းခဲ့သည့် ဘူးလေးဖြစ်သည်။

“အဲဒါတွေ မလိုဘူး သား .. မင်းအမေ အပေါ် ဖေဖေချစ်တဲ့အချစ် က သံသယကင်းတဲ့ အချစ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ရှင်းပြဖို့တော့ တော်တော် ခက်တယ်။ သူ့အချစ်ကိုယုံတယ်။ သူ့စိတ်ကိုလည်း နားလည်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ မရောင့်ရဲနိုင်ခဲ့ဘူး။ သူ့ရဲ့ အရာရာမှာ ဖေဖေက နံပါတ် တစ် ဦးစားပေးမဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုတဲ့အသိက အတ္တကို အဆိပ်တက်စေခဲ့တယ်။”

“ဒါပေမယ့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ ဖေဖေ .. မေမေ့ကို ဖေဖေ ယုံကြည် တယ်ဆိုရင် ဒါကိုဖွင့်ကြည့်ရဲရမှာပေါ့ ..”

ဦးမြတ်တင် က ဘူးကိုစိုက်ကြည့်နေရင်း ဘေးက တိတ်တိတ်နစ်ချက် ကို ခွာပစ်လိုက်ပြီးဖွင့်၏။ အထဲမှာ ဝှမ်းစဖြူဖြူလေးနှင့်ခံပြီး ထည့်ထား သော သံချေးကိုက်ရာတစ်ချို့နှင့် စတီးချိတ်လေးတစ်ချောင်း ..

ဒေါ်နွေးနွေး ကိုယ်တိုင် လည်ပင်းရှည်ကြည့်နေမိကာ သံချိတ်လေး ကို မြင်လိုက်တော့ အံ့ဩသွား၏။

ကိုကိုက စိုက်ကြည့်နေရင်း ဖ-အမှိုက်မှာကို အကြည့်ရောက်လျှင်-

“အဟွန်း ..”

ဦးမြတ်တင် ၏ မျက်ဝန်းနှင့် နှုတ်ခမ်းသားတို့မှာ ဘယ်လိုတင်အား ဖွဲ့နွဲ့ရမှန်းမသိလောက်အောင် ကြည်နူးပီတိနှင့် နွှဲထင်လာသော အပြုံး တို့က လက်ဆတ်နေခဲ့ပြီး ..

“အဟွန်း ..”

နှစ်ဖက်ကောက်ကွေးထားသော မသေမသပ်နှင့် ခပ်တွန့်တွန့်သံချိတ် လေးကို တုန်ယင်သောလက်တို့နှင့် ထုတ်ယူပြီးရယ်၏။ ပြီးတော့ -

“ဒါ .. ဒါလေးကလေး မင်းအမေနဲ့ ဖေဖေတို့ ခိုးပြေးတဲ့နေ့က သူ့ဖိနပ်လေးပြတ်သွားလို့ ဆောင်းထားတဲ့ထီးကနေ ဒါလေးကို ခရုတေ ဖြုတ်ယူပြီး သူ့ ဖိနပ်မှာ ဖေဖေ ချိတ်ပေးခဲ့တာ ..”

မြင်လိုက်တာနှင့် ချက်ချင်းမှတ်မိသွားသည့်အဖြစ်ကြောင့် ဦးမြတ်တင် ကိုကြည့်ရင်း ကိုကို ကျေနပ်စွာပြုံးမိ၏။ မိဘနှစ်ပါး၏ အချစ်နှင့် သစ္စာ တရားကို လေးစားဂုဏ်ယူရမှာလား။ ကြောက်စရာကောင်းအောင် ကြီး မားခဲ့သည့် မာန်မာနတွေကိုပဲ ဆရာခေါ်ရမလား ..

“ဒါကို ငါ မဖွင့်ဘူးဆိုတာသိလို့၊ ချိုအေး တမင်လျှောက်ပြော သွားတာ။ ဒီချိတ်လေးကို အမှတ်တရသိမ်းထားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဖွေး ခဏခဏပြောနေသေးတယ်။ ဒီကောင် တမင်ခိုးယူခဲ့တာပဲ ..”

“ခုလည်း ဒီဘူးလေးကို ညီ ပြန်ယူလာခဲ့တာ ဖေဖေ ..”

“အင်း ..”

ပီတိအဟုန်နှင့် ပြုံးနေမိဆဲမှာ နေရာမှ ရှောင်ထွက်သွားဖို့ ပြင်နေ သည့် ဒေါ်နွေးနွေး ကို သတိထားမိသွားကာ -

“နွေး ..”

ဒေါ်နွေးနွေး ကျောခိုင်းထားရင်း ရပ်တန့်သွား၏။ ဒီဘက်ကို ချက်ချင်း လှည့်မလာခဲ့ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို နားလည်လိုက်ကာ -

“ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ နွေး ရယ် .. ဒါတွေက အားလုံးပြီးခဲ့ပါပြီ။ ဒီ တစ်ခါလေးပဲ နားလည်ပေးပါ ..”

"အစ်ကို .."

မျက်ရည်တွေကို ဘယ်လိုပယ်ရှားလိုက်မှန်းမသိပေမယ့် ဒေါ်နွေးနွေး မျက်ဝန်းအိမ်တွေ နီရဲနေဆဲနှင့် ..

"ဘာလို့ တောင်းပန်နေတာလဲ အစ်ကိုရယ်၊ သားတွေနဲ့ အစ်ကို ခုလို ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိနေကြတာက နွေး လိုချင်ဆုံးဆန္ဒပါ။ အစ်ကို စိတ် ချစ်သာမှုက နွေး ရဲ့ ချမ်းသာမှုပဲ။ ဘာမှထည့်တွေးမနေပါနဲ့၊ နောက်ဆို သားနှစ်ယောက်နဲ့ နွေး တို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြရမှာလေ .."

သူမကတောင် ပြန်အားပေးနေခဲ့သေးသည်။ ဦးမြတ်တင် ပြုံးနေရ ပေမယ့် ဒေါ်နွေးနွေး အတွက် သာယာမှုပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့လည်း သတိတရရှိနေခဲ့လျက် ..

အခန်း (၄၆)

"ဘာအတွက်နဲ့ ဒီကိုလာတာလဲ ကိုကို .. ဒီဆိုင်မှာ ချစ်သူတွေ အတွက် အစီအစဉ်တွေ ဘာတွေနဲ့ သိပ်ရွက်တာ .."

"ကိုယ်တို့က ဓမ္မစပ်ပြီးသားပဲ .."

"အခု အားလုံး မျက်ပြီးခဲ့ပြီ .."

ကိုကိုက စစ မျက်နှာလေးကို အကဲခတ်နေရင်း ပြောဖို့စကားကို ချင့်ချိန်နေရကာ ..

"စစ လုပ်စရာတွေရှိသေးတယ်၊ တွေ့တွေထူးထူးကိစ္စမရှိနှင့် ပြန်ပယ်"

"ရှိတာပေါ့ကွ .. မင်းကို .. အဲ .. မင်းပဲ ကိုယ့်ဘက်က ပွင့်လင်း တာကို လိုချင်ခဲ့တယ်ဆို .."

"အဲ့ဒီတော့ .."

"အခု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးချင်လို့ .."

"ဘာလဲ .."

"ကိုယ့်ကို ပြန်မမေးနဲ့ .. ကိုယ်မေးတာပဲဖြေ .."

"အဲမယ် .."

"ဟုတ်တယ် .. အခု လူကြီးတွေရှေ့မှာ ကိုယ်တို့ဝေသာထိခွက်"

မင်းဘက်က လုံးဝရှေ့မဆက်နိုင်ပါဘူးလို့ ယတိပြတ်ပြောထွက်သွားတာ ဘာကြောင့်လဲ .."

"အဲဒါ ဘာများမရှင်းတာပါသွားလို့လဲ .. ရှေ့မဆက်နိုင်ပါဘူးဆိုမှတော့ ရှင်ကြီးကို လက်မထပ်ချင်လို့ပေါ့ .."

"အစတုန်းကတော့ မင်းဘက်က သာသာထိုးထိုး လိုလားခဲ့တာလားလို့ .."

"ဘာ ..."

"ဆောရီး .. တည့်တည့်ပြောမှ မြန်မြန်ပြီးမှာမို့လို့ .."

တစ်ဖက်သားအပေါ် တုတ်ထိုးအိုးပေါက်ပြောတတ်လွန်းသည့်ဆေး ကို သတိရသွားကာ ကိုကို့ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်မိသည်။

"ဟုတ်တယ်လေ .. ချောတောမောတောလေးဆိုတော့လည်း ရှုသာ ရှိုက်သာတော့ရှိမှာပဲလို့ တွက်ခဲ့တာ .."

"ဟား .. ဟား .. ဟား .."

"ဘာရယ်တာလဲ .."

"အခု မရှုသာ မရှိုက်သာဘူးလို့ မင်း ပြောချင်တာသား၊ ဘယ်လိုလိဂွားတာလဲ .."

"ရှင်နော် .."

ထိုစဉ် ကော်ဖီနှစ်ခွက်ရောက်လာတော့ အသည်းပုံလေးတွေ လှုပ်လီလှုပ်လဲတင်လျက် ..

"အဲဒါပဲ .."

နာခေါင်းလေးရှုံ့ပွပွနှင့် ပြောကာ ခွန်းနဲ့ထိုးမွှေးပစ်လိုက်၏။ ကိုကိုက မျက်တောင်ဖျားတွေ မှေးစင်းကြည့်နေကာ ..

"အင်း .. တကယ်ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြစ်သွားလို့ ငြင်းခဲ့တာပဲ.."

"ဟွန်း .. ညို့ကိုများ ကြိုက်သွားတာလား .."

"ပြောလို့မရဘူး .."

"တည့်တည့်ပြောပါကွာ .."

"ဖြေချင်မှ ဖြေမှာပေါ့ .."

ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲကိုဝင်လာသည့် စုံတွဲတစ်တွဲဆီ အမှတ်တံဆိပ်လွှာပင့်ကြည့်မိ၏။ သို့သော် စေ့ပန်ထားသည့် နားဆွဲလေးနှစ်ဖက်လှုပ်ခါသွားတဲ့အထိ လိုက်ထပ်မောကြည့်လိုက်မိတာ မယုံနိုင်စွာ ..

ဆေးသားညှီ ..

လည်ကပ်အင်္ကျီအနက် ဂျင်းဂျက်ကက်နှင့် အုန်းခွံရောင်လှနေသည့် ရွှေကိုင်နဲ့ မျက်မှန်ကို တပ်ထားသေးသည်။ ထိုပြင် သူနဲ့ပါလာသည့် အမျိုးသမီးကလည်း သူနဲ့ မျက်မှန်ဆင်တူဖြစ်ကာ ကြေးညှစ်မီးရောင်ခေတ်ဆန်ဆန် မြန်မာဝတ်စုံနဲ့ဖြစ်သည်။

အနီနဲ့ အဝါရောင်ပိုးချည်နှင့် ပန်းခက်တွေက အင်္ကျီနဲ့ ထမီမှာ မဟာဆန်အောင် လှနေပေမယ့် ရင်ဘတ်နဲ့ လက်မောင်းတွေမှာ အပါးသားထည့်ထားပုံက ဘာအကာအကွယ်မှ မပါသည့်အတိုင်း ..

ဒါပေမယ့် တော်တော်လှနေတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ဆိုင်ထဲမှာရှိ သမျှ စုံတွဲတွေတောင် သူတို့အတွဲကို လှည့်ကြည့်ကြတဲ့အထိ နှစ်ယောက်က လိုက်ဖက်၏။

စေ့ ပို၍ ကြေကွဲသွားခဲ့တာက သူမက ဆံပင်ရှည်ကြီးတန့်နဲ့နဲ့ ဖြစ်ကာ ကိုယ့်ပုံစံနဲ့တော့ ဘာမှမဆိုင် ..။ ကိုကို ကတော့ သူတို့ဝင်ထိုင်လိုက်သည့် စားပွဲကို ကျောပေးထားတာမို့ ဘာကိုမှ မမြင်၊ သတိလည်း မထားမိပေ ..။

"ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ထဲက မင်း ဘယ်သူကိုပဲ ရွေးရွေး .."

စကားသည် ရှေ့ဆက်မရခဲ့ဘဲ စေ့ ရဲ့ မျက်ရည်တွေနေသော မျက်ဝန်းလေးတွေကို သတိထားမိသွားကာ ..

"မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ .."

သူမက ဖျတ်ခနဲမျက်နှာလွှဲလိုက်ပေမယ့် ကိုကိုက ရိပ်မိသွားခဲ့ပြီး
ဇောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ စေ နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်
နေရာယူထားသည့် ဆေး ကို မြင်သွားသည်။

ဝိတ်တာကို တစ်ခုခုပြောနေသည့် ဆေး က သူတို့ကိုမြင်ပြီးပြီ
လား။ မမြင်သေးဘူးလား ဒါမှမဟုတ် မြင်ခြင်းမမြင်ခြင်းက အရေးမပါ
ခဲ့တာလားဆိုတာ မသိ ။

ဒီဘက် ပြန်လှည့်လိုက်တော့ သူ တအံ့တဩကြီးဖြစ်သွားလေသည်။
စေ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်ပြည့်သိပ်သိပ်ဖြစ်နေခဲ့လျက် ။

“ဟား .. ငိုနေတာလား ..”

လို့ မေးလိုက်ကာမှ ပေါက်ခနဲကြေကျ၏။ ထိုစဉ် ကောင်တာကနေ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး ထိပ်ဆုံးက စားပွဲကို စာအုပ်နဲ့
ဘောလ်ပင်ပေးပြီး ဘာတွေပြင်ဆင်ခင်းကျင်းနေသည်မသိ ။

စေ မမြင်ပေမယ့် ကိုကိုက လှမ်းကြည့်ကာ ။

“မင်း မကြိုက်တဲ့ အစီအစဉ်တွေတော့ စပြီကွ ..”

သူပြောမှ လှမ်းကြည့်ပြီး စေ က ဆလင်းဘတ်စ်ကို ကောက်ကိုင်
လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ .. သူတို့ပြောတာလေးလိုက်ပြောပြီး ကံကောင်းရင်
မဲတွေဘာတွေတောင် ပေါက်ဦးမှာ ..”

“ဒါဆိုလည်း ရှင့်ဘာသာ စောင့်နေလိုက်တော့ ..”

“စေ .. မင်း အဲလို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မလုပ်နဲ့လေ ..”

“ရှင် .. စေ လက်ကိုလွှတ်နော် ကိုကို ..”

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ထွက်သွားဖို့လုပ်နေတာလဲ၊ လူတစ်ယောက်
လုံးရှေ့မှာထားပြီး အသည်းကွဲမျက်ရည်တွေကျပြနေတာ ဖြစ်ချင်းဖြစ်
ငါက ဖြစ်ရမှာ ..”

“ကိုကို ..”

“ပြော ..”

“ရှင်တို့ ညီအစ်ကိုတွေ စေ ကို လှည့်ပတ်လှောင်ရယ်နေကြတာ
မကျေနပ်နိုင်သေးဘူးလား ..”

စားပွဲပေါ်မှာ အတင်းဖိဆွဲကပ်ထားသည့်လက်ကို ရုန်းနေရင်း စေ
မျက်ရည်တွေ နောက်ထပ်အားကောင်းလာကြသည်။ ကိုယ့်ဘက်ကို
လှည့်ထိုင်နေသည့် ဆေး ကို မမြင်စေချင်ပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့
ဘဲ ဒီတိုင်းပဲ မျက်ရည်တွေကို ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်မိကာ ။

“ဖယ် .. လွှတ် ..”

“ညီ ကို မင်း သဝန်တို့နေတာလား .. သူက အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူ
ပဲ တွဲလာတိုင်း ချစ်သူ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပေါ့ကွ ..”

“ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ဖယ်ပေး ..”

လက်ကိုဆောင့်ချရုန်းပစ်ကာ စေ ဆိုင်ထဲကနေ အပြေးတစ်ဝိုင်း
ထွက်ခဲ့သည်။ ကားကိုဖြတ်ကျော်လျှောက်ခဲ့ပေမယ့် နောက်ကနေ လက်ကို
ဆောင့်ဆွဲလိုက်သဖြင့် ကိုယ်က တစ်ပတ်လည်ပါသွား၏။

ဆေး အပေါ်မှာ နာကျင်ခံစားနေရသည့်စိတ်က လူကို အရုပ်တစ်
ရုပ်လို ဆွဲခါပစ်လိုက်တာကြောင့် သည်းခံစိတ်တို့ ပျောက်ရှသွားခဲ့ပြီး။

“ကဲ .. ဟာ ..”

“ဟေ့ .. မင်း ..”

ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်လိုက်သဖြင့် ကိုကို သေလုမျှော်ပါးချောင်
ဇိုက်ရ၏။ သို့သော် မြန်လွန်းသည့် ရိုက်ချက်က ပါးတစ်ဖက်တိုင်း
၌ ဆံပင်တွေကို ပွားခနဲလွင့်ထွက်သွားစေလျက် ။

“ယဉ်စေခင် .. မင်း .. မင်းနော် .. ငါ အဲဒါမျိုးဘတ်စ်ဟုန်းထမှ
အည်းခံခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ..”

၃၃၆

“အား ..”

“ဂျိမ်း ..”

တံခါးဆွဲဖွင့်ကာ လူကို တွန်းထိုးပစ်ထည့်လိုက်သည်။ အဝတ်ထုပ် တစ်ထုပ်လို တွန်းချလိုက်ပြီး တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ကားကို လီဗာ တွေပိနင်းပြီး မောင်းထွက်၏။

ယဉ်စစခင် လို့ ခေါ်လိုက်သည့်အသံကြောင့် စစ ခဏလေးအငိုက် မိသွားစဉ် သူ ထင်သလို အကြမ်းပတမ်းတွန်းထိုးသမျှ ဘာမှကို မကာ ကွယ်နိုင်ဘဲ ပါသွားခဲ့၏။

ကိုကို ဒီလောက်ဒေါသကြီးတာ မမြင်ခဲ့ဖူးပါ။ ဘယ်တုန်းကမှ လည်း သူမကို နာမည်အစအဆုံး ခေါ်ခဲ့တာမရှိ ..။ အမြန်နှုန်းနှင့် မဆင် မခြင် မောင်းနေသည့်ကားက လမ်းမပေါ်ကနေ ဖွဲဆင်းကာ ဘယ်ကို ဦးတည်နေသည်ဆိုတာလည်း မသိခဲ့ဘဲ စစ တွေးချင်ရာတွေးနေမိသည်။

သူက ကိုကို ဟုတ်ရဲ့လား ..။

“ဒုန်း ..”

“အ .. ရှင့်ကား ..”

ကား ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲလို့ မေးဖို့ သတိရတော့ ကားသည် မြင်ကွယ်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ ထိုးရပ်သွားပြီဖြစ်၏။ အထဲမှာ ထရပ်ကား ကြီးတွေလည်းရှိနေကာ အတွင်းပိုင်းမှာ တစ်ထပ်တိုက်ပြားလေးနှင့် ဆေးမှာ အလုပ်သမားစာနီးလျားပုံစံ အဆောက်အဦတွေလည်းရှိနေသည်။

ကျောက်စရစ်ပုံ အုတ်ပုံကြီးတွေ တစ်ဖက်စီမှာ ဟီးထနေသဖြင့် အုတ်သံကျောက် ရောင်းတဲ့နေရာ သို့မဟုတ် အဆောက်အဦတစ်ခုခု ဆောက်လုပ်ရန် ဆိုက်ဒ်ဝန်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

သူ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး တံခါးကို ဂျိမ်းခနဲဆောင့်ပိတ်လိုက်တာ နှင့် ကားနားက လူရွယ်တစ်ချို့ အံ့သြသလို လှည့်ကြည့်ကြသည်။

“အောက်ဆင်း ..”

မျက်စောင်ဖျားမှာ မျက်ရည်စတို စိုကပ်နေဆဲ မျက်နှာလေးထဲ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ သူ့ကို နားမလည်သလိုမော့ကြည့်နေပြီး မဆင်းဘဲ ဝေ တပ်ကပ်လေးလုပ်နေသဖြင့် ..။

“ဆင်း ဆိုမှကွာ ..”

သူမ လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အတင်းဆွဲချလိုက်၏။ လှမ်းကြည့်နေကြသည့် မျက်လုံးတွေက အနားကိုလည်း မလာကြဘဲ အယ်သူမှလည်း ဘာမှ မမေးပေ ..။

“ဒီမှာ ငိုလို့ရပြီ .. စိတ်ကြိုက် ငိုတော့ ..”

သူမကို ရုံးခန်းလေးထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ချာခနဲပြန်ထွက်သွား၏။

“ဆေးသားညီ ..”

အပြာရောင် ခန်းဆီးကို လက်ကဆွဲဖယ်လိုက်ပြီးမှ ဆေး ခြေလှမ်း ထွဲသွားသည်။

“ရှင်က ဆေးသားညီ ဝိုလား ..”

“သိသွားပြီလား ..”

သူမဘက်ကို ပြန်လှည့်လာသည့် မျက်နှာက ရယ်မြူးခြင်းတစ်စက် မရှိသည့်ပြင် ဒေါသတွေနှင့် တင်းနေလျက် ..။

“လူတစ်ယောက်က ကိုယ့်အတွက် မေ့ပစ်စရာမဟုတ်တော့ဘူး ..။ အဲဒီလူရဲ့ အနီးအနားမှာ ရောက်နေရင်တောင် သူ့ရဲ့ အငွေအသက် သိနေရမယ်။ မင်းကတော့ မင်းရှေ့မှာ နာရီနဲ့ချီပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင် ပြောနေတာတောင် ..”

“အဲဒီလူကိုယ်တိုင်က ပီပီရီရီ လိမ်ညာနေတာကို စစ ကံ သယ်လို့ မှတ်ခြင်နိုင်မှာလဲ ..”

“မင်း မကြည့်လို့ မသိတာ ယဉ်စစခင်၊ အရာရာတိုင်းဆိုသိဖို့

မျက်လုံးနှစ်လုံးကိုပဲ အားကိုးလို့မရဘူး၊ ငါကလည်း မင်း မြင်လို့ သိသွားတာကို မလိုချင်ဘူး၊ မင်း မှတ်ထားတာ ဘာလဲ .. ဂျင်းဝတ်ထားတာက ဆေးသားညီ လား ..”

ဒါကိုပဲ ဆေး တော်တော် မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံရှိတာ ..

“ငါနဲ့ အဲဒီလို ချွတ်စွပ်တူနေတဲ့ အမှားရှိနေတော့ မင်း အမြဲတမ်းပဲ ခွဲခြားမရဖြစ်နေရင် ..”

“ဟုတ်တယ် .. မှားနေမှာပဲ ရှင်က ဘာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလဲ ဆေးသားညီ .. ရှင်နဲ့ စေ ဘာဆိုင်လို့လဲ ..၊ ဆေးသားညီ ဖြစ်ဖြစ်ကိုကို ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူကမှ အရေးမပါဘူး .. ဖယ် .. ကျွန်မပြန်မယ်..”

စေ ခြေလှမ်းပြင်တာနှင့် သူက ရှေ့က ပိတ်ရပ်ထားကာ ..

“မင်းရဲ့ မျက်ရည်တွေ ခုထိ မမြောက်သေးဘူး ..”

“မျက်ရည်ကိုက လွယ်တာ .. အရူးမို့ကျတာ .. ယဉ်စေခင် က အစတည်းက ရှင်တို့အတွက် အရူးမပဲ ..”

“မင်းကို ငါ အပြစ်တင်မလို့ခေါ်လာတာ .. မင်းက ပြန်ပြီး ဦးအောင်တွယ်နေတာပါလား ..”

“ရှင် အပြစ်တင်တာခံရအောင် ချင့်အတွက် စေ က တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတာမို့လို့လား၊ ရှင်အစ်ကိုကိုလည်း လက်မထပ်နိုင်ပါဘူးလို့ အားလုံးရှေ့မှာ ငြင်းခုံပြီးပြီ အားလုံးလည်း ကျေနပ်တယ် ..”

“ကျေနပ်တာပေါ့ .. ကိုကို ကိုယ်တိုင်က မင်း ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားနေတာ သိထားတာကိုး ..”

“ရှင်လည်း ရူးသွားပြီး .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးလွန်းတဲ့ ဘဝင်ရူး ..”

“ဒါဆို မင်း ငါ့ကို နည်းနည်းလေးတောင် စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူးပေါ့ ..”

“အပိုတွေ မလျှောက်မေးမနေနဲ့ .. ရှင် ဖယ်နော် ..”

ထိုစဉ် ခန်းဆီးအပြင်မှာ လူရိပ်တစ်ရိပ်ရောက်လာ၏။ ဒါပေမယ့် မျက်ခနဲပြန်လှည့်သွားသည်။

စေ လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် မျက်နှာပူသွားတာ ..

“ကျွန်မတို့ ဟိုတစ်ခါကလို ပြဿနာတက်လိမ့်မယ် .. ထိုဖြူပို့ဝေးပါ ..”

“ပို့ဝေးမယ် .. ဒါပေမယ့် ဒီမှာ မင်း ကိုယ့်ကိုကြည့် ..”

ကြည့်ဆိုတော့လည်း ကြည့်မိပြန်၏။ မျက်ခုံးထူထူနှင့် နူးရဲနေသော သူ့မျက်လုံးတွေက ကိုကို့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ဘယ်တုန်းထက်မှ ခဏခဏ ခွဲဝါ။

ဒါပေမယ့် သူမ မသိခဲ့ပေ။ မသိစိတ်ကနေပဲ သူ့အပေါ်မှာ ဆေးသားညီကို ပြောဆိုဆက်ဆံသလိုမျိုး ပြောဆိုနေခဲ့တာဖြစ်၏။

တစ်ချက်တစ်ချက် အကြည့်တွေ ပြောလိုက်သည့် စကားလုံးတွေမှာ မျက်ခနဲ မျှင်းခနဲတွေဝေအံ့ဩသွားခဲ့တာလည်းရှိသည်။ ဒါပေမယ့် ခွဲခြားမကြည့်မိခဲ့ပေ ..။

ဒါတွေသာ အပြစ်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ..

“ပြောလေ .. ရှင်ကို မကြည့်ရဲရအောင် ကျွန်မက ဘာတွေလိမ်ညာလှည့်ဖျားထားတာရှိလို့လဲ ..”

“ရှိနေမလားသိချင်လို့ပေါ့ .. မင်း ငါ့မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ဖြေ ခုန ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ ..”

မျက်ဝန်းလေးတွေ လွှဲပစ်တော့မလို လှုပ်ရှားသွားခဲ့၏။ သို့သော် သူ့နှုတ်ခမ်းက ခပ်လွန်လွန် ခွဲပြားကြောင့် မျက်နှာကို တင်းထားလိုက်မိကာ ..

“သိပ်ကြားချင်တယ် ဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“အရမ်းမှန်းလွန်းလို့ ..”
 “ဪ ..”
 “ရှင် .. ရှင်ဟာ သိပ်ကိုကြောတဲ့လူ၊ စကားပြောတာရော လူကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဆက်ဆံတာရော ..”
 “ဟ ..”
 “ဖယ်ပေး .. သွား .. ရှင် လက်ကိုလွှတ်နော် ..”
 စစ ပြောရင်းငိုရင်းနှင့် သူ့ကို ထုနှက်ရိုက်ပုတ်တော့သည်။ ဆေးက သူ့မ ပန်းလေးကို အတင်းလှည့်ယူပြီး မျက်နှာချင်းကပ်၍ ..
 “ကိုယ် ဘာတွေပြောခဲ့လို့လဲ ..”
 “မသိဘူး .. သွား ..”
 “ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆက်ဆံတယ်ဆိုတာက ကိုယ်နမ်းခွဲမိတာကိုလား”
 “ရှင်နော် ..”
 “ဒီမှာ ကိုယ့်ကိုကြည့် ..”
 “ဟင့်အင်း ..”
 “မျက်ရည်သုတ်ပေးမလို့ ..”
 “မသုတ်နဲ့ ..”
 “ဟာ .. အတင်းရုန်းနေတာပဲကွာ .. ဒီက ကြိမ်းမောင်းရမလား မှတ်တယ်၊ လူကို ပါးလည်းရိုက်သေးတယ် ပြန်လည်းချော့ရဦးမယ် လုံးဝ မတရားဘူး ..”
 “မတရားဘူးထင်ရင် လွှတ်လိုက် .. စစ ဘာသာပြန်မယ် ..”
 “မင်း ငိုပြီး ထွက်သွားရင် အပြင်က ကိုယ့်ကောင်တွေ ဘယ်လို ထင်ကုန်ကြမလဲ ..”
 စစ မရုန်းတော့ဘဲ မျက်ရည်တွေသုတ်ပြီး ရှိုက်နေ၏။ ဆေး က မေးဖျားလေးကို မော့ယူလိုက်ပြီး မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးလျှင် ငြိမ်

ရွှေနှံခြွားကဟောထား၍
 “ပြီးမှ လက်ကိုပုတ်ချပစ်၏။”
 “ပြန်မယ် ..”
 “မရဘူး .. မင်း မသိတာရော ပါးရိုက်ခဲ့တာအတွက်ရော တိုက်တို ပြန်လျှော်ပေးရမယ် ..”
 “အို .. မထိနဲ့ ..”
 သူ့မျက်နှာအောက်က အတင်းရုန်းပစ်ပြီး ခါးခါးသီးငြင်းဆန်တာ။
 “ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို မခွဲခြားနိုင်တဲ့အတွက် ကျွန်မအသားကို ထုံးဝထီဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ..”
 “ဒါ လွယ်ပါတယ် .. မင်း မှတ်မိသွားအောင် ဟိုတစ်ခါတုန်းက အတိုင်း တစ်ထပ်တည်းတူအောင် နမ်းပေးမယ် ..”
 “အို .. မရပါဘူး .. ရှင်နော် ..”
 စစ သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်သွားကာ ရောင်စုံမွှေးရာပြင်ထက်မှာ ပန်းရနံ့ တို့နှင့် မွှေးထုံနေခဲ့၏။ ပြီးတော့ လိပ်ပြာတောင်ပံခတ်သံလေးတွေကို ကြားနေရသည်။
 ပြီးတော့ လေးညှင်းနုနု၏ စိမ့်သက်ခြင်းသည် လေငွေ့နွေးတို့ဖြစ် နေခဲ့လျက် စိမ်းသက်သော ကမ္ဘာခြားတစ်ခုမှာ လွှင့်မျောနေခဲ့၏။
 တလုပ်လုပ်စီးမျောနေသည့်နောက်မှာ သူ့ကို သူ့မ နှစ်သက်ခြတ်နိုး နှားပြန်၍ ဖက်တွယ်ထားခဲ့မိလျက် ..
 “ဆေး .. ရေ ..”
 ခေါ်သံကြောင့် စစ ဖျတ်ခနဲ သတိဝင်လာကာ သူ့ကို တွန်းဖယ် ထုတ်မိ၏။
 “ဆေး .. အပြင်မှာ ဦးကောင်းဖဲ ရောက်နေတယ်ကွာ၊ သူ ကိုယ်တိုင် ချုတ်လာတာ မင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့ ..”
 နေမျိုး က ကိုယ်မျှောက်သံပေးသွားသည်။ ဆေး က စစ ဘိုယ် သားကို ပြန်ဖက်ထားလိုက်ကာ ..

“ဒီမှာပဲ စောင့်နေနော် .. ကိုယ်တို့ ဒီနေ့ အပြင်က အဆင်ပြေတဲ့ တစ်နေရာမှာ သွားထိုင်ပြီး စကားပြောမယ်၊ မင်းသွားချင်တဲ့ နေရာရှိ ရင်လည်း လိုက်ရိုမယ် .. ပြီးရင် ..”

သူ စေ နဖူးလေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်ကာ ..

“မင်းကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းမယ် ..”

“ဟာ .. အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ .. ကိုကို နဲ့ ခုပဲ ဖျက်ခဲ့တာ ..”

“အဲဒါနဲ့ မင်းကို ကိုယ်က ရပိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလား ..”

“ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းကြီး ..”

“ကိုယ် တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ချက်ချင်းအကောင်အထည်ဖော် ရမူ ကျေနပ်တာ ..”

“ဒါက အိမ်ထောင်ရေးလေ ..”

“ဒါကြောင့် ပိုအရေးကြီးတာ၊ မင်းကို ကိုယ်ရမဖြစ်မယ် ..”

သူမ ပါးပြင်လေးကို တစ်ချက်ဖျစ်ပြီး ဖက်ခနဲပြန်ပုတ်သွား၏။ စေ ထို ပါးလေးတစ်ဖက်ကို လက်ခနဲပြန်စမ်းကိုင်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသည်။

ဦးကောင်းစံ ..

ဘုရား .. နာမည်တူတာဖြစ်ပါစေ ..

ခန်းဆီက ဇာခန်းဆီးမို့ ပြတင်းပေါက်ရှာကာ ထိုဆီပြေးသွားမိ သည်။ တရုတ်ကပ်မှန်တွေကို အကုန်တင်မထားသဖြင့် အဆင်ပြေသွား သည်။

ချောင်းကြည့်လိုက်မိတော့ အပြင်စားပွဲရဲ့ဘေးမှာ ဆေး ကလည်း မတ်တပ်ရပ်နေတာဖြစ်ကာ ဦးကောင်းစံ က မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ပြီး စကားပြော၏။

ဆေး ရဲ့ အရပ်ကြီး မိုးနေသဖြင့် ဦးကောင်းစံ ရဲ့ ပခုံးစွန်းနဲ့ မျက်နှာ တစောင်းကို မစို့မပို့ပဲဖြစ်ရပေမယ့် ထိုမျှလောက်နဲ့ပဲ စေ အသက်ရှူ

ရပ်မတတ်ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“ဇေဇေ ..”

နှုတ်မှ တီးတိုးခေါ်ရင်း တံတွေးမျိုချမိ၏။ မိဘဆွေမျိုးတွေအားလုံး နိုင်ငံခြားမှာပဲ အခြေချတဲ့သူချ၊ အလုပ်လုပ်တဲ့သူတွေလည်း လုပ်ကြံနှင့် ခဲဖေလည်း ထိုနည်းတူစွာ ဖက်စပ်လုပ်ငန်းတွေကနေ ဂျပန်ကို လုံးလုံး လျှားလျား ရောက်သွားခဲ့သည်။

ဘွားဘွားတစ်ယောက်သာ နိုင်ငံခြားတိုက်ဖျက်ရေးသမားဖြစ် လျှာတ် စေ လည်း ဘွားကိုချစ်တဲ့ မြေးပဲဖြစ်သည်။ ဇေဇေတို့ စိတ်ဆိုး ပြီးသူမကို ထားခဲ့ကြတော့ ဘွား ရှိပါသေးသည်။

ဘွားဆိုးသွားတော့လည်း ချမ်းသာသမျှကို အားလုံးသိမ်းပစ်လိုက် ပြီး ဂျပန်လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်သည်။ အဒေါ်ဖြစ်သူတွေလည်း စင်တာဂူမှာရှိ နေကြသဖြင့် ကြိုက်တဲ့ဆီမှာနေဖို့ ..

ဒါပေမယ့် သူမ မနေခဲ့ပေ ..။ ဘိုးဘိုးတို့ ရှိတုန်းတည်းက စက်ရုံ မှာမန်နေဂျာလုပ်ခဲ့သည့် သစ္စာရှိအလုပ်သမားကြီး ဦးမြင့်ဌေး တို့လက် ခေါ်မှာ စေ ပျော်နေခဲ့၏။ ဇေဇေ ဘက်ကလည်း သိပ်တော့ မမှားပါ။ ဇေဇေလည်း မရှိတော့ပြီမို့ သမီးကိုလက်ဆွဲပြီး စီးပွားရေးအဆင်ပြေရာ မှာနေဖို့သာရှိတော့သည့်အဖြစ်မှာ သူမက သွေးမတော်သည့် သူစိမ်း ခီသိားစုကို အားကိုးခဲ့၏။

ဘာဘီမြင့်ဌေး ကို သားအဖကလည်း သစ္စာရှိလှယုံတွေ့မို့ ဇေဇေ ဒီတိုင်းထားသွားခဲ့သည်။ စိတ်ချသည်တော့ မဟုတ်ပေမယ့် စိတ်ဆိုးလို့ အတွေ့ဖြစ်စွန့်လွှတ်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်သော်ငြား ..

“သမီးကို ဇေဇေ ဘာမှထောက်ပံ့မှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ပျော်ရာမှာ နေချင်တယ်ဆိုတော့ တော်သလိုနေတတ်မှ ဖြစ်မယ်၊ သမီး သူတို့ဘာပဲ ထဲမှာ နေနိုင် သလား ..”

ခေါင်းညှိလိုက်သည့် သူမကို ဇေဇေ တော်တော်စိတ်ဆိုးသွားခဲ့

၏။ ဦးမြင့်စိုး တို့ကို လုပ်ငန်းလေးတစ်ခု ရင်းနှီးထားခဲ့ပြီး သမီးကို စောင့်ရှောက်ဖို့မှာသွားသည်။

ဒါပဲဖြစ်ကာ ဖေဖေ လုံးဝအဆက်အသွယ်မလုပ်ဘဲနေခဲ့တာ သုံးနှစ် ...။ နောက်ပိုင်းမှာမှ ဘက်သံဒေးပရဲယ့်ဆန်း(ထိ)တွေပို့၊ ကျောင်းတစ်နှစ်ပြီးတိုင်း ဆုအဖြစ် လက်ဆောင်တွေပို့ပေး အမျိုးမျိုးဆက်သွယ်လာခဲ့၏။

“သမီး မသိလို့ပါ .. ကိုစိုး မဆုံးခင်တည်းက သူဌေးကြီးက သမီးအတွက် လိုလေသေးမရှိ ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ အသင့်ရှိနေခဲ့တာ ပြောရရင် အေးမှာနေပေမယ့် သူ သမီးကို ဂရုစိုက်ကြည့်နေတာ သမီးရဲ့၊ ပြီးတော့ သမီး မေမေတို့နဲ့ ဒီလောက်ထိနေနိုင်တာကိုလည်း အံ့ဩနေတယ် ..”

မေမေ ပြန်ပြောပြတုန်းကလည်း စေ ဖေဖေကို လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး မဖြစ်ခဲ့ပါ။ ပြီးတော့ ဖေဖေ ဂရုစိုက်စောင့်ကြည့်နေသည်ဆိုတာကိုလည်း ဝမ်းသာပီတိဖြစ်တာမျိုး ထူးထူးခြားခြားမခံစားခဲ့ရပေ ...။

သူမအတွက်က မွေးတည်းက ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံလာခဲ့ရတာဖြစ်သလို ဒါတွေကို မခံစားရတော့ဘူးဆိုရင်လည်း ထူးခြားဝမ်းနည်းမှာ မဟုတ်ပေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူမ မက်မောတာက မိသားစုအသိုက်အဝန်းတစ်ခုပဲဖြစ်သည်။ ဆွေမျိုး တွေက တစ်နေရာစီ မေမေကလည်း မရှိတော့ပေ။ ဘွားဘွားကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမယ့်အပြင် အလုပ်ဖိလုပ်ကြီးစားတော့မည့် ဖေဖေဘေးမှာ လိုက်နေရာမှာ သူမ တစ်ယောက်တည်း ...။

ထိုအချိန်မှာ သူမ ကလေးပေါက်စလေးမဟုတ်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ကို ငယ်ငယ်တည်းက သိန်းကျောင်းလာခဲ့ကြသည့် ဦးမြင့်ဌေးတို့ သားအဖကိုလည်း မိသားစုလို ခင်တွယ်နေပြီဖြစ်၏။

အထူးသဖြင့် သားဖြစ်သည့် ဦးမြင့်စိုးနှင့် စန်း ဒေါ်ယဉ်ဆွေ ကို

အမေ အဖေလိုချစ်ခင်နေခဲ့ပြီဖြစ်ကာ ဖေဖေနောက်ကို မလိုက်ချင်သည့် ဆန္ဒက ပြတ်သားစွာဖြစ်ခဲ့၏။

ဒီနေ့ထိ ဖေဖေနဲ့ သူမ အွန်လိုင်းမှာ စကားပြောဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်မျှတ်နာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး စကားပြောဖြစ်သည့်အခါတိုင်း ဖေဖေအကြည့်တွေက နာကျင်မှုတွေနဲ့သာ ...။

“ဖေဖေဆီကို သမီး လိုက်လာဖို့စိတ်ကူး ဘယ်တော့လောက်ဖြစ်မလဲ ..”

“သမီးကလည်း ဖေဖေကို မျှော်နေတာ၊ မြန်မာပြည်က ဖေဖေအမိနိုင်ငံပါ။ အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ ဧည့်သည်လိုရောက်လာတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဖေဖေ ချမ်းသာနေတာတွေ မြန်မာပြည်မှာ အထိုင်ချလိုချင်တယ်...”

“ဒါကြောင့် ဖေဖေ ရောက်လာတိုင်း သမီးက ဖေဖေနဲ့ ဆွဲဖြစ်အောင် ရှောင်နေတာလား ..”

“လွမ်းရမှာစိုးလို့ပါ ဖေဖေက ခဏတစ်ဖြုတ်လာတာလေ ..”

“ငါ့သမီး စာတွေတော်တော်တတ်နေပြီပဲ ..”

ဖေဖေ ဤသို့နာကျင်စွာရေရွတ်တတ်ခဲ့၏။ သူမကတော့ ဖေဖေ နာကျင်သွားရှာပြီလို့ ဘယ်တုန်းကမှ မသနားခဲ့ပါ။ မေမေက ဤသို့ ပြောလာတိုင်းလည်း သူမမှာ ပြန်ပြောစရာ အဆင်သင့် ...။

“သမီးကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ သနားတယ် ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. သမီးကို စွန့်ပစ်ခဲ့သလိုလို အများက ထင်စေတယ် တကယ်က မထားချင်ဘဲထားခဲ့ရတာ ...။ သူဌေးခင်မှာ ခုထိလည်း တစ်စင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာမျိုး မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ဘယ်လောက် အထီးကျန်ရှာမလဲ ..”

“ဟာကြောင့် အထီးကျန်ရသလဲဆိုတာပဲ ဖေဖေကို သိစေချင်တာ...”

သူမ ပြောခဲ့တာတွေရော ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကိုပါ တကုန်တကုန် ရင်း ခြေလှမ်းတွေက တံခါးဆီကို ရွေ့လျားသွားမိသည်။

ထိုအချိန်မှာ တွေးမိနေတာက မကြာသေးမီက ဒေါ်နွေးနွေး ပြောခဲ့သည့်စကားတွေ ..။

“ဆေးသားညီ ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ပေးမယ့် ကိုကိုပဲ သမီးရယ်၊ ဦးကောင်းခံတို့က တကယ့်နာမည်ကျော် စီးပွားရေးသမားတွေ၊ အစ်ကိုလည်း သူတို့နဲ့ ကင်းလို့ရတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ အခု ဦးကောင်းခံ တို့ကို ပြဿနာရှာခဲ့တာ သားကိုကို ဖြစ်နေတယ်၊ သူ့အဖေ စိတ်ဆိုးနေတာ အဲဒါပဲ၊ ဦးကောင်းခံ က ကိုကိုကို ဒီက ကလေးမှန်းသိသွားတော့ ပိုဆိုးကုန်တာပေါ့ ..”

ဖေဖေနဲ့ ကိုကို နဲ့ အဆင်မပြေကြပေ ..။ ခု တကယ့်အလုပ်သဘော ဆွေးနွေးနေကြတဲ့ပုံက ဆက်ဆံရေးမပျက် မျှိုသိပ်မှုတွေနဲ့လား ..

ဒါမှမဟုတ် ကိုကို နဲ့ ဆေးသားညီ ပုံမှားရိုက်ပြီး လှုပ်ရှားခဲ့တာတွေကို ဖေဖေ မသိဘဲ ကိုကိုနဲ့ ဆေး သာမ မဆိုင်ဘူးလို့ တွက်လိုက်တာလား ..။

ဒါမှမဟုတ်လျှင် ဖေဖေ ကိုယ်တိုင် လူငယ်တွေပဲဆိုပြီး ခွင့်လွှတ်နိုင်သည့်ကိစ္စလောက်မို့ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်တာလား ..။

ဒီလိုလုပ်ငန်းလေးလောက်နဲ့ ဆေး ကို ဖေဖေ ဆက်ဆံရေးအပျက်မခံနိုင်လောက်အောင် ဂရုစိုက်စရာတော့ မလိုဘူးထင်သည်။

ရှုပ်ထွေးသည့် အတွေးတွေကြောင့် ဖေဖေနားက ဆေး ခွဲထွက်သွားသည်နှင့် သူမ အပြင်ထွက်လိုက်သည်။

ဆေး က အုတ်ပုံကြီးနားမှာ ကားသမားတွေနဲ့ ဘာတွေသွားပြောနေသည်မသိ ..။

ဖုန်းထုတ်ပြီး ပြောနေတာလည်း တွေ့ကာ ..။
“ဖေဖေ ..”

ဦးကောင်းခံ ကလည်း ဖုန်းထုတ်၍ တစ်နေရာကိုခေါ်ဖို့ ကြည့်နေစဉ် ခေါ်သံကြောင့် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

“သမီး ..”

မျက်စိတွေမြင့်တက်သွားတဲ့အထိ အံ့သြသွားကာ စေ့ ကို စေ့နိုင်သလို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၏။ ပြီးတော့ သူ ဒီကိုရောက်တော့..။

“ကိုဆေး က လက်ထပ်တော့မှာ .. အဲဒါကြောင့် အလုပ်ရှုပ်နေတာလေ၊ ခဏလေးနော် အန်ကယ်လ် ခေါ်ပေးမယ် ..” တဲ့ ..။

ဦးကောင်းခံ မျက်လုံးက စေ့ ထွက်လာတဲ့ မှူးခန်းဆီ တုခနဲထုတ်သွားပြီး ချက်ချင်းဆက်စပ်မိသွားလျက် ..။

“သမီးက ဆေးသားညီ နဲ့ ..”

“ဗမာမိကို မေမေတို့ သမီးလို့ပဲ သူက သိထားတာ ..”

ဦးကောင်းခံ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ဖအေနဲ့ အပြင်မှာ ထထစဆုံး ရင်ဆိုင်မိတာပေးမယ့် သမီးဖြစ်သူ မျက်နှာထက်မှာ ဝမ်းသာလှိုက်လှိုက်ခြင်းကို ရှာမတွေ့ ..။

ဖေဖေ သဘောတူပါ့မလားလို့ စိုးရိမ်နေသည့် စကားမျိုးလည်း မဟုတ်နိုင် ..။

“အန်ကယ်လ် ဦးမြတ်တင် ရယ်၊ ကိုဆေးရယ်၊ ဖေဖေရယ် ပြဿနာရှိခဲ့တယ်မို့လားဟင် ..”

“အဲဒါတွေကို သမီးက သိထားခဲ့တာလား ..”

စေ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ..

“ဖေဖေက သမီး လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာ သိတာတောင် ဘယ်သူနဲ့ ဆိုတာ မမေးခဲ့ဘူး ..”

“နို့ .. ဖေဖေက ဘာမှမပြောရသေးပါဘူး၊ သမီးက ဘာဖြစ်လို့ ဖေဖေကို ကြိုပြီး အပြစ်ထောက်နေတာလဲ ..”

“ကိုယ် ပြဿနာရှိခဲ့တဲ့ လူနဲ့ ဖေဖေ ပြန်ပြီး ဆက်ဆံနေတာ ..”

“အဲဒါ သမီးနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်ထင်လို့လား ..”

“အံ့သြလို့ဝါ .. ဖေဖေက ပညာမာနအရမ်းကြီးတဲ့သူပဲ ..”

“ဆေးသားညို ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ သမီး မသိဘူးထင်တယ် ..”

“သိပါတယ် ..”

“သူက ဖေဖေထက် မာနကြီးတဲ့လူမျိုး ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ .. သူက ကိုယ့်ခွေးကိုယ်ချွန်ခဲ့တဲ့သူပါ။ အများကြီးသိနေတဲ့လူက သိနေတာတွေကြောင့် လူတွင်ကျယ်လှုပ်သလိုဖြစ်နေထတ်ပါတယ်။ ဖေဖေ သူ့ကို ဒေါက်မြတ်ဖို့ စိတ်ကူးတစ်ခုခုနဲ့ ..”

“အဟွန်း .. ဟွန်း .. သမီး စိုးရိမ်သလို စိုးရိမ်နေရင် သူ ဖေဖေအလုပ်ကို ဘယ်လက်ခံမလဲ ..”

“စေ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း မျက်နှာလေးပျက်နေခဲ့၏။ ဆေး က ဖုန်းပြောရင်း သူမ အပြင်ထွက်နေတာကို မျက်စိကြည့်ပြီးမှ အံ့သြသလို နောက်ထပ်ပြန်ကြည့်၏။”

သို့သော် စကားပြောရင်း အုတ်ပုံတွေနောက်ကို လူနှစ်ယောက်နဲ့ ဝင်သွား၏။

“သူ ဖေဖေအကြောင်း တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူးလား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“ဘယ်ပြောမလဲ .. သမီး စိတ်ပူနေသလိုမှ မပူတာ။ သမီးက သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ရွေးချယ်ထားတယ်ပေါ့ ..”

“လက်ထပ်ဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့ဖူးတာက ကိုကိုပါ .. သူက ကိုကို ညီ ..”

“သူ့ကိုတော့ သမီး သဘောကျရွေးလိုက်တယ်လို့ ဆိုလိုတာလား မယဉ်ဆွေ ကရော ..”

“နှစ်ဦးနှစ်ဖက်က တားမယ့်သူ မရှိပါဘူး ..”

“ဖေဖေကို သမီး ထည့်မတွက်ခဲ့ဘူးပေါ့ ..”

သားအဖ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြသည်။ စေ မျက်ဝန်းလေးတွေက ညှိုးငယ်ဟန်ရှိပေမယ့် စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းကသာ ပိုနေကာ ..

“ဖေဖေလည်း သမီးရဲ့သတို့သားကို စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူးမို့လား”

ဖေဖေ၊ သမီး ထည့်မတွက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေ ခေါင်းနှစ်စရာ တိုးသွားမှာစိုးလို့ပါ ..”

ဦးကောင်းခံ က ဖုန်းကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းတညိတ် ညိတ်နှင့် ပြုံး၏။ လူကြီးရက်တော့ ရယ်ဆိုတာလို ပြုံးလိုက်ရလေမည် မှနေသလိုပင် ..

“ဖေဖေ ပြောစရာဖြစ်ခဲ့တာကိုး၊ အေးလေ .. ဒါပေမယ့် ဖေဖေ သူ့ကို ဘယ်အလုပ်အတွက် ဆက်သွယ်ခဲ့တာလဲဆိုတာ သမီးသိရင် ဖေဖေ ကို အနည်းအကျဉ်းတော့ နားလည်သွားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် သမီးရယ် ..”

ဦးကောင်းခံ သမီးမျက်နှာလေးကို ဆွေးမြေ့စွာကြည့်၍ -

“ဖေဖေ သမီး အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ သမီးရဲ့ စိတ်ကိုသိနေလို့ သမီး စိတ်ချမ်းသာသလို ဆုံးဖြတ်ပါစေဆိုပြီး ကြည့်နေတာပါ။ ပြီးတော့ သမီး ဘာလုပ်လုပ်ဆိုပြီး ဖေဖေ ပစ်မထားခဲ့ဘူး၊ ဖေဖေ ဓွေးထားတဲ့ သမီးကို ဖေဖေ စီစဉ်ညွှန်ကြားဖို့ ခက်ခဲ့နေလို့ပါ ..”

“သမီး အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ .. သမီး ဖေဖေကို ..”

“ဖေဖေကို သမီးဘက်က အပြစ်ပြန်ထောက်စရာတွေ အများကြီး ပါ။ ဒါကြောင့် ဖေဖေ ခပ်မခိတ်နေနေခဲ့တာ။ ဒီကောင်လေးကို သမီး ရည်ရွယ်လိုက်တာ မသိခဲ့တာ တစ်ခုကလွဲရင် ..”

“အခု သိသွားတော့ ဖေဖေ သဘောမတူနိုင်ဘူးလားဟင် ..”

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင် သမီး နောက်ဆုတ်မလား ..”

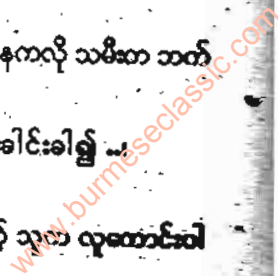
စေ တွေတွေလေး ဖြစ်သွားကာ ..

“သမီး နောက်မဆုတ်ဘူးဆိုရင် ဖေဖေက ခုနကလို သမီးဘာ ဘက် တိုက်တယ်လို့ ထင်သွားမှာလား ..”

ဦးကောင်းခံ က ပြုံးလိုက်၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါ၍ ..

“သမီးစိတ်ထဲရှိသလို ဖြေပါ ..”

“ဖေဖေနဲ့ ဘာတွေဖြစ်ထားမှန်း မသိပေမယ့် သူ့က လူထောင်းပါ”

ဖေဖေ ..

“လူဆိုးပါလို့ ဖေဖေ မပြောခဲ့ဘူးထင်တယ် ..”

“ဒါဆို ..”

ဦးကောင်းခံ အပြုံးမပျက်ကြည့်နေတာကြောင့် စစ နားလည်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် သူမ ဝမ်းမသာနိုင်ဘဲ ..

“ဖေဖေကို တစ်ခုလောက် တောင်းပန်ပါရစေနော် ..”

“ဘာကိုလဲ ..”

“ဖေဖေက သမီးရဲ့ အဖေမှန်းသူသိရင် ..”

“ပြောလေ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ .. သူဌေးသမီးမှန်းသိသွားတော့ သမီး မျက်နှာပွင့်တာပေါ့၊ သူ့ဘက်က ဘာနစ်နာတာရှိလို့လဲ ..”

“သူ ကြိုက်မှာမဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဟင်!...”

နောက်ထပ် မျက်နှုံးတွေ စုကျံသွားရခြင်းမှာ စစ မျက်လွှာလေး ချ၍ ..

“ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ .. မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ လောလောဆယ် မသိစေချင်လို့ပါ ဖေဖေ ..”

“သမီးက ဖေဖေကို ဆွေခန်းမျိုးခန်းဖြတ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး နော် ..”

“ကန်တော့ပါ ဖေဖေရယ်၊ မဟုတ်ရပါဘူး .. ဟို .. ဟိုလေ .. သူ့ စိတ်ဘယ်လိုနေမလဲမသိလို့ပါ၊ သမီးတို့ ဒီတိုင်းလေးပဲရှိနေချင်သေး တယ်၊ လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့ကလည်း ..”

“ကောင်လေးတွေပြောတော့ လက်ထပ်တော့မှာဆို ..”

“အဲ့ဒါ ..”

“ကောင်းပြီလေ .. ဖေဖေ ဒီတိုင်းနေပေးမယ်၊ သမီးတို့ လက်ထပ် ပြီးရင်တော့ ဖေဖေဆီမှာ ဟန်နီးမွန်းအဖြစ် သုံးလတ်တိလာနေရမယ်..”

“သုံးလ ..”

“ဖေဖေက သမီး လက်ထပ်ရင်မလာတော့ဘူးလား ..”

“ခုထိ မသိသလိုနေပေးရမယ့် ဖေဖေတစ်ယောက်က သူ့နဲ့လည်း အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့တဲ့ လူအဖြစ်နဲ့ ဖေဖေလည်း စိတ်ကောင်းနေချင်သေး တာပေါ့ ..”

စစ အံ့သြသလိုလေး ကြည့်နေပြီးမှ ရယ်မိ၏။ ဦးကောင်းခံ တ ပြုံးနေကာ ..

“သမီးတို့ ဖေဖေကို လာကန်တော့ပြီး ချောရမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ဖေဖေတို့ ပြဇာတ်ကကြည့်မလား ..”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်၍ ရယ်မိကြ၏။ ပြီးတော့ ဦးကောင်းခံ က စစ ခေါင်းလေးကို လှမ်းပုတ်ကာ ..

“ဖေဖေအလုပ်တွေကို စိတ်ဝင်စားမယ့် သားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ ရင် ဖေဖေအိမ်မက်တွေပြည့်စုံပြီပေါ့ ..”

ဟင် ..

ရယ်နေသည့် စစ အပြုံးလေးတွေ ခရီးမဆုံးဘဲဖြစ်သွား၏။ ဆေး က ဖေဖေအလုပ်တွေကို စိတ်ဝင်စားသွားရင် ဖေဖေလိုပဲ နိုင်ငံရပ်ခြား မှာပေါ့ ..။

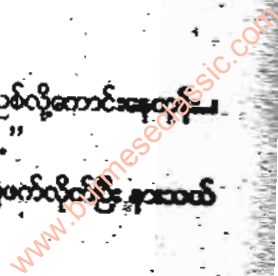
တစ်ခုခုပြောမလို့ ပြင်လိုက်တော့ ဆေး က လူတစ်ယောက်နဲ့အတူ ဒီဘက်ကို လျှောက်လာနေပြီဖြစ်ကာ ဖေဖေကလည်း အပြင်ကိုလျှောက် ထွက်သွားပြီဖြစ်၏။

အဲ့လိုကြီးတော့ မရပါဘူး ..

ဖေဖေ ကားပေါ်တက်သွားတဲ့ထိ စစ စိတ်ညစ်လို့ကောင်းနေလို့..။

“ဘာထွက်လုပ်နေတာလဲ .. ချာတိတ်မ ..”

ဆေး က စစ ပန်းလေးကျွဲပါသွားအောင် ဆွဲဖက်လိုက်ပြီး နားထပ် စင်လေးကို နှမ်းလိုက်သည်။

အလုပ်သမားတွေ ဒီဘက်မှာ အာရုံမရှိကြတာ သိပေမယ့် ဘက်စိ
ဆုတ်နေသည့် ကားပေါ်ကနေက ဖေဖေ မြင်သွားမလား ...၊

စစ သူ့လက်ကို ဖယ်ချပစ်ရင်း မျက်နှာပူသွားတာတို့ ဘယ်ဝှက်
ထားရမှန်းမသိ ...၊

“ဘာဖြစ်တာလဲကွာ ... မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေတာပဲ၊ အိုလို ရှက်
နေရင် ပိုနမ်းချင်တယ် ...”

“ဆေး နော် ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

လူကို ဖက်မလို့ ကိုယ့်ကားယာလုပ်နေသည့် လက်တွေကို ပုတ်ခတ်
ဖယ်ချနေရင်း ဖေဖေကားကိုလည်းကြည့်မိ၏။

မရှိတော့ပေမယ့် ရှက်တာက ရှက်တာပဲဖြစ်ကာ၊
ရှင်ကြီး မြန်မာနိုင်ငံမှာ ငြိမ်ငြိမ်မနေဘူး ပြောလာကြည့် ...၊
ပြောတဲ့နေ့က ဖြတ်ပစ်တဲ့နေ့ပဲမှတ် ...၊
ခြေထောက် ...၊

ပရိသတ်အတွက်
တာဝရ

